

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η ΣΙΩΠΗ

Πρωτότυπο διήγημα

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΑΧΡΗΣΤΟ!

Οί πολλαπλές χρήσεις των παληών αντικειμένων

Τίποτε δεν χάνεται στη φύσι. 'Αλλά στη ζωή χάνεται κάτι περισσότερο από το μισό. Αυτό μας πληροφορεί μία έρευνα που έγινε πριν από λίγο καιρό στην Αμερική. Πρόκειται, φυσικά, για τα είδη που χρησιμοποιούμε: μετάλλια αντικείμενα, γυαλικά, χαρτί, υφάσματα, σκεύη παντός είδους κτλ. 'Επειτα από ένα χρονικό διάστημα χρήσεως, αυτά τα είδη σπάζουν ή καταστρέφονται. Τα πετούμε τότε, χωρίς να νοιαζόμαστε περισσότερο γι' αυτά. 'Αν, όμως, δεν πετούσαμε τίποτε κι αν παραδίδουμε όλα τα είδη που δεν μας χρειάζονται σε ώριμους τοπούς συγκεντρώσεως, παρατηρούν οι επιστήμονες, 'του έκαμαν αυτή την έρευνα, το κόστος της ζωής μας θα μειωνόταν κατά πολύ. Γιατί, απ' αυτά τα σπασμένα ή καταστραμένα είδη, θάβγαιναν, έπειτα από κατάλληλη επεξεργασία, καινούργια. 'Ετσι, οι ανάγκες μας σε πρώτες ύλες θα έλαττωνονταν κατά πολύ και το κέρδος θα ήταν τεράστιο για την εθνική οικονομία κάθε χώρας και, γενικότερα, για την παγκόσμιο οικονομία.

'Αλλά ως δούμε σε τι μπορούν να χρησιμεύσουν τα σπασμένα κι' καταστραμένα είδη, που είνε άχρηστα σε μας;

1. Σιδηρικά. Μπορούν να ξαναχυθούν και να χρησιμοποιηθούν εκ νέου από τη σιδηροδρομική. 'Οπουδήποτε γυρίσετε το μάτι σας σε μία πόλη, θά ιδίτε παντός είδους αντικείμενα πεταμένα στους δρόμους: πρόκες, δίδες, σπριγίματα, σιδερένια έλασματα κ.λ.π. Κανείς δεν ενδιαφέρεται γι' αυτά. Σκέφθηκε, όμως, ότι όλα αυτά τα αντικείμενα έγιναν από μία ύλη, που στοιχίζει πανάκριβα και που σπανίζει όλοένα και ότι θα εξοικονομούσαμε ένα σημαντικό μέρος της, αν τα συγκεντρώναμε και τα χρησιμοποιούσαμε εκ νέου.

2. Άλλα μεταλλικά είδη (από μόλυβδο, ψευδάργυρο, χαλκό κ.λ.π.). 'Η χρήσις αυτών των ειδών είνε πολύ μεγαλύτερη, συνεπώς και η «διαφυγή» των. Σε πολλά μέρη, όπως στην Αγγλία, το Βέλγιο κ.λ.π., η συγκεντρώσις των έχει οργανωθεί συστηματικά.

3. Υφάσματα. Τα κουρέλια χρησιμοποιούνται από τρεις μεγάλες βιομηχανίες: Την υφαντουργία, τη χαρτοποιία και τα εργοστάσια που φτιάχνουν σκουπίδια για το καθαρισμό των μηχανών.

Τα κουρέλια, ιδίως τα μάλλινα, ξαναγίνονται νήμα, που αναμειγνύεται με άλλο καινούργιο και χρησιμοποιείται για την κατασκευή μαλλίνων υφασμάτων. Πριν από τον πόλεμο, τα μάλλινα υφάσματα περιείχαν ένα σημαντικό ποσοστό νήματος που προερχόταν από κουρέλια. Μετά τον πόλεμο, μάλιστα, το νήμα από κουρέλια έφτασε να πουλιέται στην ίδια σχεδόν τιμή με το καινούργιο.

'Η χαρτοποιία χρησιμοποιούσε άλλους μία μεγάλη αναλογία κουρελιών, ιδίως βαμβακερών. Το χαρτί που γίνεται από κουρέλια είνε άριστης ποιότητας, αλλά προσφέρεται σε τιμές πολύ ακριβές. Χρησιμοποιείται για την εκτύπωση χαρτονομισμάτων και την κατασκευή χαρτών πολυτελείας (επισκεπτήρια κ.λ.π.). Το σιγαρόχαρτο περιέχει επίσης μεγάλη αναλογία κουρελιών.

'Η κατάταξις των κουρελιών κατά κατηγορίες, χρώμα, διαστάσεις, βαθμό φθοράς, ποιότητα κ.λ.π. απασχολεί δεκάδες χιλιάδες ανθρώπων στην Αμερική κι' αποτελεί αληθινή επιστήμη. Οί ειδικοί υπολογίζουν σε 700 τις βασικές κατηγορίες κουρελιών, εκτός από τις υποδιαίρεσεις της καθεμιάς απ' αυτές. Στη Γαλλία, εξ άλλου, συγκεντρώνονται 150.000 περίπου τόνοι κουρελιών το χρόνο από ειδικευμένους ροκωσυλλέκτες.

Χαρτί. Τα κουρελόχαρτα μεταβάλλονται σε ζύμη, που αναμειγνύεται με τη χαρτόμαζα και χρησιμοποιείται για την παρασκευή χαρτιού.

Καουτσούκ. Τα υπολείμματα του καουτσούκ είτε μεταβάλλονται σε ζύμη για την παρασκευή νέου καουτσούκ, είτε χρησιμοποιούνται για την κοινική διαφόρων ειδών (πελμάτων, παιχνιδιών κ.τ.λ.).

Δέρματα. Χρησιμεύουν για την παρασκευή λιπασμάτων.

Σπασμένα γυαλικά. Μεταβάλλονται σε ζύμη και χρησιμοποιούνται για την κατασκευή καινούργιων.

Όσα. Κατασκευάζονται απ' αυτά κόλλες, ζελατίνες, κομπιό, διάφορα κομψοτεχνήματα, όταν είνε μεγάλα κ.λ.π.

'Όπως βλέπετε, τίποτε δεν είνε για πέταμα.

Είχαμε πιη αρκετά ποτήρια έκεινο το βράδυ και είχαμε ανοίξει μια ατελείωτη κουδένη για τις γυναίκες και για τον καλύτερο τρόπο, με τον οποίο μπορεί να τις διαμασση κανείς. 'Ακόμα κι' ο Φινλέυ, ο σιωπηλός της συντροφιάς, δεν είχε μείνει αμέτοχος στη συζήτηση. 'Απεναντίας, φαίνεται πως το θέμα τον ενδιαφέρει εξαιρετικά, γιατί σιγά-σιγά κατάφερε να μιλά μόνον αυτός.

—Εγώ κι' η γυναίκα μου, είπε σε μία στιγμή, δεν είχαμε ποτέ καυγάδες. 'Οχι πως η γυναίκα μου ήταν άγγελος. 'Απεναντίας... 'Όταν ανοίγει το στόμα της, βλαστημούσα την ώρα που γεννήθηκε! 'Η γκρίνια της ήταν ανυπόφορη. Μιά γκρίνια επίμονη, διαβρωτική, που μου δηλητηρίαζε τη ζωή και μ' έκανε έξω φρενών... Κι' όμως δεν είχαμε ποτέ καυγάδες, γιατί είχα ανακαλύψει ένα περίφημο όπλο, ένα όπλο που μου απέλεσματο: τη σιωπή.

'Όταν η γυναίκα μου άνοιγε το στόμα της, εγώ έκλεινα το δικό μου...

—Κουραφέξια! είπε ένας από την παρέα. 'Ε καλύτερος τρόπος να τα βγάλεις πέρα με μία γκρινιάρια γυναίκα είνε να της πάρης τον αέρα με μερικά γερά χαστουκία! 'Αλλοίως, σε καβαλλάει στο στέρκο...

'Ο Φινλέυ χαμογέλασε παράξενα και άπάντησε:

—'Η σιωπή είνε το καλύτερο όπλο που υπάρχει στις σχέσεις μεταξύ συζύγων! 'Όταν η γυναίκα μου άρχιζε την γκρίνια, εγώ καθόμουν στην πολυθρόνα μου, άνοιγα την έφημερίδα και βυθιζόμουν στο διαβασμα, ώπου αυτή έβγαине από το δωμάτιο κλείνοντας πίσω της με βρόντο την πόρτα η κουρνιαζε σε καμιά γωνία διαγκώνοντας με λίσσα το μαντηλάκι της...

'Ο Φινλέυ σάπασε για μερικές στιγμές κυττάζοντας μας με ύφος ικανοποιημένο κι' έπειτα συνέχισε:

—Πολύ αποτελεσματικό όπλο η σιωπή, φίλοι μου. Θά σας πω ένα χαρακτηριστικό παραδειγμα: Μια από τις χίλιες αφορμές, που έδιναν υλικό στη γκρίνια της γυναίκας μου, ήταν μία παλιά σκάλα που ώδηγούσε στο υπόγειο του σπιτιού μας. Κάθε τόσο μου έλεγε: 'Έξωρτ, ποτέ θά αποφάσισης επιτέλους να επισκευάσης αυτή τη σκάλα και ν' αλλάξης τον ηλεκτρικό διακόπτη! 'Η αλήθεια ήταν ότι μερικά από τα ξύλινα σκαλοπάτια ήσαν έτοιμορροπα και ότι, για να φτάσης στο διακόπτη που άναβε το φως του υπογείου, έπρεπε να κατεβής πρώτα ολόκληρη τη σκάλα. Αυτό ήταν επικίνδυνο, γιατί η γυναίκα μου κατέβαινε πρωί και βράδυ στο υπόγειο, όπου είχαμε το σκυλάκι μας.

'Αν παραπατούσε κι' έπεφτε στο τσιμεντένιο πάτωμα του υπογείου θά σκοτωνόταν, γιατί το ύψος της σκάλας ήταν μεγαλύτερο από τέσσερα μέτρα... Της είχα υποσχεθί ότι θά ζητούσα καμιά μέρα άδεια από το γραφείο για να επισκευάσω τα σκαλοπάτια και να αλλάξω τη θέση του διακόπτη.

'Ο Φινλέυ ρούφηξε μία μεγάλη γουλιό ούισκυ, πριν συνεχίση την αφήγησή του, ενώ έμεινε τον άκουγαμε έκπληκτοι.

—Μία μέρα, εξακολούθησε αυτός, η γυναίκα μου πήγε σε μία γειτονική πόλη, για να επισκεφθί τη μητέρα της, και σκέφτηκε πως η ευκαιρία ήταν μοναδική για να κάνω αυτή τη δουλειά. Δεν θά την έχω διαρκώς μπροστά στα πόδια μου να με γκρινιάζει και ν' μου ληπτι να κάνω και τι να μην κάνω. 'Ετσι, πήρα άδεια από τον προϊστάμενό μου κι' έμεινε σπiti. Κατέ-

βηκα στο υπόγειο, σίγουρος ότι η επιδιόρθωσις της σκάλας και η αλλαγή του διακόπτη δεν θά χρειάζονταν περισσότερο από δυο ώρες, μα διαπιστώσα πως η σκάλα ήταν τόσο σαπια, ώστε το καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να την γκρεμίσω ολόκληρη και να την ξαναφτιάξω... Το βράδυ, όταν η γυναίκα μου γύρισε σπίτι από της μητέρας της, ήμουν κατάκοπος. 'Αρχισα να της λέω τι είχα κάνει, μα δεν μ' άφησε. 'Πάλι στάχτες από το πουρο σου στο χαλί, έ; φώναζε. Δέ θα συμμορφωθείς, λοιπόν, καμιά φορά; Δεν θά γίνης άνθρωπος; 'Όπως σάς είπα, η μοναδική άμυνά μου έναντίον της γκρίνιας της ήταν η σιωπή. Κάθησα, λοιπόν, στην πολυθρόνα μου, έκλεισα το στόμα μου και άρχισα να διαβάω την έφημερίδα μου. Αυτή είπε, ελπίζω, μα στο τέλος δαρέθηκε και πήγε στο υπόγειο για να δι το σκυλί...

'Ο Φινλέυ σάπασε πάλι κι' έμεινε για λίγο ασάλευτος, κυττάζοντας το ποτήρι του. Τελος, το άδειασε μεμιάς και σηκώθηκε.

—'Η ώρα είνε περασμένη και νυστάζει πολύ, είπε. Θά μου επιτρέψετε να πηγαίνω, φίλοι μου. 'Από τον καιρό που μένω μόνος άπόκτησα τη συνήθεια να κοιμάμαι χωρίς.

Μας χαιρέτησε με μία βαθεία υπόκλιση, πήρε το καπέλλο του και προχώρησε προς την πόρτα. 'Εκεί κοντοστάθηκε, γύρισε προς το μέρος μας και πρόσθεσε:

—Έχασα να σας πω ότι, μολονότι έχουν περάσει δυο χρόνια από τότε, δεν κατάφερα ακόμα να βρω την ευκαιρία να ξαναφτιάξω τη σκάλα που γκρέμισα εκείνη την ημέρα...

Και βγήκε έξω κλείνοντας άπαλά την πόρτα πίσω του.

'Εμεις κυττάσαμε ο ένας τον άλλο με το κέφι κομμένο και με φοίκα στην ψυχή. 'Ο αναστροφή εκείνος, που λίγες στιγμές πριν βρισκόταν ανάμεσά μας, ήταν ένας δολοφόνος! Είχε σκοτώσει τη γυναίκα του χρησιμοποιώντας ως όπλο, όχι ένα πιστόλι, ένα μαχαίρι ή ένα δηλητήριο, αλλά τη σιωπή! Γιατί όλοι μας θυμόμαστε πως η γυναίκα του Φινλέυ είχε σκοτώσει δυο χρόνια πριν, πέφτοντας από μία σκάλα μέσα στο σπιτι της!...

P. BAN TAI-Y'LOP

•••

Το «Νησι του Διαβόλου»

Οί επιστήμονες που έχουν έπισκεφθί τη Λευκή Νήσο, γνωματεύουν ότι, αν μπορούσε να καλυφθώγη ή δύναμι των ηφαιστειών της, θά παρείχε αρκετή ηλεκτρική ενέργεια για τις ανάγκες της γειτονικής Νέας Ζηλανδίας. Το νησί αυτό έχει έπονομασθί «Νήσος του Διαβόλου», γιατί το έδαφος του τρέμει πολύ συχνά κι' ο αέρας είνε πάντα γεμάτος από πνιγηρούς καπνούς. Κάποτε, είχαν μείνει εκεί 10 άνδρες, για να μαζέψουν τα άφθονα άποθέματα φυσικών λιπασμάτων, θείου και γύψου. 'Όταν όμως ξαναγύρισε το πλοίο για να τους πάρη, είχαν χαθί. 'Ισως να είχαν βουλιάξει σε κάποια απ' τις πράσινες ηφαιστειακές λίμνες που κοχλάζουν σ' αυτό το νησί.

Οί επιστήμονες έλπίζουν να υπορέσουν μία μέρα να αιχμαλωτίσουν τλ θειούχα αέρια, που ξεφεύγουν διαρκώς με μεγάλη πίεση από όπες των θεμάτων που εξετάζονται. 'Ογκώθηκαν οι σελίδες της ιστορίας. 'Ασυγκρίτως περισσότερα τα τεχνικά μαθήματα σήμερα, που έχουν

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσίς

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ: 27-135-29-967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Η ώρα της κρίσεως

'Εγώστές που είμαστε... 'Ασχολούμαστε με τις υποθέσεις των ηλικιών, με τις καλές και τις κακές μέρες τους, με τα είδύλλια, με τους έρωτες, με τις ανησυχίες, με τους γάμους, με τα διαζύγια, με τις ομαλές και ανώμαλες συμβιώσεις, με ό,τι ενδιαφέρει τις κρίσεις που άρχίζουν από τη νεότητα και προχωρούν στο φθινόπωρο και στο βαρύ χειμώνα. 'Υπάρχει όμως και μία ηλικία πέρα απ' αυτήν. 'Η πιο όμαλη, η πιο τρυφερή, η πιο άνυπεράσπιστη. 'Η ηλικία του θρανίου. 'Η μόνη που ποτέ σχεδόν δεν μας άσασχολεί. Σάν να είνε άμελητά, σαν ποιότης και σαν ποσότης. Σάν να μην υπάρχει. 'Ενδιαφερόμαστε, βέβαια, για τη ζωή των παιδιών, τροφή, σπουδές κ.τ.λ. Μας διαφεύγει όμως το έσωτερικό τους δράμα.

'Αν υπάρχει δράμα; Πολύπλευρο και πολύμορφο. Πλησιάζει — για να περιοριστώ στο πιο επίκαιρο — τις μέρες αυτές ένα από τα παιδιά που διανύει την περίοδο της σχολικής ηλικίας, ένα αγοράκι δεκά, δώδεκα ετών, ένα κοριτσάκι της ίδιας ηλικίας. 'Ενα έφηβο με το πρώτο χνούδι στα μάγουλα, μία κοπέλλα στην πρώτη της άνθησι, στα δεκάδες, στα δεκαεφτά της χρόνια. Κι' ακόμα πάρα πέρα: Πλησιάζει τις νέες και τους νέους με τη φοιτητική σάκκα στη μασχάλη. Χλωμιασαν τα μάγουλα, βούλιαξαν τα μάτια στις κόγχες τους, το άγχος έκδηλο στις μορφές. 'Η άγωνία κατέχει τις ψυχές τους.

Μην αποδώσετε δέ την άγωνία αυτή σε υπερβολές της ηλικίας. 'Αδικαιολόγητη η άγωνία τους δεν είνε. Το χειρότερο μήνα του έτους διανύουν τα παιδιά. 'Ο μήνας των εξετάσεων. 'Αν σας φαίνεται άστεία υπόθεσι τώρα που δεν πρόκειται να τις υποστήτε, γυρίστε στα χρόνια του θρανίου τότε που έβαδίζατε άθυμος και με σκυμένο το κεφάλι να παρουσιασθήτε στον εξεταστή σας. 'Υπάρχουν τα παιδιά με τη μειωμένη εύαισθησία, που περνούν με άπαθεια από τη δοκιμασία. Δεν άνηκουν σ' αυτή την κατηγορία τα περισσότερα. 'Εχετε όποια γνώμη θέλετε για τα παιδιά της έποχής. Θά είνε όμως σφαλερή η γνώμη αυτή, αν νομίζετε ότι το φιλότιμο και η ευπάθεια ήταν μονοπώλια της έποχής της δικής σας. Με την ίδια λαχτάρα που προσήλθε το παιπούς στις εξετάσεις του, προσήλθε και ο πατέρας χτές, και ο γυιός σήμερα. Δεν αλλάζει στο βάθος ο άνθρωπος.

'Αλλά μήπως αλλάζουν και τα συστήματα; Με τα ίδια συστήματα που εξέταζαν πριν από πενήντα χρόνια, με τα ίδια συστήματα εξετάζουν και σήμερα. 'Αν υπάρχει κάποια αλλαγή, η αλλαγή είνε στο χειρότερο, γιατί έχει εύρυνθί ο κύκλος της μαθησεως και συνεπώς των θεμάτων που εξετάζονται. 'Ογκώθηκαν οι σελίδες της ιστορίας. 'Ασυγκρίτως περισσότερα τα τεχνικά μαθήματα σήμερα, που έχουν

με ηλεκτρισμό, ραδιόφωνα, τηλέφωνα, αυτοκίνητα, κινηματογράφο άτομική ενέργεια, δεν ξέρω πόσα άλλα, που ήταν άγνωστα εδώ και μισό αιώνα. 'Εχουν προτεθί τα νέα, χωρίς εν τώ μεταξύ να γίνη άποσυμμόρφωσις από τα παλιά. 'Ιδια κι' άπαράλλαχτα εκεί με τους αρχαίους, με τα λατινικά, με τη μυθολογία, με τους 'Αβραάμ και 'Ισαάκ. Κι' από πάνω ο νέος ρυθμός της ζωής που δεν μπορούσε κι' αυτός να μη μπή στο σχολείο.

Δεν εξετάζω αν ήταν δυνατόν να γίνη διαφορετικά. Στην άγωνία του κόσμου των παιδιών περιορίζομαι. Αυτό είνε το κύριο θέμα. Την έρευναν αυτήν την άγωνία όσοι έχουν παιδιά στο σπίτι. Τη ζούνε μαζί τους. Το φάσμα των εξετάσεων που παρακολουθεί το μικρόκοσμο σ' όλα τα χρόνια της φοιτήσεως, κορυφώνεται τώρα με την πρώτη πνοή του καλοκαιριού. Μικρές και μεγάλες τάξεις. Καθεμία με τον πόνο της.

Σκεφθήτε πόσα χρόνια αυτή η δουλειά... 'Εξη χρόνια δημοτικό, έξη χρόνια γυμνάσιο άλλα τέσσερα — για όσους προχωρούν σε άνωτερες σπουδές — Πανεπιστήμιο. Μας κάνουν δεκάξι χρόνια. Τα καλύτερα. Μια ολόκληρη ζωή. Μιλούμε για ξεγνοιασιά της παιδικής ηλικίας, λέμε ότι θά θέλαμε να ξαναγυρίσουμε σ' αυτήν. Μακάριζουμε τα παιδιά σ' να είνε οι εύνοούμενοι, που δεν έχουν τίποτα να σκεφθούν, για τίποτα να ενδιαφερθούν. Τα μακαρίζουμε, γιατί ξεχνούμε τα δικα μας παιδικά χρόνια. Θά θέλατε μήπως να ξαναγυρίζατε με μία μαγική δύναμη σ' αυτά; Να ξαναγυρίζατε όμως όχι με τα σημερινά μωλά, αλλά με τα μωλά που είχατε τότε, όταν έφηβος, κάποιον πρσι του 'Ιουνίου, με τα ματιά κοκκίνα από το διαβασμα, έβαδίζατε προς τις εξετάσεις σας...

Τα πάντα στον κόσμο μας άνατρέπονται, μετατρέπονται, αλλάζουν όψη και ουσία. 'Ενα μόνο μένει άκίνητο στο θρόνο του: Οί εξετάσεις.

Μη ρωτάτε αν έχω να προτείνω τίποτα καλύτερο για την αντικατάστασί τους. Διαπιστώσεις κάνουμε και όχι θεραπεία. Με το να μη κατέχης το μυστικό της θεραπείας του καρκίνου, δε σημαίνει και ότι δεν έχεις δικαίωμα να εκφράσης την απέχθεια σου για τη φοιτητική άρρώστεια. Πόσες από τις νευρικές και τις ψυχικές παθήσεις που μας συνοδεύουν στη ζωή, δεν οφείλονται στους κλονισμούς που έχουμε υποστή κατά την περίοδο των σχολικών εξετάσεων μας... Δεν κρατά, δυστυχώς, το μυστικό της αντικαταστάσεως των εξετάσεων. 'Εκείνος που θά το ανακάλυπτε θά ήταν ένας μεγάλος ευεργέτης της ανθρωπότητας. Άωρητή χάρις στον κόσμο των παιδιών. 'Η άδυναμία όμως στο να υποδείξουμε νέα συστήματα δεν μας άφαιρεί το δικαίωμα να σταθούμε με όλη μας τη στοργή και με όλη μας τη συμπάθεια στο πλευρό των ηλικιών φίλων μας, που περνούν τις στιγμές των δοκιμασιών τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΥΠΝΟΣ ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ
— Κύριοι. 'Η παράστασις πήρε τέλος!... Καληνύχτα σας!...

(Του 'Αρνέλαου)

Μοντέρνοι λυρισμοί

'Υποψίες...

Μου λες συχνά και τρυφερά πως μ' αγαπάς κι' όμολογώ, θέλω πολύ να το πιστεύω, αλλά φλερτάρεις και σε γλέντια μ' άλλους πās κι' εγώ στο μπάρ, παρηγοριά πικρή γυρεύω...

Μου λες πως είσαι στην αγάπη μας πιστή και χίλιες λέξεις βρίσκεις εύκολες κι' ώραιες, μα τον καιρό σου παρατάς να σκορπισθί σε τόσες άστοχες κι' ανούσιες παρέες...

Είσαι κομψή, χαριτωμένη, δροσερή, είσαι μία υπαρκτή σ' αλήθεια λουλουδένια, μα τι ψυχρά που λες εκείνο το «σερί» σ' να προφέρης μία λεζούλα τιποτένια!...

Πόσο κοινό, πόσο φτηνά και... κοσμικά μιλάς για μένα, όπως μιλάς... για κάθε θέμα κι' άνακατεύεις στην κουβέντα... γαλλικά, γλώσσα κομψή πούχει φτιαχτή να ληψι το φέμμα.

Μου λες συχνά και διαρκώς πως μ' αγαπάς, ότι θά γυρίσεις μαζί μου όλο το Χάρτη, μ' αν μείνης δίπλα μου πολύ, μου το χτυπάς και διαρκώς με παρατάς... να πās σε «πάρτυ»!

Κι' ήρθαν, μικρούλα μου ξανθή, βραδυές πολλές πούβλεπες άλλον... κι' όμως έλεγες πως... με...

(Λατρεύεις κι' αν κάτι σου λέγ' άρχίζεις να ψευτοκλαίς και τόσο άθώα με ρωτούσες: —Μά ζηλεύεις!)

'Ε, ναι, ζηλεύω, επί τέλους κι' άπαρώ γιατί φρικτά με τυραννάς αν με λατρεύς. 'Αν μ' αγαπάς πραγματικά, ξανθό μου μωρό, από κοκκέτικο ναζάκι με παιδεύεις:

Είλικρινά, στο σημερινό μου το θυμό με τέτοια σκέψη την καρδιά μου θά κοιμίσω, γιατί με όλη μου τη θερμή έπιθυμώ... να το νομίσω!

Λοιπόν, θά πιά δυο ούσκια στα κλεφτά και θά πιστέψω πως σ' αλήθεια με λατρεύεις!

'Αλλά... για στάσου μία στιγμή! 'Εχω λεφτά! Γι' αυτό με θέλεις κι' έτσι άπαίσια με «δουλεύεις»!

ΕΥ.—

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΜΟΥ

Οι δυο φίλες καθόντουσαν στον κήπο, κάτω από τις λεύκες και μιλούσαν. Έξαφνα η Μαργαρίτα αναστέναξε με πόνο.

— Ένα μυστικό θα ραβδίει την καρδιά μου, είπε στη φίλη της. Για ν' αλαφρώσω κάπως τον πόνο μου πρέπει να σ' το επισημάνω.

Κι' άρχισε να διηγείται: — Όταν ήμουν δεκάη χρονών, κατάλαβα πως ή όμορφη σε μία γυναίκα λογαριάζεται πολύ στην αισθηματική της ζωή και παίζει σπουδαιότατο ρόλο. Όταν είσαι όμορφη, σ' αγαπούν, σε ποθούν. Άρχισα λοιπόν να κυττάζωμαι στον καθέφη αν και ήμουν πολύ άσχημη. Ωστόσο δεν είνα σημασία σ' αυτό ως την ημέρα που, για πρώτη φορά, χτύπησε από έρωτα η καρδιά μου.

Άγαπούσα μ' όλη τη θερμότητα της νιότης μου, αγαπούσα στα καλά, γιατί το αντικείμενο της λατρείας μου δέ μ' άξιωνε ούτε ενός βλέμματος. Ήταν ωραίος ο Φίλιππος κι' εγώ υποφέρω. Προσπαθούσα να βρίσκωμαι σ' όλες τις συγκεντρώσεις όπου πήγαινα, μα καταλάβαινα πως μάταια έχανα τον καιρό μου.

Πόσα δάκρυα έχυσα όταν αρραβωνιάστηκε με μια φίλη μου, τη Λίνα, που ήταν σ' αληθινή μιά ξανθή καλλονή. Πόσο πόνεσα ως τὰ κατάβαθα της ψυχής μου,

όταν, λίγους μήνες αργότερα, έγιναν οι γάμοι τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια. Υποφέρα πάντα απ' την πρώτη αυτή ερωτική μου απογοήτευση. Αργότερα παντρεύτηκα κι' εγώ, έτσι, συμβατικά. Ήξερα πως ο άντρας μου δεν θα μ' αγαπούσε, γιατί δεν ήμουν όμορφη. Μα κι' εγώ δεν ένοιωθα γι' αυτόν τίποτα. Ούτε κι' όταν γεννήθηκε ο γιός μου, ο Ζάν, τὰ πράγματα άλλαξαν. Ζούσαμε άνετα, γιατί ο άντρας μου ήταν πλούσιος, αλλά χωρίς έρωτα, χωρίς χάδια.

Τὸ 1945 ἀρρώστησα ξαφνικά από πλευριτίδα. Έμεινα στην κλινική τέσσερες μήνες. Ή ανάρρωσή μου βάσταζε άλλες σαράντα μέρες. Ήταν άραγε η ανάπαυση, η φροντίδα, τὰ δυναμωτικά που έκαναν αυτό το θαύμα; Όταν πιά βγήκα απ' την κλινική και πήγα σπίτι μου, δεν αναγνώρισα τον έαυτό μου όταν κυττάχτηκα στον καθρέφτη. Τὰ τριάντα όχτώ κιλά μου είχαν γίνει σαράντα εννέα. Τὸ πρόσωπό μου γέμισε, πήρε σχήμα ωμοειδές. Η επιδερμίδα μου έγινε δελουδένια. Τὰ χρώματά μου ζωηρέυσαν. Τὸ σώμα μου απόκτησε αρμονικές γραμμές και τὸ στήθος μου ήταν ωραίο. Ήμουνά τώρα, μιά ωραία και προκλητική γυναίκα.

Ή μεταβολή αυτή έκανε τὸν άντρα μου, που δέ με

πρόσεχε στὰ δώδεκα χρόνια του γάμου μας, — ήμουνά τώρα τριάντα χρονών — να με δὴ μ' άλλα μάτια. Μου άνοιξε με θερμή την άγκαλιά του: όλο με φιλούσε, με χαίδεψε, με ποθούσε. Είχα νικήσει και ξεχνούσα τι υπάφερα άλλοτε. Ωστόσο, δεν είχα ξεχάσει τὸ Φίλιππο και ήθελα να τὸν συναντήσω γιὰ να τὸν κάνω νὰ υποφέρει. Ἡ τυχὴ μ' εὐνόησε. Τὸν ξανάειδα σ' ένα χορό.

— Μαργαρίτα! Έσύ είσαι; μου φώναξε σαν με είδε. Πως ομορφύνες!...

Τὰ μάτια του δεν ξεκόλλουσαν από πάνω μου. Μου σούστησε τὴ γυναικα του, τὴ Λίνα, που είχε άδυνατίσει και δεν είχε πιά τὴν αὐτὴν αὐγὴ τὴς παλιάς όμορφιάς της, αν και πάντα ήταν χαριτωμένη.

Έκείνη τὴ μέρα μπήκε στὸ μυαλό μου ἡ ιδέα να ἐκδικηθῶ τὸ Φίλιππο, που μ' είχε κάνει τόσο νὰ υποφέρω άλλοτε με τὴν ἀδιαφορία του. Νὰ ἐκδικηθῶ τὴ Λίνα, που είχε χαρὴ τὸν έρωτα και τὸν άντρα που με είχε περιφρονήσει.

Έγινε προκλητική μαζί του, καθώς χορεύαμε, τόσο που ο Φίλιππος δεν βάσταξε πιά και μου ζήτησε ένα ραντεβού. Δέχτηκα με τὴν πρόθεσι να ἐκδικηθῶ, δηλαδή να πάω στὸ μέρος που θα μου υποδεικνυε και στὸ τέλος, άφου τὸ πῶ δ.τι εἶχα τόσα χρόνια στὴν καρδιά μου γιὰ τὴν ἀδιαφορία του, να φύγω και νὰ μὴν τὸν ξαναδῶ.

Τώρα θυμάμαι με λύπη ὅσα συνέβησαν, όταν μπήκα στὸ δωμάτιό του. Ἡ Λίνα εἶπε μὴ λίγες μέρες σὲ ταξίδι. Νόμιζα πως τὸν μισούσα, μα όταν μ' έσφίξε στὴν άγκαλιά του, παρέλυσά. Λησμονήσα τὰ πάντα.

Ωστόσο είχα τὴ δύναμι να τοῦ φωνάσω τὴν τελευταία στιγμή:

— Άρσενε με!.. Δεν πρέπει...

— Όχι, ὄχι σ' αγαπῶ, σ' αγαπῶ τρελλά!...

— Καί γὼ σ' αγαπῶ, μα μὴ ζητάς να συντρίψης γιὰ πάντα τὴν καρδιά μου.

Βρισκόμουνα στὴν άγκαλιά του μόνου άνδρος που πραγματικά είχα αγαπήσει στὴ ζωή μου. Τὸν αγαπούσα άκόμα και πέρασα μαζί του υπέροχες ὥρες, που ποτέ μου δεν θα τις λησμονήσω ὅσο ζῶ. Ήξερα όμως πως αὐτὸ δεν θὰ ξαναγινόταν κι' έκλαψα πολύ όταν χωρίσαμε. Γύρισα σπίτι μου ζαλισμένη σαν νὰ ζυπνούσα άπὸνα όνειρο. Ο Φίλιππος προσπαθεῖ από τότε, με κάθε τρόπο να με συναντήσει μα ξερω πως αν σφάλω πάλι, στὸ τέλος θὰ συχαθῶ τὸν έαυτό μου. Ξέρω, πως κι' αὐτὸς υποφέρει, ὅπως υπέφερα κι' εγώ άλλοτε.

Μὰ θὰ λησμονήσω. Θέλω νὰ ζήσω εὐτυχισμένος με τὴ γυναίκα του. Ὅπως εγώ με τὸν άντρα μου και τὸ παιδί μου. Τὸ ερωτικό μας ραντεβού, τὸ πρώτο και τελευταίο, θ' ἀπομείνῃ μιά ἀνάμνησι γιὰ τοὺς δυὸ μᾶς.

ΜΑΡΙ ΝΤΥΠΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτάζ

Γενικό θέμα συζητήσεως τὴν περασμένη εβδομάδα στους καλλιτεχνικούς κύκλους, τὸ αὐτοκίνητο, συστήμα της Λεωφόρου Συγγρού, που παρ' ολίγο να στοιχίσῃ τὴ ζωή σε 4 γινώστους καλλιτέχνες.

— Εἶδαμε τὸ χάρο με τὰ μάτια μας! μᾶς λέει ὁ μαέστρος Βέλλας, που νοσηλεύεται ἄκρᾳ στὸν «Εὐαγγελισμό». Για μιά στιγμή ἀντιλήφθηκα τὸ μοιραίο αὐτοκίνητο να στρουλιέται στὸν αέρα και σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὴς ὥρας βρέθηκαμε στὴν κοίτη του. Λίσιου, ἀναμεσα στοῦ συντρίμμια του.

Χαρακτηριστικό εἶνε και τὸ ὅτι ὁ πρώτος που ἀντέληψε τὸ δυστύχημα και ἔτρεξε και τοὺς εἰσαλε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ἦταν ἐπίσης ἄνθρωπος τοῦ θεάτρου, ὁ κ. Β. Σκιαδάς, ιδιοκτήτης τῶν «Κλεικῶν» τοῦ Ζαπτείου.

Έκείνη που οφείλει τὴ σωτηρία της ἀποκλειστικά στο Βέλλα εἶνε ἡ ντιζέ Μπέττυ Σακελλαρίου. Εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, όταν ὁ Βέλλας μ' ὅλα του τὰ χάλια κατάλαβε ὅτι κάποιος ἔλειπε. Τὸ εἶπε στους ἀστυνομικούς και γύρισαν ἀμέσως πίσω και με δυσκολία κατωρῶσαν νὰ βγάλουν κάτω ἀπὸ τὸ καταστραμένο αὐτοκίνητο τὴ Μπέττυ Σακελλαρίου που ἦταν ἡ πιὸ βαρεῖα τραυματισμένη. Λίγα λεπτά ἀργότερα ἡ συμπαῆς ντιζέ θὰ πέθαινε ἀπὸ ἀσφυξία!

— Δυὸ γινώστῳτάτοι συγγραφεῖς οἱ κ. κ. Σακελλαρίου και Γιαννακόπουλος, πρὸκειται νὰ γιορτάσουν πολὺ σύντομα ἓνα ἰδιότυπο ἱωδῆλαίο ἐπὶ τὴ συμπληρώσει 100 ἔργων τοὺς!

Οἱ δυὸ συγγραφεῖς ἔχουν γράψει περισσότερα ἔργα ἀπὸ κάθε ἄλλον συνάελοφ τοὺς: ἐπιθεωρήσεις, μουσικὲς κωμωδίες, πρὸς.

Ἡ μεγαλύτερη, ἐμπειρική, ἐπιτυχία τοὺς εἶνε ἡ κωμωδία «Οἱ Γερμανοὶ ξανρχοῦνται», που γινώρισε τὸν ἰοιο θρίαμβο, και ὡς φιλμ, ἐνὸς τὸ καλύτερο ἔργο τοὺς «με ἀξιώσεις» εἶνε ἡ κωμωδία «Δεσποινὶς ἐτῶν 39».

— Τὸ καλοκαίρι θὰ ἰδοῦμε στὰς Ἀθῆνας ἓνα ἀκόμη Τουρκικό θεατρικὸ ἔργο τοῦ ἰδίου συγγραφέως τοῦ «Αἰαντός» τοῦ Φερρή, τὴν κωμωδία «Σὲ ψηφίζω». Στὸ νέο αὐτὸ τουρκικὸ ἔργο που θὰ παιχθῇ ἀπὸ τὸν θίασο Λογοθετίδη, στὸ «Μακέδον», ὁ δημοφιλὴς κωμικός μας θὰ υποδυθῇ ἓνα ἐξάλλο γινώστῳ που πειθεταί νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπιστήμη γιὰ νὰ ἀφοσιωθῇ στὴν πολιτική, στὴν ὁποία και ἀποτυγχάνει τελικῶς.

— Στὸ βαριετὲ «Βερντέν» τὴς Κούλας Νικολαΐδου, που παρουσιάζεται ἐφέτος ἀγνώριστο — 60 ἐκατομμύρια στοιχίσε μόνο ἡ σκηνή του — ἡ μικρούλα τραγουδίστρια Ροζαλίνα, που παρουσιάζεται μόνο σαν νομμερίστα, σημειώνει ἐξαιρετική ἐπιτυχία, σὲ μιά ἐντελὴς ἰδιότυπη δημιουργία, που συνδυάζεται με χορό, μουσικισμένη ἀπὸ τὸν Ἀπολλωνα Γαβριηλίδη, και με τὸν τίτλο «Τὰ ἐπικαιρα τοῦ Σινάκ».

— Μιά ἄλλη γινώστῳ τραγουδίστρια, ἡ Ρένα Κοτοπούλου, ἔπαθε πολὺποδα τὸν λαϊμὸ και πρὸκειται νὰ κἀν ἑγχείρησι. Ἐτσι, ἐπὶ ἀρκετὲς μέρες δεν θὰ μπορῇ οὔτε νὰ μιλήσῃ.

— Μιά ἄλλη μικρούλα ντιζέ, ἡ Ἀνθὴ Ἀστέρη, που ἀνήκει ἐφέτος στὸ συγκρότημα τοῦ Λάσκου (Γκλόρια), μίμειται με μεγάλη ἐπιτυχία τὴν Μαίρη Λώ.

— Ὑστερα ἀπὸ πέντε χρόνια, θὰ ξανάρθῃ ἐφέτος στὴν Ἑλλάδα, ἡ περίφημη Χιλιανὴ τραγουδίστρια Ροζίτα Σερράνο. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Σερράνο λατρεύεται κυριολεκτικὰ στὴ χώρα μας. Σὲ ὅλες τὴς τῆς τούρν, ἔκανε ἐμφάνισεις με φορεμὰτα ἐλληνικῶς στυλ, συμπεριλαμβανέι δὲ πάντοτε στὸ ρεπερτόριό της και τὸ γνωστὸ ἐλληνικὸ τραγούδι «Τοῦ Γιάννου ἡ φλογέρα».

— Τὸ «Ἄλσος» τοῦ Πεδίου Ἀρεῶς, σημειώνει καθημερινῶς μεγάλες πῆννες, ὅπως και προπολεμικά, χερὶς στὸ δυνάμικο του συγκρότημα, ἐπικεφαλὴς τοῦ ὁποίου βρίσκεται ὁ «άσος» κομφερανσιὲ Γιῶργος Οἰκονομίδης.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Πολυάσχολες

Τις ξέρετε, τις βλέπετε μπροστά σας κάθε ὥρα, σὲ δρόμους, κέντρα, μαγαζιά, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, παντοῦ. Σαν τὰ τσακάλια τρέχουνε και παίρνουν τόση φόρα που λὲς ὅτι πηγαίνουνε κάπου νὰ... κάνουν «ντου»!

Τρέχουνε, πάντα τρέχουνε! Σταματημὸ δεν ἔχουν! Μπαίνουν σ' ἓνα κατάστημα, στέκονται μιά σταλιά και στὴ στιγμή... ἀπαίριζα παίρνουν ξανά και τρέχουν γιὰ νὰ προλάβουν κι' ἄλλη τους πιὸ σοβαρὴ δουλειά.

Κι' ἐκείνοι που τις βλέπουνε σαστίζουν και τὰ χάνουν και συλλογίζονται, παιδιά, χωρίς νὰ βγάλουν τσιμουδιά:

— Τί τρεχαλάνε σαν τρελλές; Πού πάνε; Και τί κάνουν;»

Αἱ!... Εἰν' οἱ ἀσχολίες τους πολλές και σοβαρές γι' αὐτὸ κινδυνεύει πάντοτε πολὺ... κεραυνοβόλα, πλὴν ὅμως — τί δυστύχημα! — τις πιὸ πολλές φορὲς εἰν' ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ τὰ προλάβουν ὅλα!

Κι' ἡ κάθε «πολυάσχολη» μοιραίως, ἡ καὺμένη, στιγμή δεν εἶνε ἡσυχία, στιγμή δεν ἀνασπίνει. Πῶ! πῶ! δουλειές, τρεχάματα, φροντίδες, μῶχοι, κόποι! Ἐν πρώτοις ἔχει ραντεβού στὶς δέκα με τὴν Πόπη που εἰν' ἡ μόνη φίλη της κι' ἔχει καρδιά χροσῇ, μα ἔρχεται στὸ ραντεβού στὶς... δέκα και μισή και λείπει με ἀπλότητα: — «Αἱ! ἄργησα λιγάκι!»

— Τί λίγο που με τάρδεξ και μ' ἔκλαψε, Πανάκι! Πάντως φουριόζες ξεκινούν κι' οἱ δυὸ πλέον μαζί και σαν... κομῆτες πέφτουνε σὲ κάποιο μαγαζὶ μ' ὑφάσματα περίφημα λογιζ-λογῆς γεμάτο, κι' ἀμέσως, πάντα βιαστικές και διόλου διακριτικές

τὸ μαγαζὶ τὸ δυστύχο τὸ κάνουν ἀνω-κάτω. Με μιά φουργία τρουερὴ κι' ἀπάνταστα μεγάλη κυττὰν τὴ μιά ποιότητα, κυττάνε και τὴν ἄλλη, τὸ ἓνα τόπι ὑφάσματος σωριάζουν σ' ἄλλο τόπι και, μ' ὅλο πὺννε βιαστικές, φαίνονται σαν διστακτικές:

— Χροσῇ μου, πὺς σοῦ φαίνεται;

— Σένα σ' ἀρέσει, Πόπη;»

Στους ὑπαλλήλους κάνουνε γυμνάσια ἀνεπίπῳτα και καταλήγουν στὸ ξηῆς: Νὰ... μὴν ψωνίσουν τίποτα!

Και ὕστερα σαν εἰφωνες ἀναχωροῦν και πάλι γιὰ νὰ σκοποῦν ἔχουνε στὶς ἐντεκα και ἄλλη. Πρέπει νὰ πᾶνε δηλαδὴ στὴν Δεσποινὴ τὸ σπῆτι γιὰ νὰ... κοινοβουλευτουνε κι' οἱ τρεῖς τὴν Ἀφροδίτη! Κι' ὅσο γιὰ τις ὑπόλοιπες που ἔχουν ἀσχολίες, μὴν τὰ ρωτᾶς τί βάσανο, τί φοβερό μαρτύριο! Μοδιάτρα, μαπῆλῳ, πανάκι, θεάτρα, συναυλίες και... λίγο κομωτήριο!

Γι' αὐτὸ τις «πολυάσχολες» τις βλέπεις, τις καὺμένες, βελατωμένες πάντοτε και κατακοιρασμένες. Κι' ἀφου οἱ ἀσχολίες τους σφιχτὰ τις ἔχουν ζωσει, ἴσως τὴν... ἀπερκοποσι καμιά δεν θὰ γλυτώσῃ!

Εἰςμογραφῳεισ
Αἱ. Τάτσια

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Επίδειξις...

«Ἰνα ποιήσω ἐπίδειξιν τοῦ ἀνδρικοῦ μου κάλλους και νὰ θαυμάσω και γυναῖς και ἄνδρας μανθασάμενος ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν κι' ἐντός τὴς ἐβδομάδος εἰς τὴν ἀμμουδιὰ τὴν ἀκτὴν μετέβην τὴς Γλυφάδος. Κι' ἐκεῖσε μέσω τῶν γυνῶν ὡς γόης τῶν γοητῶν κι' ὡς σθεναρὸς Καζανόβεϋς τοὺς πάντας καταλήττων ἐδείχον τὴν σαγήνην μου προσφιλ τε και ἀν-φᾶς κι' ἐκ τὴς λαβρότητος ἐμοῦ ἐσεισθῇ ἡ Γλυφάς! Κι' ἀφου ἐν μέσω τὴς πλαζῆς δὴλθον τρεῖς φορὰδας κι' ἐνέβαλον ταῖς γυναιξίν ἐρωτικούς μβελάδας, ἐσκέφθην μετὰ μβανιερού ν' αὐξήσω τὴν λαχτάραν και νὰ θαυμάσουν ἅπασαν τὴν θείαν μου κορμάραν. Ἐφ' ὃ ἐκλείσθην πᾶσαντα ἐσωθεν καμεινός κι' ὡς γόης ἀπροσπέλαστος και Δὸν-Ζουάν δεινός ἠρξάμην ἐκδιδόμενος μετὰ σπουδῆς και κύρους σκεπτόμενος τοὺς προσεγγεῖς ἐρωτικῶδεις τζήρους. Κι' ἐξήλθον οὖν ἐν ἀκαρεῖ κι' ἐν ὃ-»

(φει τῶν θραύειων ἐδείκνυνον τὰ κάλλη μου ἐκ τὴς σαγῆς γῆνης λάμψων.

Πλὴν — ὦ Θεοί!... Ὡ! συμφορά (δεινὴ κι' ἐκ τοῦ συστάδην τὰ θῆλυ εἰς τὴν θείαν μου ἐφευγον (προτροπᾶδην.

Και τότε, φεῦ! ἠγνόησαν κι' ἀνέ- (κραξόν: «Κατάρσι!»

Ἐν τῇ σπουδῇ νὰ ἐκδυθῶ ταχέως, — Ὡ! λαχτάρα! — ἔβγαλον τὰ ἐνδύματα κι' ἐδωσαν τὸ (παρόν,

πλὴν ἐλησμόνησον, ὁ ἐλάξ. νὰ βάλω... μβανιερόν!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η ζωή της Λένας γίνεται αφορητή μέσα στο σπίτι. Ο πατέρας της θέλει το ναυτικό της. Φτάνει στο σημείο ν' ανοίξει το τζάμι, μ' όλο το κρύο, για να πουλιάσει και να πεθάνει! "Υστερ", από την απόπειρα αυτή η Βάλια αποφασίζει για να τη σώσει, να την εμπιστευθεί κάπου, για πάντα όμως...

Βασάνισε ώρες πολλές το μολό της "Έπί τέλους θυμήθηκε. Στον Πειραιά, ζούσε μια θεία της ως πενήνια χρόνων, χαροκαμένη. Είχε χάσει πέντε παιδιά, το ένα μετά το άλλο.

Κάποτε είχαν σχέσεις. Η μητέρα της, δηλαδή, την πήγαινε πότε-πότε, όταν ήταν μικρή, στη "θεία" Ακριδή, όπως την έλεγαν. Έπειτα διεκόπησαν οι σχέσεις τους από αμέλεια. "Όπου ξεχάστηκαν έντελώς. Τώρα δεν ήξερε η Βάλια αν ζούσε η θεία Ακριδή, αν ήταν γερά, αν ήταν μόνη. "Οπωσδήποτε θα μπορούσε να το πληροφορηθεί.

Δεν τη θυμόταν και καλά τη "θεία" της. Είχε, πάντως, την εντύπωση πως ήταν μιά γυναίκα γλυκιά, μ' ένα φωτεινό χαμόγελο. Αυτή η θύμησή της ζέστανε την καρδιά.

Τό άλλο πρωί, πήγε μόνη της τη Λένα στο σχολείο. "Έπεται πήρε το τραίνο για τον Πειραιά. Με κόπο θυμήθηκε το δρόμο, κάπου σε μια μακρινή συνοικία. Κατάφερε και βρήκε το σπίτι. "Ένα φτωχικό σπίτι, μονόροφο, χαμηλό, με μια μικρή αυλάτσα. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, καθώς πίεσε το κουμπί του κουδουνιού. Λίγα δευτερόλεπτα πέρασαν που της φάνηκαν αιώνες.

Βήματα ακούστηκαν από μέσα, παντόφλες που σέρνονταν. Μιά φωνή γλυκειά:

— Ποιός είναι;

— Άνοιχτε! παρακάλεσε η Βάλια.

Η πόρτα άνοιξε. Μιά γυναίκα παρουσιάστηκε στο κατώφλι. Μιά γυναίκα κοντή μάλλον, παχειά, με μάγουλα δροσερά παρά τα πενήνια της χρόνια και μ' ένα χαμόγελο μελαγχολικό και γλυκό μαζί. "Από το χαμόγελο της αυτό την ανέγνωσε η Βάλια.

— Θεία Ακριδή!...

— Ποιά είσαστε; ρώτησε εκείνη παραξενεμένη. — Δεν με θυμάσαι, θεία Ακριδή; Η Βάλια. "Η κόρη της Ασημίνας Φανούρη. — "Ω!... Βρέ! Βρέ!... Χριστός και Παναγία!...

Κι' η θεία Ακριδή άνοιξε την αγκαλιά της. "Έπειτα άρχισε να παραπονά.

— Βρέ, δεν δοθήκατε το Θεό που με ξεχάσατε έτσι; Ποιόν άλλον είχα στον κόσμο εκτός από τη μάνα σου; Δεν της

πρόνεσε ποτέ η καρδιά για μένα της Ασημίνας;

— Η μάνα μου πέθανε! είπε η Βάλια. Σταμάτησε η γυναίκα, τα βλέφαρά της φτερούγισαν.

— Είσαι μόνη στον κόσμο έσύ; Κι' ο πατέρας σου;

— Κι' ο πατέρας μου πέθανε! είπε η Βάλια.

— Δύστυχη μικρούλα! ψιθύρισε η πονετική γυναίκα. Ζής έρημη λοιπόν;

— Είμαι παντρεμένη, αποκρίθηκε η Βάλια, και τα μάτια της δούρλωσαν.

Πέρασαν μέσα. Με φωνή κομμένη από τους λυγμούς, διηγήθηκε όλη της την ιστορία στη θεία της. Την κύτταξε αυτή καλά-καλά στα μάτια. Στο τέλος τη ρώτησε σιγά:

— Πές μου κάτι, Βάλια. Μου όρκίζεσαι πως το παιδί είναι νόμιμο; Μου όρκίζεσαι στην ψυχή της μάνας σου;

— Στην ψυχή της μάνας μου, θεία!...

— Δυστυχισμένη, λοιπόν! Και πως με θυμήθηκες έμένα;

— Ήρθα να σε παρακαλέσω... να σώσης εσύ το παιδί μου.

«Γίνε μητέρα του!...»

— Ζής πάντα μόνη, θεία Ακριδή;

— Όπως με βλέπεις. Περνάω μέρες και δεν χτυπάει η πόρτα μου. Ποιός θα με θυμήθη έμένα και γιατί; Καλά πούχω τη συνταξούλα μου από το μακαρίτη τον άντρα μου. Άλλοιώς θα πέθαινα σαν το σκυλί!...

— Θεία, Ακριδή, μπορείς να γίνης μητέρα του παιδιού μου;

— Η έρώτησή ήρθε γρήγορη, αναπάντεχη. Τα μάτια της έρημης γυναίκας φτερούγισαν.

— Θέλεις να μου δώσεις τη Λένα;

— Θεία Ακριδή, νοιώθεις το σπαραγμό μου. Ξέρεις εσύ από τον καύμο του παιδιού!...

— "Έμένα μ' έκαψε ο χάρος! Δεν είναι το ίδιο!...

— Το ίδιο θα είναι. "Αν πάρης εσύ τη Λένα, θα την χάσω εγώ. Δεν θέλω να με ξέρη πιά, δεν θέλω να χάνω άλλο σπίτι. Θέλω να μεγαλώσω πιστεύοντας — αν γίνεται αυτό — πως είναι όρφανή, πως την υιοθέτησες. Θέλω να την υιοθετήσης νόμιμα αν είναι δυνατόν.

— Γιατί; Γιατί να πονέσεις τόσο; Γιατί να χάσης για πάντα το παιδί σου;

— "Επειδή μονάχα έτσι δεν θα είναι δυ-

Αυτός είναι!...

Ο σύζυγος της Εὐθαλίας, ο άντης κνρ Μίχως Ατσίδης, έμπορος ή, για την ακρίβεια, φοβερός και τρομερός μαυραγορίτης έγκατέλειψε τον μάταιο αυτό κόσμο.

Η χήρα τον αποφασίζει να του κάνει μεγαλοπρεπή κηδεία. Κι' ο φίλος του μακαρίτη, ο Μενέλαος υπόσχεται να βγάλει το σχετικό έπικηδειο στην έκκλησία.

Πραγματικά, μετά τη νεκρώσιμη ακολουθία, ο κ. Μενέλαος αρχίζει να μιλά με στόμφο για τον μεταστάντα φίλο του.

Χαίρε αγαπητέ και πολύνκλυανστε φίλε!... Όποια άπόλεια!... Ό μεταστάς ύπηρεξε ξεχωριστός άνθρωπος, τίμιος έμπορος, καλός οικογενειάρχης, ιδανικός σύζυγος!...

Ακούγοντας αυτά τα λόγια η κ. Εὐθαλία, άπορεί και εξίσταται... Καί, σε μία στιγμή, γυρίζει στο μικρό γυνί της που στέκεται πλάι της και του λέει σιγά:

— Μανωλάκη, πλησίασε στο φέρετρο, άνοιξε το, με τρόπο και κύτταξε να δής, ο πατέρας σου είναι μέσα ή άλλος κανείς;

στυχισμένη η Λένα μου, αποκρίθηκε μ' άναφυλλήτα ή δύστυχη μάνα. Μόνον αν σ' αγαπήσει έσένα σά μάνα της, αν με ξεχάσει έμένα, θα μεγαλώσω χωρίς καμώμο.

— Πώς θα σε ξεχάσει; "Εοτά χρόνων παιδάκι θυμάται πάντα τους γονείς του. — Στην άοχή θα με θυμάται βέβαια. Λίγο-λίγο όμως θα σβύση ίσως ή θύμησή μου από τη μνήμη της, θα θολώσουν όλα στο μυαλό της. Τότε θα είναι, έλπίζω, εύτυχισμένη. Θέλεις, θεία Ακριδή, να την πάρης;

Χτύπησε τα χέρια της με άπελπισια ή δύστυχη γυναίκα.

— Κι' εγώ δεν ξέρω... δεν ξέρω αν θάχω τη δύναμη, άπάντησε. Είμαι πενήνια χρόνων, χαροκαμένη, βασανισμένη. Θάχω την δύναμη να μεγαλώσω ένα μωρό;

— "Αν το πάρης με την καρδιά σου, θάχες. Είναι ένας άγγελος ή Λένα μου. Κύτταξε.

Και της έδειξε την φωτογραφία της μικρούλας. Τα μάτια της Ακριδής πλημμύρισαν δάκρυα.

— Άγγελος σωστός! Δυστυχισμένο!... Δυστυχισμένο παιδί!... ψιθύρισε.

— Έκλαψε πολλή ώρα. Στο τέλος πήρε την άπόφαση.

— Ο Θεός μου στέλνει το κοριτσάκι, είπε. "Ισως να λυπήθηκε ο Θεός, ίσως να σκέφθηκε ο Παντοδύναμος πως θα περάσω έρημη τα γερατειά μου και να μου στέλνι το παιδί.

— Η Λένα θα σε πονέση. Θα είναι σαν κορούλα σου.

— Ναί... Μά δεν θα την αναθρέψω, δυστυχώς, όπως θα ήθελες έσύ, με τα καλά της, με τα πλούτη της.

— Για τα πλούτη, δεν έχει σημασία, θεία Ακριδή. Τα πλούτη δεν είναι εύτυχία. Για να μορφωθεί όμως, θα φροντίξω εγώ να σου στέλνω κάθε μήνα ένα ποσόν. Θα τα κανονίσουμε όλα.

Κάθισαν και κανόνισαν τις λεπτομέρειες. Η Βάλια ανέλαβε την υποχρέωση να στέλνει ένα άρκετά μεγάλο ποσόν κάθε μήνα, για να τρέφεται καλά το παιδί, να ντύνεται και να μορφώνεται.

— Να τελειώση το Γυμνάσιο, να μάθη και μουσική, είπε η Βάλια. Θα σου στείλω ένα θαυμάσιο πιάνο. Αυτό άνήκει στη Λένα. Της το χαρίζει ο άντρας που αγάπησα.

Σύμφωνα με την υπόσχεσή του, ο Θεμός της είχε άφηση κληρονομιά το πιάνο και αυτή το είχε παρατήσει στο σπίτι της σπιτονοικοκυράς του, μη ξέροντας ακόμα πού να το άκουμπήσει.

— Να μάθη γράμματα και μουσική! "Αν έχη καλή φωνή, να μάθη και τραγούδι. Είναι σαν μία μικρή νεράιδα ή κορούλα μου. Να μη της χαλάς το χατίρι, να μη την πικραίνης.

— Μά δεν θάρχεσαι ποτέ να την βλέπης; ρώτησε η Ακριδή.

— Όχι!... αποκρίθηκε με σπαραγμό ή δύστυχη μάνα. "Αν έρχομαι, δεν θα μπορέσω να με ξεχάσει ποτέ. Μονάχα θα σου τηλεφωνώ. Έχεις τηλέφωνο;

— Όχι, αλλά έχει δίπλα ο μπακάλης.

— Θα σου τηλεφωνώ, λοιπόν, πότε θα μπορούμε να συναντιόμαστε για να μου λές τις λεπτομέρειες, για να μου μιλάς για την κορούλα μου. Όχι εδώ όμως. Κάπου άλλου, να μην έχουμε όδο να με ιδή ή Λένα, ούτε κανένα άλλο μάτι. Σπαράζει η καρδιά μου για όλα αυτά, μά έτσι πρέπει να γίνι. Άλλοιώς θα τη δοή κακός θάνατος.

— Πότε θα τη φέρης; ρώτησε ή θεία Ακριδή.

— Σκέφθηκε ή Βάλια.

— Στάσου... Πώς να γίνι; Θα μπορούσα να πάω να την πάρω από το σχολείο και να τη φέρω ένα μεσημέρι κατευθείαν. Φοβάμαι όμως μη μάς ίδούνε. Δεν θέλω να ξέρη κανένας τίποτε.

— Φέρε την βράδυ.

— Αυτό θα γίνι, θεία Ακριδή. Θα στη φέρω άπόψε κιόλας, μόλις σουρωτώση. Πρίν γυρίση ο άντρας μου από τη δουλειά του. Όταν γυρίση θα είμαι σπίτι.

— Και τί θα πής του άντρα σου;

— Στην ταραχή της δεν το είχε σκεφθή αυτό ή Βάλια.

— Ξέρω τι θα γίνι; φώναξε. Θα του πώ ότι θα πάω το άπόγευμα περίπατο με τα Λένα...

...στο Βασιλικό Κήπο. Και έπειτα

θα γυρίσω άργά και θα του πώ ότι το παιδί χάθηκε!

— Σώπα δά!... έκανε δύσπιστα ή Ακριδή. Πώς μπορείς να το παραδεχθής; Δεν θα είδοποιήση την άστυνομία;

Κούνησε το κεφάλι της μ' ένα μικρό χαμόγελο ή γυναίκα.

— Και άφου σου λέω πως ποθεί τον θάνατο της μικρής; "Αφου σου λέω πως εϋχεται να εξαφανιστή; Είναι μανιακός, παραλογίζεται φοκτά. "Ισως έπειτα από πολλά χρόνια να κανονιστούν όλα... ίσως...

— Μά, δεν θα σε πιστέψη ότι χάθηκε.

— "Ας πιστέψη ό τι θέλει. Πάντως δεν θα ενδιαφερθή, το ξέρω καλά. Μπορεί να φανταστεί ότι εγώ την άπομάκρυνα από το σπίτι για να τη σώσω. Δεν φαντάζομαι να θελήσω καν να το εξακριβώσω. Θα νοιώση τόσο άνακούφισι πού θα λεί... το παιδί!... Το ξένο παιδί!... ψιθύρισε ή Βάλια μ' άναφυλλήτα.

Σε λίγο έφυγε, άφου έδωσε χρήματα στην Ακριδή για να κάνει τις απαραίτητες προετοιμασίες, ν' αγοράση ένα ντιβάνι για τη μικρή, μερικά έλεκτά τρόφιμα και παιχνιδάκια. Εϋτυχώς, είχε πάντα άφθονο χρήμα στο χέρι της ή Βάλια. Κι' ο Λουκάς ποτέ δεν είχε σκεφθή να της κάνει έλεγχο πως τα έδουε. Κι' έτσι μπορούσε να είναι ήσυχη ως προς αυτό το ζήτημα.

Γύρισε στο σπίτι της παραπατώντας σαν μεθυσμένη. Μέσα της ή καρδιά της είχε χωριστή στα δυό. Χαίρόταν πού είχε βρεθή τρόπος να σωθή ή ζωή του παιδιού, κι' ίσως να εξασφαλιστή κι' ή εύτυχία του. Και συγχρόνως πονούσε και αγωνιούσε.

Όταν γύρισε ή Λένα από το σχολείο, την άγκάλιασε ή δύστυχη μανούλα και σπαρτάρισε από το κλάμα. Το παιδάκι σάσισε. Τα γαλανά ματάκια του στηλώθηκαν έρωτηματικά πάνω της.

— Πές μου, τι έχεις, μαμά!...

— Είμαι τρελή!... φώναξε αυτή σπαρτακτικά. "Η θα τρελλαθώ σε λίγο!...

Ο σπαραγμός της μάνας

Ο Λουκάς έφυγε, όπως πάντα, χωρίς για το μαγαζί του. Μόλις έμεινε μόνη ή Βάλια έδωσε άδεια στην υπηρέτρια.

— Πήγαινε κι' εσύ μία βόλτα, της είπε. "Εγώ θα πάω με τη Λένα στο Βασιλικό Κήπο.

Άλλο πού δεν ήθελε ή κοπέλλα. "Ετσι έμεινε μόνη με το κοριτσάκι της ή δύστυχη μανούλα. Είχε έτοιμασίες να κανή. Πήρε ένα βαλτισάκι κι' έχωσε μέσα μερικά ρουχαλάκια του παιδιού και λίγα αγαπημένα του παιχνιδία. "Έπειτα, πήρε τη μικρή στα γόνατά της.

— Λένα, της είπε, είσαι μεγάλο κοριτσάκι πιά. Μπορείς να καταλαβαίνης τώρα το κάθε τί.

— Ναί, αποκρίθηκε σοβαρά ή μικρή.

— Έχω να σου πώ κάτι πολύ σοβαρό. Ο μπαμπάς σου είναι βαρεια άρρωστος.

Την κύτταξε τρομαγμένη ή Λένα.

— Ναί. Δεν το κατάλαβες κι' έσύ, κορούλα μου; Γι' αυτό νευριάζει μαζί σου. Γι' αυτό δεν σ' αγαπάει όπως πρώτα...

— Φταίω εγώ, μανούλα; ψιθύρισε το παιδί και τα χειλάκια του τρεμούλιασαν.

— Δεν φταίς, μικρούλα μου. "Ετσι, όμως, είναι τα πράγματα. Γι' αυτό σκέφθηκα να κάνουμε κάτι. Πρέπει, όμως, κι' εσύ να με βοηθήσης.

— Να σε βοηθήσω, μανούλα.

— Θα σε πάω, λοιπόν, σε μία θεία μου για λίγον καιρό. "Όσπου να γίνη καλά ο μπαμπάς σου. "Όσπου να του περάσουν τα νεύρα.

— Κι' έσύ; Θάρθής κι' εσύ μαζί μου; ρώτησε με φόβο το παιδί.

— Δεν μπορώ εγώ, παιδί μου. Πώς ν' αφήσω το μπαμπά σου άρρωστο, μόνο;

— Δεν θέλω! φώναξε ή Λένα και ξέσπασε σε κλάματα.

Την καλόπιασε ή δύστυχη μάνα.

— "Εσύ, το καλό μου το κοριτσάκι, άρνεϊσαι; Δεν μ' αγαπάς, λοιπόν;

— Λίγο-λίγο ήμέρησε ή μικρή. Στο τέλος το βρήκε φυσικό.

— Θα πάω μανούλα! είπε, σχεδόν χαρούμενη.

Την έσφιξε ή δύστυχη μάνα στην άγκα-

λιά της. Τώρα όμως πού είχε πή το ναί το παιδί, ή δική της καρδιά φώναζε χίλια όχι, ή δική της ή καρδιά σπαράζε, βογγούσε, έπαναστατούσε. Φίλησε σαν τρελή το κοριτσάκι της κι' οι λυγμοί της έσπασαν άκράτητοι.

— Γιατί κλαίς έτσι, μανούλα; ρώτησε παραξενεμένη ή μικρή. "Αφου λές πως για λίγες μέρες θα χωρίσουμε!...

— Κλαίω πού είναι άρρωστος ο μπαμπάς σου, δικαιολογήθηκε ή Βάλια.

Και συγκεντρώνοντας τη δύναμή της, πήρε τη βαλίτσα του παιδιού κι' έτοιμάστηκε να φύγει. Καθώς κατέβαινε μπροστά της ή Λένα τη σκάλα, χοροπηδώντας σαν σπουργιτάκι, είχε την εντύπωση ή Βάλια πως μία άχτιδα ήλιου, μία ζωντανή άχτιδα ήλιου έφυγε από το σπίτι της. Όλο το φως της ζωής της. Θάβει να ξεφωνήσει, θάβει ν' άπλώση τα χέρια της, να την κρατήση. Μά έσφιξε τα δόντια της και άνοιξε άποφασιστικά την πόρτα.

Ο χωρισμός

Η θεία Ακριδή ύποδέχτηκε με μάτια βουρκωμένα από τη συγκίνηση τη μικρή. Το κοριτσάκι, μη ξέροντας πως βλέπει τη μανούλα του για τελευταία φορά, δεν έδειχνε και μεγάλη στενοχώρια. Τουκανε εντύπωση το καινούργιο περιβάλλον, και περίεργο όπως ήταν, εύρισκε ενδιαφέρον στο κάθε τί. Η Βάλια ήταν θλιμμένη μεχρι θανάτου. Δεν μπορούσε ν' άνοιξη το στόμα της να πη όσα είχε αποφασίσει να πη στη θεία Ακριδή. Μονάχα έσφιγγε τη μικρή στην άγκαλιά της. "Ενοιώθε πως ή καρδιά της ξεριζωνόταν άπ' το στήθος της. "Όταν ήρθε ή ώρα να την άποχαιρέτη, έτρεμε συγκορμη. Η Ακριδή ήταν κι' αυτή ταραγμένη.

— Δύστυχη Βάλια!... της ψιθύρισε. Αυτό ο χωρισμός είναι χειρότερος από θάνατο!... Θα το βαστάξης!...

— Δεν ξέρω, θεία Ακριδή... Δεν μπορούσα να τον αφήσω να μου σκοτώση το παιδί.

— "Ετσι όμως θα πεθάνης έσύ.

— Καλύτερα να πεθάνω.

— Κι' ή κόρη σου; Δεν συλλογίζεσαι πως κάποια μέρα μπορεί να του περάση ή δίδα αυτή του Λουκά; Και τότε θα την πάρης πίσω τη μικρή.

— Αυτή είναι ή μόνη μου παρηγοριά!... αποκρίθηκε ή δύστυχη γυναίκα. Δεν θέλω να βάζω στο μυαλό μου πως είναι δυνατόν να τη χάσω για πάντα.

— "Εσφίξε ή Ακριδή στην άγκαλιά της την πονεμένη μανούλα.

...στο Βασιλικό Κήπο. Και έπειτα

— Σου δίνω το λόγο μου να στην κάνα εύτυχισμένη, της είπε σιγά. Τ' άκούς, Βάλια; Όσο γι' αυτό, να μη στενοχωρείσαι. Θα θυμάμαι τα παιδιά μου. Είναι τόσο όμορφη ή Λένα, είναι ένα άγγελούδι και θα στην κάνα εύτυχισμένη.

"Αργησε πολύ ή δύστυχη μανούλα ώσπου ν' άποφασίση να φύγη. Τέλος, όταν βρέθηκε στο δρόμο, το σκοτάδι είχε κιόλας άπλωθή στην πόλη. Η Βάλια είχε την εντύπωση πως περπατούσε στα τυφλά, μέσα σ' ένα χάος, τρελή από άγωνία.

Στο σταθμό, όταν είδε το τραίνο να φτάνη, ένοιωσε κάτι σαν τρέλλα. "Ένα πήδημα στις ράγες κι' όλα θα τελειωναν. Κρατήθηκε από ένα στύλο για να νικήση τον πειρασμό. Κάθε στιγμή πού περνούσε, της δινάμωνε τον πόνο της. Τη στιγμή πού άποχωρίστηκε από το γλυκό της το κοριτσάκι, πόνεσε βέβαια πολύ, άλλα ο πόνος εκείνος δεν ήταν τίποτε μπροστά στον πειρασμό πού της ξέοχιζε να στηθεί όσο άπομακρυνόταν το τραίνο από τον Πειραιά.

Κατέβηκε στο Μοναστηράκι και πήρε το δρόμο για το σπίτι της. "Ενοιώθε τα γόνατά της να λυγίζουν. "Ηταν άρρωστη. Ποθούσε να πέση στο κρεβάτι της, να χώση το πρόσωπό της στα μαξιλάρια και να κλάψη.

Δεν είχε αντίληψη πως ή ώρα είχε περάσει. "Όταν έφτασε στο σπίτι ο Λουκάς βρισκόταν κιόλας εκεί. Την κύτταξε κι' ο φόβος ζωγραφίστηκε στη φυσιογνωμία του.

— Πού ήσουν; Γιατί άργησες;

— "Επese αυτή σε μία καρέκλα, τρέμοντας σύκορμη.

— Μά πού πήγες; τη ρώτησε σουφρώνοντας τα φρύδια του.

— Η ζήλεια! "Αμέσως ή ζήλεια! Δεν έδλεπε τη θανάσιμη άγωνία της. Το μόνο πού σκέφτηκε ήταν να ζηλέψη.

— Η Κατίνα ή υπηρέτρια, πού παρακολουθούσε περιεργη την κυρία της, φώναξε:

— Καλέ, πήγε περίπατο με τη Λένα ή κυρία.

— Πού είναι ή Λένα; ρώτησε ο Λουκάς.

— Τη χείλη της δύστυχης μανούλας άναδούτηκαν πολλή ώρα πριν καταρρώση να άρθρώση λέξι. "Επί τέλους, τα φοβερά λόγια ακούστηκαν:

— Δεν ξέρω... Την έχασα! Γι' αυτό άργησα.

Την κύτταξε σαν κεραυνοχτυπημένος την πρώτη στιγμή.

— Την έχασες; "Εχασες το παιδί σου!...

— Ναί. Καθώς έπαιζε στο Βασιλικό Κήπο, χάθηκε. Δεν μπόρεσα να τη βρώ, όσο κι' αν έψαξα.

Η ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Στη Γερμανία διάφορα ζευγάρια έπαγγελματιών χορευτών άρχισαν να προπονούνται, προετοιμαζόμενα να πάρουν μέρος στους "Ολυμπιακούς Άγώνες" του 1952, πού θα γίνοντο στο "Ελσίνκι" της Φινλανδίας. Οι χορευτικές έπιδείξεις της ΧΙΠ "Ολυμπιάδος" πρόκειται να είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσες.

— Τί είν' αυτά!... φώναξε ο άντρας της δύσπιστα.

— Την έχασα!... Δεν ξέρω πού είναι!... ξανάπε αυτή άθονα. Στο τέλος είδοποίησα την αστυνομία.

— Μην ανησυχείς, είπε αυτός συλλογισμένος. Ένοια σου, δώ τα χέρια σου και θα στη φέρουν.

Και πρόσθεσε άμέσως:

— "Ελα, ελα τώρα! Σήκω... "Ελα να φάμε!...

Φαινόταν τώρα πώς ο χαμός της μικρής τον ευχαριτούσε.

— Θέλω να πλαγιάσω! δόγγηξε η Βάλια.

Τη βοήθησε να πάη στο κρεβάτι της. Μά το αγγίζοντας των χεριών του την έκανε ν' αντριχιάζει...

Την άφησε λίγη ώρα στο κρεβάτι να συνενώσει. "Επειτα, αφού έφαγε, πήγε κοντά της. Της έπιασε τα χέρια, προσπάθησε να της μιλήσει με καλωσύνη.

— Βάλια, το παιδί σου θα βρεθεί, δεν υπάρχει αμφιβολία. "Αν όμως τύχη και δεν βρεθεί, πρέπει να παραδεχθείς πώς ο Θεός εολεσε το χέρι του.

Η Βάλια έφριξε με τα λόγια του. "Αν την κτύπησε αυτή τη στιγμή θα διάβαζε το μισό μέσα στα μάτια της.

— Ναί. "Ο Θεός έβαλε το χέρι του, ξανάπε ο Λουκάς. Κι' αν δεν βρεθεί, Λένα, βάψατε πιά εύχισμένοι. Θα λείψη η αίτια που μάς χώρισε. Θα φύγη το φοβερό βάρος απ' την καρδιά μου, Βάλια. Τώρα στο λέω, σ' όμολογώ. Αυτό το παιδί μ' έκανε δυστυχισμένο. "Ωστόσο, πονάω κι' εγώ, Βάλια. Θέλω να με καταλάβεις. Είπε τρομερή αυτή η ιστορία!... Ξέρω, μέσα σου με μισείς που φέρομαι έτσι. Στο λέω όμως καθαρά: Μακάρι να μη γυρίση η μικρή! "Ισως νάφυγε επίτηδες. "Ισως να κατάλαβε κι' η ίδια, μ' όλη τη μικρή της ηλικία, πώς η θέσι της δεν είναι εδώ.

"Εκλεινε τα μάτια της ή δύστυχη γυναίκα. Νόμιζε πώς έβλεπε ένα όνειρο εφιαλτικό.

— Βάλια, συνέχισε ο Λουκάς θερμά. Σ' αγαπώ! Τώρα, μάλιστα, πού θα γίνης μητέρα του αληθινού παιδιού μου, θα σ' αγαπώ πιο πολύ. Πρέπει κι' εσύ να ξεχάσεις τη Λένα. Πρέπει να τη βγάλεις απ' τη ζωή σου, όπως τον έβγαλες κι' εκείνον. "Ο, τι έγινε, έγινε στο παρελθόν. Τώρα είσαι δική μου. "Ιυνάικα μου έμπρός στο Θεό και στους ανθρώπους. Πρέπει να πείσεις τον έ-αυτό σου, πώς η ευτυχία σου βρίσκεται σ' εμένα και στο παιδί που θα γεννηθεί.

Λες και τα σκληρά λόγια του τ' άκουσε ο Θεός εκείνη τη στιγμή και δεν άργησε ή τιμωρία.

— "Ο Θεός τιμωρεί!..

"Ενοίωσε η Βάλια ξαφνικά έναν άβάσταχτο πόνο κι' έπειτα νόμιζε πώς χάνεται. Το αίμα της έβγαζε κόκκινα τα σεντόνια.

— Τι έχεις; τη ρώτησε τρομοκρατημένος ο άντρας της.

— Χάνομαι!... Πεθαίνω!... βόγγηξε αυτή.

— "Ισπου να φέρουν ένα γιατρό, τον πρώτο που βρήκαν στο τηλέφωνο, το πρόσωπό της είχε γίνει χλωμό, σαν κέρινο. Θάλγεγε κανείς πώς όλο το αίμα είχε φύγει από πάνω της.

Όταν έφτασε ο γιατρός την εξέτασε άμέσως και είπε σοβαρά:

— "Αποβολή από υπερβολική συγκίνηση, κόπωση, αγωνία!...

— Πώς έγινε; ρώτησε ξεαλλος από τη λύπη του ο Λουκάς.

— Μήπως κουράστηκε η κυρία; Μήπως ταραχτηκε;

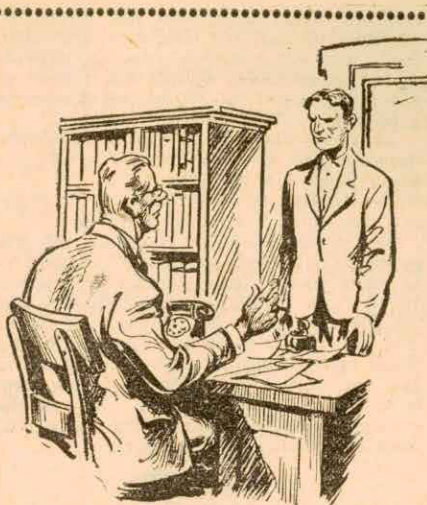
— Ναί, κουράστηκε και ταραχτηκε. Τότε δικαιολογείται το κακό που συνέβη. Μην κάνετε έτσι. Είσαστε νέοι άκόμα... "Έχετε άλλο παιδί;

— "Οχι! αποκρίθηκε ξερά ο Λουκάς.

— "Οχι! αποκρίθηκε. Μην ανησυχείτε. Όταν υπάρχουν νεάτα και ύγεια, όλα διορθώνονται.

Διάταξε να μείνι κάμποσες ημέρες στο κρεβάτι ή Βάλια κι' έφυγε, αφού της πρόσφερε τη βοήθειά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

— Ποιός σου τα δίνει αυτά τα χειρόγραφα; τον ρώτησε ο αρχισυντάκτης.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΕΣ και πραγματικές ικανότητες

Δημοσιογραφικές ανημνήσεις του
συνεργάτη μας Κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Η έκδοσις μιάς νέας εφημερίδος δεν είναι τόσο απλή υπόθεσις όσο μπορεί να φαντασθή ένας που άγνοεί τα προεκδοτικά ιδιαίτερα. "Αντίθετα είναι μιά υπόθεσις πολύπλοκη, βασανιστική, έκνευριστική, που κρατάει άρισμένον κόσμον σε διαρκή κατάσταση άγωνίας, χωρίς, φυσικά, η κυκλοφορία του πρώτου φύλλου να σημαίνει και το τέλος της άγωνίας.

Η έκδοσις της «Αθηναϊκής» μου έδωσε την ευκαιρία να διαπιστώσω, για μιά άκομη φορά, το μέτρο της βασανιστικής προεκδοτικής προσπάθειας και την έκτασι της. "Αλλά ή περίπτωσις είναι νωπή και δεν μπορεί να εξιστορηθή λεπτομερώς στη στήλη των δημοσιογραφικών αναμνήσεων. Αυτό θα γίνει σε μιά επέτειο της «Αθηναϊκής».

Σήμερα θα ασχοληθώ γενικώτερα με το θέμα, βάσει παλαιότερων εντυπώσεων. Το πρώτο μεγάλο βάσανο εκείνων που διαχειρίζονται τα σχετικά με τις προεκδοτικές ετοιμασίες είναι τώ... νέα και άγνωστα ταλέντα. Μόλις κυκλοφορήσει ή εδησις ότι πρόκειται να έκδοθι μιά νέα εφημερίς, άρχίζει ή εναντίον των γραφείων της έκστρα-τεία των παραγνωρισμένων ταλέντων που άπλωσ έχουν ανάγκη δημοσίας εμφάνισης.

Είπε όμως τόσο περιφουνητά τα «νέα ταλέντα»; "Οχι. Δεν είναι δικαιολογημένη ή γενική καταδίκη τους. Ένας παλαιάρχος και διαπρεπής συνάδελφος μου άφη-γίθηκε τον έκπληκτικό τρόπο της εισόδου του στην επαγγελματική δημοσιογραφία. Ήταν λίγον μετά τους Βαλκανικούς πολέμους, όταν ήλθε νεαρώτατος από την έπα-ρχία του στην Αθήνα. Μόλις είχε τελειώσει το Γυμνάσιο, αλλά ήταν τόσο μελετηρός, ώστε οι γνώσεις του έδειχναν έναν πολυμα-θέστατο άνθρωπο.

Τίποτε άλλο δεν τον τραβούσε περισσό-τερο, όσο το δημοσιογραφικό επάγγελμα. Κανείς όμως δεν ήταν διατεθειμένος να τον προσέξη. Δεν είχε γνωριμίες στα δημοσιο-γραφικά γραφεία. Η μόνη γνωριμία του ήταν ό... κουμπάρος του άρχιεργάτου μιάς από τις μεγαλύτερες τότε εφημερίδες των Αθηνών. Του είπε τον πόνο του, αυτός τον μετέδωσε στον άρχισυντάκτη κι' ο τελευταίος τα κουβέντισσε απ' ευθείας με τον νεαρό:

— "Άκουσε, παιδί μου, του είπε. Δεν είναι εύκολο πράμα να γίνης δημοσιογράφος έτσι στα καλά καθούμενα. Είσαι και μικρός και δεν σε ξέρει κανείς. Το καλό που σε θέλω είναι να γίνης τυπογράφος.

"Εγινε τυπογράφος για ένα φεγγάρι. "Ο νους του όμως ήταν στο γραφείο. Κάπου-

κάπου διώρθωνε αυθαίρετα φράσεις χειρο-γράφων. Μετά πολλά, κατάφερε να προσ-ληφθί στο γραφείο για εργασία κλητήρος, χωρίς να άνομάζεται κλητήρας. Μετάφερε τα χειρόγραφα των συντακτών από τα ύ-πουργεία και τη Βουλή στο γραφείο ή στο τυπογραφείο.

Πάμπατος, όπως ήταν, κοιμόταν τη νύ-χτα στο γραφείο της Συντάξεως. Κι' όλο διάβαζε. Μιά μέρα, μαζί με άλλα χειρό-γραφα των συντακτών παρέδωσε στον άρ-χισυντάκτη και τα χειρόγραφα ενός άνω-πόγραφου χρονογραφήματος. "Ο άρχισυν-τάκτης έβριζε μιά βιαστική ματιά και μη ξέροντας σε ποιόν άνήκουν τα άνωπόγραφα χειρόγραφα, τα πέταξε στο καλάθι των ά-χρηστών. Τρείς μέρες άργότερα παρενε-δλήθησαν πάλι τα χειρόγραφα άλλου άνω-πόγραφου χρονογραφήματος, που πήρουν κι' αυτά τον ίδιο δρόμο. Τη τρίτη φορά τα χειρόγραφα είχαν μιά άγνωστη ύπογραφή. Ήταν ψευδώνυμο, μα δεν μπορούσε να γίνη αντίληπτό. Το χρονογράφημα διαβάστηκε με προσοχή και στάλθηκε στο τυπογρα-φείο.

"Επί ένα περίπου μήνα ή εφημερίδα δη-μοσίευε χρονογραφήματα του άγνωστου συνεργάτη της. Ήσαν τόσο καλογραμμέ-να, που έκαναν γενική έντυπσι και σχο-λιάσθηκαν εύμενέστατα από τους δημοσιο-γραφικούς κύκλους και το δημοσιογραφικό κοινόν. "Ετσι είχαν άρχίσει να επιβάλλεται ένα όνομα, του οποίου ο κάτοχος ήταν ά-γνωστος.

Μιά μέρα ο άρχισυντάκτης υπέβαλε σε έξαντλητική άνακρίσι τον νεαρό που έκτε-λούσε καθήκοντα μεταφορέως χειρογράφων.

— Ποιός σου τα δίνει αυτά τα χειρό-γραφα;

— Δεν ξέρω, άπάντησε συνεσταλμένα ο νεαρός. Τα βρίσκω κάτω από την πόρτα. Κάποιος τα ρίχνει.

"Ο άρχισυντάκτης θύμωσε: — "Αν ως αύριο βράδυ, δεν βρής αυτόν που φέρνει τα χειρόγραφα, θα φύγης!...

Την άλλη μέρα, νέα πάλι έξαντλητική άνακρίσις:

— Θα μου πής τίνας είναι τα χειρό-γραφα;

— Θα σάς πώ.

— Λοιπόν;

— Είναι δικά μου! "Εγώ γράφω τα χρο-νογραφήματα που δημοσιεύετε εδώ κι' ένα μήνα. "Αλλοίως δεν ύπήρχε κανείς τρόπος να με προσέξετε...

Κεραυνός! "Ο άρχισυντάκτης δεν φαι-νόταν διατεθειμένος να τον πιστέψη. Πάν-τως, για να έχη ήσυχη την συνείδησή του, τον κλείδωσε σ' ένα δωμάτιο, του έδωσε ένα θέμα και του είπε:

— Θα σ' αφήσω δυό - τρείς ώρες, όσο θέλεις. Να γράφεις ένα χρονογράφημα πά-νω σ' αυτό το θέμα. "Αλλοιόν σου αν με κοροϊδεύεις.

Δεν πέρασε μιά ώρα κι' ο νεαρός του παρνούσε τα χειρόγρατά του. Αυτός ή-ταν. Από την ημέρα εκείνη άρχισε τη στα-διοδρομία του, άναδείχθηκε, έγινε ένας ά-πό τους σημαίνοντας εκπροσώπους του κλάδου.

Δεν είναι λίγοι εκείνοι που ξεκίνησαν έτσι και κατέκτησαν επίσημο θέσι στη δημοσιο-γραφική οικογένεια. Οι ικανότητες δεν χάνονται.

Δεν χάνονται, αλλά πρέπει να βρεθί ή ευκαιρία που θα τις προωθήσει. Η ευκαι-ρία αυτή αν δεν βρεθί τη μιά μέρα, θα βρεθί την άλλη. Πάντως ή νέα εφημερίς δεν προσφέρει εύκολα την ευκαιρία. Γιατί είναι ύποχρεωμένη να στηριχθί στους γνω-στούς και έμπειρους επαγγελματίες και δεν μπορεί να κάμη δοκιμές με τους έρασι-τέχνες. "Αλλως τε, όπως είπαμε, είναι τόσο μεγάλα τα πλήρη των «ταλέντων» που πα-ρουσιάζονται στις υπό έκδοσιν εφημερί-δες, ώστε οι υπεύθυνοι για την όργάνωσι του προσωπικού δεν έχουν ούτε τον καιρό καν να διαλέξουν. Τα πραγματικά ταλέντα τα ανακάλυπτε εύκολα με την έκπληκτική διαίσθησή του ο Βλάσης Γαβριηλίδης. "Ο σύγχρονος ελληνικός τύπος του όφειλε και αυτό, μαζί με τόσα άλλα...

ΚΩΣΤΑΣ Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΡΕΥΝΑ

Με το φακό του ματιού

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ ότι μιά με-γάλη εταιρεία ύποδημάτων έφερε τεχνίτες από την Ιταλία, στους ά-ποιούς άνέθεσε τις δουλειές του εργαστασίου της. Με τους Ιταλούς δεν έχουμ πιά διαφορές. Έχουμε, όμως, εδώ, λαμπρούς τεχνίτες ύπο-δημάτων, που ή λεπτή τέχνη τους φημίζεται σ' όλη την Εύρώπη. Να ύποχρεωθί λοιπόν ή "Εταιρεία να άποζημιώση τους Ιταλούς, να τους στείλη πίσω στην πατρίδα τους και να προσλάβη Έλληνες τεχνίτες. "Έχουμε, άλλως τε, τόσους, ώστε θα μπορούσαμε να κάνουμε και έ-ξαγωγή. "Ακόμη και στην Ιταλία...

★

ΕΚΤΑΚΤΩΣ έρέτος πρέπει να δι-ακόψουν το ταχύτερο τα μαθή-ματά τους τα σχολεία Στοιχειώδους Εκπαίδευσως των Αθηνών. "Επί-σης και τα ιδιωτικά, των οποίων τα μαθήματα παρτάθσαν μέχρι των... μέσων Ιουλίου!

Δεν γνωρίζουμε ποιός σφός εί-σηγήθηκε την παράτασι αυτή. Πάν-τως πρέπει να μη λησμονούμε, ότι ειδικά στο έφετεριο βασανιστικό κα-λοκαίρι τα παιδικά επιβάλλεται να δρεθούν το ταχύτερο μακριά ά-πό την άποπνικτική άτμόσφαιρα της πρωτεύουσας. "Αλλως τε οι παι-δικές έξοχες ετοιμάζονται να άνθί-ζουν τις πύλες τους.

★

ΣΑΝ ΝΑ ήταν κοσμοϊστορικό γεγονός, διατυμπανίσθηκε ή δι-ανομή 20 δραμίων καφέ κατ' άτο-μον. Για έναν άχι μανιώδη έραστή του έρατεινού, αλλά συνηθισμένο φίλο του καφέ, τα 20 δράμια μό-λις έπαρκούν για ένα 48ωρο. Τι έννοια λοιπόν έχει ή διανομή, που καλύπτει μάλιστα όλο τον Ιού-νιο (!), χωρίς να είναι δέβαιο ότι δεν θα καλύψη και τον Ιούλιο; Δεν είναι κι' αυτό ένα από τα πολλά κω-μικοτραγικά της νεοελληνικής ζωής;

★

ΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ βρίσκονται πά-νι σε μεγάλη άκμή στην περιο-χή της πρωτεύουσας. Κάθε μέρα σχεδόν διαβάσουμε στον καθημερινό Τύπο κρούσματα δράσεως άπατε-ων, οι όποιοι παρουσιάζονται πότε ως... άδελφικοί φίλοι ξενητευμένων συγγενών, πότε ως «μόλις άπολυ-θέντες» συνάδελφοι υπηρετούντων στρατιωτών, πότε ως θυγατέρες ή σύζυγοι — γιατί ή άπατεωνία έχει και τους θηλυκούς μαστόρους της — στρατιωτών που υπηρετούν στην Κορέα.

Τα άστυνομικά όργανα κάνουν, δέβαια, το καθήκον τους. Πρέπει ό-μως να προσέχουμε κι' έμεις, να μην άκούμε με μεγάλη εύπιστι τα παραμύθια που μάς άφηγούνται οι διάφοροι άγνωστοι και να είδοποιού-με το πλησιέστερον άστυνομικόν τμήμα μόλις αντίληφθούμε κάτι το ύποπτο. Είναι ο μόνος τρόπος να έξουδετερωθί ή επίδημία των άπα-τεωνών...

★

ΣΥΖΗΤΕΙΤΑΙ μεταξύ άλλων... έυ-στρατέλων και ή καθιέρωσις του φωτογραφικού (!) συστήματος στις προσεχείς βουλευτικές εκλογές. Θα ύπάρχουν δηλαδή σε κάθε τμήμα τό-σες κάλπες, όσοι και οι ύποψηφοι. "Ο εκλογεύς θα άποθαυμάζει την πι-νακοθήκη και κατόπιν θα ψηφίζει έ-

κείνον που θα του... χτυπήσει στό μάτι

Ναί, αλλά αν έπιτραπή και στις γυναίκες να πάρουν μέρος στις βου-λευτικές εκλογές; Φαντάζεσθε τί συμφορά έχει να ύποστή το «άσχη-μον φύλον» έμπρός στις γαυτευτι-κές εμφάνισεις των αντιπροσώπων του «βραίου φύλου»; Κίνδυνος μέ-γας!...

★

ΗΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ Διεύθυνσις Α-θηνών μάς έστειλε την ακόλου-θη άνακοίνωσι, την οποία δημοσι-εύουμε εύχαρίστως:

Η Διεύθυνσις Αστυνομίας Αθηνών άνακοινάι ότι δι' άποφάσεώς της ά-πηγάρεται από της 1ης Ιουνίου έ. ε. εις τους οδηγούς των τροχιοδρομικών όχημάτων, αυτοκινήτων πάσης κατήγο-ρίας, δημοσίας ή ιδιωτικής χρήσεως, μοτοσυκλετών, ποδηλάτων και ιππη-λάτων, να χρησιμοποιοούν καθ' άπασα-τάς ώρας του 24ώρου τα ήχητικά όρ-γανα των παρ' αὐτὸν οδηγούμενων όχη-ματων έντός της ζώνης της περικλει-ομένης εκ των όδων: Βασ. Σοφίας (Θών) — Ρηγίλλης — Λεωφ. "Ολγας — Λεωφ. "Αμαλίας — Διόν, "Αρεοπα-γίτου — "Απ. Παύλου — Πλ. Θησει-ου — "Αγ. "Ασωμάτων — Θερμοπυ-λών — Κων)πόλεως — "Αγ. Μελετί-ου — "Αχαρνών — "Ιακωβάτων — Γρη-γοροβίου — Πίνδου — "Αγ. Ζώνης — Φακ. Νέγρη — Σκύρου — Κερκυ-ρας — Εύβοίας — "Αγ. Χαλαμπίους — Ραΐδου — Κυρίλλου Λουκάρεως — Λεωφ. "Αλεξάνδρας (τέρμα), ύ-ποχρεώσασα τους οδηγούς να δαίνωνι με ήλαττωμένη ταχύτητα, με ιδίαζου-σαν προσοχήν και να τηρούν άπαντας τους κανόνες της Τροχαίας Κινήσεως, προς άποφυγήν δυστυχημάτων.

«Διά τον ίδιον λόγον συνιστάται εις τους πεζούς να βαδίζωσι μόνον επί των πεζοδρομίων και των ειδικών δια τού-τους διαβάσεων, όπου δε δεν ύπάρ-χουν τούταί, να διασχίζουν τας ά-δους ταχέως και μόνον καθέτως και ν' άποφεύγουν την άδικαιολογητον πα-ράνομη των εις το κατάστρωμα των όδων».

Οι οδηγίες πρέπει να εφαρμο-σθούν με σχολαστική ακρίβεια. "Ε-ται θα περιορισθούν στο ελάχιστον τα δυστυχήματα και θα πάσουν να έκνευρίζονται οι σωφέρ με τους πε-ζούς — δικαιολογημένα ως επί το πλείστον — και οι πεζοί με τους σωφέρ. "Επί πλέον, θα ήσυχάσουν και τ' αυτιά όλων μας...

★

ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ σε μιά άνακοίνω-σι ότι «τα ύποδηματα διαχωρί-ζονται εις 16 εν όλως κατήγοριας» και ότι «άπογορεύεται ή πώλησις ύποδημάτων, έφόσον δεν άναγράφει-ται επί έκαστου ζεύγους ή κατήγο-ρία εις ήν ανήκει».

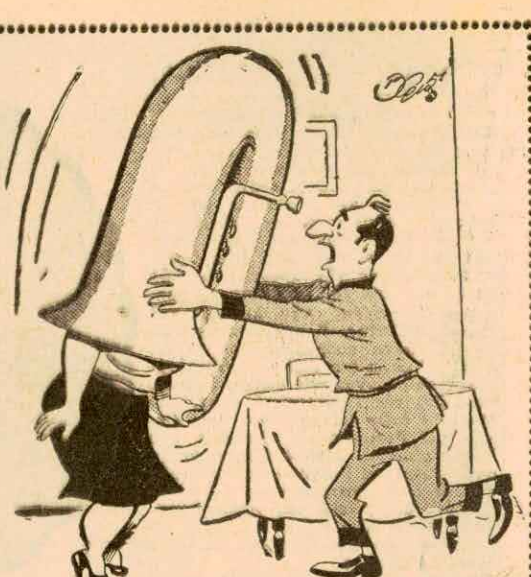
Πότε δεν έχουμε μόνον ύποδη-ματα πολυτελείας. "Έχουμε και πολ-υτέλεια κατήγοριών ύποδημάτων! "Εδώ είναι που θα χάση κανείς το μυαλό του και το... παρτέφελι του, αν τολμήση να άγοράση παπούτσια, Συμφόρα!...

★

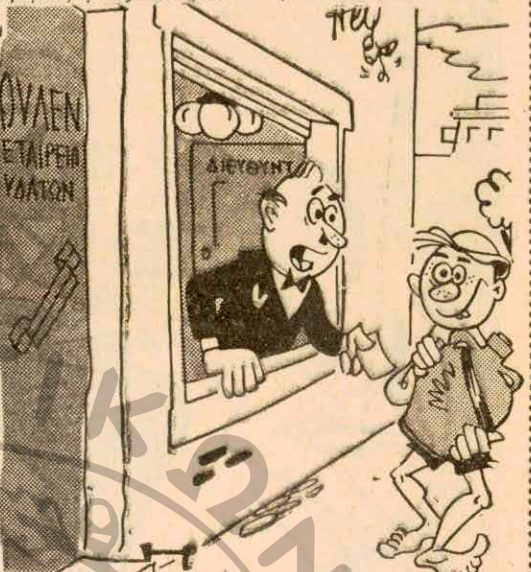
ΟΙ ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ μάς γράφουν ό-τι τα πλοία που έκτελούν την γραμμή του Αργεσσαινικού, δεν φθάνει που παίρνουν τα Σάββατα-κρουαζιέρα πολύ περισσότερους επιβα-τες από τον έπιτρεπόμενον αριθμό, αλλά και συνηνώνονται μεταξύ τους πλοία, να περισσέψουν το άλ-λο, σαν να ήσαν... αυτοκίνητα.

Δεν είναι ανάγκη να ύπογραμμί-σθι ο κίνδυνος που έχουν για τη ζωή των επιβατών, οι άνηγτες αν-τές επιδείξεις Το Λιμενορχείο άς μη διατάξη να λάβη τα άσθηρότε-ρα μέτρα. "Εχει ύποχρεώσει και εύ-θύνη για να μη θρηνώμε αύριο θύματα από την έπιπολαιότητα και την κερδοσκοπική τάσι...

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

«Ο μ ο υ σ ι κ ό ς: Πάψε πιά, Μελομυ-νη μου, με ξάλισες!... (Του Β. Χριστοδούλου)»

«Ρέ μικρέ, πιάσε μου ένα... ποτήρι!... (Του Αρχελαού)»

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Τ ο λ ο υ σ τ ρ ά κ ι: — "Ε, δεσποινίς, το κασσελάκι μου πήρατε; Νά ή τσάντα σας!... (Του Μ. Αναστάσουλου)»

Ο Ρικάρντο Μονταλμπάν βρίσκεται στο Χόλλυγουντ από το 1945 και όλες οι ταινίες που έχει γυρίσει μέχρι τώρα δεν ξεπερνούν τις δέκα.

Κι' εν τούτοις είναι σήμερα ένας από τους πιο δημοφιλείς ξένους αρτίστες της πόλεως του κινηματογράφου. Η κομψή και εύκινη σιλουέτα του, το συμπαθητικό του πρόσωπο και τα καστανά ονειροπαρμένα μάτια του κλείνουν μέσα τους όλη τη γοητεία της λατινικής Αμερικής. Είναι αθάνατος χορευτής της «ρουμπας», της «σαμπας» και της «ράσμπας», γοητευτικός παίκτης της κιθάρας και παλινός αθλητής. Κοντά στα προσόντα που αυτά πρόσθεσε τώρα τελευταία κι' άλλο ένα: είναι ο πιο ευτυχισμένος σύζυγος και πατέρας τριών παιδιών, της Λαούρας, 6 ετών, του Μάρκι, 4 ετών και της Αννίτας, 2 ετών. Ο Ρικάρντο, η γυναίκα του Τζωρτζιάννα — αδελφή της γνωστής στο Λωρέττα Γιάγκ — και τα τρία παιδιά τους αποτελούν την πιο ευτυχισμένη οικογένεια του Χόλλυγουντ. Τόσο αγαπημένη και ευτυχισμένη οικογένεια που πολλές φορές άλλοι άστέρες λένε γι' αυτήν:

— Παλύ θα ήθελα να είχα μία οικογένεια όπως του Μονταλμπάν. Γι' αυτούς ταίριαζει να πη κανείς ότι ο ένας θυσιάζεται για όλους και όλοι για τον έναν.

Ο γάμος του Ρικάρντο με την όμορφη Τζωρτζιάννα Γιάγκ στάθηκε ένα από τα πιο ρομαντικά γεγονότα του Χόλλυγουντ. Ο νεαρός στάρ μόλις είχε φθάσει τότε από το Μεξικό και δεν ήξερε κανέναν. Λίγες μέρες μετά την άφιξη του τον πήρε η Έστερ Ουίλλιαμς, η οποία θα πρωταγωνιστούσε μαζί του

Ο Ρικάρντο Μονταλμπάν.

«Η γνωριμία έγινε το ίδιο βράδυ. Καί, όπως ήταν επόμενο, έμεινε ενθουσιασμένος. Όχι όμως και η Τζωρτζιάννα από τον Ρικάρντο. Παρ' όλα αυτά, δεν την άφησε ησυχία. Της έστησε μία πολύ στενή πολιορκία με κιθάρες και τραγούδια και την γέμισε με λουλούδια. Τρελλά ερωτευμένος μαζί της ο Μεξικανός στάρ, πριν περάσουν μερικές ημέρες, ζήτησε επίσημα να την παντρευθεί μέσω ενός τρίτου προσώπου.

— Αυτός ο Μεξικανός χορευτής θέλει να με παντρευθεί; απόρησε η Τζωρτζιάννα. Δεν μου άρεσε διόλου!... Δεν έχεις δίκιο, επενέδυ η αδελφή της Λωρέττα. Ζήτησα πληροφορίες και έμαθα ότι, είνε από πρώτης τάξεως οικογένεια του Μεξικού. Καινούργιος βέβαια καλλιτέχνης, αλλά με μεγάλο μέλλον. Είμαι σίγουρη ότι θα ζήσει ευτυχισμένη μαζί του!...

Η Τζωρτζιάννα δεν είπε το «ναί», αλλά και δεν έπαυε να επιζητεί τη συντροφιά του. Τέλος, ύστερα από ένα μήνα δέχθηκε να γίνει γυναίκα του.

— Θυμάσαι, Τζωρτζ, πού παρ' ό- λίγο να με διώχες για πάντα από κοντά σου; λέει σήμερα ο Ρικάρντο στη γυναίκα του, γελώντας.

— Ναί, το θυμάμαι και σκέπτομαι ότι πρέπει να ήμουν τουλάχιστον τρελή! του απαντάει εκείνη περνώντας τρυφερά τα μπράτσα της γύρω στο λαιμό του.

Επειτα από συζυγική ζωή έξι ετών, το ζευγάρι μοιάζει σαν νεόπαντρο. Ποτέ δεν θα δίχτε τον Ρικάρντο μόνο του ή με άλλη συντροφιά. Μόλις τελειώσει στο στούντιο, θα τρέξει αμέσως στο σπίτι του. Εκεί, μετά το βραδυνό φαγητό, κάθεται και διαβάζει ή παίζει κιθάρα. Άλλοτε πάλι διασκεδάζει με τα παιδιά του ή μαθαίνει σ' αυτά και στη γυναίκα του καινούργιες φιγούρες χορού. Η αγάπη του για τα παιδιά του είναι μοναδική ίσως. Να ένα χαρακτηριστικό περιστατικό:

Πριν από μερικούς μήνες έτυχε ν' αρρωστήσουν και τα τρία παιδιά την ίδια ημέρα. Από κρουσολόγηση η Λαούρα, από ιλαρά ο Μάρκ και από στομάχι η μικρή Αννίτα. Όποιος έδλεπε τις μέρες εκείνες τον Ρικάρντο δεν θα τον γνώριζε. Ήταν τόσο στενοχωρημένος, ώστε για δύο μέρες ούτε πήγαινε στα στούντιο, ούτε έτρωγε, ούτε κοιμόταν. Άφησε τώρα που δεν δίστασε να φέρη απ' τη μακρινή Ν. Υόρκη έναν απ' τους διασημότερους παιδίατρος, για

Ρικάρντο Μονταλμπάν, ο καλύτερος σύζυγος και πατέρας του Χόλλυγουντ

αρρώστειες τόσο συνηθισμένες!

Μία άλλη φορά, πάλι, καθώς η γυναίκα του προσπαθούσε να στερεώσει μία κουρτίνα σ' ένα παράθυρο, γλιστρήσε απ' τη σκάλα και πέφτοντας τραυματίσθηκε ελαφρά στο γόνατο και στα χέρια. Ο Ρικάρντο τότε κόντεψε να τρελλαθή. Την πήγε αμέσως με μία απ' τις καλύτερες κλινικές του Λος Άντζελες και μία μέρα ολοκληρή δεν έφυγε ούτε λεπτό από κοντά της.

Η οικογένεια Μονταλμπάν είναι σήμερα υποδειγματική στο Χόλλυγουντ. Επίσης είναι πλούσια με δύο σπίτια, δύο αυτοκίνητα, καμαριέρες, μαγειρίσες και δασκάλες για τα παιδιά. Όταν ο Ρικάρντο έφθασε στο Χόλλυγουντ, ζήτησαν τύχη δεν είχε μαζί του παρά λίγες εκατοντάδες δολάρια. Ήταν βέβαια πλούσιος, αλλά μόνο σε κτήματα στο Μεξικό. Άλλα και η Τζωρτζιάννα δεν ήταν πλούσια. Έτσι άρχισαν σχεδόν από την αρχή.

— Όλα όσα πέτυχα στη ζωή μου τα οφείλω στη γυναίκα μου, λέει συχνά ο Ρικάρντο ενώ τα μάτια του λαμπρύνουν από υπερφάνεια. Χωρίς αυτήν δεν έσω κι εγώ τί θα ήμουν σήμερα. Ίσως ένας μέτριος ήθοποιος σε μεξικανικά φιλμ...

— Τα παραλείπει ο Ρίκ, διακόπτει η όμορφη Τζωρτζιάννα. Χωρίς έμένα δεν έρω τί θα ήταν... Άλλα χωρίς αυτόν δεν ξέρω τί θα ήμουν εγώ... Αυτή είναι η καθαρή αλήθεια.

Οι Μονταλμπάν, πράγματι, μία πολύ ευτυχισμένη οικογένεια, που την ενώνει η αγάπη, η κατανόηση...

Ο. PENNY

στο φιλμ «Φιάττα», και τον έφερε σε μία φιλανθρωπική γιορτή, στην οποία παρευρίσκοντο όλοι οι άστέρες. Ο Ρικάρντο ήταν γεμάτος περιέργεια και δεν έπαυε να ρωτά την Έστερ για όλους και για όλα. Σε μία στιγμή έσκυψε και της είπε:

— Ποιά είναι η κοπέλλα αυτή με τη δαχτυλίδενια μέση;

— Είναι η Λωρέττα Γιάγκ, μία από τις καλύτερες δραματικές στάρ, του απάντησε η Έστερ.

— Κι' αυτή εκεί η όμορφη με το περιέργο φάσμα και τα αμυδαλωτά μάτια;

— Αυτή είναι η Τζωρτζιάννα Γιάγκ, αδελφή της Λωρέττας!

Ο Ρικάρντο κάρφωσε τα μάτια του επάνω της και δεν έπαυε να την κυττάζει ούτε λεπτό.

Η Έστερ το πρόσεξε και σε μία στιγμή του είπε:

— Μου φαίνεται ότι σ' αρέσει πολύ η Τζωρτζιάννα. Σε πληροφορώ, όμως, ότι, είνε πολύ δύσκολη. Κανείς μέχρι τώρα άνδρας δεν τράβηξε την προσοχή της, με κανένα τρόπο. Είναι ψυχρή, άτεγκτη!...

— Τόσο το καλύτερο, είπε γελώντας ο Ρικάρντο. Ίσως παρακαλώ να μου την γνωρίσετε. Τα υπόλοιπα άφορούν έμένα...

Ο Μεξικανός στάρ με τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Τό σκιάχτρο

"Όταν περνούσε από τις φτωχογειτονιές της Αθήνας, προκαλούσε στην αρχή τη φρίκη, ύστερα την εθιμική... Μόλις πρωτοβλέπε κανείς το πρόσωπό της, σκαμμένο σε δύο μεριές — στη μύτη, και πάνω από το δεξιά χέλι — από δυο βαθιές ούλες, ένοιωθε έντονη ανατριχίλα. "Υστερα όμως, όταν το κύτταρο συνέχισε ή ασκήμια της γινότανε κωμική: "Η μισή μύτη έλειπε, το χέλι, κομένο βαθειά, είχε σταθεροποιήσει απάνω της ένα μόνιμο χαμόγελο. Γι' αυτό, όταν ή γρηά με την κωμικοτραγική φάτσα εμφανιζότανε στη γωνία κανενός δρόμου, συγκέντρωνε δίπλα της τη μαρίδα, που με σκληρότητα έβαζε τις φωνές: —Τό σκιάχτρο!... Νά τό σκιάχτρο!...

Τίς πιο πολλές φορές δεν μιλούσε. Τί νύ πη; Τά παιδιά είχανε δικιο... Φάτσε τόσο φοιχτές σαν τη δική της, δεν έπρεπε να τολμάνε να εμφανίζονται στους δρόμους. Τί να κάν ή φτωχιά;... Έπρεπε να ζήση... Καί, για να ζήση, έπρεπε να ζητιανέψη...

"Όπου, έν' απόγευμα, ό σαρκασμός της μαρίδας πέρασε τά όρια της ανεξάντλητης υπομονής της: "Ένας πιστωτικός τη ζύωσε σιγά-σιγά από πίσω, και κατάρρε να δέση στα κουρέλια της ένα ντεκελί... "Η γρηά έτρεξε να πιάση το φταίχτη, ό ντεκελέ έρόντησε πίσω της, τά άλλα παιδιά της γειτονιάς δάλανε τις φωνές: —Σκιάχτρο!... Σκιάχτρο!...

"Έξαλλη ή γρηά, έσκυψε, πήρε μιά πέτρα, και τη σφεντώνισε στο σωρό. "Ένα παιδί την έφαγε στο κεφάλι, ζώπετσα. Σά νάχε δώσει όμως εκείνη ή φτωχιά τό σύνθημα, οι πιστωτικοί άρπάζανε κι' αυτός τές πέτρες, κι' άρχιζανε να την πετροβολάνε... Μιά τη βρήκε στον ύμο, μιά άλλη στην πλάτη. Και μπορεί να τραυματιζότανε σοβαρά τό «σκιάχτρο» ή και να σκοτωνόταν άκόμα, άν δεν χυμούσε να τό βοηθήση ένας άντρας ψηλός, όμορφος, ξανθός, που ξεπήδησε μέσ' από ένα σπίτι. Κυνήγησε τούς μικρούς, και τούς σκόρπισε. Κι' ύστερα, πλησίασε τη γρηά που άνάσαινε λαχανιασμένη.

—Τί σου κάνανε, καυμένη γιαγιά;... Φιθύρισε. Τά βρωμόπαιδα!... "Έκανε άρκετην ώρα να μιλήση ή γρηά. —Καί, μηδά έχουν άδικο, γυιέ μου;... Φιθύρισε με φωνή πούτρεμε. Σκιάχτρο δεν είμαι για πετροβολήμα;...

Καυτά δάκρυα κυλούσαν από τά μάτια της. "Ο νέος άντρας ένοιωσε μέσα του βαθύ οίκτο γι' αυτή την άποκληρή της ζωής, γι' αυτό τό ανθρώπινο κουρέλι πούχε μπροστά του... Την έπιασε από τό μπράτσο, και την τράβηξε μαλακά προς τό σπίτι του: —Έλα, γιαγιά... της είπε. "Έλα να κάτσης λίγο στο σπίτι, να ξεκουραστής, να πιές ένα νερό...

Πειθήνια ή γρηούλα, άκόλουθησε τον ξανθό νέο. "Έκαστε σ' έναν καναπέ, άρκετά

αναπαυτικό, έκάτσε κι' ό νέος άπέναντί της σε μιά πολυθρόνα, κι' άναψε τσιγάρο. —Τί θές, γιαγιά, να σου προσφέρω;... τη ρώτησε.

—Τίποτ' άλλο από ένα νερό, γυιέ μου... του απάντησε. Νοιώθω τόσο ξερό τό στόμα μου...

Σάν έπρε το ποτήρι τό νερό, έμεινε σιωπηλή, συλλογισμένη. "Υστερα, κύτταξε τον ευγενικό νέο που την είχε σώσει από της μαρίδας τη μανία, κι' είπε σιγά, με πίκρα: —Σκιάχτρο, γυιέ μου!... Σκιάχτρο!...

"Έχουνε δικιο τά παιδιά... κομένη μύτη, κομένα χείλια... Είμαι άνθρωπος έγώ, είμαι γυναίκα, ή μυστούνα;...

—Σώπα, γιαγιά... Μη λές ύπερβολές...

—Τί ύπερβολές, γυιέ μου!... Οι δυο σφαίρες πούφαγα έδώ και τριάντα χρόνια, άφίσανε σημάδια άσθυστα και στο πρόσωπο και στη ζωή μου!...

—Σφαίρες;... έκανε περίεργα ό νέος.

—Ναί, σφαίρες!... "Η μιά με πήρε στη μύτη, ή άλλη στο άπάνω χέλι μου...

—Ποιός σε πυροβόλησε;

—Έκείνος πούχε δικαίωμα να με πυροβολήση, και να με σκοτώση: "Ο άντρας μου!...

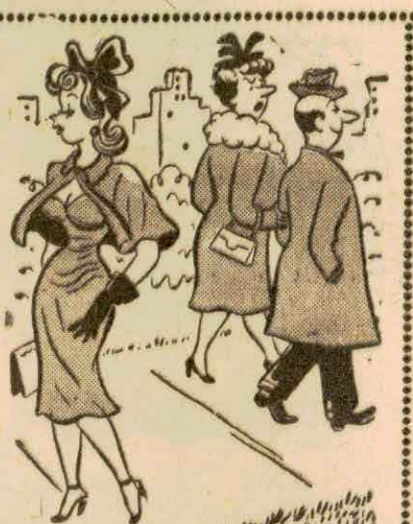
—"Ήσουν παντρεμένη; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ό νέος.

—Μ' έναν άνθρωπο που τον ζήλευαν όλοι. Γιατί ήτανε μεγάλος άρχοντας, πλούσιος, ευγενικός, όμορφος... Στην αρχή, στα πρώτα χρόνια του γάμου μας, τον έλάτρευα κι' έγώ, ήμουν κυριολεκτικά σκλάβας του, σκλάβας της αγάπης του!... Ξαφνικά όμως, μιά μέρα, γλύστρησε μέσ' στη ζωή μου ένας άλλος άντρας: σήμερα δεν μπορώ να θυμηθώ άν ήτανε τόσο όμορφος σαν τον άντρα μου. Θυμάμαι όμως καλά ότι μύκανε φοβερή έντύπωση, ότι ή ματιά του συγκλόνησε την ψυχή μου, ότι ή σκέψη μου κορφώθηκε μαγεμένη απάνω του... Τον έλάτρευα, σαν τρελή, χωρίς καμμία λογική!... Του δόθηκε χωρίς καμμία έπιφύλαξη, χωρίς κανένα δισταγμό... "Ο άντρας μου ταξίδευε εκείνο τον καιρό, κι' έγώ, γεμάτη ερωτικό θράσος, άνοιγα κάθε νύχτα την πόρτα του σπιτιού μου για να μη τό άγαπημένος μου... Μιά νύχτα όμως, περασμένες τρεις, ό άντρας μου γύρισε άπρόσπτα. Ξαφνικά, εκεί που βρισκόμουν μέσα στην παράνομη άγκαλιά εκείνου που λάτρευα ξεφύτρωσε μπροστά μας ό πρώτος, ό νόμιμος, ό προδομένος!...

Είχε φτάσει άπρόσπτα από τό ταξίδι του, και τώρα βρισκότανε μπροστά μας, κυττάζοντάς μας και τούς δυο με μάτια ορθάνοιχτα, προσπαθώντας να εξακριβώση άν κοιμόταν ή ήτανε ύπνιος, άν τό φοβερό θέαμα πούχε μπροστά στα μάτια του ήταν εφιάλτης ενός ταραγμένου ύπνου, ή έλεινε ή πραγματικότητα, ολοζώντανη κι' άδυσώπητη... Καί οι τρεις μας μέινανε γι' άρκετή ώρα σιωπηλοί. Ξαφνικά, ένα πιστόλι άστραψε στο χέρι του άντρα μου!... Μόλις που πρόφτασα να ριχτώ μπροστά στον άγαπημένο μου, και τό πιστόλι έξέρασε φωτιά! Μιά, δυο, φορές... "Ενοιωσα τά δυνατά χτυπήματα, σαν φλογερά σκαμπίλια, στο πρόσωπό μου, κατάλαβα πως τό αίμα με πλημμύριζε ζεστό, και λιγοθύμσα!... Σταμάτησε ή γρηούλα για ν' άνασάνη λίγο. "Υστερα, συνέχισε:

—Έμεινα στο νοσοκομείο κοντά ένα μήνα... Εκεί έμαθα ότι ό άντρας μου, ύστερ' από τις δυο πιστολιές πούχε τραβήξει στον αντίζήλό του και πού τις είχα φάει έγώ, είχε γυρίσει άπότομα τό πιστόλι του στο κεφάλι του κι' είχε αυτοκτονήσει... "Όταν βγήκα από τό νοσοκομείο, ήμουν πιά ένα τέρας! "Ο άγαπημένος μου, ό άντρας που του τά είχα δώσει όλα, από την τιμή μου και την καρδιά μου ως την όμορφιά μου, άπόφυγε με φρίκη να με δει... Τί να δη; Τό σκιάχτρο;... "Ήμουν άνθρωπος πιά έγώ; "Ήμουν γυναίκα;... Πήρα μοιρολατρικά την άπόφασι, πως όλα είχανε τελειώσει για μένα, κι' άφισα τά χρόνια να κυλήσουν, έλεεινά, μελαγχολικά, μαρτυρικά. "Όπου φέρανε τη σημερινή κατάντια — τό πετροβολήμα του «σκιάχτρου», από τη μαρίδα της γειτονιάς... "Έπαψε να μιλά ή δυστυχισμένη γρηά. "Η συγκίνησι του «αρελθόντος, της είχε πνίξει τη φωνή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Κλέαρχε! Μήπως σκέπτεσαι αυτό που σκέπτομαι ότι μπορεί να σκέπτεσαι;...

—Είμαι έξέθλιος, χρυσή μου, πως θα μου είσαι αιώνιως πιστή!...

—Μπα! Είπε κι' ύλας μιά ή ώρα!

—Έφυγαν άραγε οι διαρρηχτές;

Η Βερόνικα Λέικ.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Η Μισέλ Μοργκάν και ό σύζυγός της Άνρϋ Βιντάλ θα φύγουν για την Αμερική, προκειμένου να παρακολουθήσουν στην πρεμιέρα του φιλμ «Φαμπιόλα» κατά τό γύρισμα του οποίου γνωρίστηκαν και άγαπήθηκαν. Διαδατήριο και θεωρησι χρειάζεται μόνο ό Άνρϋ γιατί ή Μισέλ Μοργκάν ήταν και παραμένει Αμερικανίς από την έποχή του γάμου της με τον Μπίλ Μάρσαλ. "Ετσι έγγυήθηκε ή ίδια για τον άντρα της και άνέλαβε την ύποχρέωσι — σύμφωνα με τούς κανονισμούς — να... του πληρώση, έν ανάγκη, τό εισιτήριο της επιστροφής!...

★ Στο περίφημο μουσείο Γρεβέν γυρίστηκε την περασμένη δδομάδα μιά σκηνή του νέου φιλμ της Σοφί Ντεμαρέ «Ρώμη — Παρίσι — Ρώμη». Τό γύρισμα έγινε μπροστά στο κέρινο δωάκιμα του Στάλιν και όταν τελείωσε, ή Σοφί παρατήρησε με τρόπο πως τό δωάκιμα είχε άρχισι να... λυώνη από τη θερμότητα των ισχυρών προβολών!

★ Ο κ. Φίλ Ράισμαν, αντιπρόεδρος της R.K.O. άνακοίνωσε στο Παρίσι πως ή εταιρία του άποφάσισε ν' άναλάβη τό παρανόμισμα και την εκμετάλλευσι πολλών ευρωπαϊκών ταινιών στις "Ην. Πολιτείες και στον Καναδά.

Ειδική ύπηρεσία θα έρθη σ' έπαφή με τούς κινηματογραφικούς παραγωγούς των διαφόρων ευρωπαϊκών χωρών προσφέροντας τούς πιο εύνοϊκούς όρους "Η R.K.O. επιθυμεί να έξυπηρετήση έτσι τούς μικρούς ιδίως παραγωγούς που δεν μπορούν να έχουν αντιπροσώπους σε όλες τις χώρες του κόσμου και ν' άναδείξη μερικά καλά φιλμ που μένουν στην άφάνεια.

★ Η "Ινγκριτ Μπέργκμαν πλέκει πάλι ροχαλάκια για μωρά. Στη φωτογραφία που της πήρε ένας φωτορεπόρτερ έχει την ίδια τρυφερή έκφρασι που είχε και πριν από λίγα χρόνια, όταν έπλεκε περιμένοντας τό μικρό της Ρομπερτίνο. "Όλα αυτά έγιναν άφορμή να κυκλοφορήσι ή διάδοσις ότι ή "Ινγκριτ περιμένει και δεύτερο Ροσελινάκι.

★ Ο Ζωρζ Γκεταρϋ πολιτογραφήθηκε Γάλλος.

★ Η Μαρτίν Καρδλ που γυρίζει τώρα ένα φιλμ στη Μαδρίτη υπό τη διεύθυνσι του Άνρϋ Ντεκουέν, έπεθύμησε τό σκυλάκι της «Μουστίκ» και μήνυσε στην καμαριέρα της στο Παρίσι, να της τό φέρη άεροπορικώς στην ισπανική πρωτεύουσα.

★ Οι παραγωγές του Μαρσέλ Πανιόλ έχουν σταματήσει. Από τον καιρό που παντρεύτηκε την Ζακελίν Μπουβιέ ή Γάλλος σκηνοθέτης συνήθιζε να την χρησιμοποιή για πρωταγωνίστρια των ταινιών του. Τώρα όμως ή Ζακελίν περιμένει μιά δική της... παραγωγή. Πρόκειται στις άρχές του Σεπτεμβρίου να δώση ένα αδελφάκι ή μιά αδελφούλα στο γυιό της Φρειδερίκο.

★ Τό άμερικανικό δημόσιο κατέσχε τη βίλλα, τό κοσμημάτα, τό αυτοκίνητο και όλα τά άλλα άγαθά της Βερόνικα Λέϊκ που δεν πλήρωσε τούς φόρους της από τό 1946. "Αν ή γόσση με τό περίφημο μαλλί θέλει να ξαναπαρή πίσω τά υπάρχοντά της, πρέπει να πληρώση τό στρογγυλό ποσόν των 62.000 δολλαρίων.

★ Ο πιο άγαπημένος ήθοποιός του βασιλέως Φαρούκ είναι ό "Ερρολ Φλϋνν. Πρό ήμερών, ό καλλιτέχνης, που βρίσκεται τώρα στην Τζαμάικα, έδέχθη έναν απεσταλμένο του βασιλέως της Αιγύπτου, ό οποίος του πρότεινε να επισκεφθή την Αίγυπτο και να γυρίση εκεί ένα φιλμ.

★ Τό φιλμ «Απόλεια» που γυρίζεται τώρα στη Ρώμη, είναι τό 98ο του "Αμεντέο Νάτσάρι. Συμπρωταγωνιστά του στο έργο αυτό είναι ή Άλνιτα Βάλλι και ό Ζάν-Πιέρ-Όμόν.

★ "Υστερα από την επιτυχία του φιλμ "Ο πατέρας της νύφης», ή «Παραμύθου» γύρισε ένα στο ίδιο περίπου στυλ που τιτλοφορήσε "Η υπέρα του γαμπρού». Πρωταγωνιστούν σ' αυτό ή Τζίν Τίρννεϋ και ό Τζων Λάντ.

★ Προτού άκόμα άποφασίσουν ποίοι θα είναι οι πρωταγωνιστάι του φιλμ «Χογκ-Κόγκ», ό παραγωγός και ό σκηνοθέτης του έργου άναζητούν δυο δίδυμα κινεζάκια ηλικίας 3 χρόνων. Τό φιλμ χρειάζεται ένα μονάχα κινεζόπουλο, έπειδή όμως στα μωρά παιδιά δεν επιτρέπεται να εργαστούν πέραν ώρισμένων ώρών κάθε μέρα, ό σκηνοθέτης άναζητά δίδυμα για να χρησιμοποίη πότε τό ένα και πότε τό άλλο.

★ Τό ζεύγος Άρλεν Ντάλ-Λέξ Μπάρκερ δεν τά πάει καθόλου καλά. Στο Παρίσι όπου περνάει τον μήνα του μέλιτος, έκλήθη πρό ήμερών να παρευρεθί σε μιά μεγάλη δεξίωσι της «Μέτρος». Τελικά, όμως, στη δεξίωσι έφτασε μόνη της ή Άρλεν, γιατί ύστερα από μιά συνυική σκηνή, ό Λέξ πήρε τις βαλίτσες του κι' έφυγε για τη Ν. Υόρκη. Τό ζεύγος που παντρεύτηκε στις 27 "Απριλίου, τά τσούγκρισε για πρώτη φορά την έπομένη του γάμου τους. Συνήθειες του Χόλλυγουντ!

ΠΑΤ. ΚΕΝΕΝΤΥ

Ο κινηματογράφος ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ

Τόχουν πη πολλοί. "Επιστήμονες, κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι και άλλοι τέτοιοι, πως τά διάφορα έργα, λείε, που διαδίδει κανείς στα βιβλία ή βλέπει στο θέατρο και στον κινηματογράφο, επηρεάζουν βαθειά τον άνθρωπο, χωρίς να τό καταλαβαίνει. Για τά βιβλία δεν μπορώ νάχω γνώμη, γιατί δεν διαβάζω — τάχω συκαθή από τό σχολείο. Ούτε για τό θέατρο, γιατί δεν βρίσκω τζάμπα εισιτήριο. Για τον κινηματογράφο όμως, έχω κάθε δικαίωμα να μιλήσω, γιατί πηγαίνω τακτικά. Έχω έξασφαλίσει ένα διαρκές και τό δουλεύω κανονικά. Κι' έτσι είμαι σε θέσι σήμερα να βεβαιώσω πως ναι, ό κινηματογράφος επηρεάζει βαθειά τον άνθρωπο, τουλάχιστον έμένα προσωπικά. Κι' άνάλογα με τό έργο που παρακολουθώ, αλλάζουν τά αισθήματά μου, οι τρόποι μου, τό μυαλό μου και όλα μου τ' άλλα. "Ο σκηνοθέτης με κάνει παίγνιό του. Σας ζητώ την άδεια να σας διηγηθώ μερικά περιστατικά και σεις δγάλτε τά συμπεράσματά σας, σαν μορφωμένοι άνθρωποι που είσαστε.

Παίζουν τό έργο «Ραγισμένες καρδιές». Είμε δράμα αισθηματικό, γεμάτο έρωτα και πόνο. Από την πρώτη στιγμή καταλαβαίνω πως έδώ έχουμε να ιδούμε συγκινητικά πράματα. "Ο Τράνς άγαπάει τη Φλωράν, αλλά ένα σωρό εμπόδια τυχάνουν στο αισθημά τους.

Κακοί άνθρωποι δάζουν λογια και τούς χωρίζουν. "Εκείνος φεύγει άπελπισμένος, εκείνη μαθαίνει τη σκευωρία και μετανοώνει, τέλος ξανασιμίζουν, για να ζήσουν αυτοί καλά κι' έμεις καλύτερα. Άλλά, ως που νάρη αυτό τό εύτυχισμένο τέλος, τί στεναγμοί και τί δάκρυα, τί άπελπισμένα φιλιό κάτω από τό φεγγάρι, τί τρυφερές σκηνές, πού σου χαϊδεύουν την ψυχή σαν βραδυνό άπριλιάτικο άεράκι.

Αισθάνομαι πως έχω γίνει πολύ τρυφερός. Βγαίνω από τό σινεμά άνάλαφρος σαν πεταλούδα χρώμα ρόζ. Οι άνθρωποι μου φαίνονται σαν άγγελοι που έχουν φτερά, τά αυτοκίνητα σαν άνθοφόρα άρματα και οι γυναίκες άσπρα περιστέρια. Νοιώθω την ανάγκη ν' άγαπήσω, να πώ λόγια αισθηματικά, να δρέψω με ζεστά δακρυα δυο χαριτωμένα χεράκια.

Μιά άκατανίκητη δύναμι με σπρώχνει μέσα σ' ένα άνθρωπο. Αγοράζω μιά άνθοδέσμη με τριαντάφυλλα και γυρίζω στους δρόμους, ψάχνοντας να βρώ ένα πρόσωπο για να έκδηλώσω τό αισθηματικό κύμα που με πνίγει. Νά μιά νόστιμη κοπέλλα που περπατάει μονάχη της καί μάλιστα άργά, σαν να διατάζει. Είμε μάλλον ψηλή, μάλλον άδύνατη, είναι σαν ποιήμα.

— Δεσποινίς!

— Δέ μου λές, ρέ Μανωλάκη, τί προτιμάς: Πλειωφικόν, ή Αναλογική;

(Του Β. Χριστοδούλου)

Γυρίζει και με κυττάζει.
— Τι θέλετε; λέει αυστηρά.
— Να σας προσφέρω αυτά
τά αμμή και την καρδιά μου!
— Πάρε και τα δυο και τράβα
στο δρόμο σου, χριστιανέ μου!

Λοιπόν, δεν είναι καθόλου
αίσθηματική. "Ας πάμε για αλ-
λού... Νά, εκείνη η γοητευτική
κοπέλλα που στέκεται στη γωνία,
κάτω από το φανάρι.

— Δεσποινίς!
— Ορίστε!
— Μπορώ να σας προσφέρω
αυτά τα ωραία αμμή και την
καρδιά μου;

Δεν ξέρω γιατί βάζει τα γέ-
λια. Άπάνω στην ώρα, έρ-
χεται κι ένας μαντραχάλος, με
ύφος πολύ ζορικό.

— Τι θέλει αυτός εδώ;
— Ξέρω κι' εγώ; Νά μου
προσφέρει, λέει, τα ωραία αμμή
και την καρδιά του.

— Τον ξέρεις;
— Όχι!, απεύδω να τον
πληροφορήσω. Πρώτη φορά με
συναντά στο δρόμο της ζωής
της.

— Το κορίτσι είναι άγκαξέι,
μου κάνει ο μαντραχάλος και
την πιάνει από τη μέση.

— "Α!, με συγχωρείτε. Ποτέ
δεν θα γίνωμουν εμπόδιο στην
ευτυχία δυο ανθρώπων!

Και καθώς. Αισθάνομαι πως
έκανα μία ήρωική πράξη. Θυ-
σιάζομαι για την ευτυχία δυο
άλλων. "Ας ζήσουν ευτυχισμέ-
νοι... Άλλα εγώ τι γίνωμαι;
Κάνω δυο-τρεις απόπειρες ά-
κόμα και πέφτω σε βράχους.

Απογοητευμένος από τις ά-
ποτυχίες μου, μπαίνω στο τράμ
για να πάω στο σπίτι μου και
να γράψω ένα ποιηματάκι, του-
λάχιστον. Νά μία δημοφιλής κο-
πέλλα. Κάθεται σε διπλό καθί-
σμα, περισεύει μία θέσι. Κά-
θεται δίπλα της.

— Δεσποινίς! Μπορώ να
σας προσφέρω αυτά τα ωραία
τριαντάφυλλα, την καρδιά μου
και το εισιτήριο;

Δεν μου άπαντά. Έπανα-
λαμβάνω την νεκλαρασιόν. Το
ίδιο. Τρίτη επίθεσις. Μηδέν.
Όπου την τέταρτη φορά, η γο-
ητευτική δεσποινίς μου άρπάζει
το μπουκέτο, το πετάει χάμα,
το πατάει άσποργα. Με το τα-
κουακι της και σηκώνεται. Κα-
τεβαίνει στη στάσι — οι άλ-
λοι επιβάτες γελούν. "Εγώ μα-
ζεύω τα τριαντάφυλλα, τα ξε-
σκονίζω και τα τακτοποιώ ό-
πως μπορώ.

— Δεν είναι καθόλου αίσθη-
ματική η εποχή μας!, λέω
στον επιβάτη που γελούν ά-
κόμα και κατεβαίνω.

Είμαι πιά έντεκα νύχτα, του
δίνω για το δωμάτιό μου. Μου
άνοίγει η σπιτονοικοκυρά μου.
"Η κυρία Εὐανθία είναι σχεδόν
πεντηντάρα, χοντρή, και ζωντα-
χίρα. "Εγώ τη βλέπω σαν κρί-
νο.

— Κυρία Εὐανθία! Μπορώ
να σας προσφέρω αυτά τα ω-
ραία αμμή και την καρδιά μου;
Γονατίζω μπροστά της, της
φιλάω το χέρι. "Εκείνη μου
χαιδεύει το κεφάλι με τη χερού-
κλα της.

— Πόσον καιρό περίμενα αυ-
τή τη στιγμή, αγόρι μου!... "Ε-
πί τέλος, έννοιωσες το αίσθη-
μά μου!

Μόνο το πρωί θαναγύρισα
στην πραγματικότητα. "Η κυ-
ρία Εὐανθία μπήκε στην κάμα-
ρά μου μ' ένα δίσκο φορτωμέ-

νο. "Ήταν και στολισμένη με τα
τριαντάφυλλα που της είχα προ-
σφέρει. Μου χαμογελάει γλυ-
κά:

— Άγαπημένε μου, σούφερα
το πρωινό σου.
Και κάνει να με χαιδέψει.
Φρίκη.

— Άσε με, κυρία Εὐανθία.
Δεν ντρέπεσαι;
— Μά... δεν θυμάσαι; "Ε-
χτές;

— Δεν θυμάμαι τίποτα!...
Ξέχασέ τα και σύ, αλλοιώς να
κυττάξω για δωμάτιο!

— Α, σκληρέ! Τόσο εύκο-
λα, λοιπόν, ξεχνάτε τους όρ-
κους που δίνετε! "Ετσι είσα-
στε όλοι οι άντρες!...

Και φεύγει πλημμυρισμένη
στο δάκρυ.

*
"Ο Πύργος του Μεσονυ-
κτίου». Μυστηριώδες έργο, με
φαντάσματα! Αυτός ο πύργος
είναι στοιχειωμένος και τα φαν-
τάσματα πάνε κι' έρχονται στα
κρύα δωμάτια. Σκελετοί που
τρίζουν, πόρτες που άνοιγουν
και κλείνουν μόνες τους, κάδρα
που πέφτουν, άόρατες γάτες
που νιαουρίζουν φρικαλέα,
στραγγαλισμοί άθώων. Σ' όλο
το έργο ναιώθω ένα σύγκρου-
ση στην πλάτη. Το κορμί μου τρέ-
μει, τα δόντια μου σφίγγουν,
το μυαλό μου παγώνει.

Βγαίνω από το σινεμά, γε-
μάτος τρόμο. Είναι νύχτα χει-
μωνιάτικη, ώρα μεσάνυχτα, φυ-
σάει ένα παγωμένο ξεροβόρι,
που σφυρίζει άπαίσια. Κουκου-
λώνομαι στο παλτό μου και
τραβάω για το σπίτι. "Ερημίοι
οι δρόμοι. Σαφνικά, μία μού-
ρη γάτα περνάει μπροστά μου,
στέκεται στη γωνία του δρόμου
και με κυττάει επίμονα. Τα
μάτια της λάμπουν, σαν γυάλι-
νοι προβολείς. Νιαουρίζει φρι-
κτά. Με πιάνει τρεμούλα.

— Φάντασμα!, λέω μέσα
μου και ταχύνω το βήμα μου.
Καθώς βαδίζω σ' ένα πεζο-
δρόμιο, ένα φοβερό ούρλιασμα
άνεμου σφυράει στο στενό δρό-
μο. Κάτι παντούρια χτυπιούν-
ται. Κι' ένα κεραμίδι πέφτει
μπροστά στα πόδια μου.

— Φάντασμα!, ψιθυρίζω και
τρέχω σαν να με κυνηγούν.
Ευτυχώς, κοντεύω στη γειτο-
νιαία. "Ο τρόμος μου πα-
γώνει το μυαλό, γιατί εγώ πι-
στεύω στα φαντάσματα. "Η γι-
αγία μου μου είχε πη πως ύ-
πάρχουν κι' άς λήη η έπιστή-
μη.

Καθώς φτάνω στο σπίτι μου,
όλα τα σκυλιά της γειτονιάς
άρχίζουν ένα ούρλιασμα σπα-
ρακτικό. Άνεβαίνω τρέχοντας
και χώνομαι στην κάμαρά μου.
Κουκουλώνομαι στην κουβέρ-
τα κι' άκούω την καρδιά μου
ταμπούρλο. Μία κουκουδάγια
γρυλλίζει άπαίσια. Κλείνω τα
μάτια μου και βλέπω πως με
κυνηγούν φαντάσματα και σκε-
λετοί που χτυπάνε τα σαγόνια
τους κλακέττες. Αυτός ο φόβος
μου φέρνει μία πολύ φυσική
πίεσι. Βγαίνω στο διάδρομο
για να πάω εκεί που πρέπει.
Σαφνικά, μία πόρτα που τρί-
ζει, άνοίγει και μία επιδελτι-
κή όπτασις, στα κάτωσπρα,
βαδίζει σιωπηλά.

— Παναγία μου! Φάντασμα!,
φανάξω και λιποθυμώ.

Συνήλθα λίγο αργότερα, στην
άγκαλιά της κυρίας Εὐανθίας.
— "Εγώ ήμουν, με τα νυχτι-
κά μά, πουλάκι μου. Δεν ή-
ταν φάντασμα!

— Χειρότερο είναι!, είπα.

*
"Χοντρός και Λιγνός». "Α,
έδώ θα γελάσουμε. Μά τι έξυ-
πνες φάρσες σκαρώνουν αυτοί
οι δυο γελοίοι τύποι! Συμπα-
θώ πολύ τον Λιγνό, που κάνει
διάφορα χωρατά στο συναδέλ-
φό του, αλλά πιο πολύ το
Χοντρό, που παθαίνει λαχτά-
ρες! Πότε γλυστράνε και πέ-
φτουν, πότε τους έρχονται τρα-
πέζια στο κεφάλι, πότε μπαί-
νουν σ' αυτοκίνητα που διαλύ-
ονται — με δυο λόγια είναι να
τους βλέπεις και να κάνεις και-
νούργιο σηκώτι.

Αυτή τη ταινία, τη βλέπω
με παρέα. Με το Ζαχαρία το
 φίλο μου, που του κάνω και τα
έξοδα. "Όταν βγαίνουμε από
το σινεμά, θυμόμαστε τ' άστεία
που είδαμε και γελάμε άκόμα.
Πρό παντός εγώ, που έχω κά-
τι σχέδια στο νου μου. Καθώς
εγώ είμαι λιγνός και ο Ζαχα-
ρίας παχύρτοικος, σχεδιάζω να
του σκαρώσω μερικά άστεία, έ-
τσι για να σπάσουμε κέφι. Το
έργο ζύπνησε μέσα μου το έν-
στικτο του χωρατατζή.

"Εκεί που περπατάμε στο
πεζοδρόμιο, του λέω:

— Για κύττα και άριστερά!
Κάνει να κυττάξη ο ήλιος,
έπιφελοῦμαι εγώ και του βάζω
το πόδι μου μπροστά στο δι-
κό του. Προχωρεί εκείνος, σκα-
τάει και πέφτει φαρδύς-πλα-
τύς χάμα. "Εγώ νάχω ξεροβή
από το γέλιο. Τέλος, τον βο-
ηθώ να σηκωθεί.

— Γιατί τόκανες αυτό; με
ρωτά.

— Άστείο, Ζαχαρία! Για να
γελάσουμε!

Τον ξεσκονίζω. Είναι έξω φρε-
νών.

— Δεν είν' άστεία αυτά!,
μου λέει με παράπονο.

— "Ο Λιγνός κάνει χειρότε-
ρα! "Αντε, πάμε τώρα να σε
κεράσω κι' έναν καφέ, να σου
περάσω.

Πίνουμε τον καφέ μας. "Ο
Ζαχαρίας άνοίγει μία έφημερί-
δα και χώνει τη μούρη του μέ-
σα. Τώρα θα ίδης τι θα του κά-
νω! Άνάβω τον άναπτήρα μου
και δάζω φωτιά στην άκρη της
έφημερίδας. Μέσα σε λίγα δευ-
τερόλεπτα, οι φλόγες άνεβαί-
νουν. Τρομαγμένος ο Ζαχαρίας
πετάει την έφημερίδα και κά-
νει σαν τρελλός. Έχουν τσου-
ρουφλιστή τα φρύδια του — το
άστείο μου πέτυχε. Και πνί-
γομαι στα γέλια.

— Μά τι πράματα είν' αυ-
τά! διαμαρτύρεται.

— Για να γελάσουμε, του
λέω. Είδες τι ωραίο κόλπο;
"Αειντε! Πάμε να σου προσ-
φέρω μία μύρα, να σου πε-
ράσω!

Με άκολουθεί κουνώντας το
κεφάλι του. Κι' εγώ σκέπτομαι
τη φιάκα να του σκαρώσω πά-
λι. Κάτι πολύ πιο έξυπνο και
κωμικό. "Α! ναι. Το βρήκα.

— Μια στιγμή να πάρω κάτι
από το περίπτερο!, λέω.

Μπαίνουμε στη μυρναρία.

— Άνέβα έσυ στο πατάρι
κι' εγώ θα κάνω την παραγγε-
λία.

Άνεβαίνει ο άνόητος. Καλώ
το γκαρσόνι:

— Θα μάς φέρης δυο μύ-
ρες. Άλλά στη μία, που θα δώ-
σης στον άλλον, θα ρίξης αυ-
τά τα κουφετάκια μέσα. Κινίνο
είναι, μη φοβάσαι. Για να γελά-
σουμε, κατάλαδες;

Κατάλαβε κι' έκτελει την πα-

ραγγελία. Μου κλείνει το μά-
τι, καθώς άπιθώνει τη μοιραία
μύρα προς το μέρος του Ζα-
χαρία!

— Άιντε, έδίδα Ζαχαρία!
Λαίμαργος όπως είναι, κα-
ταπίνει τρεις γουλιές. Κι' έ-
πειτα γουρλώνει τα μάτια του.

— Παναγία μου!... Φαρμακω-
μένη είναι! Φωνάζει έντρομος
και γίνεται πανί.

— Χά! χά! και ξεκαρδίζο-
μαι εγώ.

Το ίδιο και το γκαρσόνι,
που είναι συνένοχος.

— Κινινακι είναι Ζάχο μου.
Μην κάνης έτσι. Άστείο!

— Άστείο, λοιπόν; Νά κι'
ένα άλλο άστείο!

Και με περιχύνει με την ύ-
πόλοιτη μύρα. Γινόμαστε
νούμερο του καταστήματος.
"Ο Ζαχαρίας κάνει παράπονα
στον καταστηματοάρχη: "Επι-
τρέπεται στα γκαρσόνια να κά-
νουν τέτοιες δουλειές;

— Έχετε δικη, κύριε! συμ-
φωνεί ο καταστηματοάρχης και
φωνάζει το γκαρσόνι: "Απο-
λύσαι!...

Το γκαρσόνι με περιμένει
στην έξοδο.

— Τι σούφταιγα εγώ να χά-
σω το ψωμί μου, ρε;

Και μου χώνει μία γροθιά
στα μούτρα.

*
"Έχθρος της κοινωνίας!».
Γκάνγκστερς. Πιστόλια. Αυτό-
ματα. Διαρρήξεις. Ληστείες.
Αυτοκίνητα που κυνηγιούνται.
Φόνοι. Και άλλα τέτοια τερ-
πνά και διδακτικά πράγματα.

Βγαίνω από τον κινηματο-
γράφο, κι' έχω την έντυπωσι
πως είμαι άρχηγός της συμμο-
ρίας. Είναι μεσάνυχτα, οι δια-
βάτες άραιοι. Μία ιδέα μουρ-
χεται στο μυαλό. "Αν παρα-
στήσω τον γκάνγκστερ, τί λά-
γινη δηλαδή; "Οχι γιατί μ' έν-
διαφέρει να ληστεύω άνθρω-
πο, αλλά για να παρατηρήσω
την αντίδρασι των θυμάτων.

Ναι, δεν έχω περιστροφή ά-
πάνω μου, αλλά έχω την κλει-
δάρα της έξορτας. Μπορεί
μία χαρά να παίξη το ρόλο
της.. Τι θα κάνω το θέμα; Θα
ύποταχθώ. Το παν είναι η τόλ-
μη στον γκάνγκστερ.

Νά το θέμα! "Ενας άνθρω-
πο που περπατάει άνυποπτος
στη δεινδροστοιχία. Γύρα, έρ-
μημιά. Σηκώνω το γιάκ, κατε-
βάζω τη ρεπούμπλικα, βγάζω
το κλειδί και τον πλησιάζω.

— Άλτ! Ψηλά τα χέρια!
Και μη γυρίζης, γιατί πέθα-
νες!

Το θέμα πειθαρχεί και τα
σηκώνει. "Η κάννη του κλειδι-
ού, στριγμένη στην πλάτη
του, τον έχει κάνει άγαλμα.

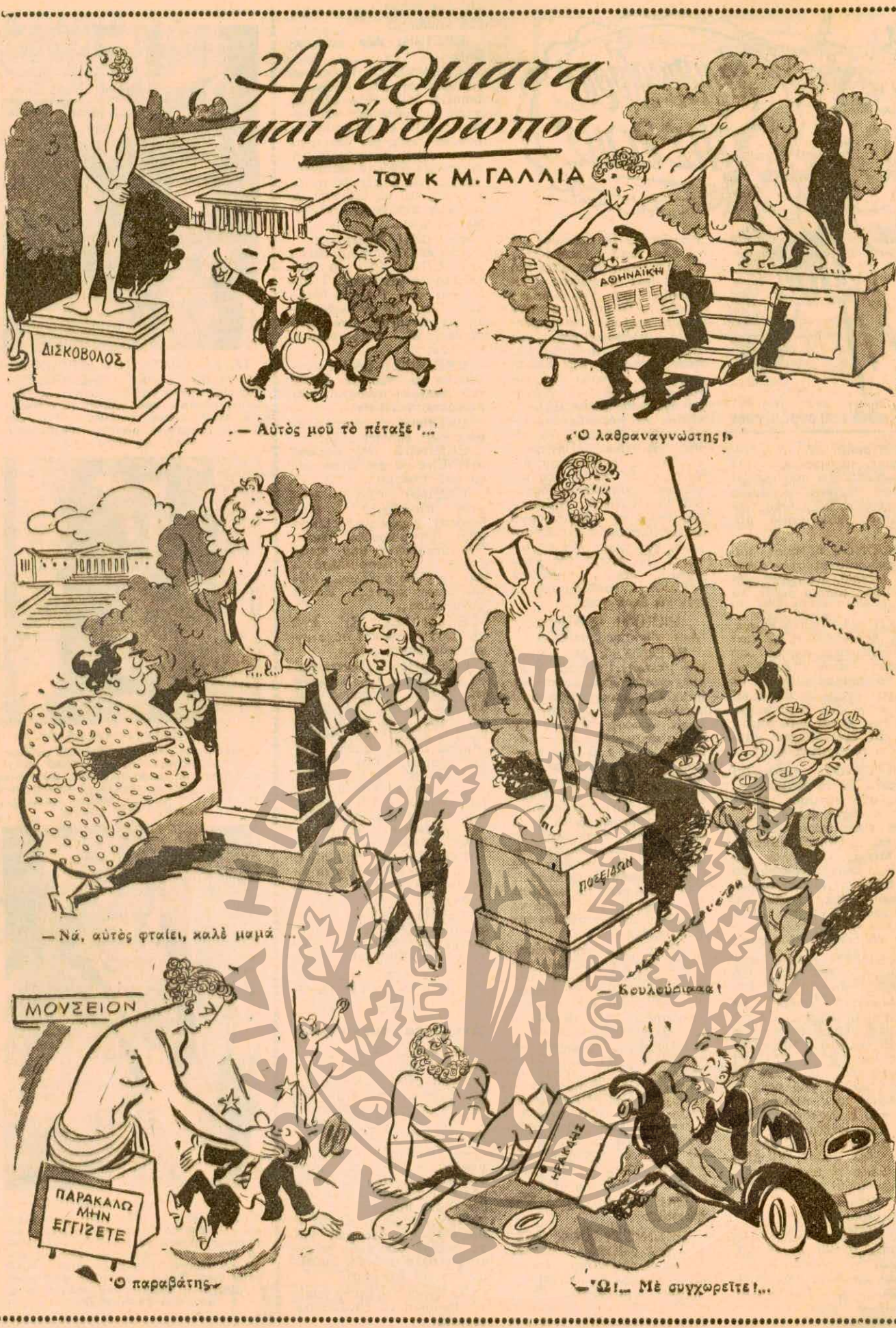
— Το πορτοφόλι σου!
Βάζει το χέρι στην τσέπη.
Γυρίζει άπότομα, τάχα για να
μου το δώση και μου κοπανάει
μία γροθιά στο σαγόνι. Χάνω
τον κόσμο. Το κλειδί μου πέ-
φτει. Μούρχεται δεύτερη. Και
σε λίγο βρίσκομαι στο τμήμα.

— Απόπειρα ληστείας! ά-
ποφαινίται ο άστυνόμος.

— Τι ληστεία θάκανα μ' έ-
να κλειδί, κύριε άστυνόμε; "Ε-
γώ, έπειδη τυγχάνω φίλος του
κινηματογράφου...

Προσπαθώ να του εξηγήσω
την ψυχολογική μου περίπτω-
σι. Άλλά ο άστυνόμος δεν
παίρνει από ψυχολογία. Και η
ιστορία τελειώνει με τέσσερες
μήνες φυλακή. Όπου πέρασα
πολύ ήσυχα, γιατί στις φυλα-
κές δεν έβαλαν άκόμα κινη-
ματογράφο!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΗΝ ΚΑΥΜΕΝΗ ΤΗΝ ΠΟΠΗ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΛΙΖΑ: Γοητευτικός πειρασμός, γένους... θηλυκότατο, με χρυσά μαλλιά, χρυσή καρδιά και χρυσή... γλώσσα. ΣΟΦΙΑ: Κομψή κυρία που αγωνίζεται ηρωικά, επι- στρατεύοντας καλλυντικά, λαστέξ κλπ., για ν' αποφυγή τον τίτλο της «μεσοκό- πης». ΦΩΦΗ: κόρη της κυρίας Σοφίας, με ασθeno σεξ-όπλη και περισσώτερο... γεωγραφικό ενδιαφέρον. ΡΙΤΣΑ: πιστή φίλη και πιστόν αντίγραφον της Φώφης. ΜΑΡΙΚΑ: θεία της Ρίτσας, άσημαντη... γέρος, άσματος και άγευστος. ΚΑΛΟΒΟ- ΛΟΠΟΥΛΟΣ: πατέρας της Ρίτσας, ψύ- χραιμος, δόλμπος.

ΣΚΗΝΗ 1η.
(Σ' ένα κοσμικό ζαχαροπλαστείο. Σ' ένα γωνιακό τραπέζι κάθεται η Λίζα που αντιμετωπίζει αδιάφορα τα πυρά ό- μαδών τών ανδρικών δλεμμάτων. Μπαίνει με νωχελικό περπάτημα η κυρία Σοφία).
ΛΙΖΑ: Κυρία Σοφία! (Σηκώνεται). Καλησπέρα σας.
ΣΟΦΙΑ (μ' ευχάριστη έκπληξη): Ώ, καλησπέρα, Λίζα μου. Τι κάνεις, χρυσή μου; Τι νέα έχεις;
ΛΙΖΑ: Πολύ ευχάριστα.
ΣΟΦΙΑ (με ζωηρό ενδιαφέρον): Ναί; Για πές μου, λοιπόν. (Κάθεται).
ΛΙΖΑ (ένω κάθεται κι' αυτή): Άρρα- δωνιάστηκε η Πόπη!
ΣΟΦΙΑ: Σοβαρά;
ΛΙΖΑ: Σοβαρώτατα!
ΣΟΦΙΑ: Ά! υπάροδο! Πολύ ευχαρι-

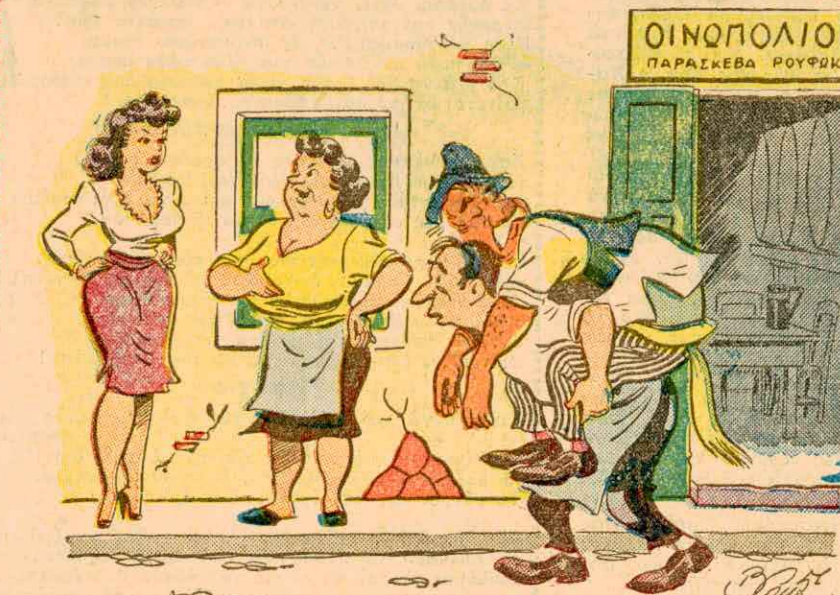
στήθηκε για την καυμένη την Πόπη.
ΛΙΖΑ: Κι' εγώ, κυρία Σοφία. Καιρός ήταν να ήσυχάσει πιά η καυμένη η Πόπη.
ΣΟΦΙΑ: Και ποιόν παίρνει;
ΛΙΖΑ: Για να είμαστε ειλικρινείς, ο γαμπρός δεν είναι και κανένα σπουδαίο πρόσωπο. Άλλά, φυσικά, δεν μπορούσε να δρεθή για την Πόπη καλύτερος.
ΣΟΦΙΑ: Ασφαλώς. Όχι, βέβαια πως δεν της άξιζε της καυμένης της Πόπης, αλλά να... είναι ασουλούπωτη και άχαρη.
ΛΙΖΑ: Άμ' εκείνο το δέρμα της τί σάς λέει; Όλο πανάδες και μπιμπικία.
ΣΟΦΙΑ: Και τάχει και τα χρονάκια της, εδώ που τα λέμε.
ΛΙΖΑ: Πάντως τα κατάφερε κι' άρρα- δωνιάστηκε.
ΣΟΦΙΑ: Εύτυχώς, το χρυσό μου. Μα δεν ξέρεις πόσο χάρηκα για την καυμένη την Πόπη!
ΛΙΖΑ: Άμ' εγώ;...

ΣΚΗΝΗ 2η.
(Πολυτελής τραπεζάρια στο σπίτι της κυρίας Σοφίας, που συνεχίζει με την κό- ρη της τη Φώφη, μια ενδιαφέρουσα συ- ζήτηση).
ΣΟΦΙΑ: Μάλιστα! Η Πόπη άρραδω- νιάστηκε!
ΦΩΦΗ: Καλέ, θα τρελλαθώ από τη χα- ρά μου.
ΣΟΦΙΑ: Μα μήπως κι' εγώ λίγο ευ- χαριστήθηκα;
ΦΩΦΗ: Την καυμένη την Πόπη! Και πότε θα γίνουν οι γάμοι;
ΣΟΦΙΑ: Δεν ξέρω ακριβώς. Φαντάζο- μαι όμως όσο το δυνατόν συντομότερα.
ΦΩΦΗ: Ε! μά φυσικά. Γιατί αν πε- ράσουν λίγοι μήνες ακόμα, το προσωπά- κι της Πόπης θα γίνη σαν καλαπόδι.
ΣΟΦΙΑ: Δεν λές καλύτερα σαν στρα- δοπατημένη παντόφλα. Μα τί φταίει η δόλια; Το μήλο φέχτει πάντα κάτω από τη μηλιά. Η δυστυχισμένη έγινε ολόφυ- στη η μητέρα της.
ΦΩΦΗ: Εύτυχος δηλαδή που βρέθηκε έ- νας καλός χριστιανός για την καυμένη την Πόπη. Κι' έτσι θα γλυτώση από τα βάσανα.
ΣΟΦΙΑ: Ναί, χρυσό μου! Μα δεν ξέ- ρεις πόσο χάρηκα!
ΦΩΦΗ: Κι' εγώ, μαμά! Την καυμένη την Πόπη!...

ΣΚΗΝΗ 3η.
(Γραφείο -σαλόνι στο σπίτι της Ρί- τσας. Χτυπάει το τηλέφωνο. Η Ρίτσα τρέχει και παίρνει το ακουστικό).
ΡΙΤΣΑ: Έμπρός.

ΦΩΦΗ: Γεια σου, Ρίτσα. Έδω Φώφη.
ΡΙΤΣΑ: Μπα; Πώς με θυμήθηκες τέ- τοια ώρα;
ΦΩΦΗ: Άστα, πού να στα λέω. Άρ- ραδωνιάστηκε η Πόπη.
ΡΙΤΣΑ: Μή μου το λές.
ΦΩΦΗ: Ναί, Ρίτσα μου. Δεν είν' ευ- χάριστο το νέο;
ΡΙΤΣΑ: Βεβαίωτατα. Ευχάριστο, συγ- κινητικό και... άπιαστο.
ΦΩΦΗ: Πραγματικά άπιαστο για ό- λους. Καί, προ παντός, για την ίδια την Πόπη!
ΡΙΤΣΑ: Ναί, την καυμένη. Και δεν μου λές; Παίρνει προίκα;
ΦΩΦΗ: Άστείεςσαι τώρα, Ρίτσα μου; Πού να δρεθή προίκα; Άφησε τίπο- τα ο μεκροβουλίας ο πατέρας της για να το κληρονομήσει η Πόπη;
ΡΙΤΣΑ: Δηλαδή ο Θεός της τόν έστει- λε αυτόν τον άρραδωνιάστικό. Γιατί έτσι όπως είναι άσημομύρα και άπενταρη, σίγουρα θα μένε στο ράφι.
ΦΩΦΗ: Ούτε συζητήσεις!
ΡΙΤΣΑ: Την καυμένη την Πόπη! Πο- λύ χάρηκα.
ΦΩΦΗ: Λοιπόν, καληνύχτα και στα δικά σου.
ΡΙΤΣΑ: Ευχαριστώ, επίσης! (Κλεί- νει το τηλέφωνο).
(Μπαίνει η Μαρίκα, η θεία της Ρί- τσας).
ΜΑΡΙΚΑ: Ποιός ήταν, Ρίτσα, στο τηλέφωνο;
ΡΙΤΣΑ: Η Φώφη. Μου άγγειλε τους άρραδώνες της Πόπης!
ΜΑΡΙΚΑ: Της Πόπης; Έλα, Χριστέ και Παναγία! Ώστε άρραδωνιάστηκε η Πόπη;
(Μπαίνει χωρίς να γίνη αντίληπτος ο κ. Καλοβολόπουλος και κάθεται σε μιά πολυθρόνα).
ΡΙΤΣΑ: Ναί, η καυμένη. Άρραδωνιά- στηκε. Και ξέρεις, θεία Μαρίκα, μούρχε- ται να πηδήσω από τη χαρά μου.
ΜΑΡΙΚΑ: Και με το δικό σου. Άλ- λωστε κι' εγώ δε χαίρομαι λιγώτερο από σενα. Βρέ, την καυμένη την Πόπη!... Ό- ση όμορφιά της έλειπε, τόση καταπασύ- νη της περίσσευε!... Ποιός ξέρει τί κα- τεργαριές θα μεταχειρίστηκε και τί λα- γούς με πετροχηλία θα του έταξε, ώπου να πετύχει αυτό που ήθελε. Μπορεί να τούκανε και μάγια του ανθρώπου.
ΡΙΤΣΑ: Λές;
ΜΑΡΙΚΑ: Από γυναίκες σαν την Πό- πη, όλα να τα περιμένω.
ΡΙΤΣΑ: Πέστο φέμματα! Έξ άλλου φαινόταν εδώ και μιλία τί σιγανό πο- τάμι ήταν.
ΜΑΡΙΚΑ: Καπάτσες γυναίκες, παιδί μου! Άααααα!... Καπάτσες και τυχε- ρές!
ΡΙΤΣΑ: Δεν θαρρέσαι, θεία Μαρίκα. Ό σκοπός εξαγιάζει τα μέσα. Πώς άλ- λωιώς νάβρισκε γαμπρό η δύστυχη;
ΜΑΡΙΚΑ: Ά! ναί, δε λέω... Πάντως όπως και νάχη το πράγμα, η Πόπη άρ- ραδωνιάστηκε.
(Χτυπάει το τηλέφωνο).
ΡΙΤΣΑ: Η Πόπη είναι, δώσε μου το τηλέφωνο, μπαμπά! (Τό παίρνει). Έσύ είσαι Ποπάκι μου; Μπράβο, να ζήσετε! Μα σου άξιζε καυμένη, γιατί είσαι αληθι- νός θησαυρός! Άχ! Δεν ξέρεις τη χα- ρά μου... Σαν να ήμουν εγώ! Πάρε και τη θεία!
ΜΑΡΙΚΑ: Να ζήσης, πουλάκι μου! Να ζήσης εύτυχισμένη, γιατί σου πρέ- πει!

(Κλείνει το τηλέφωνο).
ΡΙΤΣΑ: Άκου πράματα! Ν' άρραδω- νιστή η Πόπη! Μα στραβώθηκαν οι γαμπροί;
ΜΑΡΙΚΑ: Έτσι φαίνεται! Είναι να σου στρίβη, όταν μαθαίνεις κάτι τέτοια!
ΡΙΤΣΑ: Έγώ όμως, θεία μου, τί να σου πώ. Χαίρομαι πολύ για την καυμέ- νη την Πόπη!
ΜΑΡΙΚΑ: Ά! Κι' εγώ... Δεν λέγεται πόσο χαίρομαι!...
ΚΑΛΟΒΟΛΟΠΟΥΛΟΣ: Τό βλέπω! (Και χαίρονται όλες και, για να κρύ- ψη αυτή τη χαρά, κλείνει ή...)
ΑΥΛΑΙΑ)

— Πρώτης τάξεως παλληκάρι, Μαρίκα μου, ο υπάλληλος του κύρ- Μήτσου. Και κουβαλητής!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Λούσιμο, φριξόν, μασσάζ κτλ.

ΤΑ μαλλιά είναι το μεγαλύτερο στόλισμα της γυναίκας. Δυστυχώς, όμως, ελάχιστες είναι εκείνες που αφιερώνουν σ' αυτά τις φροντίδες που πρέπει. Οι περισσότερες έ- χουν τη γνώμη πως αυτό δεν είναι δουλειά του κομωτοῦ των. Άλλά κανένας κομωτής δεν θα μπορούσε να κάνει ποτέ έ- κεινο που μπορείτε και πρέπει να κάμετε σείς ή ίδια. Γιατί τα μαλλιά απαιτούν καθημερινές φροντίδες και δεν είναι δυνατόν, βέβαια, να τρέχετε κάθε μέρα στο κομωτήριο.

Πώς θα τα λούσετε

Άς αρχίσουμε από τα πιο ά- πλα πράγματα. Πώς θα λούσε-

τε τα μαλλιά σας;

Πρώτα-πρώτα, θα κάμετε ένα καλό μασσάζ με λάδι ά- πό το προηγούμενο βράδυ. Θα χρησιμοποιήσετε γι' αυ- τό κοινό λάδι έλλης ή αραχιδέλαιο ή ένα μίγμα από τα δύο. Το βράδυ θα τυλίξετε το κεφάλι σας μ' ένα φουλάρι για να μην λερώσετε το μαξιλάρι σας. Το άλλο πρωί, θα κάμετε ένα σαμπουάν με αγγά, αν έχετε κανονικά μαλλιά. Θα χτυπήσετε καλά τρεις κροκούς, σε τρόπο που να σχηματίσουν έναν άφορ και θα τρίψετε μ' αυτόν τα μαλλιά σας χωρίς να τα βρέξετε προηγουμένως. Μπορείτε να ρίξετε μέσα σ' αυτό τον άφορ λίγο ρούμι ή λίγο ρετινολάδο. Άν έχετε λιπαρά και σκούρα χρώμα- τος μαλλιά, θα προτιμήσετε το σαμ- πουάν με τσουένι. Όποιοδήποτε κι' αν είναι το σαμπουάν που θα κάμετε, πρέ- πει να ξεπλύνετε κατόπιν τα μαλλιά σας μ' άφθονο νερό. Πολλές γυναίκες παραποιούν ότι, μετά το λούσιμο, τα μαλλιά τους γίνονται ξερά και χά- νουν την απαλότητά τους. Αυτό συμ- βαίνει γιατί δεν τα ξεπλένουν κατόπιν με το απαιτούμενο νερό. Το καλύτερο είναι να χρησιμοποιήσετε διαδοχικά ξε- στο και κρύο νερό (θα τελειώσετε με το κρύο). Άν δεν έχετε τρεχούμενο νε- ρό, χρησιμοποιήστε ένα μεγάλο σαου- γάρι. Αφού τό βουτάτε στο νερό, θα τό στίβετε κατόπιν πάνω, στα μαλλιά σας. Στο τελευταίο νερό μπορείτε να προσθέσετε λίγο ευδι ή λίγο χυμό λεμονιού.

Ό απλούστερος τρόπος πλυσίματος είναι με γλισρό νερό και σαπούνι. Έχει το μειονέκτημα, όμως, ότι ξεραίνει τα μαλλιά και τους αφαιρεί την απαλότητά τους. Θα προτιμή- σετε, πάντως, ένα ουδέτερο σαπούνι. Θα τα ξεπλύνετε κατό- πιν με πολύ άφθονο νερό, για να μην μείνη ίχνος από τό σαπούνι πάνω σ' αυτά.

Οι έντριβές (φριξόν) του τριχωτού μέρους του κεφαλιού

Δεν είναι λιγώτερο απαραίτητες οι έντριβές του τριχωτού μέρους του κεφαλιού. Ζωηρεύουν και αναζωογονούν τα μαλλιά. Άν έχετε ξηρά μαλλιά: Θα κάμετε έντριβες με τα ειδικά πετρέλαια που προσφέρονται στο εμπόριο. Άν έχετε λιπαρά μαλλιά: Θα κάμετε έντριβες με λαιόν. Άν έχετε ξηρά μαλλιά και, αντίθετα, λιπαρό δέρμα του κεφαλιού: Έντριβες με λαιόν επίσης. Άν τό δέρμα του κεφαλιού βγάξη λιπαρή πιτυρίδα, θα κάμετε έντριβες με μία λαιόν άπ' αυτές που διαλύουν τα λίπη.

Στό εμπόριο υπάρχουν πολλές άπ' αυτές

Άν πρόκειται για ξηρή πιτυρίδα, θα κάμετε έναλλασσόμε- νες έντριβες με τις ακόλουθες ούσιες τις οποίες θα πάρετε άπ' τα φαρμακεία:

1) Άμυδαλέαιο.

2) Τό κάτωθι παρασκεύασμα:

Μεθυλικόν οινόπνευμα 75 γραμ.

Μαύρος σάπων 25 »

Σε περίπτωση σμηγματορροίας, θα κάμετε έντριβες με μία οινόπνευ- ματοῦχο λαιόν.

Τό θούρτισμα τών μαλλιών

Πρέπει να κάμετε τουλάχιστον 100 θούρτισματα πρωί και βράδυ στα μαλλιά σας. Προτιμήστε μία κυρτή θούρτσα από ταιίες χούρου ή αγριόχοιρου. Είναι περριτόν ίσως να σημειώσουμε ότι πρέπει να την διατηρήτε πάντοτε καθαρή. Τό θούρ- τισμα πρέπει να γίνεται προς ό- λες τις κατευθύνσεις και να είναι άο- κετά έντονο.

Τό μασσάζ

Τό μασσάζ πρέπει να γίνεται και με τα δύο χέρια και να είναι πολύ έντονο. Θα προχωρήσετε έκ τών κάτω προς τα άνω αρχίζοντας από τους κροτάφους για τα πλάγια και τό έπάνω μέρος κι' από τόν τράχηλο για τό πίσω μέρος του κεφαλιού.

Πώς ν' άποχρωματίσετε τα μαλλιά σας

Άν πρόκειται για σοβαρό άποχρωματισμό, είναι καλύ- τερα ν' άπευθυνθήτε στον κομωτή σας. Άν όμως, έπιθυμήτε μόνοι να ξεανοί- ξετε λίγο τα μαλλιά σας, μπορείτε να τό κάμετε μόνη σας.

Θα χρησιμοποιήσετε γι' αυτό τό σκο- πό άμυονία και όευζενέ. Οι αναλογίες είναι οι ακόλουθες: μία κουταλιά του καφέ άμυονία μέσα σ' ένα φλιτζάνι του τσαγιού όευζενέ. Δοκιμάστε πρώ- τα πάνω σε μία τούφα τών μαλλιών σας, όχι έμπρός-έμπρός, ίού θα φαίνε- ται, για να ιδήτε πόσον καιρό πρέπει ν' αφήσετε αυτό τό μίγμα πάνω στα μαλ- λιά σας. Ό χρόνος ποικίλλει από με- ρικά λεπτά ως ένα τέταστο της ώρας. Μόνοι η πέτρα θα σας διδάξη γι' αυτό. Πρέπει, πάντως, να ξέρετε ότι τα λε- πτά κ' ί έρα μαλλιά άποχρωματίζου- νται ταχύτερα. Για τό πέραςμα τών μαλ- λιών με τό μίγμα που άναφέραμε είναι καλύτερο ν' χρησιμοποιήσετε μία μι- κρή θούρτσα. Τό κυριότερο που πρέπει να προσέ- ξετε είναι ν' άποχρωματίσετε τα μαλλιά σας με τόν ίδιο τρόπο παντού. Διαφορετικά, θα είναι άλλου πίο σκούρα κι' άλλου πίο άνοιχτά. Θα τα ξεπλύνετε κα- τόπιν με άφθονο και χλιαρό νερό. Τό ξεστό νερό βλάπτει. Πάντως, όλα να τό κάμετε χωρίς βία και με προ- σοχή.

ΟΟΟ

Γιά την όμορφιά σας

Όλες μας, ποιά λίγο ποιά πολύ, φροντίζουμε να περιποι- ηθούμε τό πρόσωπό μας ό- ταν πρόκειται να βρούμε έξω ή να πάμε σ' ένα γεύμα. Πα- ραλείπουμε, ώστόσο, μερι- κές λεπτομέρειες που έχουν τόση σημασία. Λ. χ. όταν τρώμε χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Με την κίνηση τών σιαγόνων τ' πρό- σωπο παραμορφώνεται. Για να τό αποφύγουμε, λοιπόν, αυτό πρέπει να βάζουμε μικρές υποκιές στό στόμα ρας, να μασάμε όσο τό δυνατόν άο- γά και χωρίς να χτυπάει τό χείλη μας. Οι κυρίες, στα παλιά καλά χρόνια συνήθιζαν να έλασκούνται απροστά σ' έναν καθρέφτη και να μελετούν τις κινήσεις τους. Έτσι ή- ξεραν τί κινήσεις έπρεπε να κάνουν μασώντας για να μην παραμορφώ- νουν τό πρόσωπό τους.

Στό τραπέζι, επίσης, ποτέ δεν πρέπει μια καθώς πρέπει κυρία να μιλά με γεμάτο τό στόμα. Είναι άντισυνητικό και άνταίσθητικό. Χρειάζεται μεγάλο τάκτ κατά την ώρα τών νευ- μάτων και ιδίως στις δεξιώσεις.

Γ. ΓΙΑΝ.

ΟΙ μυστικές βρετανικές υπηρεσίες που έδρασαν στην Ελλάδα κατά το διάστημα της Κατοχής, καθώς και εκείνες που έδρασαν στη Μ. Ανατολή για τα συμφέροντα της Ελλάδας, ήταν πολλές και διάφορες. Μετά τη νίκη της Ρ. Α. Φ. που έσωσε τ' αγγλικά νησιά από τη χιτλερική εισβολή, το χειμώνα του 1940, φάνηκε πως η πάλη θα κρατούσε χρόνια και καθώς οι σύμμαχοι δεν είχαν πού να σταθούν στην Ευρώπη, άρχισαν να ετοιμάζουν μυστικά κινήματα. Αντιστάσεις για να προλαύνουν το έδαφος σε περίπτωση μελλοντικής αποδόσεως. Οι πρώτες χώρες που απέτελεσαν αντικείμενο ειδικής μέριμνας σχετικές, ήταν η Ελλάδα και η Γαλλία, και οι πρώτες ενέργειες των συμμάχων ήταν κυρίως οι εξής: 1) 'Η αποκατάσταση της εμπιστοσύνης προς τη Μεγάλη Βρετανία και η δημιουργία πίστωσης για τη νίκη, 2) η οργάνωση του επιστημονικού σαμποτάζ των διομηχανικών εργοστασίων και όλων των μέσων συγκοινωνίας του εχθρού, 3) η δημιουργία οδών επικοινωνίας με την κατεχόμενη Ευρώπη και η συγκέντρωση πληροφοριών στρατιωτικής φύσεως, 4) η ενθάρρυνση των ολιγοψυχώντων και η συγκράτηση των ανυπομονούντων, 5) ο μυστικός εξοπλισμός πατριωτών σε κάθε κατεχόμενη χώρα, με βρετανικά όπλα και η παροχή οδηγίων σχετικά με τη χρησιμοποίησή των και 6) η δημιουργία και η εκπαίδευση μιας γιγαντιαίας πέμπτης φάλαγγος από αληθινούς πατριώτες, που θα περίμενε υπομονετικά τη σχετική διαταγή της 'Ανωτάτης Συμμαχικής Διοικήσεως, για να επιτέση κατά του εχθρού.

Οι μυστικές αυτές 'Υπηρεσίες που ανάλαβαν να εξοπλίσουν τον πόλεμο αυτό της «σκιάς» έναντι της πανίσχυρης Βέρμαχτ, υπάγονταν απ' ευθείας στην 'Ιντελιτζένς Σέρβις, με διάφορες, δέσμες, ονομασίες και κλιμάκια, για να μη δίνουν εύκολο στόχο και για να μη προδίδουν κυρίως τις εχθρικές αντικατασκοπείες. Με ποιόν τρόπο όμως εργαζόνταν, ποιοί ήταν οι άνθρωποι που τις αποτελούσαν, από ποιούς έπαιρναν διαταγές και πού βρίσκονταν το κέντρο της κάθε μίας; Τα γεγονότα αυτά που έρχονται για πρώτη φορά στο φως, θα μας κατατοπίσουν με όλες τις δυνατές λεπτομέρειες πάνω σε πολλά ενδιαφέροντα σημεία του μυστικού αγώνος. Κατά σειρά, λοιπόν, οι 'Υπηρεσίες αυτές ήταν οι εξής:

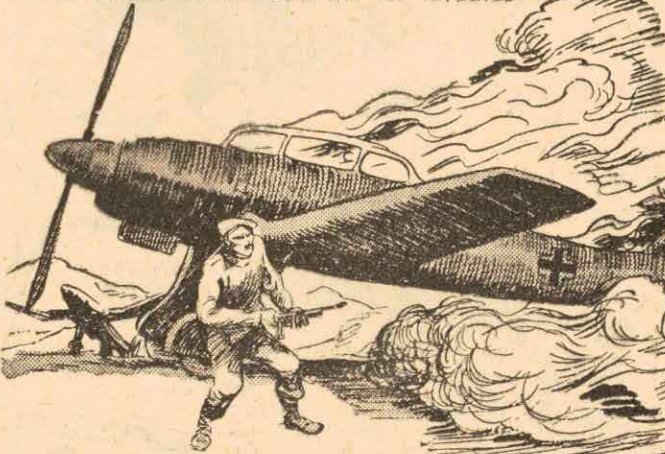
1) Το Μ. Ο. 4, γνωστό με το ψευδώνυμο Φόρεϊν Γουέλφορ και κατοπινός Φόρεϊν 133 της Αίγυπτου και 399 της 'Ιταλίας, υπαγόμενο κατ' αρχήν στο 'Υπουργείο των 'Εξωτερικών και αργότερα στο Στρατηγείο. 'Η 'Υπηρεσία αυτή διεδραμάτιζε τον κυριότερο ρόλο στην 'Ελλάδα προ του πολέμου και κατά την κατοχή. Μερικοί από τους πιο γνωστούς συνεργάτες του ήταν: 'Ο γενικός Πρόξενος της Μ. Βρετανίας στην 'Αθήνα Γκράχαμ Σμιθ, ο Τόμας Μπάουμαν, επίτιμος Πρόξενος της Μ. Βρετανίας στην 'Αθήνα κι' αυτός, εγκατεστημένος από πολλά χρόνια στην 'Ελλάδα, ένοικιαστής των λατομείων Πεντέλης, ομίλων άπαιστος την ελληνική, ο Γιάν Πίρρη, που ήρθε στην 'Ελλάδα διαρκώντας τον πόλεμο και που ήταν ουσιαστικώς ο προϊστάμενος της 'Υπηρεσίας αυτής. 'Ο ταγματάρχης Μπάρμπροκ, παλαιός αξιωματικός, που υπηρέτησε άλλοτε ως οργανωτής της 'Αλβανικής χωροφυλακής κι' εγκατεστάθηκε αργότερα στην 'Ελλάδα ως υπάλληλος της 'Εταιρίας Ράντιν Βίζιον, επίσημα υπαγόμενος και πάλι κατά τον πόλεμο, ο Κρόφορντ Μ. Σπιρροχίλς, της γνωστής 'Ελληνικής οικογένειας, 'Αγγλος υπήκοος, που επιστρατεύθηκε από τους 'Αγγλους ειδικώς για τα ζητήματα της Β. 'Ηπείρου.

Λίγο προτού μπει στην 'Ελλάδα οι Γερμανοί, όλοι οι προαναφερόμενοι πράκτορες των Βρετανών, ακολούθησαν την 'Ελληνική Κυβέρνηση στην Αίγυπτο για να οργανώσουν εκεί τα καινούργια κλιμάκια που θ' αναλάμβαναν δράση στη χώρα μας. 'Αφεναν ωστόσο πίσω τους ώρισμένους δικούς των ανθρώπους, ανάμεσα στους οποίους ήταν ο 'Αγγλος λοχαγός Μάκ Νάμπ — που ανέθηκε άμεσα στον Ταύγετο για να δημιουργήσει ομάδες αντίστασης — ο γιατρός Λεωνίδας Πολυμενός, ο Γιάννης 'Ιωαννίδης και ο ανθυποπλοίαρχος μηχανικός Χ. Κουτσογιαννόπουλος, που μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα είχε κατορθώσει αληθινά θαύματα. 'Ο Κουτσογιαννόπουλος με το ψευδώνυμο «ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ» είχε εγκαταστήσει στην οδό 'Αχαρνών 102, το μικρό στρατηγείο του. 'Από εκεί μέσα, μαζί με τους άσυρματίστους του, ανθυποπλοίαρχο Ντεγιάννη και Παπαϊωάννη, έστελνε καθημερινώς αφανίστους πολυτίμες πληροφορίες στη Μ. 'Ανατολή. Συγχρόνως, μαζί με άλλους απότακτους αξιωματικούς και υπαξιωματικούς του Ναυτικού, κατόρθωσε να δημιουργήσει μια τέλεια, από κάθε άποψη, ομάδα σαμποτέρ που έδρασε μυστικά στα διάφορα λιμάνια και αεροδρόμια του εχθρού. Οι υπηρεσίες που πρόσφερε ο «ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ» στο συμμαχικό πόλεμο, είνε ανυπολόγιστου αξίας. Δυστυχώς η δράση του τολμηρού αυτού 'Ελληνα πατριώτη, σταμάτησε οριστικά στις 28 Νοεμβρίου 1942, όταν, ύστερα από προδοσία, τον συνέλαβε μαζί με τους δύο άσυρματίστους του, η Γκεστάπο. Τα μαρτύρια που τράβηξε αυτός κι' οι σύντροφοί του, στα φοβερά μπουντρούμια της δεδού Μέρλιν για να προδώσουν τους συνεργάτες τους, ξεπερνούν κάθε φαντασία. Στο τέλος, είδαν κι' απέδιδαν οι Γερμανοί πως δεν δγαζούν τίποτε και

Ελληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο πόλεμος της «Σκιάς»

πήκοος και ορθόδοξος Ιερέας Μπάφουρ που, αφού χρημάτισε και παπάς του «Ευαγγελισμού» ως πάτερ Δημήτριος, κατέβηκε στην Αίγυπτο, πέταξε το ράσο, μπήκε μόνιμα στην 'Ιντελιτζένς Σέρβις και μετά την απελευθέρωση ξαναγύρισε στην 'Ελλάδα, ως τρίτος γραμματέας της εδώ βρετανικής πρεσβείας, 2) Το «ΓΚΡΙΚ ΝΤΙΠΑΡΤΜΕΝΤ» με τους Σμιθ, Σμιθ, Μπάρμπροκ, Σπιρροχίλς και πρίγκιπα Πέτρο από της αγγλικής πλευράς και Γ. Τσιμπιδάρη, άστυνομικόν, Ι. Μανουσέλην, δημοσιογράφον, Α. Βασιλείου, ανθυποπλοίαρχον Χίλλ, από της ελληνικής. 'Η υπηρεσία αυτή έστειλε, το Σεπτέμβριο του 1941, τον υποπλοίαρχο Γιάννη 'Αμπατζή στην 'Ελλάδα — ήταν ο πρώτος άπεσταλμένος της Μ. 'Ανατολής — και κατόρθωσε νάρθη σ' επαφή με τον Παναγιώτη Κανελλόπουλο και τον ταγματάρ-

Το τουφεκίδι μαζί με τις εκρήξεις από τους δυναμίτες και τις χειροβομβίδες, άναψε απ' όλες τις μεριές...

χη 'Αρ. Πάλλη. Μέσον του τελευταίου, ο 'Αμπατζής επικοινωνήσε με τον 'Αλ. Ζάννα και τον αξιωματικό του ναυτικού Θεόδωρο Κουντουριώτη. 'Ο Ζάννας του έδωσε τότε μήνυμα για την ελληνική κυβέρνηση του Καίρου που έλεγε: «Σπείσατε το ταχύτερον. Κάμετε το πάν! Οι 'Ελληνες λιμοκτονούν. Θα εξαφανισθούν όλοι από την πείνα». Όταν ο 'Αμπατζής ξαναγύρισε στην Αίγυπτο με το θλιβερό μήνυμα στην τσέπη, η 'Επιτροπή, εν συνεννοήσει με την 8η αγγλική στόσια, έστειλε τον υπολοχαγό Τζών 'Ατκινσον στην 'Ελλάδα. 'Η έκλογή της αυτή άπεδείχθη με τα όσα γράψαμε για την ίδια ύποθεσι σε προηγούμενα τεύχη μας, πολύ κακή. 'Ετσι η υπηρεσία διαλύθηκε.

3) 'Η Δ. Σ. Ο., που είχε άστυνομικά καθήκοντα, υπαγόμενη απ' ευθείας στο βρετανικό 'Εσωτερικόν, υπό το λοχαγό Σάντσον.

4) 'Η Ι. Σ. Λ. Δ., υπηρεσία πληροφοριών με τους 'Ατκινσον, Ρήζ, ταγματάρχη Ντόναλτσον, τους προξένους των ελληνικών νησιών και άλλους.

5) 'Η υπηρεσία Διαφυγών, υπό τον ταγματάρχη Πάουρ, 6) 'Η Σ. Ι. Σ. Δ. Ι. Κ., που ήταν επιφορτισμένη με τη συλλογή πληροφοριών μόνον πολεμικής φύσεως. 'Αρχηγός για όλη την Μεσόγειο ήταν ο αντιπλοίαρχος Ρόντ, με συνεργάτες 'Αγγλους και 'Ελληνες αξιωματικούς, όπως οι Μυταράκης, Νακουμάλης και Γιανναρόπουλος.

7) Α. Λ. Σ., Γραφείον Συνδέσμων. Με τις ελληνικές υποθέσεις άγολοιτο ο ταγματάρχης Ντεϊβίς.

8) 'Η Α. 10, που είχε παρεμφερή, αλλά σπουδαιότερα καθήκοντα από τη Μ. Ο. 4. 'Ηταν ανεξάρτητη κι' έπαιρνε διαταγές απ' ευθείας από την Κυβέρνηση. Για λίγο διάστημα α χηρός της υπήρξε ο Μπάρμπροκ που αντικαταστάθηκε αργότερα από τον πλοίαρχο Μπάουμπι που η έξουσιοδότησί του όπως και του πλοίαρχου Ρούτ, ήταν για όλη τη Μεσόγειο. Στην Α 10 υπηρέτησε και ο υιός του κατά τον προηγούμενο πόλεμο στολάρχου Τζέλλικο, έφεδρος ταγματάρχης, που προσκολλήθηκε στις «Ομάδες Καταδρομών». Οι ομάδες αυτές δρούσαν τότε στην 'Ελλάδα και κυρίως στα νησιά του ελληνικού άρχιπελάγους. Είνε έκπληκτικές πράγματι οι περιπέτειες του νεαρού λόρδου Τζέλλικο και θα χρειάζονταν σίγουρα τόμοι δλόκληροι για να

έξιστορηθούν. Γι' αυτό άξίζει, με το παραπάνω, ν' άφηνηθούμε μια απ' αυτές, ίσως τη μεγαλύτερη, που είχαν αυτός κι' οι τολμηροί σύντροφοί του, στην Κρήτη:

Στην έξαιρετικά αυτή μυστική έπιχείρησι, που έγινε μεταξύ 6 και 20 Μαΐου 1942, το ελληνικό υποδρόχιο «Τρίτων» με κυβερνήτη τον ηρωικό πλοίαρχο 'Επ. Κοντογιάννη, κατόρθωσε ν' αποδιδάση τον Τζέλλικο, το Γάλλο ταγματάρχη Μπερζέ, τον 'Ελληνα ανθυπολοχαγό Κ. Πετράκη και πέντε Γάλλους έβελοντάς κομάντος, σε μιαν άγρια και έρμικη άκτι του 'Ηρακλείου, κοντά στο αεροδρόμιο που το κατείχαν οι Γερμανοί. Περασμένα μεσάνυχτα, βγήκαν άθόρυβα οι όχτω άντρες στη στεριά, με μια λαστιχένια βαρκούλα. Το μικρό σώμα πήγαινε στα σκοτεινά. Οι άντρες άνιστοι. 'Αλαφροπατώντας γλιστρούσαν στα μονοπάτια. Πρώτος πήγαινε ο ανθυπολοχαγός Πετράκης — που ήταν από το 'Αποσκόρι του 'Ηρακλείου και γνώριζε σπιθαμή προς σπιθαμή τον τόπο — και διάλεγε τα σημεία εκείνα που ήταν λιγώτερος κίνδυνος να προδοθούν στα γερμανικά φυλάκια. 'Από κοντά, ο ένας πίσω από τον άλλον, ακολουθούσαν οι υπόλοιποι, με το δάχτυλο στη σκανδάλη του όπλου τους. Κανείς δεν μιλούσε. 'Ο πρώτος με γενεσιμα είδοποιούσε τον δεύτερο αν έπρεπε να σταθεί ή να πέσει μπροστά. Κι' αυτός με τον ίδιο τρόπο είδοποιούσε τον τρίτο, ο τρίτος τον τέταρτο κ.ο.κ. 'Ωστόσο σ' ένα ώρισμένο σημείο που είχε καθο-

ρισθή από πριν, οι όχτω άνδρες χώρισαν για να εκτελέσουν όσα είχαν συμφωνήσει. Κατατρέφουν πρώτα τις τηλεφωνικές εγκαταστάσεις των γερμανικών υπηρεσιών ώστε, σε περίπτωση που θα τους έπαιρναν είδησι, να μη μπορούν να επικοινωνήσουν μεταξύ τους. Τρεις άντρες αναλαμβάνουν κατοπιν την υπονόμευση των δρόμων κι' άλλοι δύο ξεκαθάρισμα των φουρτών μέσα στα φυλάκια τους. 'Αθόρυβα, σιωπηλά, τέλεια κατατοπισμένοι προχωρούσαν τώρα για τον τελικό σκοπό της άποστολής των. 'Όλα είχαν πάει καλά ως τη στιγμή. Οι φουρτοί έφεταν ο ένας μετά τον άλλο. Τα κοφτερά μαχαίρια των κομάντος έκοβαν ν' ένα γύψημα την καρωτίδα τους! Το αεροδρόμιο ήταν πια στη διάθεσί τους. 'Επρεπε να καταστραφούν όλα τ' αεροπλάνα του εχθρού που βρίσκονταν επί του εδάφους. Με μια ματιά, ο νεαρός Τζέλλικο κατόρθωσε να πάρη μια ιδέα για τον άριθμό τους. 'Ήσαν περίπου είκοσι. 'Επρεπε να τα καταστρέψουν, να υπή αήσουν κανένα ν' απογειωθώ. Οι διαταγές του έτετελέσθησαν άμέσως. 'Εμπρηστικές και εκρηκτικές βόμβες τοποθετήθηκαν μέσα στα τεράστια Γιούνκερς, στους δ-δρόμους και στα ταχύσκαπτα του αεροδρομίου. 'Η δουλειά έγινε τέλεια. Καί προετοιμάζονταν τώρα για την έπιστροφή. Ξαφικά, κάποιος απομακρυσμένος

Γερμανός φρουρός τους πήρε είδησι. Καί το τουφεκίδι μαζί με τις εκρήξεις από τους δυναμίτες και τις χειροβομβίδες, άναψε απ' όλες τις μεριές και κράτησε άρκετές ώρες. 'Υστερα σάπασαν όλα μονομιάς. Δέκα όπτα από τα είκοσι αεροπλάνα καταστράφηκαν. 'Ωστόσο, από τους όχτω άντρες που άπεδιδάσθηκαν στη μεγαλόνησο, μόνον δύο κατόρθωσαν να νλντώσουν: ο ταγματάρχης λόρδος Τζέλλικο και ο ανθυπολοχαγός Κ. Πετράκης. Οι Γάλλοι έβελοντάι — έκτός του ταγματάρχη Μπερζέ που τραυματισμένος βαρεία πιάστηκε αίμαλάωτος — σκοτώθηκαν όλοι.

'Αλλά οι καταδρομές δεν σταμάτησαν ούτε μια μέρα. Συνεχίσθηκαν άκατάπαυστα δλόκληρη σχεδόν την τετραετία της Κατοχής σε όλα τα νησιά του Αιγαίου, με άρχηγό το λόρδο Τζέλλικο, που στάθηκε η ψυχή των καταδρομών ώ την άπελευθέρωσι.

9) Σ. Ι. Μ. Ε., υπηρεσία Πληροφοριών της 'Ασφαλείας έσης 'Ανατολής.

10) Σ. Ι. Λ. Ο., Γραφείον Συνδέσμων, με άρχηγό τον ταγματάρχη Ράις.

'Ανάλογες υπηρεσίες λειτουργούσαν μέσα στον ίδιο το στόλο, στις ναυτικές βάσεις, στις μεγάλες στρατιωτικές μονάδες, στις στρατιωτικές περιοχές (Α. Ρ. Ε. Ρ. Α.) και στα μεγάλα αεροπορικά κέντρα. 'Υπήρχαν υπηρεσίες άστυνομικής παραλυσθσεών ατόμων, με προσωπικό άπεσπασμένο από την περίφημη Σκώτλαντ Γκάρντ. Την όλη υπηρεσία του στόλου τη διέυθυνε ο ταγματάρχης των πεζοναυτών Κούιλ, που έδρασε άλλοιώς στην Κίνα κι' είχε μεγάλη πείρα της δουλειάς του. Συνεπικουροί των υπηρεσιών αυτών, ήταν διάφορα τυήματα της άστυνομίας Αίγυπτου, Παλαιστίνης και Συρίας, που ένενοούσαν κατ' έντολή και λογαριασμό των Βρετανών. Με τον καιρό όμως και όσο προχωρούσε ο πόλεμος, άπόχτησαν και ποκεχωρημένα κλιμάκια στη Συύρνη και στην Κωνσταντινούπολι, νι' άμεσώτερη συλλογή πληροφοριών από την 'Ελλάδα και διευκόλυνσι όλων εκείνων που προσπαθούσαν να διαφύγουν στη Μ. 'Ανατολή.

Οι υπηρεσίες Ι. Σ. Λ. Δ. και Μ. Ο. 4, ήσαν οι πρώτες που προώθησαν κλιμάκια στη Συύρνη. Μαζί με αυτά προωθήθη και ένα κλιμάκιο της ελληνικής υπηρεσίας — που ιδρύθηκε άργότερα — με τους διαδοχικούς τίτλους Υ. Π., Υ. Π. Ε. Π. και Δ. Ε. Υ. Π. Στα κλιμάκια της Συύρνης υπηρέτησαν, ο έφεδρος υποπλοίαρχος Ρήζ και οι τότε πρόξενοι Χίου και Μυτιλήνης. 'Από τη Μ. Ο. 4, οι ταγματάρχης Μπόσον στην άρχη και Πίρρη, άργότερα και για τις Διασυνχές ο ταγματάρχης Πάουρ. Στην Κωνσταντινούπολι χρησιμοποιήθηκαν γι' άνάλογες υπηρεσίες ο αντιπλοίαρχος Γούλσον, όταν δε άργότερα ιδρύθηκε και 'Αμερικανική 'Υπηρεσία, η Ο. Σ. Σ., χρησιμοποιήθηκαν ως αντιπρόσωποι της, στη Συύρνη ο Κάσκι και η κυρία Νόε — γνωστή ως «κυρία με τα γκριζα μαλλιά» — και στην Κωνσταντινούπολι ο Ντεϊβίς, διευθυντής του Κολλεγίου 'Αθηνών και Σίνγαλι. 'Από της ελληνικής πλευράς υπηρέτησαν σ' αυτές, ο Ιάσωνος Χρυσούλης, ο αντιπλοίαρχος Δ. Ζάγκας, ο ιδιώτης Γ. Κέκερης, η άδελφή νοσοκόμος Α. Μπασιτιά, ο υποπλοίαρχος Α. Λεβίδης, ο πλωτάρχης Δ. Σταματόπουλος, ο αντιπλοίαρχος Ε. Βαλασάκης και κατά τις τελευταίες μέρες ο άπεσταλμένος από τον τότε πρωτόπυργό Γ. Παπαναστασίου, πλωτάρχης Λυκουεζός που στην 'Αθήνα υπηρέε άρχηγός του «ΚΟΔΡΟΥ» μιας από τις σπουδαιότερες ελληνικές οργανώσεις που έδρασαν στα σκοτεινά χρόνια της κατοχής και πρόσφεραν πολυτίμες υπηρεσίες στο μυστικό πόλεμο των συμμάχων.

Οι έκθεσις όλων των προαναφερομένων υπηρεσιών ή ατόμων κατέληγαν πάντα στο Κέντρο του Λονδίνου, όπου προϊστάτο ο ειδικός — όσον άφορα την οικονομική ένισχυσι άνταρτικών κινήματων και των εξόδων των μυστικών υπηρεσιών — τραπεζίτης Τσαρλς Χάμπρο, ο γνωστός δηλαδή δανειστής του ελληνικού κράτους. 'Η Δ. Ε. Υ. Π. που ή έδρα της ήταν στο Κάιρο, είχε διοικούσα έπιτροπή άπεσταλμένη από τον πλοίαρχο Κορτεσιή, τον αντιπλοίαρχο 'Αλεξανδρή και τον ταγματάρχη 'Ισοδανιδή. 'Όλα αργότερα άποσπείσθηκε σ' αυτή, ο πλοίαρχος Πεζόπουλος — για τους άσυρματίστους — και ο αντιπλοίαρχος Λιμενικός Α. Αντωνόπουλος. 'Υπό την προεδρεία του Παναγιώτη Κανελλόπουλου ή 'Ελληνοβρετανική 'Επιτροπή συνεχόταν μία φορά τη βδομάδα και μετά την άνταλλαγή πληροφοριών, παίονταν διάφορες αποφάσεις για την 'Ελλάδα που διαβιόζονταν, ανάλογα με τη φύσι των, με άσυρματα από σταθμούς του Καίρου στους μαχητές των ελληνικών βουνών, στους Βρετανούς συνδέσμους, ή στους πράκτορες των μυστικών ελληνικών οργανώσεων της πρωτεύουσας. 'Εγγραφα και άτομα στέλνονταν, μέσα Συύρνης κυρίως, όπου έδρευαν προκεχωρημένα κλιμάκια των υπηρεσιών Δ. Ε. Υ. Π., Ι. Σ. Λ. Δ., Μ. Ο. 4. Διάφορα ι-στιφρορα που διέβηταν οι υπηρεσίες αυτές, εξασφάλιζαν την τακτική επικοινωνία με την 'Ελλάδα. Πρέπει να τονισθή εδώ ότι, επί τρία δλόκληρα χρόνια, ένας μικρός στόλος καίκιων έπαιζε ένα θανάσιμο παιχνίδι κυνηγού με τις άδονικές ναυτικές δυνάμεις και τη Λουφτβάφε, ανάμεσα στα νησιά του ελληνικού 'Αρχιπελάγους.

'Ελληνες και Βρετανοί συνεργάζοντο στενά κατόρθωσαν να κρατήσουν έπασθ του εσωτερικού κινήματος 'Αντιστάσεως της 'Ελλάδος με τη Μ. 'Ανατολή. 'Όπως είνε γνωστό, οι έπιδρομικές δυνάμεις της 'Υπηρεσίας Πλοίων ήσαν οι έμπροσθοφυλακές των συμμαχικών δυνάμεων, που άπελευθέρωσαν άργότερα την 'Ελλάδα. Τα σώματα αυτά σχηματίσθηκαν άμέσως σχεδόν μετά την ελληνική Δουγκέρκη, μετά την εκκένωση, δηλαδή, της 'Ελλάδος το 1941. Κι' έδρασαν σ' όλη τη διάρκεια του πολέ-

('Η συνέχεια όπισθεν)

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

★ ★ ★

Παναγιώτην Νικολάου, Μάδιστα: Δεν έχετε δικίον, γιατί δεν έχουν δά' αυτά καμία σχέση με τους «Κατασκόπους». Αυτό που μου γραφέτε για το φίλο σας, θα είναι αξία αν γίνοντα κατά το δάσχημα της κατοχής. Για τα μεταπολεμικά γεγονότα, δεν γράφω.

Παντελήν Νικολικήκον: Σπάρτη: Ήταν πράγματι στον Ταύτον το 1910 και ο λοχαγός Μάκ Νάιπ. Η υπηρεσία αυτή ήταν η βρετανική Μ.Ο. 4 "Αν σας ενδιαφέρουν περισσότερες πληροφορίες να μου στείλετε τη διεύθυνσή σας, για να σας απαντήσω ταχυδρομικά. Κωνσταντίνον Αγγερόπουλον, Λεωνίδα Νταλιάνη, Κώσταν Κίλιακ, Ίωαννην Ποταμιάνον, Βίκτορα Άδραμπόπουλον, Γιάννην Λαϊόν, Γιάννην Φοσκήκον και Λαίτηρον Σ. Α., Το ρεπορτάζ που μάς προτείπετε ή' άοσιή μόλις τελείωση ή' δημοσίευσις των «Κατασκόπων». Πάντως περιμένω τα στοιχεία που έχετε, Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Ά θ α σ ί ο ν Ζα ρ α λ ή ν, Βάγγον Μαουρσάκην, Άπόστολον Δασνίαν, Λούλαν Αϊδατζόγλου, Θεμ. Ίωαννήν και Λουκάν Άφεντούλην: Οι «Κατασκόποι» θα συνεχιστούν γι' άρκετό διάστημα ακόμη. Για την άγάπη σας, γίλια ευχαριστώ. Ά σ μ α ρ α. Ένταυθα: Περάστε από τα γραφεία μας ένα μεσημέρι. Όλ' αυτά που μου γραφέτε έχουν άρκετο ενδιαφέρον, αλλά θα ήθελα να μου δώσετε ώριμους συμπληρωματικές πληροφορίες. Σας περιμένω δίχως άλλο. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Γά τ ο ν, Γεώργιον Ολκομήτριν, Ίωαννην Παταναγιώτουν, Λάσαρον Σοφιάνον, Στέφα Χρυσάφιου, Γιάννην Παντελιάν, Ίωαννην Λέρταν, Αντώνιον Παντεμαυλιάν και Σώτον Πρόκον, Ένταυθα: Δυστυχώς λυπηραία που δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω. Ο χώρος, λόγω έλλειψως χώρου, δεν μπορεί ν' αψηφή για τους «Κατασκόπους». Πάντως θα συνεχιστούν γι' άρκετό διάστημα ακόμη. Μ α ρ ί α Π α π ά, Ν. Κοκκινιά: Το σασπητάρι αυτό έγινε στις 17 Σεπτεμβρίου 1943. Ή έπιτυχία του ήταν μεγάλη. Πάντως συνεληφθησαν δύο παλληκάρια τότε: ο Ντίκος Παπάς — ίσως να είναι αυτός ο υίός σας — και ο Παύλος Γουναρόπουλος. Έκτελεσθηκαν και οι δύο επί τόπου. Γ ε ω ρ γ ι ο ν, Α σ η μ α κ ρ ο π ο υ λ ο ν, Ένταυθα: Τις πληροφορίες

Ἡ στίβα αὐτὴ τῶν βιβλίων ποὺ φτάνει τοῦ ὕψους ἑνὸς ἀνθρώπου, δὲν εἶνε παρὰ ἓνα μόνο βιβλίο. Εἶνε ἡ Βίβλος, γραμμένη μὲ τὸ σύστημα Μπραϊλ γιὰ τοὺς τυφλοὺς! Μὲ τὴ Βίβλο αὐτὴ θὰ ἐφοδισθοῦν ὅλα τὰ φιланθρωπικὰ ἱδρύματα γιὰ τυφλοὺς τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν.

l. B. t.

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Αρχίστε τη δουλειά σας χωρίς νευρικήτητα, χωρίς να καμπουριάζετε, ησυχά και άνετα για να διατηρήσετε τη φρεσκάδα και την ομορφιά σας.

ΕΞ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Για να διατηρούν την ισορροπία του οργανισμού των

Οι περισσότερες γυναίκες που εργάζονται, φεύγοντας το πρωί μετά το τέλος της δουλειάς, είναι κατάκοπτες, με το πρόσωπο κοκκινισμένο, με τα χαρακτηριστικά τραβηγμένα, με κινήσεις γεμάτες νευρικήτητα και με υαδίσματα που δείχνουν φοβερή εξάντληση. Κι όμως, οι περισσότερες από τις γυναίκες αυτές είναι νέες κοπέλλες, που το πρωί πήγαν στην εργασία τους γεμάτες όρεξη και φρεσκάδα. Τόσο εξαντλητική, λοιπόν, ήταν η δουλειά τους; Κάθε άλλο. Απλούστατα, οι κοπέλλες αυτές αδιαφορούν για τη διατήρηση της ισορροπίας, που τόσο είναι απαραίτητη στα διάφορα όργανα της ανθρώπινης μηχανής.

Είναι πια κοινό μυστικό, ότι το σώμα μας αποτελεί ένα πολυπλοκό μηχανισμό, με διάφορα όργανα, που έχουν μεταξύ τους στενή αλληλεξάρτηση. Όταν το ένα όργανο εξασθενήσει, τα άλλα αναγκάζονται να μην αναπληρώσουν για να μην παραλυση ή δηλ λειτουργία του οργανισμού. Αλλά αυτό απαιτεί μια πρόσθετη προσπάθεια, που οδηγεί στην υπερκόπωση. Σαν καλοί μηχανικοί, λοιπόν, όσες είσθε υποχρεωμένες να εργάζεστε, οφείλετε να φροντίζετε για την ομαλή και απρόσκοπτη λειτουργία του οργανισμού σας, προσέχοντας ιδιαίτερα τα ακόλουθα εξη βασικά σημεία:

1. Η σπονδυλική σας στήλη

Η σπονδυλική στήλη που συγκρατεί, όπως είναι γνωστό, ολόκληρο το μυϊκό σύστημα και τα κυριότερα όργανα, πρέπει να είναι πάντοτε σε άριστη κατάσταση, για να διατηρηθεί το σώμα ευθυμένε; και να μη χάσει την ελαστικότητά του. Προσέχετε, λοιπόν, πολύ, ώστε να μη καμπουριάζετε και μη παραμελήτε ώριμες απαραίτητες ασκήσεις. Η καλύτερη άσκηση για τη διατήρηση της σπονδυλικής στήλης σε καλή κατάσταση είναι η ακόλουθη, που πρέπει να γίνεται καθημερινώς: Σταθείτε μπροστά σε ένα τοίχο, φροντίζοντας ώστε οι μύτες των ποδιών σας να απέχουν περί τα 15 εκατοστά του μέτρου, λυ-

γάτε ελαφρά τα γόνατά σας και πλησιάστε το στήθος σας στον τοίχο, σε τρόπο που να εφάπτεται ολόκληρο, μαζί με τους ώμους. Τα χέρια σας επί των ισχίων. Παράλληλα, τραβήξτε την κοιλιά σας προς τα μέσα. Η άσκηση είναι δύσκολη και κουραστική, αλλά πρέπει να την κάνετε κάθε βράδυ και κάθε πρωί.

2. Τα μάτια σας

Με τη γραφική απασχόληση κυρίως, αλλά και με οποιαδήποτε άλλη εργασία, όπως λ.χ. το ράψιμο, τα μάτια κουράζονται υπερβολικά, πράγμα που σημαίνει μεγάλη μείωση της αντοχής του νευρικού σας συστήματος. Η κόπωση της όρασης προκαλεί πονοκεφάλους, κοκκίνισμα των βλεφάρων, τσούξιμο των ματιών κ.λ.π. Συμβουλευθείτε πρώτα ένα οφθαλμίατρο, για να δείτε αν πρέπει να δώσετε γυαλιά ή όχι. Αν η όρασίς σας είναι φυσιολογική, τότε από σας πλέον εξαρτάται να ξεκουράζετε τα μάτια σας, καθώς και το μυϊκό σύμπλεγμα που τα περιβάλλει. α) Κάμετε κύκλους με το κεφάλι σας, 15 φορές προς τα δεξιά και άλλες τόσες προς τα αριστερά. Ύστερα, κάμετε 15 κλίσεις της κεφαλής προς τα κάτω και 15 προς τα άνω. β) Λίγη γυμναστική των ματιών: Περιτρέψτε τους δολβούς των ματιών σας προς τα δεξιά και προς τα αριστερά, καθώς και εκ των άνω προς τα κάτω, σαν να θέλετε να δείτε τ' αυτιά σας ή το μέτωπό σας. Η κίνηση αυτή να επαναληφθεί 10 φορές για την κάθε κίνηση. γ) Για να ξεκουράσετε την όρασή σας, σκεπάστε τα μάτια σας, χωρίς να τα κλείνετε, με τις παλάμες των χεριών σας και κρατήστε σ' αυτή τη θέση επί 2 — 3 λεπτά της ώρας, σχηματίζοντας απόλυτο σκοτάδι. Οι κινήσεις αυτές ως επαναλαμβάνονται αρκετές φορές κάθε μέρα. Ανακουφίζουν υπερβολικά τα κουρασμένα μάτια.

3) Τα πόδια σας

Είναι αδύνατο να φαντασθεί κανείς πόσο κλονίζουν την ισορροπία του οργανισμού τα πονεμένα πόδια.

Ολόκληρο το νευρικό και το μυϊκό σας σύστημα είναι αναγκασμένο να αντιδρά σφοδρότατα. Αποτέλεσμα: Χανετε το κέφι σας και μειοποιείτε την κακοκεφιά σας και στο περιβάλλον σας. Γι' αυτό το λόγο, φροντίστε πρώτα-πρώτα να διαλέγετε παπούτσια αναπαυτικά, που να ταιριάζουν προ πάντων στα πόδια σας. Μην νομίζετε ότι μόνο τα στενά ή ψηλοτάκουνα παπούτσια είναι κομψά. Επιπλέον φροντίστε να μην έχετε κάλους ή αν έχετε να τους εξουδετερώνετε με τις γνωστές μεθόδους. Προσέχετε επίσης το βάδισμά σας. Αν δητε ότι κουράζεστε χωρίς λόγο, συμβουλευθείτε ένα ορθοπαιδικό, κι αυτός θα βρή τον τρόπο, να δώσει στο παπούτσι σας τη φόρμα που δεν θα σας κουράζει.

4. Το νευρικό σας σύστημα

Ολόκληρο το σώμα σας ελέγχεται από το νευρικό σας σύστημα, που πρέπει να διατηρηθεί σε ισορροπία. Μην αφήνετε τα νευρά σας να σας παρασύρουν. Το «σπυρνο δραχέως» των αρχαίων είναι πολύ σοφό. Κάθε φορά που σας πιάνει η φούρια κι' ετοιμάζεστε να πέσετε «με τα μούτρα» σε μια δουλειά, συγκρατηθείτε. Σταθείτε ένα δυο λεπτά. Προσπαθήστε ν' απαλλαγείτε από κάθε νευρικήτητα και ξαναρχίστε την εργασία σας. Θα την τελειώσετε γρηγορώτερα, καλύτερα και πιο ξεκούραστα.

5. Ο οργανισμός σας

Η τροφή και το οξύγονο είναι οι δυο απαραίτητοι παράγοντες για τη λειτουργία του οργανισμού σας. Χωρίς τροφή και χωρίς οξύγονο, η ανθρώπινη μηχανή σταματάει αυτόματα. Φροντίστε, λοιπόν, για την ομαλή λειτουργία του αναπνευστικού και του πεπτικού σας συστήματος. Μη περιφρονήτε τα υμιά χόρτα και τα φρούτα, που είναι πολύτιμα για τον οργανισμό. Πίνετε όσο μπορείτε πιο πολύ χυμούς φρούτων και ντομάτας. Κάθε βράδυ, επιστρέφοντας από την εργασία σας, σταθείτε στο ανοιχτό παράθυρό σας και πάρτε 4 — 5 βαθιές εισπνοές. Η κόπωση της ημέρας θα φύγει αμέσως.

6. Το ντύσιμό σας

Διαλέγοντας τα φορέματά της εργασίας, μην έχετε το νου σας μόνο στη φιλαρέσκεια ή στην τελευταία λέξη της μόδας. Μπορείτε να είσθε κομψές και πρακτικές συγχρόνως. Αποφύγετε τις πολύ στενές φούστες που σας δυσκολεύουν στις κινήσεις, τις σφιχτές ζώνες και όλα τα άλλα αξεσουάρ που σας εμποδίζουν να εργάζεστε με άνεση. Πολλές εργαζόμενες γυναίκες φορούν τις καλτσόδετες τους κάτω από τα γόνατα, για να ενοχλούνται λιγώτερο. Κάμετε, ότι μπορείτε, για να εργάζεστε όσο μπορείτε πιο άνετα.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Δεν βρήκε σειρά...

— Έρεις, φίλε μου, τι σοφίστηκες το ζευγος Σον; Μόλις παντρεύτηκαν έκαναν την εξής συμφωνία, για να εξασφαλίσουν την συζυγική ευτυχία: όταν ο ένας θα μιλήσει, ο άλλος θα σωπαίνει.

— Και ποιο ήταν το αποτέλεσμα;

— Πάνε 20 χρόνια που ο σύζυγος δεν έχει πη λείη!...

*
— Ο κ. Μπράουν καλεί στο τηλέφωνο το φρενακομείο και ρωτάει:

— Μή τυχόν σας έφυγε κανένας τρελλός;

— Όχι, Γιατί;

— Γιατί... κάποιος απήγαγε τη γυναίκα μου!...

*
— Ο δ. π. α. λ. η. ρ. ο. τ. ω. ν. διαβάτε η ρ. ο. ν.:

— Αντιπαι, κυρία, αλλά έγινε κάποιο λάθος στο διαβατήριό σας. Αναφέρει ότι τα μαλλιά σας είναι μαύρα, ενώ, όπως βλέπω, είναι ξανθά!

— Η τ. α. ξ. ι. δ. ι. ω. τ. ι. σ. (ατάραχη): — Και τώρα; Τι πρέπει να γίνει; Θα διορθώσετε το διαβατήριό ή να... ξεδάσω τα μαλλιά μου;

*
— Θέλεις, φίλε μου, να κάνω γρήγορα παιδί;

— Ναι.

— Να... πάρω γυναίκα έγκυο!

*
— Δουπόν, κύριε Ψωράκη, τι λέτε; Θα μου δώσετε την κόρη σας;

— Μά, παιδί μου, δεν σου είπα πως είσαι πολύ νέος; Αργότερα να δοθεί...

— Ε! τότε να ξαναπεράσω μετά... μια εβδομάδα.

*
— Αφεντικό, ο ταμίας τσάκασε με 100 λίρες.

— Είδοποίησε αμέσως την αστυνομία.

— Ο ταμίας πήρε μαζί του και τη πεθερά σας.

— Κάθισε τότε στη θέση σου!

*
— Σκέψις μεθυσμένων:

«Περίεργο ποίημα! "Όταν διώνω δεν το παίρνει κανείς χαμπάρι" κι' όταν πω κρασί, όλος ο κόσμος το βλέπει!».

*
— Γκισόν, αυτός ο λαγός μοιράζει. Πότε τον αγοράσατε;

— Παρτόν, κύριε, μία στιγμή να ρωτήσω, γιατί έγω μόλις προ πέντε ημερών ήρθα σ' αυτό το ξενοδοχείο!

*
— Στο δικαστήριο:

Π. ρ. ο. ε. δ. ρ. ο. ε.: 'Αφού δεν είχες κακό σκοπό τι ήθελες και γυρίζεις με τις κλίσεις μέσα σ' ένα ξένο σπίτι;

Ο. κ. λ. ε. φ. τ. η. ε.: Είχα μάθει πως είχαν αρρωστα και δεν ήθελα να κάνω θόρυβο...

*
— Τονφερός διάλογος:

Η. σ. υ. ζ. υ. ο. ε.: — Αντιπαι, πολύ που πήρα άντρα τρελλό...

Ο. σ. υ. ζ. υ. ο. ε.: — Μά έπρεπε να βρεθί ένας τρελλός σαν κι' εμένα για να πάρη μία στρίγγλα σαν και σένα!...

*
— Τονφερός διάλογος:

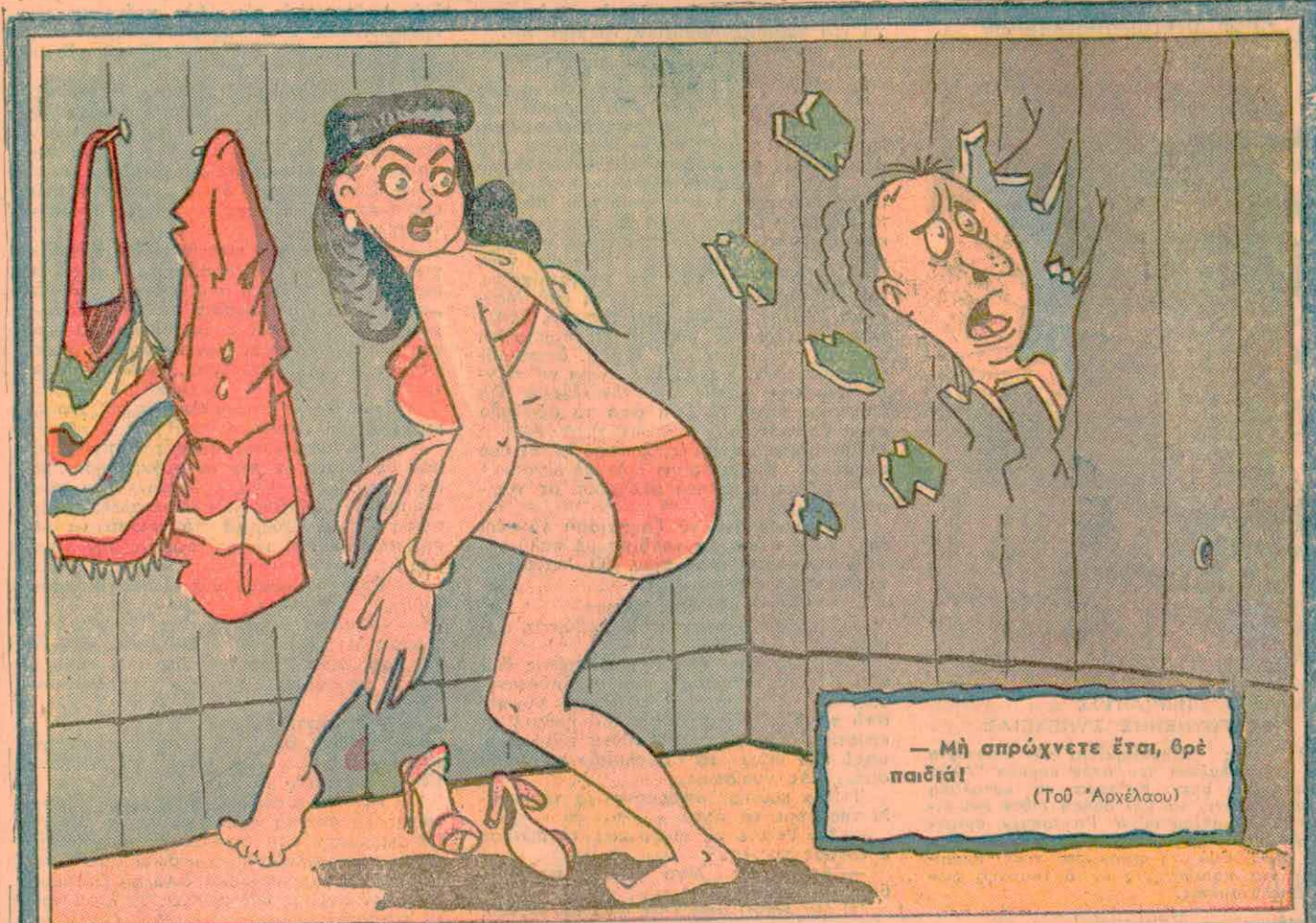
Η. σ. υ. ζ. υ. ο. ε.: — Αντιπαι, πολύ που πήρα άντρα τρελλό...

Ο. σ. υ. ζ. υ. ο. ε.: — Μά έπρεπε να βρεθί ένας τρελλός σαν κι' εμένα για να πάρη μία στρίγγλα σαν και σένα!...

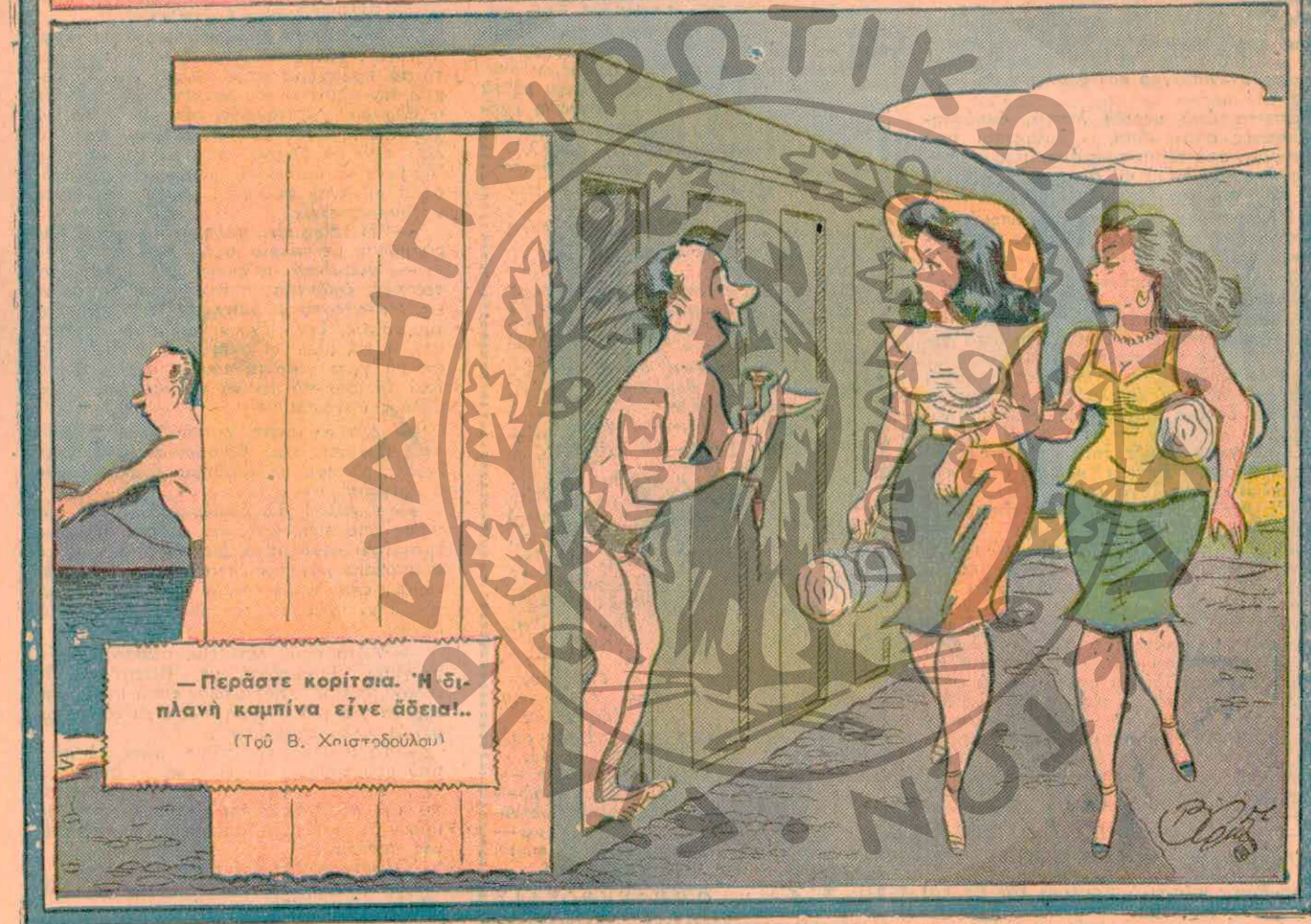
*
— Τονφερός διάλογος:

Η. σ. υ. ζ. υ. ο. ε.: — Αντιπαι, πολύ που πήρα άντρα τρελλό...

Ο. σ. υ. ζ. υ. ο. ε.: — Μά έπρεπε να βρεθί ένας τρελλός σαν κι' εμένα για να πάρη μία στρίγγλα σαν και σένα!...

— Μη σπρώχνετε έτσι, θρέ παιδιά!
(Του 'Αρχέλαου)

— Περάστε κορίτσια. Η διπλανή καμπίνα είναι άδεια!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πάπας πληροφορείται την άποτυχία των απεσταλμένων του στον κόμητα Άλμα και αναθέτει στον Καίσαρα να καταλάβει το Μοντεφόρτε, να μην αφήσει λίθον επί λίθου. Η Πριμαβέρα κι' ο Ραγκαστέν συναντώνται μιά νύχτα στον κήπο του μεγάρου της, αλλά από τη συνομιλία τους προέρχεται νέα παρεξήγησης κι' ο Ιππότης φεύγει απέλπισμένος.

25ον Ραγκαστέν! Άλλα' ο Ιππότης ήταν κι' ένας μακρυά και δεν άκουσε την πρόσκλησή της. Η Πριμαβέρα ξαναπτεσε τότε στον πάγκο και ξέσπασε σε λυγμούς.

Επειτα από μερικά λεπτά, άκουσθηκαν φωνές στον κήπο. Άνθρωποι που κρατούσαν στα χέρια τους αναμμένους πυρσούς, έτρεχαν δεξιά κι' αριστερά... Ζητούσαν την πριγκίπισσα Μανφρέντι.

Η Πριμαβέρα σκούπισε τα δάκρυά της και προσπάθησε να κινήσει το ύψος της ήρεμο και γαλήνιο.

Ο πρίγκηψ Μανφρέντι εμφανίστηκε σε λίγο μπροστά της.

Επί τέλους, σάς θρήκα! είπε. Είχα αρχίσει ν' ανησυχώ... Στριχθήτε στο χέρι μου για να γυρίσωμε στο ανάκτορο...

Μην διάσεθε, πρίγκηψ, απάντησε η Βεατρίκη. Θέλω ν' απολαύσω για λίγα, ακόμη τη δροσιά αυτής της όμορφης νύχτας...

Ο πρίγκηψ έδωσε τους ανθρώπους με τους πυρσούς. Επειτα κάθισε στον πάγκο, πλάι στη σύζυγό του.

Εχετε δικήν, Βεατρίκη, είπε. Είπε πολύ όμορφα εδώ...

Λέγοντας αυτά, έπιασε το χέρι της. Η νέα ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο της το σώμα, αλλά δεν έκανε καμιά κίνηση γι' αυτό το τραβήξι.

Καταλαβαίνετε πόσο μεγάλη είναι η ευτυχία μου; συνέχισε ο πρίγκηψ. Κι' η ευτυχία αυτή ήταν ολόκληρη ανέλπιστη κι' απροσδόκητη... Πώς θα μπορούσα να υποθέσω ότι, ανάμεσα σε τόσους νεαρούς άρχοντες, που βρίσκονταν γύρω σας, γοητευμένοι από την ομορφιά σας και την ευγένεια της ψυχής σας δεν θα ξεχωρίζατε κανένα κι' ότι η έκλογή σας θα πέφτε σε μένα;

Πρίγκηψ...

Όχι, αγαπητή Βεατρίκη! Αφήστε με να σας πω πόσο περήφανο νιώθω τον εαυτό μου γι' αυτή την έκλογή...

Λέγοντας αυτά, ο πρίγκηψ έσκυψε και φίλησε το χέρι της Βεατρίκης. Δεν ήταν ένα τυπικό φίλι, άλλ' ένα φίλι αγάπης

και πόθου. Η νέα άφησε μια μικρή κραυγή και τράβηξε ορμητικά το χέρι της.

Ο πρίγκηψ την κύτταξε μ' απορία.

Τι έχετε, Βεατρίκη; ρώτησε.

Άλλα πώς θα μπορούσα να τού το πη; Όταν, έπειτα από την απροσδόκητη πρόταση του Μαλατέστα, είχα την εμπειρία να διαλέξω τον Μανφρέντι για σύζυγο, δεν φαντάσθηκα πως αυτός ο γέρος, με τα ολόλευκα μαλλιά και τα έδδομηνα χρόνια στη ράχη του, θα είχε το θάρρος να διεκδικήσει τα συζυγικά δικαιώματά του. Εκείνο που ήθελε να αποφύγει ήταν να παντρευτεί έναν απ' τους νεαρούς άρχοντες που την περιστοιχίζαν. Και γι' αυτό είχε καταφύγει στο Μανφρέντι. Άλλα το φίλι του της είχε δείξει πως δεν είχε την πρόθεση να παραμείνει σύζυγος της μόνον κατ' όνομα, όπως αυτή επιθυμούσε. Καταριόταν τώρα τη στιγμή που είχε κάνει αυτή την έκλογή. Θα μπορούσε τάχα να βγεί από το άδιέξοδο όπου βρισκόταν;

Για μερικές στιγμές, έμειναν κι' οι δυο σιωπηλοί. Ο Μανφρέντι είπε σε λίγο:

Ελάτε, αγαπητή Βεατρίκη, ως γυρίζουμε.

Κι' έσκυψε για να ξαναπιάσει το χέρι της. Άλλα' η νέα το τράβηξε με πολύ μεγαλύτερη όρμη από πριν. Ο Μανφρέντι την κύτταξε σαστισμένος.

Τι έχετε; την εναρώησε.

Τίποτε, απάντησε μ' αδύνατη φωνή η νέα.

Κι' ωστόσο, όλη σας η στάσις δείχνει πως με φοβάσαστε και μ' αποφεύγετε... Τι περίεργο, σ' αλήθεια! Φύγατε από τα διαμερίσματά σας κι' ήρθατε να κρυφτήτε εδώ την πρώτη νύχτα του γάμου μας! Δεν θέλω να σχολιάσω τη στάσι σας... Ας γυρίσωμε...

Η νέα κούνησε αποφασιστικά το κεφάλι της προς τα πίσω.

Δεν θέλετε να γυρίσωμε; τη ρώτησε ο άντρας της.

Αφήστε με λίγο ακόμη, πρίγκηψ, θέλετε;

Ο Μανφρέντι σηκώθηκε από τον πάγκο.

Βεατρίκη, είπε μ' αυστηρό ύφος, κάποια κρυφή σκέψις σας δασανίζει. Δεν θέλετε να μου την πείτε;

Η νέα σήκωσε το κεφάλι της.

Είσατε ο τύπος του Ιππότη με τα ευγενικά αίσθηματά και τη μεγάλη καρδιά;

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τά κλάξον

Από την πρωτήν 'Ιουλί—
στα κλάξον των αυτοκινή—
θάλασε απαγόρευσε.
Τα στρίμωξαν πολύ στενά
και δεν τ' αφήνουν να κορνά—
με λύσσα όλη ώρα!

Τά κλάξον, δίχως αντίρρη—
ήτανε πρόξενος θορύ—
και σματά μεγάλων.
Μα ήθελε κι' ο καλός καιρός
κι' απαγορεύονται αυστηρώς
και όη... δια ροπάλου!

Βρέ, ήταν αλαχός, αδερφέ,
τά κλάξον γά σε ξεκουφαί—
όλόκληρη τη μέρα
και φώναζε, παιδιά,
που τα ξεπαύστειαν στο διά—
κι' άκούμα πάρα πέρα.

Πάει κι' ένοστος ο
(υπελάξ,
γι' αυτό, Φωφά μου,
(μη μιλάς
μην τραβήχτω μαζί
(σου,
γιατί— στο λέ—
(ξερά κι' όμά—
είν' ασφαλώς πανα—
(θεμά—
σάν... κλάξον ή φωνή
(σου!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

διά, απάντησε η νέα. Δεν πρόκειται να κρύψω τίποτε από σας... Ηθέλα, λοιπόν, να σας πω... Α, Θεέ μου, πώς να σας εξηγήσω;...

Γιατί αυτοί οι διαταγμοί, Βεατρίκη; ρώτησε ο Μανφρέντι. Καταλαβαίνω πως δεν μ' αγαπάτε... Ούτε το έλπισα, άλλωστε... Φαντάσθηκα, ωστόσο, πως θα νιώθατε κάποια ειλικρινή συμπάθεια για μένα...

Σας όρκίζομαι ότι η συμπάθειά μου είναι βαθιά και μεγάλη, φώναξε η Βεατρίκη.

Υποπτεύομαι κάποιο ειδύλλιο, συνέχισε ο Μανφρέντι και φερόμαι μήπως είμαι ένα παίγνιο σ' αυτή την ιστορία... Άλλα μπορείτε να είσθε βέβαιη πως δεν θα δεχτώ αυτό το ρόλο... Είμαι έδδομηνα δύο χρόνων! Άλλα κανείς δεν περιποιείσε ποτέ ατιμωρητεί ένα Μανφρέντι... Μιλήστε, Βεατρίκη!...

Η νέα ένωσε παρακλητικά τα χέρια, χωρίς να πη τίποτε.

Δεν απαντάτε; φώναξε ο πρίγκηψ, που δε μπορούσε πιά να συγκρατήσει το θυμό του. Είπε αλήθεια λοιπόν, όσα φαντάζομαι;... Μιλήστε!... Με διαλέξατε, έπειδη ήμουν γέρος, με το σκοπό να με ντροπιάσετε και να κηλιδώσετε την τιμή μου;

Η Βεατρίκη έκανε μια κίνηση διαμαρτυρίας.

Ακούστε, πρίγκηψ, είπε. Θα σας φανερώσω τι κρύβεται μέσα στην καρδιά μου, αφήνοντάς σας έλευθερο να κρίνετε και ν' αποφασίσετε κατόπιν τι πρέπει να κάμετε...

Ο Μανφρέντι ήρέμισε.

Μιλήστε, Βεατρίκη, είπε. Έκτιμώ την ειλικρίνειά σας... Δεν έχετε να φορηθήτε τίποτε από μένα...

Νά όλη η αλήθεια, απάντησε η Βεατρίκη. Τη στιγμή που ο Ιωάννης Μαλατέστας έκαμε στη συνέλευσι τη γνωστή πρόταση, κατάλαβα πως μερικοί από τους δικούς μας, τρομαγμένοι από τη σκληρότητα του άγώνος που αρχίζει, θα ήταν πολύ εύχριστοι αν εύρισκαν ένα προσημα για ν' αποτραβηχτούν.

Είπε αλήθεια, συμφώνησε ο πρίγκηψ. Και θαύρισκαν, χωρίς αμφιβολία αυτό το πρόσχημα στην άρνησή μου να δεχτώ την πρόταση του Μαλατέστα, συνέχισε η Βεατρίκη. Κατάλαβα τότε ότι η επιτυχία του άγώνος μας εξαρτιόταν από τη λέξι που θα έδωχα από το στόμα μου. Έπρεπε να όρίσω όχι μόνον έναν άρχηγό, αλλά κι' έναν σύζυγο... Αποφάσισα τότε να θυσιάσω...

Η λέξις έγινε σκληρή για μένα, παρτήρησε με πικρία ο Μανφρέντι.

Άλλα και η δική μου θέσις ήταν τραγική, απάντησε η Βεατρίκη. Ο Ιωάννης Μαλατέστα μ' αγαπάει. Τα αίσθηματά του, όμως, δεν έχουν καμιά άπληρη στην ψυχή μου. Η σκέψις ότι θα μπορούσα να γίνω γυναίκα του μ' αναστατώνει. Και το ίδιο πρέπει να πω και για τους άλλους όρχοντες...

Δεν αγαπάτε, λοιπόν, κανένα από τους άρχοντες που βρίσκονταν στη συνέλευσι; ρώτησε με αίσθημα άνακουφίσεως ο πρίγκηψ.

Κανένα! Τό όρκίζομαι!... Άν κάποιος από τους άρχοντες αυτούς μου είχε εμπνεύσει αίσθηματά διαφορετικά από τη συμπάθεια και την εκτίμησι, δεν θα πισνόμουν από την ευκαιρία που μου παρουσιαζόταν για να τον διαλέξω για σύζυγο;

Αυτό που λέτε είναι σωστό, είπε ο πρίγκηψ. Συχωρέστε με, Βεατρίκη... Η έκλογή σας μ' αναστάτωσε τόσο πολύ, που νόμισα για μια στιγμή πως είχα ξαναγεννηθεί... Άλλα συνεχίστε...

Τό μυαλό μου πήγε τότε σε σας, που μου κάνατε την τιμή να μ' αποκαλήτε κόρη σας... Φαντάσθηκα πως, κάτω από την προστασία του όνόματός σας, θα ήμουν ασφαλίσμένη, όπως στην άγκαλιά ενός πατέρα...

Ο πρίγκηψ Μανφρέντι άναστενάξε. Καταλαβαίνω, είπε με πικρία. Μι είδατε σαν σανίδα σωτηρίας...

Συχωρέστε την ειλικρίνειά μου, πρί-

γκηψ, απάντησε η Βεατρίκη. Μην ξεχνάτε ότι ως σήμερα δεν είχα σκεφτή να παντρευτώ κι' ότι δρέθηκα, ξαφνικά, παντρεμένη, χωρίς τουλάχιστο να περάσω μια περίοδο μνηστείας, για να μπορέσω να συνηθίσω σ' αυτή τη σκέψι... Πιστέψτε με, ότι η καρδιά μου ξεσχίζεται όταν σκέφτωμαι τη λύπη που σας προξενούν τα λόγια μου...

Εκείνο που σας ζητάω είναι να με ίδείτε σαν μνηστή σας και να μ' αφήσετε να συνηθίσω σιγά-σιγά στη σκέψι ότι θα γίνω μια μέρα σύζυγός σας... Είπε πολύ αν σας ζητάω μια προθεσμία τριών μηνών;... Η αίτησίς μου δεν έχει τίποτε το προσβλητικό, γιατί σας όρκίζομαι πως η συμπάθειά μου για σας είναι άπεριόριστη... Κι' έπειτα, νομίζω πως είναι σωστό να δώσω με μια ικανοποίησι στον πατέρα μου... Επιδεκίμαι, βέβαια, αυτό το γάμο... Άς μην ξεχνάμε, όμως, ότι υποτάχθηκε σ' ένα γεγονός, που είχε γίνει χωρίς να ξέρη τίποτε γι' αυτό...

Μην πητε τίποτε άλλο, Βεατρίκη! φώναξε ο Μανφρέντι, διακόποντάς την. Με προσβάλλετε με τό να νομίζετε πως δεν σας καταλαβαίνω... Δέχομαι χωρίς την παραμικρή επιφύλαξι την πρότασή σας... Και τώρα, πισθήτε από το χέρι μου, αγαπητή μου κόρη... Θα σας όδηγησω στα διαμερίσματά σας...

Όχι, πρίγκηψ, απάντησε η νέα. Επιθυμώ να μείνω λίγο ακόμη στον κήπο, έχοντας για συντροφιά τις σκέψεις και τους ρεμβασμούς μου.

Άλλα...

Τι έχω να φοβηθώ; συνέχισε η νέα. Μήπως δεν έμεινα κι' άλλες φορές τη νύχτα εδώ;

Ο πρίγκηψ ύποκλήθηκε μπροστά της.

Άς γίνη το θέλημά σας, είπε.

Επειτα απομακρύνθηκε με άργα βήματα.

Η νέα άφησε τότε ένα βαθύ άναστεναγμό. Της φαινόταν πως είχε ξαναγεννηθή στη ζωή.

Ο «βράχος με το κεφάλι»

Η νύχτα εκείνη ήταν τρομερή για το Ραγκαστέν. Την πέρασε κάνοντας βόλτες γύρω στο ανάκτορο. Η Πριμαβέρα δεν έφευγε από το μυαλό του. Προσπαθούσε να μαντέψει ποιά πτέρυγα βρισκόταν ο νυφικός θάλαμος κι' οι σκέψεις που έκανε έσχιζαν την καρδιά του.

Όλα τελείωσαν για μένα! είπε σε μια στιγμή.

Και ξεκίνησε για το μέγαρο του Ιουλίου Όρσινι, που είχε προσφερθή πρόθυμα να τον φιλοξενήσει.

Κόντευε να ξημερώσει όταν έφτασε εκεί. Ξύπνησε άμέσως τον Σπαντακάπα και του έδωσε έντολή να έτοιμάσει τον Καπιτάν.

Θα σας συνοδεύσω, κύριε; ρώτησε ο υπηρέτης.

Όχι, απάντησε ο Ιππότης. Θα με περιμένεις εδώ... Είπε πιθανόν ότι θ' άργήσω να γυρίσω.

Ο Καπιτάν ήταν έτοιμος έπειτα από μερικά λεπτά. Ο Σπαντακάπα ανέβηκε για να είδοποιήση τον κύριό του.

Μπορεί να λείψω αρκετές ήμερες ή και να μην γυρίσω καθόλου. του είπε ο Ιππότης.

Χριστέ και Παναγία! φώναξε ο υπηρέτης, κάνοντας το σταυρό του. Ο κύριος Ιππότης μ' αφήνει!

Ο Ραγκαστέν έβγαλε με την άκρη του έγχειρίδιου του τους πολύτιμους λίθους που στόλιζαν τη λαβή του ξίφους του— που ήταν, όπως θυμούνται οι άναγνώσταί μας, το ξίφος του Καίσαρος Βοργία. Τους μάζεψε κατόπιν στη φούχτα του κι' άπλωσε το χέρι του προς το μέρος του Σπαντακάπα.

Πάρε, του είπε. Αυτά τα πετράδια θα σ' αποζημιώσουν για το χωρισμό μας.

Άλλα' ο υπηρέτης έκανε ένα βήμα προς τα πίσω και κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

Κύριε, απάντησε, αυτά τα πετράδια άντιπροσωπεύουν μια ολόκληρη περιουσία. Άλλα' άν μ' αφήσετε, δεν έχω άναγκη από τίποτε. Θα ξαναγυρίσω στο παλιό μου έπάγγελμα.

Ο Ιππότης συγκινήθηκε άπ' αυτά τα λόγια.

Δεν θέλεις, λοιπόν, να χωρίστης άπό μένα; ρώτησε.

Να χωριστώ; απάντησε ο υπηρέτης, σκουπίζοντας ένα δάκρυ που έτρεξε από το μάτι του. Και μόνο που το σκέφτομαι, γυρίζει το μυαλό μου.

Καλά, είπε ο Ιππότης. Άφού είναι έτσι. Ελα μαζί μου... Σε προειδοποιώ, όμως, ότι ίσως φύγω από την Ιταλία.

Τι μ' ενδιαφέρει;

Απαρνείσαι, λοιπόν, την όμορφη πατρίδα σου;

Αγαπάω την πατρίδα μου, κύριε, απάντησε ο υπηρέτης. Άλλα νομίζω ότι μπορέι να ζήση κανείς εύτυχισμένος όπου ήδηποτε, άρκει νάχη λίγη έλευθερία.

Ο Ιππότης τον βίασε να δάλη τα πολύτιμα πετράδια στην τσέπη του.

Δεν ξέρει κανείς τι μπορέι να συμβή, είπε.

Κατέβηκαν κατόπιν στην αϋλή, πήδησαν στ' άλογά τους και βγήκαν άπό το μέγαρο.

Επειτα από ένα τέταρτο της ώρας, βρίσκονταν έξω από τα τείχη του Μοντεφόρτε.

Ο Ραγκαστέν προχωρούσε άσκοπα πότε προς τη μια κατεύθυνσι και πότε προς την άλλη, χωρίς να ξέρη που πηγαίνει. Κάπου-κάπου, στεκόταν για να ξετάσση κάποιο σημείο, που του φαινόταν ότι ήταν κατάλληλο για την άμυνα έναντιον έχθρων που θ' άνέβαιναν από την πεδιάδα. Συνέχιζε κατόπιν την περιπλάνησί του, μεγαλώνοντας όλοένα και περισσότερο την άπόστασι που τον χώριζε από το Μοντεφόρτε.

Έτσι πέρασε όλο το πρωί. Έφτασαν, τέλος, στ' μικρό όροπέδιο που βρισκόταν προς τ' αριστερά της στενωπού, άπό όπου άνέβαινε κανείς στο Μοντεφόρτε. Ο Σπαντακάπα πήγε κείνη τη στιγμή κοντά στον κύριό του και του έδειξε με το χέρι ένα σπιτάκι που βρισκόταν σε μικρή άπόστασι.

Ένα πανδοχείο, είπε.

Α! έκαμε ο Ιππότης. Φαίνεται πως πεινάς...

Και διηώα, είπε γελώντας ο Σπαντακάπα.

Δεν είχαν δάλει τίποτε στο στόμα τους άπό το πρωί.

Είχα ξεχάσει πως πρέπει να τρώη κανείς και να πίνει, είπε ο Ιππότης. Ξεκίνησαν άμέσως για το πανδοχείο.

Ενώ προχωρούσαν προς τα κει, ο Ραγκαστέν εξέταζε τους δρόμους που βρίσκονταν πάνω άπό τη στενωπό και πρόσεε πως ένας από αυτούς είχε το σχήμα

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΕΛΕΦΑΣ

Τους μικρούς, ίδιως, έπισκέπτας του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου έχει έμβουσιό σει ο νεαρός αυτός έλέφας με τα νάκια του και τα έξυπνα καυώματά του. Στη φωτογραφία μας μια μικρούλα που έχει προσβλήθη άπό πολιομυελίτιδα έπισκέπτεται τον έλεφанта και του δίνει ένα κομμάτι έλάσμου για την όποια το συμπάθητικό παιχνίδι έχει ιδιαίτερη άδυναμία.

— "Οχι, κύριε, διαμαρτυρήθηκε ο ταβερνιάρης. Πιπιγαν περίφημα... Όλοι οι ταξιδιώτες που περνούσαν από δω έρχονταν στο καπηλειό μου για ν' ακούσουν την ιστορία του «Βράχου του Κεφαλιού». Κανείς δεν την ξέρε τόσο καλά όσο εγώ... Μου την αφηγήθηκε ο πατέρας μου, που την είχε ακούσει από τον δικό του.

— Μπρά! Έκανε ο ιππότης. 'Ο «Βράχος του Κεφαλιού» έχει, λοιπόν, την ιστορία του;

— Μια τρομερή ιστορία, κύριε!
— Θάθελα να την ακούσω...
— Είπε εύκολο, απάντησε ο ταβερνιάρης. Την αφηγούμαι για ένα μικρό σκούδο... Αυτά είναι τα έκτακτα κέρδη μου...
'Ο Ραγκαστέν πέταξε πάνω στο τραπέζι ένα χρυσό δοκάτο.

'Ο ταβερνιάρης τον κούταξε σαστισμένος, σαν να μην πίστευε στα μάτια του.

— "Α, αλήθεια, είπε μ' ένθουσιασμό, θα σας την πω απ' την αρχή ως το τέλος, χωρίς να παραλείψω καμμία λεπτομέρεια... Θα σας δείξω, μάλιστα, τη μυστική διαδο, πράγμα που κάνουν μόνο για τους μεγάλους άρχοντες σαν και σας...

'Ο ήλιος είχε αρχίσει να γέρνει προς τη δύση.

— Σε λίγο θ' αρχίσει να νυχτώνει, πρόσθεσε μ' ανήσυχο ύφος. Και πρέπει να κάμω γρήγορα, γιατί πρέπει ναχω τελειώσει την ιστορία προτού πέση η νύχτα.

Λέγοντας αυτά, έκανε το σταυρό του.

— Γιατί σας τρομάζει η νύχτα; ρώτησε ο ιππότης.

— Γιατί είναι επικίνδυνο να προφέρω κανείς το όνομα του Σατανά τη νύχτα, απάντησε. Αυτό μπορεί να φέρη θάνατο...

— "Ας ακούσουμε την ιστορία σου, είπε ο Ραγκαστέν, αδειάζοντας το ποτήρι του.

'Η ιστορία που θα σας αφηγηθώ, άρχισε ο ταβερνιάρης, έγινε στα πολύ παλιά χρόνια, την εποχή που κυβερνούσε τη χώρα ο άρχοντας Φίλιππος, τρίτος κόμης από την οικογένεια των 'Αλμυ.

'Ηταν τότε τριάντα πέντε χρόνων κι έλει τον αγαπούσαν και τον θαύμαζαν για τη μεγάλη καλωσύνη και την ανδρεία του.

«Οι ληστές ήταν την εποχή εκείνη πολυάριθμοι και πανίσχυροι. Όλοι έσκυβαν το κεφάλι υποστά τους κι' οι πιο μεγάλοι άρχοντες τους πλήρωναν φόρο για ναχουν την ησυχία τους.

«'Ο κόμης Φίλιππος δάλλθηκε ν' απαλλάξη τη χώρα από τους ληστές κι' εξολόθρευσε τις συμμορίες τους τη μία έπειτα από την άλλη. Μόνο μία γλύτωσε. 'Η συμμορία του Κόκκινου Τζάκ. Τον έλεγαν έτσι, όχι μόνο γιατί είχε κόκκινα μαλλιά και γενία, αλλά και γιατί είχε σκοτώσει τους πολλούς ανθρώπους, που, όπως θα δαίωσαν εκείνοι που τον είχαν ιδη, τα χέρια του είχαν δαφή κόκκινα από το αίμα των θυμάτων του. 'Ολες οι προσπάθειες του κόμης Φίλιππος απέφασσε, στο τέλος, να παραιτηθή από τον αγώνα και παντορεύτηκε την διορφη Βεατρίκη, που ήταν κόρη ενός γειτονικού άρχοντα.

«Όλοι οι κάτοικοι του Μοντεφόρτε προσκλήθηκαν στο γαμήλιο συμπόσιο, που έγινε στο ύπαιθρο. Σε μία στιγμή, η νεαρή κόμηςσα έκαμε το γύρο των τραπέζιων για να γνωρίση από κοντά τους υπηκόους της. 'Όταν έφτασε στο τελευταίο τραπέζι, δρέθηκε, εφωκικά, υποστά σ' έναν άνθρωπο, που κανείς δεν είχε ιδη άλλη φορά και που είχε πάει απόδσκλητος στο συμπόσιο. 'Ο άνθρωπος αυτός στήλωσε τα μάτια του στα δικά της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Δοραδώνες

'Ο κ. 'Αντώνιος Γεωργ. Γουλιέλμος και η δτε Νότα Γ. Γκίμωγλου προσδωνίσθησαν. Τους εύχόμεθα ταχεία την στέφνιν.

Σουλτάνα και Παναγιώτης Γουτιδνέ *

Λουδοβίκος Γερονήτσος. 'Ερατούλα Χαραλάμπους. έμνηστεύθησαν την 26ην Μαΐου.

Σ. Ρ.

Η ματωμένη Ξιφολόγχη

Το πρωί της 8ης 'Ιουλίου 1929 στην διασταύρωσι της λεωφόρου 'Αλεξάνδρας και της οδού Βραΐλα, έξω από την ταβέρνα του Ι. Πανουσόπουλου δρέθηκε ένας νέος που ψυχραγούσε. 'Ηταν πολύ κακο-ντυμένος, ξεπόλητος, χωρίς σακάκι κι' είχε στο δεξι πλευρό ένα μεγάλο τραύμα από μεγάλο μαχαίρι. Οι διαβάτες που τον βρήκαν έσπευσαν να ειδοποιήσουν την 'Αστυνομία. 'Ετσι, λίγο αργότερα, στον τόπο του εγκλήματος, έφτασε ο ύπαστυνός Γεωργίου, με μερικούς άλλους αστυνομικούς. 'Από την έρευνα που έκαναν στις τσέπες του ανθρώπου αυτού διαπίστωσαν πως δεν είχε κανένα «χαρτί» που να φανερώνη την ταυτότητά του. Πιο πέρα μονάχα βρήκαν ένα ευχαίρι αρβύλλες, δεμένες με τα κορόνια τους κι' ένα σακάκι που ασφαλώς ήταν του αγνώστου. Κάλεσαν άμέσως ένα αυτοκίνητο του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών, το οποίο και μετέφερε τον άγνωστο στο Πολιτικό Νοσοκομείο. 'Εκεί εξέπνευσε χωρίς να πη ούτε μία λέξη.

'Ο ύπαστυνός Γεωργίου δεν είχε φύγει καθόλου από το μέρος που είχε βρεθή ο θανάσιμα τραυματισμένος άγνωστος. 'Εξέτασε τους γείτονες, αλλά το εγκλημα φαίνεται ότι είχε γίνει τις πρώτες πρωινές ώρες που είναι ο καθένας θυθισμένος στον ύπνο. 'Ετσι κανείς δεν είχε αντιληφθή το παραμικρό. 'Ενώ έκανε αυτή την έρευνα, ο ύπαστυνός αντέληφθη μέσα στο πλήθος των περιέργων ένα ύποπτο άτομο.

'Η στάσις αυτή του ατόμου σκανδά-λισε τον αστυνομικό.

Χωρίς να διστάση πλέον διάταξε έναν αστυνομικό να συλλάβη τον άγνωστο, να τον οδηγήση στο τμήμα, να εξακριβώση την ταυτότητά του και να τον υποβάλη σε εξονυχιστική ανάκρισι. 'Ετσι κι' έγινε, παρά τις διαμαρτυρίες του νέου, που στο τμήμα φοβήθηκε ωστόσο μήπως μπλεχτή άσχημα κι' όμολόγησε όλη την αλήθεια:

— Λέγομαι Μαρίνης. Στις τέσσερες το πρωί ήρθε και με βρήκε στο δον Στρατιωτικό Νοσοκομείο ο Μιχ. Μαυροειδάκος. Φαινόταν φοβερά ταραγμένος και μου δήλωσε: «Πρέπει να με βοηθήσης αν εισαι φίλος μου. Κτύπησα με το ξίφος μου τον Χρ. Ρωσίδη στη διασταύρωσι της λεωφόρου 'Αλεξάνδρας και της οδού Βραΐλα. Τρέξε να ιδής αν τον σκότωσα για να το σκάσω και να κρυφτώ». «Και γιατί τον χτύπησες;» τον ρώτησα. «Πρώτος αυτός μου ρίχτηκε να με χτυπήση, γιατί ήμουν μαζί με μία παλιά φίλη του. Για να τον φοβίσω θέλησα να τον γρατζουνίσω λίγο.

Μα το ξίφος μου ξέφυγε και καρφώθηκε στα πλευρά του». 'Ετρέξα άμέσως να ιδώ τί είχε πάθει ο Ρωσίδης, γιατί τον ήξερα κι' εγώ. 'Ηταν από τη Σμύρνη.

— Και η γυναίκα; Ποιά ήταν η γυναίκα για την οποία έγινε ο φόνος; ρώτησαν οι αστυνομικοί.

'Ο Μαρίνης έφτυσε με αδηΐα.

— Μία φοβερά άσχημη και άποκρουστική. 'Ενα άληθινό τέρας! 'Εργάζταν υπέρβρια στο σπίτι του μηχανικού Κουρμούλη, απάντησε.

Οι αστυνομικοί κράτησαν τον Μαρίνη κι' έτρέξαν να ειδοποιήσουν τον ύπαστυνόν Γεωργίου. Συγχρόνως έδοθη διαταγή να συλληφθή και η γυναίκα, το «τέρας».

Μα ο ύπαστυνός Γεωργίου στάθηκε περισσότερο τυχερός απ' όσο φανταζόταν. Είχαν περάσει δυό ώρες και πιο πολύ από την σύλληψι του Μαρίνη όταν μέσα στον κόσμο των περιέργων αντέληφθη πάλι έναν άλλον άγνωστο να παρακολουθι με ανησυχία κάθε κίνησι των αστυνομικών. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν κατάχλωμος. Φαινόταν ξευχτισμένος και στα μάτια του καθρεφτιζόταν ένας απερίγραπτος φόβος.

— 'Ελα δω σύ, του φώναξε ο Γεωργίου. Δώσε μου την ταυτότητά σου...

— 'Εγώ; ρώτησε ο άγνωστος. 'Εγώ δεν ξέρω τίποτε! Περστικός είμαι από εδώ πέρα και στάθηκα να ιδώ!... 'Αν απαγορεύεται να φύγω άμέσως!...

Κι' έκανε ν' απομακρυνθή. Μα τον κράτησαν. Και είδαν, από την ταυτότητά του, πως λεγόταν Μιχ. Μαυροειδάκος!

'Ο Γεωργίου που είχε λάβει γνώσιν της καταθέσεως του Μαρίνη στην αρχή τ' έχασε από αυτή την ανέλπιστη τυχ του.

— 'Ωστε σ' σκότωσες τον Ρωσίδη; ρώτησε το Μαυροειδάκο. Για πάμε στο τμήμα να μάς πής γιατί τον σκότωσες.

'Ο Μαυροειδάκος αναγκάστηκε πλέον να όμολογήση τα πάντα.

— Είχα στείλει τον φίλο μου το Μαρίνη, είπε, για να ιδη τί είχε απογίνει ο Ρωσίδης. 'Ο Μαρίνης όμως άργουσε να γυρίση. Φαντάσθηκα πως με γέλασε. Κι' επειδή μ' έτρωγε η ανησυχία αποφάσισα ναρθώ μόνος μου. 'Ημουν βέβαιος ότι κανείς δεν ήξερε ακόμη ότι εγώ είχα κάνει το εγκλημα.

'Επειτα αφηγήθηκε στους αστυνομικούς πως είχε συναντηθή με τον Ρωσίδη.

— Κατέβαινα, είπε, με την παλιά φίλη του Ρωσίδη, την Μαρίνα Κλ... τη λεωφόρο 'Αλεξάνδρας. Είχαμε διασκεδάσει σ' ένα κέντρο, ήμασταν ευθυμιοι και τραγουδούσαμε. Ξαφνικά είδαμε το Ρωσίδη ν' ανεβαίνει το δρόμο. Κρατούσε στον ώμο περασμένες τις αρβύλλες του και το σακάκι του στο χέρι γιατί έκανε φοβερή ζέστη. Μόλις μάς αντίκρισε άγριεψε. 'Αρχισε να μάς βρίζη, άρπαξε τις αρβύλλες του και χτύπησε τη Μαρίνα κι' έμένα στο κεφάλι. Τότε... φοβήθηκα μήπως με σκοτώση και τον χτύπησα. 'Ηθελα να τον πληγώσω. Δεν ήθελα να του πάρω τη ζωή. 'Όταν τον είδα κι' έπεσε άρχισα να τρέχουμε. Πιο πέρα χωρίσαμε με τη Μαρίνα. 'Εκείνη γύρισε στο σπίτι της κι' εγώ πήγα να βρώ τον Μαρίνη.

'Από τις ανακρίσεις απέδειχθη ότι ο Ρωσίδης ήταν ο επικίνδυνος αντίπαλος του Μαυροειδάκου στην καρδιά της Μαρίνας. Τη γυναίκα αυτή την εξεμεταλλεύετο πότε ο ένας και πότε ο άλλος. Την έβαζαν κι' εδούλευε και της παίρναν τα λεφτά. 'Ο Μαυροειδάκος για να γλυτώση μία καλή από το Ρωσίδη αποφάσισε να τον σκοτώση. Πήρε μία ξιφολόγχη, την άκονισε, σαν ξυράφι, και την είχε πάντοτε μαζί του. Κι' όταν εκείνη τη νύχτα συνάντησε τον Ρωσίδη και μάλωσε μαζί του, του την κάρφωσε στα πλευρά και τον σκότωσε, μπροστά στην φοβερά Μαρίνα που καμάρωνε γιατί δυό άντρες σφάζονταν για την... όμορφιά της!

Σήμερα αυτή η ξιφολόγχη υπάρχει άνώμεσα στο φονικά μαχαίρι, σε μία προσθήκη του Μουσείου του Αΐματος. 'Όσο για τον Μαυροειδάκο, αυτός σάπισε αρκετά χρόνια στη φυλακή. Μα κι' εκεί πγαίνει και τον έβλεπε η Μαρίνα γιατί τον ελάτρευε μετά τον άθλο του!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ένας τετράποδος λιχούδης

'Ενα μεγάλο νομικό πρόδλημα έκλήθη να λύση το αυτόφωρο: 'Ο γαΐδαρος είνε... αιώτρώσιος; Και εάν δεν είνε μέχρι ποίου σημείου ο κύριος ενός γαΐδαρου συμμετέχει στην ευθύνη των πράξεών του; 'Αν, βέβαια, ο γαΐδαρος γίνι υπάιτιος ζημιών ή υποδείξει ή προτροπή ή συστάσει του κυρίου του, τότε, βέβαια, ο διπλός ευθύνης για τον τετράποδο. 'Αλλά αν ο τετράποδος προκαλέση την ζημία και καρπωθή, μάλιστα, τα όφελη της ίδια βουλήσει, τότε τί φταίει ο διπλός και πως μπορεί ναχη ευθύνη;

Στο εδώλιο, φυσικά, δεν βρίσκεται ο γαΐδαρος γιατί το «σχήμα» του δεν του επιτρέπει να παρουσιασθή μπροστά στην δικαιοσύνη και να λογοδοτή ή ν' απολογηθή για τις πράξεις του. Βρίσκεται, όμως, ο κύριός του, ένας φιλολίγνος ηλικιωμένος Μενιδιάτης, πονηρός, με μικρά ματάκια και μουστακάκι. Γιατί όμως; 'Η κατηγορία είνε βαρυτάτη: 'Ο γαΐδαρος του, λιχούδης προφανώς, έφαγε... τρία λουκούμια, που δεν του τα έκερασε κανένας.

'Ο πταισματοδίκης που άκούει το άδίκημα δεν μπορεί να συγκρατήση την έκπληξί του:

— Λουκούμια έφαγε;
— Λουκούμια.
— Και τρώει ο γαΐδαρος λουκούμια;

— 'Αμέ! Δεν τρώει;
Την έκπληξι διαδέχεται στο πρόσωπο του Πταισματοδίκη το χαμόγελο:

— Πρώτη φορά άκούω γαΐδαρο να τρώη λουκούμια.
— Ψωφάει ο δικός μ'!

— Και τον ταΐζεις ταχτικά;

— Ούόχ! Μόνο τσ' γιορτές.

— 'Ωστε τον ταΐζεις τις γιορτές λουκούμια;

— 'Αμέ!
— Καλομαθημένο τον έχεις.

— Τον έχω σαν πιδί μ'! Δουλεύ' ού υπαγάσας! Κι' αμα δουλέψ' καλά τού δίνου και κανά λουκούμ'. Τ' άρέσ' του κερατένιου!

Αυτή τη φορά, όμως, δεν τον ετάϊσε αυτόβουλος τα λουκούμια ο κύριός του, παρά ο καλομαθημένος γαΐδαρος άπλωσε την μουσούδα του και τ' άρπαξε απ' τον ξυλένιο δίσκο ενός πιτσιρικού, που τα πουλούσε. Οι συνέπειες της άρπαξης ήταν σοδαρώτατες και προκάλεσαν

πραγματική άναστάτωση στην όδον 'Αθηνάς όπου και διαδραματίστηκε η ιστορία. 'Αλλά άς προσπαθήσουμε να διηγηθούμε τα γεγονότα με την σειρά τους.

'Υπαίθριος έμπορος ήταν ο λουκουμοπώλης — ένας πιτσιρικός μόλις δώδεκα χρόνων, Μικρούλης, κοντούλης, αλλά άνοιχτομάτης κι' εξυπνούλης, που ζούσε κερδίζοντας το ψωμί του με το λιανεμπόριο των λουκουμιών:

— 'Εδώ τα ώραία, τα συριανά!

Καθώς περιδιάβαζε, λοιπόν, στην όδον 'Αθηνάς με το κατάντημα του κρεμασμένο απ' το λαιμό του, είδε τον γαΐδαρο σταματημένο σε μία γωνία και ζύγωνε να τον χαϊδέ-

μεγαλώσω τις δουλειές μου, μπάρμπα. Να του φορτώσω το κατάστημα. Πόσα λουκούμια τον πουλάς;

'Ο Μενιδιάτης γελοούσε με τον πιτσιρικό που είχε βρεθή με την κουβέντα σε μία στάσι, τις επικίνδυνες συνέπειες της οποίας δεν μπορούσε καν να φανταστή. Το κρεμαστό κατάστημα με τα λουκούμια είχε πάει, ακριδώς, κάτω απ' την μουσούδα του γαΐδαρου, που προφανώς δεν άνθεξε στον πειρασμό, άνοιξε την στοματάρα και χλάπ! άρπαξε τρία μαζί λουκούμια, που έν ριπή όφθαλμού τα καταβρόχθισε.

— 'Εντρομος ο πιτσιρικός έδωσε ένα σάλτο, απομακρύνθηκε απ' τον τετράποδο λουκουμοφάγο κι' έβαλε φωνή:

— Βαγγελίστρα μου!
— Τι έπαθες, ούρέ;
— Μούφαγε τα λουκούμια, μπάρμπα! Βρέ, το μασκαρά! Τρία λουκούμια μου περιδρόμισε! Πλέρω, άφεντικό!

'Αλλά ο Μενιδιάτης και κύριος του γαΐδαρου, στην φάστα του όπριου είχε διαγραφή ή ευχαρίστησις, δεν ήταν καθόλου διατεθειμένος να πληρώση τους τζερεμέδες του τετραπόδου, που στο μεταξύ γλυκαμένο απ' τα λουκούμια άπλωνε την μουσούδα κι' ήθελε να φάη κι' άλλα.

— 'Ιγώ θά πλερώσω;
— 'Αμέ ποιός, μπάρμπα;

Με κλάματα αφηγήθηκε το πάθημα του ο πιτσιρικός:

— Ζύγωσα να τον καϊδέω, κ. πρόεδρε, και μου άρπαξε τρία λουκούμια. Τρία λουκούμια για μένα είνε περιουσία, κ. πρόεδρε. Και το άφεντικό του άχί μονάχα δεν θέλει να μου τα πληρώση παρά με βάρεσε και με την γκλίτσα.

Διαμαρτύρεται ο Μενιδιάτης:

— Δεν το βάρεσα το μπαγάσικου!
— Με βάρεσε!
— Ψέματα, λιέει!
— Έσυ λες ψέματα. Με βάρεσες.

— Ούτι τον δάρισα, κύρ-πασίδρι, ούτι τον άγγεία. Ζαγός είνε κι' πάει να με πλερώψ'. Δεν πλερώνου, δεν πλερώνου!...

'Αλλά ο πρόεδρος έπεμβαίνει και ύποχρεώνει τον Μενιδιάτη να καταβάλη την αξία των τριών λουκουμιών καταλογίζοντας του άπόλυτη ευθύνη για τις πράξεις του γαΐδαρου του. Κι' ο πιτσιρικός άφου εισπραττει τα λεφτά ξαναβρίσκει το κεφί του:

— 'Αλλος γαΐδαρος εδώ νιά λουκουμακίσα!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Μπάρμπα, το πουλάς το ζωντανό; ρώτησε το Μενιδιάτη ο μικρός «καταστηματάρχης».

— 'Ο γαΐδαρος; Κατέβαινε τις τρεις χιλιάδες.
— Άντε φύγε, βρέ.
— Μπάρμπα, τον παρά!

— 'Αλλά αντί του παρά ο Μενιδιάτης σήκωσε την γκλίτσα του κι' ήταν έτοιμος να φιλοδώρηση τον πιτσιρικό, που έβαλε δευτάτες φωνές συναγε-μου, ζητώντας την επέμβασι

δλων των τιμών ανθρώπων και διεκδικώντας τα δικαιώματά του. Μαζεύτηκε κόσμος και το έπεισόδιο πήρε διαστάσεις.

'Ο μικρός έσιρίζε, ο Μενιδιάτης φώναζε, οι φιλοθέσμονες γελοούσαν και μόνο ο ένοχος γαΐδαρος έκανε το κορόιδο, κατεβάζοντας την μούρη φιλοσοφικά και μη δίνοντας καμμία σημασία στο έπεισόδιο που με τη λιχουδιά του εδημιούργησε.

Το πλήθος που είχε συγκεντρωθή γύρω άρχισε να βρίσκει το έπεισόδιο διασκεδαστικό. Και, όπως ήταν έπομένο, άρχισε το «δούλεμα».

— Βρέ πιτσιρικό, τί έσωννίζεις έτσι; Τρώνε τα γαΐδουρία λουκούμια;

— Δεν ξέρω... Μία φορά αυτός εδώ μου άρπαξε τρία! Γύρισαν τότε στο Μενιδιάτη:

— Δεν μάς λές, κομπάρε. τί είδους γαΐδαρος είνε ο δικός σου;

— Γαΐδαρος. Βρέ σαν ούλα τα ζωντανά.

— Και τρώει λουκούμια; Περιέργα γούστα έχει!

— Γιατί, μπρε κομπάρσοι; 'Εσείς δεν τρώτε λουκούμια; 'Ο Μενιδιάτης έκανε πνεύμα...

Μα με κανένα τρόπο δεν ήθελε να πληρώση τα τρία λουκούμια και μοιραία ή διαφορά έφτασε στο αυτόφωρο.

Με κλάματα αφηγήθηκε το πάθημα του ο πιτσιρικός:

— Ζύγωσα να τον καϊδέω, κ. πρόεδρε, και μου άρπαξε τρία λουκούμια. Τρία λουκούμια για μένα είνε περιουσία, κ. πρόεδρε. Και το άφεντικό του άχί μονάχα δεν θέλει να μου τα πληρώση παρά με βάρεσε και με την γκλίτσα.

Διαμαρτύρεται ο Μενιδιάτης:

— Δεν το βάρεσα το μπαγάσικου!
— Με βάρεσε!
— Ψέματα, λιέει!
— Έσυ λες ψέματα. Με βάρεσες.

— Ούτι τον δάρισα, κύρ-πασίδρι, ούτι τον άγγεία. Ζαγός είνε κι' πάει να με πλερώψ'. Δεν πλερώνου, δεν πλερώνου!...

'Αλλά ο πρόεδρος έπεμβαίνει και ύποχρεώνει τον Μενιδιάτη να καταβάλη την αξία των τριών λουκουμιών καταλογίζοντας του άπόλυτη ευθύνη για τις πράξεις του γαΐδαρου του. Κι' ο πιτσιρικός άφου εισπραττει τα λεφτά ξαναβρίσκει το κεφί του:

— 'Αλλος γαΐδαρος εδώ νιά λουκουμακίσα!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Της στιγμής

— 'Υπέρροχη αυτή ή χρυσή σιγαροθήκη σου! Φαντάζουαι πόσο ακριβά θα την αγοράσες!

— 'Αλλά δεν την άγόρασα, αγαπητή μου. Είνε... έπαθλον.

— 'Επαθλον;

— Ναι, την κέρδισα σ' ένα άγώνισμα δρόμου. Παραδγαίναμε τρεις...

— Κι' οι άλλοι δύο ποιοι ήταν;

— Δυό... άστυφύλακες!...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Νέα φάρμακα για το άσθμα

Εισαγωγή αέρος στην κοιλιά

Ένας άσθματικός υπέφερε άπεριγράπτα από δύσπνοια. Οί γιατροί του νοσοκομείου, που άλλοτε τον είχαν ανακουφίσει επανειλημμένως με ενέσεις και με εισπνοές οξυγόνου, αυτή τη φορά είχαν δοκιμάσει το γάκο κάθε γνωστή μέθοδο. Τέλος, σκέφθηκαν να επιχειρήσουν κάτι ακόμη, το τελευταίο: το λεγόμενον «πνευμοπεριτόναιο». Εισήγαγαν δηλαδή με μία βελόνα μέσα στην κοιλιά του άρρώστου μία ποσότητα αέρος.

Σε λίγα λεπτά, τον έπιασε βήχας δυνατός κι' έβγαλε περίπου ένα φλυτζάνι βλεννώδη πτύελα. Ύστερα η άναπνοή του έγινε εύκολωτέρα και το πρόσωπό του, που είχε μελανιάσει, ξαναβρήκε το φυσικό χρώμα του.

Η θεραπεία επανελήφθη μετά λίγες μέρες. Στο τέλος της εβδομάδας, ο άσθενής βγήκε απ' το νοσοκομείο και συνέχισε το πνευμοπεριτόναιο στο γιατρό του. Ο βήχας κι' η δύσπνοια του είχαν πιά λείψει, δίχως να χρειάζεται καν ενέσεις ή εισπνοές οξυγόνου.

Η μέθοδος αυτή ιδιαίτερος ωφελεί τους ηλικιωμένους, που οι πνεύμονές τους έχουν διασταλή και χαλαρωθή μονίμως. Με την εισαγωγή αέρος στην κοιλιά, το διάφραγμα ωθείται προς τα πάνω, πιέζει λίγο τους πνεύμονες και διευκολύνει έτσι την εισπνοή. Ο αέρας αυτός πρέπει ν' ανανεώνεται κάθε τόσο, γιατί σε μία εβδομάδα περίπου απορροφάται απ' το αίμα. Η πρώτη έφαση του πνευμοπεριτοναίου έγινε το 1924. Παρ' όλα όμως τα ικανοποιητικά αποτελέσματα, οι γιατροί δεν εξέτιμωσαν τότε αρκετά την αξία αυτής της μεθόδου. Δεκαπέντε χρόνια αργότερα, ο Άμερικανός δόκτωρ Άντριου Μπαννί παρήγγειλε ότι η θεραπεία αυτή ωφελεί σε ώριμους περιπτώσεις φυσιολογικής, για την άνασκασή και την καλύτερη του άρρώστου.

Τελευταίως, η μέθοδος δοκιμάστηκε σε 16 άσθματικούς, ηλικίας 35 — 74 ετών, νοσηλευόμενους στο νοσοκομείο της πόλεως της Βοστώνης. Οι 13 λοιπόν απ' αυτούς καλύτερα, ώστε μπόρεσαν και πάλι να κοιμηθούν ξαπλωμένοι στο κορβότι τους, ενώ ως τότε περνούσαν τη νύχτα τους σε μία πολυθρόνα.

Το κυριώτερο αποτέλεσμα του πνευμοπεριτοναίου είναι ότι βοηθεί τους άσθενείς να δίνουν και ν' απαλλάγουν απ' τ' πηχρά και από θόρυβο, πτύελα που έφραζαν τους βρόγχους των. Η έξωτερική πίεση των πνευμόνων διόχνει αυτά τα πτύελα, κι' έτσι δεν έμποδίζεται η άναπνοή.

Το άσθμα μπορεί να όφείλεται σε διάφορες αιτίες: σε άποφραξί των βρόγχων, βρογχίτιδα, φυματίωση, καρκίνο των πνευμόνων, αλλεργία, κ.λ.π.

Όταν προέρχεται από μικροβιακή μόλυνση των βρόγχων (χρόνια βρογχίτιδα), ύποχωρεί συχνά με πениκίλλίνη ή με καψούλες χλωρομυκητίνης. Προκειμένου περί φυματίωσης, συνιστάται στρεπτομυκίνη και άνάπαισις. Άν ο γιατρός ύποπτεύεται άποφραξί των βρόγχων από όγκο ή από έξνο σώμα, ύπορεί να έξετάσει το έσωτερικό τους με ένα είδικό όργανο που λέγεται «βρογχοσκόπιον».

Στους νέους και στους μισούς περίπου ένηλικους, το άσθμα όφείλεται σε αλλεργική αντίδραση, κι' όχι σε μόλυνση των βρόγχων. Σε τέτοιες περιπτώσεις, πρέπει να καταπολεμηθεί η ιδιαιτέρα ευαισθησία του οργανισμού σ' ώρισμένες ουσίες (άλλεργόγωνα). Όταν ο άρρώστος ύποφέρει πολύ από δύσπνοια, γίνονται ενέσεις άδρεναλίνης. Στις ήπιότερες πρόσβολές, χορηγείται έφεδρίνη απ' το στόμα — συνδυασμένη όμως συχνά με φαινοβαρβιτάλη ή με άλλο κατευναστικό, για να μην προκαλή νευροκρίση και ταχυπαλμία. Άλλο κοινό φάρμακο κατά το άσθμα είναι η άμινουλλίνη, ύπορεί δέ να χορηγηθεί απ' το στόμα ή με ενέσεις.

Τα αντίσταμινικά φάρμακα, που χρησιμοποιούνται ήδη πολύ κατά το συγχυτικό, ώφελούν συχνά και στο άσθμα, έξουδετερώνοντας την ένέργεια της ισταμίνης που προκαλεί τη σύσπαση και το στένευμα των βρόγχων.

Η πρόσφατη άνακάλυψη της κορτιζόνης και της ACTH ήρθε να δώσει καινούργιες έλπίδες στους άσθματικούς, που δεν έχουν ιδι όφέλεια από κανένα άλλο φάρμακο. Η όρμόνη ACTH πρόέρχεται απ' τον πιτυοειδή άδενά και προκαλεί ύπερέκκριση των έπινεφριδίων. Η έκκριση αυτή φέρνει μία γενική τόνωση και εύεξία, άνακουφίζει δέ σωματικά τους άσθματικούς.

Η ACTH δοκιμάστηκε είδη με λαμπρά άποτελέσματα σε 23 περιπτώσεις σοβαρού βρογχικού άσθματος. Η έκπληκτική έπίδραση της είναι ότι σταματάει ταχύτατα τις κρίσεις. Μερικοί απ' τους άσθενείς σημείωσαν καλύτερη μέση σε 24 ώρες απ' την ένεση, και σχεδόν όλοι οι ύπόλοιποι σε 4 — 5 μέρες. Τα καλύτερα άποτελέσματα έπιτυγχάνονται σε 10 — 12 μέρες.

Η βελτίωση χαρακτηρίζεται από έλάττωση της δύσπνοιας και των άποχρέψεων. Η άναπνοή δεν βγαίνει πιά σφυρίζοντας, κι' ο άσθενής ύπορεί να ξαπλώσει άνάσκελα δίχως να ύποφέρει.

Άκόμη ώφέλιμωτέρα απ' την ACTH κατά το άσθματος είναι η κορτιζόνη. Άποδείχθηκε με πειράματα ότι η κορτιζόνη ύπερβολικής ποσότητας έπιταμίνει Α φέρνει, έπειτα από 6 — 15 μέρες, φαγούρα, άνορεξία και πρήξιμο των μπράτσων και των ποδιών. Τα συμπτώματα αυτά όφείλονται στην ύπερπαραγωγή της έπινεφριδίων. Άναπαύει δέ σε μία δδομάδα άποφ διακοπή η έπιταμίνε.

Οι πολλές διταμίνες δάπτουν

Άποδείχθηκε με πειράματα ότι η κορτιζόνη ύπερβολικής ποσότητας έπιταμίνει Α φέρνει, έπειτα από 6 — 15 μέρες, φαγούρα, άνορεξία και πρήξιμο των μπράτσων και των ποδιών. Τα συμπτώματα αυτά όφείλονται στην ύπερπαραγωγή της έπινεφριδίων. Άναπαύει δέ σε μία δδομάδα άποφ διακοπή η έπιταμίνε.

Το θεροπευτικό γράμμα

Μία νέα θεραπεία εφαρμόζεται απ' τους ψυχιάτρους για τους νευρασθενικούς. Τους δίνουν δηλαδή να γράφουν ένα γράμμα γεμάτο μίσος και φαρμάκι, σε μία στιγμή που νοιώθουν ισχυρότερη την έχθρα τους και την απέχθεια τους κατά των άλλων ανθρώπων. Ύστερα συζητούν μαζί τους αυτό το γράμμα. Φαίνεται δέ ότι η μέθοδος αυτή βοηθεί στη διάγνωση, ένισχυει το «έγώ» των άσθενών κι' έπιταμίνει τη θεραπεία τους.

Το συνάχι που τυφλώνει

Οί Άγγλοι όφθαλμίατροι παρατήρησαν 10 περιπτώσεις τυφλώσεως, άπο παράλυση του όπτικού νευρού όφειλομένην σε «γυμνορίτιδα» (μία πάθηση που άποτελεί έπιπλοκή του κοινού συνάχου). Άποφ καταπολεμήθηκε η μόλυνση, οι άσθενείς ξαναβρήκαν την όρασή τους. Στην άρχή, ώφελον σε τέτοιες περιπτώσεις τα αντιβιοτικά ή οι σουλφαμίδες. Άν όμως έχη χειροτερέψει πολύ η κατάσταση, χρειάζεται χειρουργική επέμβαση.

Έντομοκτόνο από τις σφήκες

Οί έπιστήμονες του γεωργικού Ίνστιτούτου της Κονεκτικούτης άνακάλυψαν ένα νέο έντομοκτόνο που παράγεται άπο το δηλητήριο μιας μικροσκοπικής σφήκας και που είναι κατά πολύ ισχυρότερο

άπο όλα τα γνωστά μέχρι τούδε έντομοκτόνα. Κατά τα γεγόμενα πειράματα, παρετήρηθη ότι ένα σταγονίδιο, που μόλις είναι όρατο στο μικροσκόπιο, απ' αυτό το δηλητήριο μπορεί να έξολοθρευθεί 600 καμπίες, που το μέγεθος καθεμιάς είναι κατά πολλές φορές μεγαλύτερο άπο εκείνο της σφήκας.

Το δηλητήριο αυτό ένεργει με διαφορετικό τρόπο άπο το D.D.T. και τα άλλα γνωστά έντομοκτόνα. Παράλυει το νευρικό σύστημα των έντόμων, χωρίς να βίγη τα άλλα όργανά των. Η καρδιά των π.χ. χτυπάει κανονικά, το πεπτικό των συστήμα λειτουργεί όμαλά κι' οι μύς των δεν παρουσιάζουν καμμία αλλοίωση. Άλλ' η παράλυση άπο την όποιαν έχουν ποσάβληθη προκαλεί έπειτα άπο έλάχιστο χρονικό διάστημα το θάνατο των.

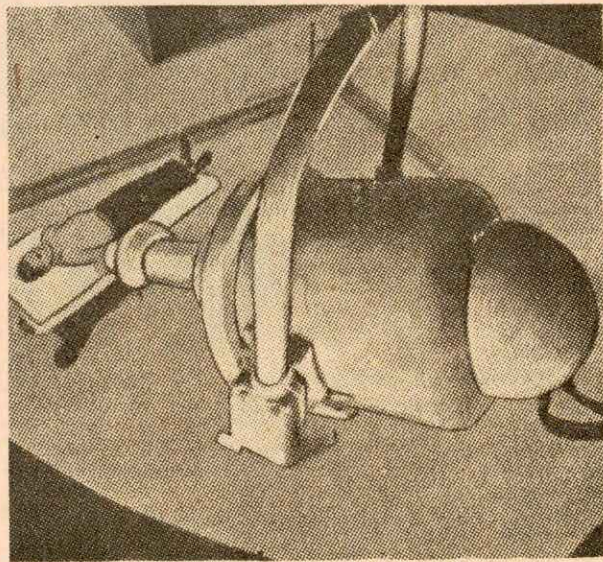
Οί σφήκες χρησιμοποιούν αυτό το δηλητήριο για να άναποθεκύνουν για μικρό χρονικό διάστημα προς χάριν των νεογνών των, που θα δώσουν άπο τ' αυγά τους μετά το θάνατο της μητέρας, διάφορα έντομα, που διατηρούνται έτσι ζωντανά, άλλ' άνικα να φύγουν.

Νέα άνοισθητι ά

Το «νεομορφάν» είναι ένα νέο συνθετικό άναλγητικό φάρμακο, ισχυρότερο και μακροτέρας ένεργειας απ' τη μορφίνη. Άλλα νέα φάρμακα της κατηγορίας αυτής είναι το «νευμερλ», το «μεταντόν» και το «λεβοδομισταντόν». Η άνακάλυψή τους έχει μεγάλη σημασία για την περίπτωση που ένας καινούργιος πόλεμος δεν θα έπιτρέπη πιά στην Άμερική να προμηθευτεί απ' την Άνατολή όπλιον (άπ' το όποιο εξάγεται, ως γνωστόν, η μορφίνη).

Μαλακώνει το κρέας

Άκόμη και το σκληρότερο κρέας ύπορεί να γίνη τρυφερό σάν κοτόπουλο, με την έπίδραση ενός νέου «ένζυμου», που όνομάζεται «παπάγια». Η μαγειρίσα δεν έχει παρά να δουτήσει στο νερό επί 2 ώρες ένα σακκούλακι που περιέχει αυτή την ουσία. Ύστερα δρέμει με το νερό αυτό το κρέας, τ' άφίνει έτσι επί λίγα λεπτά και το μαγειρεύει κατόπιν όπως συνήθως. Το ένζυμον αυτό εξάγεται απ' τους καρπούς ενός δέντρου.

Η ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ

Το Ιατρικόν τμήμα του Ίνστιτούτου Πυρηνικών Σπουδών του Όκ Ρίτζ συνέπληρωσε την κατασκευήν και τας δοκιμάς αυτού του νέου θεροπευτικού μηχανήματος, που εκπέμπει ραδιενέργειαν δυνάμεως 1.000 «κουρί». Μία ποσότης ραδιενεργού «κοβαλτίου 60» περιέχεται εις ένα περίβλημα από μόλυβδο και χάλυβα βάρους 1 τόννου περίπου, και παρόεξη θεροπευτικά άποτελέσματα πολύ άνώτερα άπο των κοινών ακτίνων Χ.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ

που προκαλούν το βήχα

Ο πνευμονικός, ο νευρικός, ο πεπτικός κτλ.

Ο βήχας είναι ένα άπο τα πιο συνήθιστα φαινόμενα της άτομικής ζωής μας. Άλλά και ταυτόχρονα ένα άπο κείνα που γνωρίζουμε έλαχιστα.

Δεν ύπάρχει, πρώτα - πρώτα, ένας βήχας, άλλα πολλών ειδών. Οί κυριώτεροι είναι οί εξής:

1) Ο βήχας των άνωτέρων άεροφόρων άγωγών (λαιμού, φάρυγγος, τραχείας), που χαρακτηρίζεται άπο έναν όξύ ήχο, σάν να ξερχίζεται ο λαιμός του άσθενούς. Κατόπιν, όσο ο κατάρρους «ωριμάζει», ο ήχος αυτός γίνεται βαρύτες κι' όταν άρχίζει η άποχρεμψις καθίσταται ύγρως.

2) Ο βήχας των βρόγχων που είναι βαρύτες και παρατεταμένος. Σε πολλές περιπτώσεις, ο άσθενής γίνεται κατακόκκινος, τα μάτια του πετάγονται έξω άπο τις κόγχες και μάς δίνει την έντύπωσι πως πνίγεται. Αυτό όφείλεται στην άγωνιώδη προσπάθειά του ν' άποβάλη τις βλεννές που φράζουν τους βρόγχους. Τα πτύελα που βγάξει είναι συνήθως κιτρινωπά και γλοιώδη.

3) Ο πνευμονικός βήχας, που είναι βαρύτες και βαθύς και σε μερικές περιπτώσεις μάς δίνει την έντύπωσι πως βγαίνει άπο σπλήαιο (πνευμονική φυματίωση). Τα πτύελα στην περίπτωση αυτή έχουν χρώμα πρασινόμενρο κι' άχι σπάνια είναι δυσώδη.

4) Ο πλευρικός βήχας που είναι όξυς και έντρος. Θα μπορούσε να τον άποκαλέση καγείς «έπιφανειακό», γιατί φαίνεται σάν να βγαίνει άπο τα τοιχώματα του θώρακος κι' όχι άπο το έσωτερικό του. Δεν συνοδεύεται άπο άποχρεμψι πτυέλων.

5) Ο νευρικός βήχας. Συμβαίνει πολλές φορές ένας έπιμονος βήχας να μάς καμνι ν' ύποπτευόμαστε μία φυματιώδη επεξεργασία ή μία πλευρίτιδα ή μία προφυματική κατάσταση (άναιμία κλπ.). Κι' ώστόσο, τίποτε δεν άποκλείει να προέκυπει για νευρικό βήχα. Μία πρόσκαιρη κατάσταση των δυνάμεών μας, μία λειτουργική διαταραχή του παρασυμπαθητικού κλπ. μπορούν να προκαλέσουν παρόμοιο βήχα. Πολλά ύπερναίσθητα άτομα, έξ άλλου, βήχουν σε κάθε άπότομη μεταβολή της θερμοκρασίας, όταν τα χτυπήσει άνεμος κλπ.

6) Ο πεπτικός βήχας παρατηρείται συνήθως στους πάσχοντες άπο αλλεργία ήπατικής προελεύσεως, έπειτα άπο το γεύμα ή κατά το τέλος της πέψεως. Στην περίπτωση αυτή, μία ή περισσότερες τροφές, που ύπέστησαν άτελή επεξεργασία άπο τα γαστρικά ύγρα, προκαλούν ύπερβολική έκκριση ισταμίνης, με άποτέλεσμα τη διασάλευση της νευρικής ισσορροπίας του οργανισμού. Η διαταραχή αυτή μπορεί, σ' ώριμους περιπτώσεις, να προκαλέση κρίσι άσθματος, έφ' όσον ύπάρχει προδιάθεσις σ' αυτό.

Μιά άπο τις συνήθισμένες πλάνες πολλών γονέων είναι ότι άποβίδουν το νυχτερινό βήχα των παιδιών τους στην ύπαρξη παρασιτικών σκώληκων μέσα στα έντερα. Ο βήχας είναι δυνατόν πράγματι να συμπίση με την εμφάνισι σκώληκων μέσα στα έντερα, άλλα δεν έχει καμμία σχέση μ' αυτή κι' η αιτία του πρέπει ν' άναζητηθεί άλλου.

Κατά γενικό κανόνα, όπωσδήποτε ο βήχας, άκόμη κι' ο πιο άσχημος, πρέπει να κινήση την προσοχή μας. Γιατί είναι δυνατόν να κρύβη μία σοβαρότατη άσθένεια, που το συμφέρον μας άπαιτεί να την διαπιστώσουμε όσο το δυνατόν ταχύτερα, για να ύποβληθούμε στην άπαιτούμενη θεραπεία.

Η σύστασις αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία για τους καπνιστές, που άποβίδουν συνήθως το βήχα τους στο τσιγάρο και τον θεωρούν σάν κάτι το άμελητέο. Η αιτία του, όμως, μπορεί να βρίσκεται άλλου. Είναι άναγνώστο, ότι στην περίπτωση αυτή, η συνήθεια των ν' άποβίδουν το βήχα τους στο κάπνισμα μπορεί να έχη άλέθρια άποτελέσματα.

Ύποψος είναι επίσης και πρέπει γι' αυτό να κινήση την προσοχή μας ο βήχας των παιδιών και των γεροντών. Ο βήχας των παιδιών δεν πρέπει σε καμμία περίπτωση να θεωρηθεί «τυχαίος» και χωρίς σημασία. Προκειμένου για τους γέροντες, η φθορά του οργανισμού των, οι μακροχρόνιοι έρεθισμοί των αναπνευστικών όδων, η άτελής λειτουργία ώρισμένων όργάνων κλπ. μπορούν να δικαιολογήσουν ως κάποιο σημείο το βήχα. Άλλά, σε όχι σπάνιες περιπτώσεις, ο γεροντικός βήχας μπορεί να κρύβη μία χρόνια πάθηση των βρόγχων ή μία φυματιώδη επεξεργασία, που συντελείται με βραδύτατο ρυθμό, άλλα που δεν είναι γι' αυτό λιγώτερο επικίνδυνη για τον ίδιο τον άσθενή, καθώς και για το περιβάλλον του.

Ένας νέος τρόπος θεραπείας της παιδικής παραλύσεως

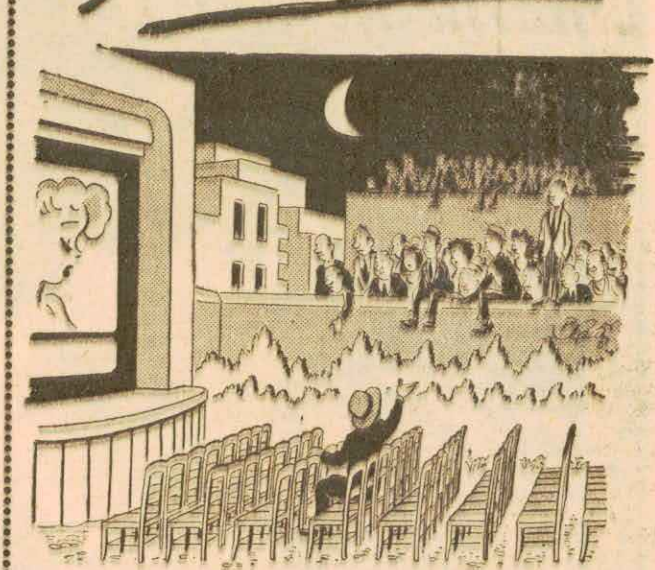
Η παιδική παράλυσις μπορεί να θεωρηθεί ότι άνηκε πια στις άσθενείες, που έδαμάσθησαν άπο την έπιστήμη. Την έλπιδα αυτή παρέχουν οι πρόσφατες άνακάλυψεις του Βιεννέζου έπιστήμονος δόκτωρος Κλάρ ένώπιον της Έταιρείας των Αυστριακών Ιατρών.

Ο δόκτωρ Κλάρ παρουσίασε μία συσκευή ιδίκτης του κατασκευής — είναι επίσης και μηχανικός — το «μυστόν», που άναλωγώνει τους παραλυτικούς μύς κι' εξαφανίζει όλες τις συνέπειες της παιδικής παραλύσεως. Για να επιτευχθούν, όμως, αυτά τα άποτελέσματα, πρέπει η θεροπευτική άγωγή με το «μυστόν» να έαρμοσθή επί δύο περίπου χρόνια. Έπειτα άπο το διάστημα αυτό, η μυική δραστηριότης του άσθενούς άποκαθίσταται πλήρως.

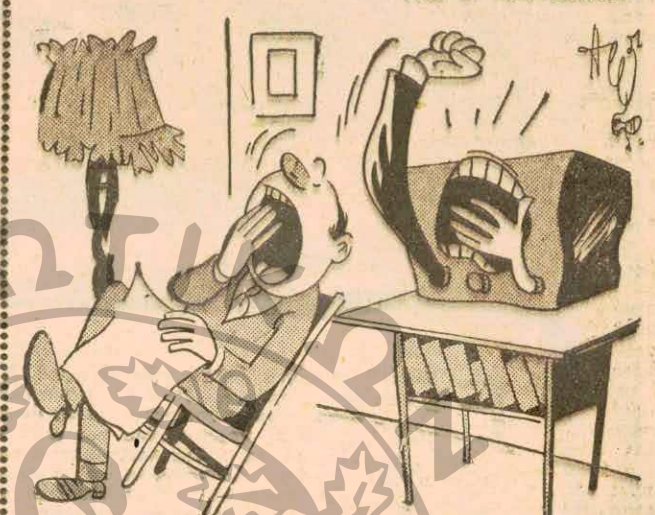
Σχετικά πειράματα έγιναν άπο τριετίας περίπου στο νοσοκομείο «Βιλεμίνια» της Βιέννης. Άπο τους άσθενείς εκ πολυμυελίτιδος που εισήχθησαν σ' αυτό, τα 80% θεροπεύθηκαν τελείως και οι ύπόλοιποι παρουσίασαν σημαντική καλύτερησις.

Η μέθοδος αυτή ίσως τελειοποιούμενη θα μάς άπαλλάξη μία μέρα απ' την πολυμυελίτιδα.

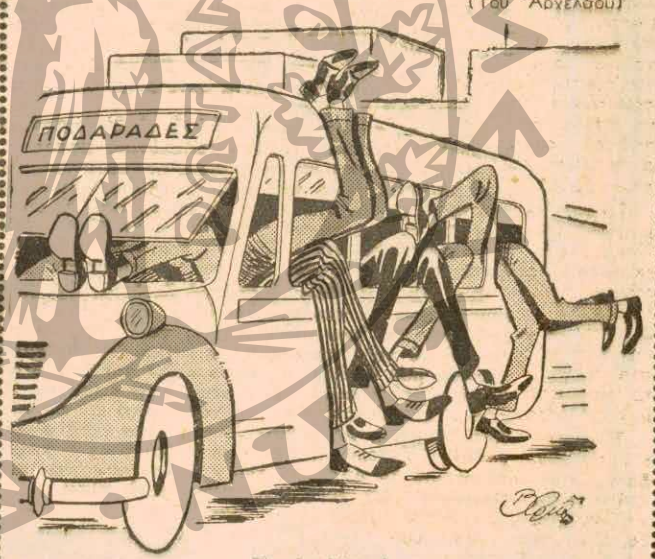
Τελωτοθεραπεία

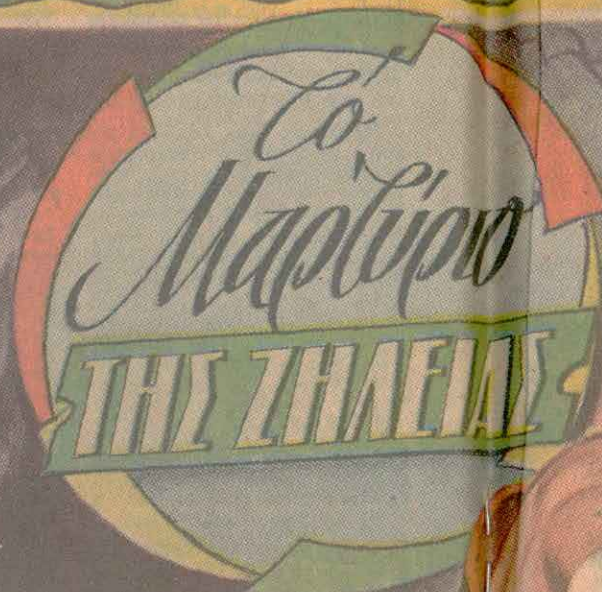
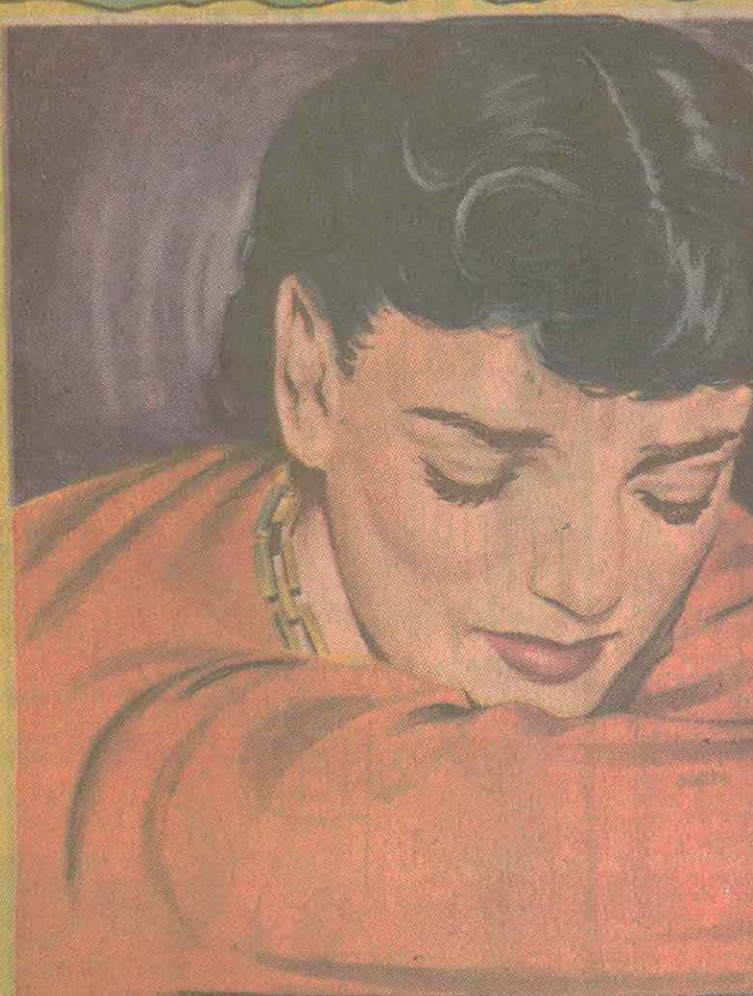
Παιδιά, έχει θέσι νάρθη κι' εγώ; (Τού Β. Χριστοδούλου)

Και τώρα, άγαπητοί μας άκροατά, καληνύχτα σας!... (Τού Άογέλαου)

Χωρίς λόγια!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

ΕΚΕΙΝΗ τη νύχτα, έκλαιγα ως το πρωί. Ή! Πόσο ήμουν δυστυχισμένη!... Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι ο Ζάκ, ο άντρας που θα παντρευόμουν ύστερ' από δυο βδομάδες, θα με παραμελούσε για μια τιπσένια!... Κι' όμως, τον είδα με τα μάτια μου, να την έχη πιασμένη από το μπράτσο και να την ηγαίνει στο διαμέρισμά του...

Από νωρίς, είχαμε συμφωνήσει με τον Ζάκ, να συναντηθούμε το βράδυ στην πλατεία της Όπερας, για να πάμε στον κινηματογράφο. Μισή ώρα, όμως, πριν από το ραντεβού, μου τηλεφώνησε ότι του έτυχε μια σοβαρή δουλειά και με παρακαλούσε ν' αναβάλουμε τη συνάντησή μας, για την άλλη μέρα. Φυσικά, στενοχωρήθηκα. Δεν έδαλα, όμως, κακό στο νου μου. Πίστεψα ότι επρόκειτο για δουλειά. Κι' αποφάσισα να κάνω μόνη μου μια βόλτα στα κεντρικά μπουλβάρ, για να ρίξω μια ματιά στις βιτρίνες. Είχα τόσα φώνια να κάνω για το γάμο μας...

Έξαφνα, καθώς περνούσα από τη Μαντελέν, είδα στο αντικρινό πεζοδρόμιο το Ζάκ. Στεκότανε μπροστά σ' ένα χαροπλάστειο και κύτταζε δεξιά κι' αριστερά, σαν να περιμενε κάποιον. «Θα του κάνω έκπληξη!», είπα μέσα μου. Κι' ετοιμάσθηκα να διασχίσω το δρόμο και να τον αϊφνιδιάσω. Φυσικά, ούτε αυτή τη φορά δεν είχα βάλει κακό με το νου μου. Σκέφθηκα ότι ο Ζάκ θα περίμενε κάποιον, για τη σοβαρή δουλειά που μου είχε πη στο τηλέφωνο.

Και να ποιά ήταν η σοβαρή δουλειά: Τη στιγμή που ξεκίνησα για να περάσω απέναντι, είδα να πλησιάζη τον αρραβωνιαστικό μου μια γυναίκα, πολύ νέα, πολύ όμορφη, αλλά και με πολύ προκλητικό ντύσιμο. 'Η όλη εμφάνισή της, ο τρόπος που βάδιζε, οι χειρονομίες της, τα πάντα, έδειχναν ότι η γυναίκα αυτή ζούσε μέσα στην αμαρτία. Χαιρέτησε το Ζάκ μ' ένα δυνατό σφίξιμο του χεριού κι' εκείνος την έπιασε από τη μέση, με τέτοια τρυφερότητα, που μ' έκανε να χλωμιάσω. Ύστερα, η άγνωστη στηρίχθηκε — κρεμάστηκε μάλλον — από το μπράτσο του και προχώρησε χωρίς να υποπτεύονται ότι τους είχα πάρει από πίσω...

Η παρακολούθησι κράτησε μια δολοκλήρη ώρα. Πολλές φορές, σκέφθηκα να τους πλησιάσω, ν' άποσπάσω το Ζάκ από τα χέρια της προκομένης του και να του πω ότι όλα πιά τελείωσαν μεταξύ μας. Γιατί δεν τόκανα; Έτσι, θα μου μένανε τουλάχιστον και μερικές αμφιβολίες, για τα αισθήματα του Ζάκ απέναντί μου. Θα μουδινε διαφορές εξηγήσεις απ' αυτές που έχουν τόσο προχειρές οι άντρες, κι' εγώ, με την αδυναμία που χαρακτηρίζει τις έρωτευμένες γυναίκες, θα τον συγχωρούσα. Κι' όμως, συγκρατήθηκα. Συνέχισα την παρακολούθησή τους και τελικά τους είδα να μπαίνουν στην πολυκατοικία, όπου έμενε ο Ζάκ. Τότε, απομακρύνθηκα, τρικλίζοντας σαν μεθυσμένη και γύρισα στο σπίτι μου βυθισμένη σε μαύρη άπελπισία.

Την άλλη μέρα, μόλις αντάμωσα με το Ζάκ τον ρώτησα δίχως περιστροφές:

— Ποιά ήταν η γυναίκα που έμεινε μαζί σου, τη χθεσινή νύχτα; Απάντησέ μου άμεσα!... Την είδα που έμπαινε στο σπίτι σου! Την κρατούσες από τη μέση! Αυτή ήταν η σοβαρή δουλειά, που σ' έμποδισε να έλθης στο ραντεβού μας; Έμεινε άναυδος, σαν να τον χτύπησε κεραυνός.

— Απάντησέ μου, λοιπόν!... φώναξα. Ποιά ήταν αυτή η γυναίκα;

Τον είδα να βγάζη το μαντίλι του και να σκουπίζη το κούτιρό μετωπί του. Τα χέρια του έτρεμαν. Ύστερα, χωρίς να σηκώση τα μάτια του να με δει, σαν ένοχος, που φοβάται το δικαστήριο, ψιθύρισε:

— Μαρτίνα, θέλω να με πιστέψεις... Δεν έκανα τίποτε άπολύτως, που θα μπορούσε να κηλιδώση τον τρυφερό μας σύνδεσμο... Μην προσπαθής να βγάλης συμπεράσματα από αυτά που είδες... Πολλές φορές, τα φαινόμενα είναι άπατηλά... Πρέπει να μου έχης εμπιστοσύνη... Αν μ' αγαπάς, μη μου κάνης ερωτήσεις, που μου ματώνουν την καρδιά...

— Αρνείσαι, λοιπόν, να μου δώσης εξηγήσεις; Έστω και ψευτικές; φώναξα με θυμό. Πολύ καλά, Ζάκ!... Απ' αυτή τη στιγμή, όλα πιά τελείωσαν μεταξύ μας!... Έτσι το θέ-

λησες!... Μπορείς να συνεχίσης τη ζωή σου με την όμορφη κυρία που ξεμερώθηκε μαζί σου άποψε!...

Κι' έφυγα τρέχοντας ταραγμένη.

Το ίδιο βράδυ, ανήγγειλα στον πατέρα μου ότι διέλυσα τους αρραβώνες μου με το Ζάκ. Του διηγήθηκα όλα όσα είχαν συμβή και του δήλωσα ότι με κανένα τρόπο δεν θα έχωμουν να γίνω γυναίκα ενός νέου, που διατηρούσε ως τις παραμονές του γάμου του σχέσεις με άλλες γυναίκες.

Ο πατέρας μου με άκουσε σκεπτικός, χωρίς να με διακόψη. Φαινότανε πολύ λυπημένος. Ύστερα, κι' αυτός το Ζάκ πολύ και τον έκτιμούσε υπερβολικά. Ύστερα, από λίγη ώρα, ψιθύρισε σε να μονολογούσε:

— Πολλές φορές τα φαινόμενα είναι άπατηλά...

Τον κύτταξα, γεμάτη αγανάκτησι. Είχε επανέλθει την ίδια φράσι άκριδώς, που είχε εστομίσει ο Ζάκ, θέλοντας να δικαιολογήση τ' αδικαιολόγητα.

Περάσανε δυο μέρες. Σ' όλο αυτό το διάστημα, έμεινα κλεισμένη στο σπίτι, θρηνώντας για τη χαμένη ετυχία μου.

Το βράδυ της δευτέρας μέρας, ο πατέρας μου ήρθε στο σπίτι ευδιάθετος. Μου χάρηξε τα μαλλιά, και μούπε να φροντίσω άμέσως να γίνω όμορφη.

— Περιμένουμε μίαν επίσκεψι, προσέθεσε, μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο. Κάνε γρήγορα. Δεν πρέπει να παρουσιάσής μ' αυτό το κλαμένο πρόσωπο.

— Επίσκεψι; έκανα. Μία δεν έχω καμιά διάθεσι, πατέρα. Δεν μπορείς να δεχτής μόνος σου αυτό το πρόσωπο;

— Όχι, απάντησε. 'Η επίσκεψις είναι μάλλον για σένα.

Και χαμογέλασε πάλι, μισοκλείνοντας πονηρά το μάτι.

— Μα ποιος είνε, τέλος πάντων; ρώτησα σκανδαλισμένη.

— Ο Ζάκ!

— Ο Ζάκ; έκανα κι' αϊσθάνθηκα ένα κύμα χαράς ν' ανι-

δαίνη στο κεφάλι μου.

Τότε κατάλαβα, ότι εξακολουθούσα ν' αγαπώ το Ζάκ.

Ο πατέρας μου μ' έσφιξε στην άγκαλιά του, όπως την ε-

ποχή που ήμουν μικρή παιδούλα και είπε:

— Ναι, Μαρτίνα μου, ο Ζάκ. Έρχεται να σου δώση τις εξηγήσεις που θεωρείς απαραίτητες, για να ξαναχτίσης τη γκρεμισμένη σου ετυχία!... Και θα δες ότι αυτά που σου είπε δεν ήταν ψέμματα. Πολλές φορές, τα φαινόμενα είναι άπατηλά...

Ένα τέταρτο της ώρας αργότερα, ο Ζάκ βρισκότανε στο σπίτι μας. Τον υποδέχτηκα στην πόρτα και μόλις τον είδα, έπεσα στην άγκαλιά του.

— Λοιπόν; με ρώτησε ο Ζάκ, μόλις βρεθήκαμε μόνοι στο σαλόνι. Με συγχωρείς;

— Ναι, Ζάκ, απάντησα. Πες μου όμως σε παρακαλώ, ποιά ήταν εκείνη η γυναίκα;

— Η αδελφή μου! απάντησε ο Ζάκ, χαμηλώνοντας το βλέμμα του, σε να ντραπότανε.

Η αδελφή του!... Το μόνο που δεν περίμενα ν' άκούσω.

— Η αδελφή του!... Τώρα, εξηγούσα το κρέμασμά της από το μπράτσο του Ζάκ, τα τρυφερά της βλέμματα, τη μεταδότη της στο σπίτι του... Αλλά γιατί ο Ζάκ δεν μούχε κάνει ποτέ λόγο για την αδελφή του, που αγνοούσα την ύπαρξή της;

— Ύστερα θυμήθηκα το ντύσιμό της, την όλη εμφάνισή της...

— Ο Ζάκ που μαντεψε τις σκέψεις μου, μου εξήγησε:

— Δεν σου είχα μιλήσει ποτέ, Μαρτίνα, για την αδελφή μου...

— Φυσικά, μία μέρα, θα μάθαινες... Τώρα, όμως, διατα-

ξα... Δεν κάνει, δυστυχώς, καλή ζωή... Είχα να τη δώ τρία χρόνια... Την ξαναείδα εκείνη τη μέρα που μας είδες... Μου είχε τηλεφωνήσει να συμβόλαια της διαμονής...

— Επρόκειτο για μία κληρονομιά...

— Κάποιος μακρινός θείος μου έφησε ένα μεγάλο άγαρκτημα κι' έπρεπε να συνεννοηθούμε με την αδελφή μου σχετικά, για τα συμβόλαια της διαμονής...

— Την πήγα στο σπίτι μου, για να μιλήσουμε καλύτερα... Είνε αδελφή μου...

— Δέν πούω να την αγαπώ και να τη λυπάμαι... Βλέπεις, λοιπόν, τώρα ότι είχες άδικο να με υποπτεύηθης;

— Τον έσφιξα στην άγκαλιά μου και τον γεμίσα φιλία.

— Ό! Ζάκ! ψιθύρισα. Θα με συγχωρήσης ποτέ για το άδικο φέρισμό μου;

— Η απάντησής του ήταν ένα δεύτερο φλογερό φίλημα.

ΠΩΛ ΖΟΡΝΤΑΝ

Η Βαβίλιον του χρυσού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η μητέρα της Ναδίνας πεθαίνει. Κι' ο θάνατός της αποφασίζει να παντρευτεί την ανεψιά του, το θείο του Γιάκομπεν δεν ξη πιά, με τον Χριστιανό ντε Ροσβέλ και το κατόρθωσέ της. Μετά το γάμο του ο Χριστιανός εδίδωρε για τη Ναδίνα κι' αρχίζει να γλεντάει και να χαρτοπαίζει. Το ίδιο γίνεται και στο Παρίσι που πηγαίνει το ζεύγος. Μια μέρα η Ναδίνα συναντά τη νουνα της Παυλίνα Γιάκομπεν και της ανοίγει την πονεμένη της καρδιά. Η Ναδίνα φέρνει στο μεταξύ στον κόσμο δυο κόρες: την Τερέζα και τη Φράγκα.

7ον Μια μέρα, μια απρόσπτη είδησι έφτασε στο μέγαρο των ντε Ροσβέλ: μια τρομερή θύελλα είχε καταστρέψει ένα μεγάλο μέρος απ' τα χτήματα τους στην 'Αβάν, κι' ήταν ανάγκη να πάει αμέσως εκεί ο Χριστιανός για να λάβει τα κατάλληλα μέτρα. Μάε έπειδή ο Χριστιανός ούτε θετικός ήταν, ούτε δραστήριος, η Παυλίνα συμβούλεψε τη Ναδίνα να τον συνοδεύσει στο ταξίδι του.

— Έχεις παιδιά, της είπε, για το συμφέρον τους λοιπόν πρέπει να πας και σύ. Το πολύ θα λείψεις τρεις μήνες μόνο. Για τα παιδιά είναι αρκετή η Σίμπυλ. 'Εξέ άλλου αν παρουσιαστή καμμία ανάγκη, εά είμαι εγώ κοντά τους.

Η Ναδίνα πείστηκε, κι' έφυγε μαζί με το σύζυγό της.

Κι' όπως είπαμε, η απουσία τους που έπρόκειτο να κρατήσει τρεις μήνες μόνο, κράτησε δυο ολόκληρα χρόνια.

Η ύποταγή της Φράγκας

Στο άπειστον μέγαρο της οδού Πουαφ-φονί, που ήταν από χρόνια ο τραπέζιτικός οίκος των Γιάκομπεν, τα γραφεία είχαν ανοίξει εκείνο το πρωί κι' οι υπάλληλοι είχαν αρχίσει να φτάνουν.

Ο Ντεσάμ δρισκόταν στο γραφείο του, του γενικού διευθυντού, που επικοινωνούσε με ένα άλλο μεγαλοπρεπές γραφείο πολυτελείας επιπλωμένο. Εκεί καθόταν η Παυλίνα κι' άνοιγε το ταχυδρομείο της ή μέρας.

Εξαφνα παρουσιάστηκε ο Ντεσάμ και της είπε:

— Κυρία βαρώνη, ήρθε η μίς Σίμπυλ. Φαίνεται πως έχει κάποιο σοβαρό να σας αναγγείλ.

— Άς έλθω αμέσως, απάντησε η Παυλίνα.

Μόλις είδε τη Σίμπυλ, που ήταν κατά-χλωμη και καταταραγμένη, συνοφρυώθηκε και τη ρώτησε:

— Σίμπυλ!... Τι συμβαίνει; κόρη μου!... Γιατί φαίνεται τόσο ανήσυχη;

— Κυρία βαρώνη, συμβαίνει στο σπίτι μας κάτι το τρομακτικό... Η Ναδίνα επέστρεψε πρό δεκαπέντε μερών.

— Ω! Και δεν ήρθε ακόμα να με δει... Μου φαίνεται πολύ παράξενο αυτό...

— Αυτό μόνο; έκανε η μίς Σίμπυλ.

— Τι; Έχουμε κι' άλλα;...

— Άκούστε... Η Φράγκα που, όπως ξέρετε, είχε αρρώστησει απ' τη λύπη της για την απουσία της μητέρας της, όταν την ξαναείδε δεν την αναγνώρισε. «Δεν είν' αυτή η μαμά!» φώναξε.

— Τι λές, Σίμπυλ; έκανε η κ. Γιάκομπεν κατάπληκτη. Η Φράγκα δεν αναγνώρισε τη μητέρα της; Αυτή, λοιπόν που εσ-ναγύρισε απ' την 'Αβάν εινε η Ναδίνα;... Ναι ή όχι;...

— Ός την περασμένη νύχτα, απάντησε η μίς Σίμπυλ πιστεύα κι' εγώ άδιστα-κτα πως εινε η Ναδίνα. Τώρα όμως δεν μπορώ να καταλάβω πιά τίποτε απ' όσα συμβαίνουν στο σπίτι μας και φοβάμαι σ' αλήθεια μήπως τρελλαθώ!

Η κ. Γιάκομπεν την άκουγε με απο-ρία. «Έβαλε τη μίς Σίμπυλ να καθίσει κοντά της και της είπε:

— Διηγού μου λεπτομερώς τί συμβαίνει... Θα σ' ακούσω με προσοχή. Κι' έπειτα θα σκεφθώμε μαζί και θα δούμε τί πρέπει να κάνουμε.

— Άκούστε, αρχίσε, να λεί η μίς Σίμπυλ. Η Ναδίνα με το σύζυγό της έφτασαν απροσδόκητα ένα είκοσιτετράωρο πριν απ' την ώρα που μας είχαν αναγγείλει για την επιστροφή τους. Έγώ και η Φράγκα λείπαμε απ' το μέγαρο και μόνο η Τερέζα βρισκόταν εκεί.

— Και την αναγνώρισε τη μητέρα της η Τερέζα;

— Την αναγνώρισε από την πρώτη στιγμή, όπως κι' όλοι οι υπηρέτες και αυτοί ακόμα οι γεροντότεροι που είχαμε φέρει μαζί μας από την Κούδα. Όταν, σέ λίγο, ξαναγύρισα στο σπίτι μαζί με τη Φράγκα, έτυχε να ιδώ πρώτη εγώ τη Ναδίνα... Ένοιόται ότι ριχτήκαμε αμέσως ή μια στην αγκαλιά της άλλης σαν τρελλές από τη χαρά μας. Φαντασθήτε όμως τίς έκπληξί μας, όταν, γυρίζοντας λίγο το κεφάλι μας, είδαμε τη Φράγκα χλωμή σαν νεκρή, σέ μια κατά-στασι τέτοια που φοβήθηκα μήπως πε-θάνει!

— Γέρεσκε αμέσως κοντά της, η Ναδίνα;

— Ναι, απάντησε η Ναδίνα.

— Άς έλθω αμέσως, απάντησε η Παυλίνα.

Μόλις είδε τη Σίμπυλ, που ήταν κατά-χλωμη και καταταραγμένη, συνοφρυώθηκε και τη ρώτησε:

— Σίμπυλ!... Τι συμβαίνει; κόρη μου!... Γιατί φαίνεται τόσο ανήσυχη;

— Κυρία βαρώνη, συμβαίνει στο σπίτι μας κάτι το τρομακτικό... Η Ναδίνα επέστρεψε πρό δεκαπέντε μερών.

— Ω! Και δεν ήρθε ακόμα να με δει... Μου φαίνεται πολύ παράξενο αυτό...

— Αυτό μόνο; έκανε η μίς Σίμπυλ.

— Τι; Έχουμε κι' άλλα;...

— Άκούστε... Η Φράγκα που, όπως ξέρετε, είχε αρρώστησει απ' τη λύπη της για την απουσία της μητέρας της, όταν την ξαναείδε δεν την αναγνώρισε. «Δεν είν' αυτή η μαμά!» φώναξε.

— Τι λές, Σίμπυλ; έκανε η κ. Γιάκομπεν κατάπληκτη. Η Φράγκα δεν αναγνώρισε τη μητέρα της; Αυτή, λοιπόν που εσ-ναγύρισε απ' την 'Αβάν εινε η Ναδίνα;... Ναι ή όχι;...

— Ός την περασμένη νύχτα, απάντησε η μίς Σίμπυλ πιστεύα κι' εγώ άδιστα-κτα πως εινε η Ναδίνα. Τώρα όμως δεν μπορώ να καταλάβω πιά τίποτε απ' όσα συμβαίνουν στο σπίτι μας και φοβάμαι σ' αλήθεια μήπως τρελλαθώ!

Η κ. Γιάκομπεν την άκουγε με απο-ρία. «Έβαλε τη μίς Σίμπυλ να καθίσει κοντά της και της είπε:

— Διηγού μου λεπτομερώς τί συμβαίνει... Θα σ' ακούσω με προσοχή. Κι' έπειτα θα σκεφθώμε μαζί και θα δούμε τί πρέπει να κάνουμε.

— Άκούστε, αρχίσε, να λεί η μίς Σίμπυλ. Η Ναδίνα με το σύζυγό της έφτασαν απροσδόκητα ένα είκοσιτετράωρο πριν απ' την ώρα που μας είχαν αναγγείλει για την επιστροφή τους. Έγώ και η Φράγκα λείπαμε απ' το μέγαρο και μόνο η Τερέζα βρισκόταν εκεί.

— Και την αναγνώρισε τη μητέρα της η Τερέζα;

κι' εγώ. Άλλά όταν η Ναδίνα θέλησε να την πάρει στην αγκαλιά της, η Φράγκα απομακρύνθηκε και την έσπρωξε με όλη της τη δύναμη, φωνάζοντας:

— Δεν είσαι σύ η μαμά! Είσαι μια ξένη!...

Η Τερέζα κι' εγώ κατατρομάσαμε. Φοβηθήκαμε μήπως η Φράγκα τρελλαθήκε ξαφνικά.

Ο κ. ντε Ροσβέλ θέλησε να επέμβει και τότε η Φράγκα σωριάστηκε κάτω αναίσθητη... Σε λίγο της εκδηλώθηκε έν-κεφαλικός πυρετός κι' επί δεκαπέντε μέ-ρες πάλεψε μεταξύ ζωής και θανάτου!...

— Ποιος την περιποιήθηκε κατά τη διάρκεια της αρρώστειας της; ρώτησε η Παυλίνα.

— Η Ναδίνα κι' εγώ, σύμφωνα με τις οδηγίες του γιατρού Ντεζορμώ.

— Ο γιατρός άκουσε την Φράγκα να παραληρή, την άκουσε να λέει ότι αυτή που επέστρεψε δεν ήταν η αληθινή της μητέρα;

— Ασφαλώς την άκουσε... Σ' όλη τη διάρκεια της αρρώστειας της, μόλις έβλεπε τη Ναδίνα ή όταν νόμιζε πως βρισκα-ται στο δωμάτιό της ή Φράγκα φώναζε: «Φύγε! Φύγε! Δεν είσαι σύ η μαμά μου!...»

— Και τί λέει ο δόκτωρ Ντεζορμώ;

— Στην αρχή του έκαναν μεγάλη εν-τύπωσι τα λόγια αυτά της Φράγκας και παρακολουθούσε με μεγάλη προσοχή τη Ναδίνα. Φαίνεται όμως ότι σιγά-σιγά οι αμφιβολίες του διαλύθηκαν.

— Κι' εσύ; ρώτησε η βαρώνη. Τι φο-βείς σχετικά εσύ;

— Άκούστε: Έγώ μόλις είδα τη Να-δίνα, δεν μου πέρασε απ' το μυαλό ή πα-ρακίνητη αμφιβολία ότι δεν εινε αυτή ή ίδια. Όταν όμως η Φράγκα αρνήθηκε να την αναγνωρίσει, άρχισα να την προσέ-χω περισσότερο. Μάε ούτε για μία στιγμή δεν διέκρινα το παραμικρό υποπότο στη φυσιογνωμία της ή στη συμπεριφορά της.

— Όχι μόνο περιποιήθηκε η Φράγκα με μητρική πραγματικά ύπομονη και αφοσίω-σι, αλλά και στις ιδιαίτερες συνουσίες μας, που αφορούσαν διάφορα περιστατι-κά της κοινής μας ζωής στην Κούδα εί-χα την εντύπωσι πως έβλεπα μπροστά μου την αληθινή Ναδίνα, γιατί αυτή μο-νάχα στον κόσμο ήξερε όλες τις ασήμαν-τες λεπτομέρειες που μου ανέφερε.

— Τότε, είτε η βαρώνη Γιάκομπεν, κάθε ύποψια εινε εντελώς άδυσχη. Η Φράγκα που είχε δυο ολόκληρα χρόνια να δει τη μητέρα της, έχασε τα χαρακτηρι-στικά της. Το πράγμα εινε απλούστατο.

— Ωστόσο ή αγωνία εξακολούθησε να είνε ακόμα ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της μίς Σίμπυλ. Η Παυλίνα το ανέληθη αυ-τό και πρόσθεσε:

— Δεν μου τό είπες όλα Σίμπυλ. Τι συμβαίνει ακόμα;

— Χθές ακόμα, απάντησε η μίς Σί-μπυλ, ήμουν της ίδιας νύχτας μ' εσάς: ότι η Φράγκα δεν είχε δίκιο. Την περασμέ-νη νύχτα όμως συνέβη ένα περιστατικό που με αναστάτωσε.

— Τι συνέβη κόρη μου;

— Χθές το βράδυ ο δόκτωρ Ντεζορμώ είπε ότι ήταν απαραίτητο ν' αγρυπνήσει κάποιος κοντά στη μικρή μας αρρώστη-καί η Ναδίνα δήλωσε αμέσως πως θ' ά-γρυπνούσε αυτή. Έμεινε λοιπόν μόνη της τη νύχτα κοντά στο κρεβάτι της Φρά-γκας. Έγώ κοιμόμουν στη διπλανή κάμα-ρα... Όταν... ξαφνα μέσα στον ύπνο μου, άκουσα κάποιο θόρυβο που έρχόταν απ' το δωμάτιο της Φράγκας. Νομίζον-τας ότι παρουσιάστηκε κάποια έκτακτη ανάγκη, πετάχτηκα αμέσως απ' το κρεβά-τι μου. Φαντασθήτε όμως την κατάπληξί μου, όταν, φθάνοντας στην πόρτα που χω-ρίζει τα δυο δωμάτια, είδα, όρθια μπρος στο κρεβάτι της Φράγκας μια Ναδίνα.

που ούτε εγώ, ούτε σεις έχουμε δει ποτέ έτσι...

— Ήταν εντελώς άλλος άνθρωπος!... Κα-τάχλωμη, άγριεμένη, μανιώδης. Όμοια με ζωντανό άγαλμα του μίσους, έρχινε τρο-μερά δαγκώματα στην κοιμισμένη Φράγκα. Κι' έπειτα πρόσφερε μερικά λόγια που μ' έκαναν ν' ανατριχιάσω σύγκορη...

— Τι είπα;

— Έσκυψε πάνω απ' τη Φράγκα και πρόσφερε με φωνή βαθεία κι' επιτακτική αυ-τές περίπου τις φράσεις: «Καταραμένη! Έσύ που δεν θέλεις να πης ότι είμαι μη-τέρα σου... που μου δημιουργείς έτσι τρο-μερούς κινδύνους... Άυριο θα πης ότι μ' ά-ναγνωρίζεις!... Το θέλω!... Άλλοιώς θα σε συντριψώ!...» Τότε με κυριέωσε μια τρομε-ρή αμφιβολία — εξακολούθησε ή μίς Σί-μπυλ — κι' άρχισα να σκέπτομαι ότι ίσως ή Φράγκα είχε δίκιο... Ένα είδος τρέλ-λας μου ήρθε, γιατί μου φαινόταν τη στιγ-μή εκείνη ότι μόνο το σώμα της Ναδίνας είχε ξαναγυρίσει στο σπίτι κι' ότι ή ψυ-χή της, ό νους της ήσαν αλλοιωμένα!...

— Η βαρώνη Γιάκομπεν άκουγε την μίς Σίμπυλ χωρίς να την διακόπτει και συγ-χνώντας σκεφτόταν.

— Δεν ξέρω πιά κι' εγώ τί να πώ και τί να σκεφτώ, εξακολούθησε ή μίς Σί-μπυλ. Σας βεβαιώνω, κυρία βαρώνη, ότι κάτω απ' όλ' αυτά κρύβεται κάποιο τρο-μερό μυστήριο. Άκούστε και κάτι άλλο που δεν σας τό είπα ακόμη: Ξέρετε ποιά άδυσσος χώριζε τη Ναδίνα από το σύζυ-γό της πριν φύγουν για την 'Αβάν... Έ, λοιπόν, τώρα ο κόμης Χριστιανός ντε Ρο-σβέλ αγαπά μέχρι λατρείας τη σύζυγό του. Την αγαπά όπως ένας μαθητής δεκαο-χτώ χρονών αγαπά την πρώτη του έρω-μένη. Στέκεται έκστατικός μπροστά της κι' όταν ακόμα την αγγίζει τα μάτια του λάμπουν από θάθος.

— Όλ' αυτά εινε σ' αλήθεια παρά-δοξα, είπεν η βαρώνη Γιάκομπεν, αλλά κα-νείς μπορεί να βρη και να τους δώσει μια έ-ξηγησι. Η Φράγκα, στην ηλικία της, είνε δυνατόν να μην αναγνώρισε, έπειτα α-πό δυο χρόνια απουσίας τη μητέρα της. Ίσως, γιατί σιγά-σιγά σχημάτισε μέσα στη φαντασία της μια εικόνα της διαφορε-τικής απ' την πραγματικότητα.

— Έπίσης εινε δυνατόν στην 'Αβάν, κα-τά το διάστημα των δυο χρόνων που έμει-ναν μόνοι, ό κ. ντε Ροσβέλ να προσέξει ότι ή γυναίκα του εινε χίλιες φορές πιο ώ-μορφη και πιο επιθυμητή από τις άλλες γυναίκες με την τεχνητή ομορφιά που προ-τιμούσε στο Παρίσι. Η Ναδίνα πάλι, που τόσο καιρό είχε περιφρονήθ και παρα-γνωρισθ, θα δέχτηκε τη λατρεία του ψυ-χικά και περιφάνια και σ' αυτό ακριβώς ό-φείλεται το πάθος του κ. ντε Ροσβέλ. Οι άντρες εινε τόσο αλλόκοτοι! Δεν επιθυ-μούν παρά μόνο εκείνο που δεν μπορούν να έχουν...

— Όσο για σένα, Σίμπυλ, ή παράδοξη στάσι της Φράγκας σου έκανε μεγάλη εν-τύπωσι και σε τάρανε τόσο, ώστε ίσως στο αμφοδολό φός του καυτηλιού να είδες πράγματα που δεν συνέβησαν στην πραγ-ματικότητα.

— Μά, κυρία βαρώνη, άκούστε και τό τέλος... Βλέποντας την Ναδίνα τόσο τρο-μερή, με την έκφρασι της γεμάτη μίσος, τραβήχτηκα πίσω τρομαγμένη και ξανα-πλάγιασα, με καρδιά γεμάτη αγωνία. Τό-τε εκείνη ήρθε στην κάμαρή μου, έσκυψε πάνω απ' το κρεβάτι μου κι' άφουγκρά-στηκε να δει αν κοιμόμουν... Μου φαίνεται μάλιστα ότι πρόσφερε και σ' εμένα μου...

— Και συ της αποκρίθηκες.

— Όχι... Προσποινήθηκα ότι κοιμόμουν βαθεία.

— Έκανες πολύ άσχημα, είπεν η βαρώνη Γιάκομπεν. Ήταν ή πιο κατάλληλη στιγμή να την κυτάξεις στο πρόσωπο και ν' αντιληφθής την έκφρασι του... Γιατί, αν αυτή ή γυναίκα δεν εινε πραγματικά ή Να-δίνα, θα βασανιζόταν εκείνη τη στιγμή από τρομερή ταραχή που, παρ' όλες τις προσ-πάθειές της, δεν θα μπορούσε να την κούνη...

— Άλλά γελιέσαι, Σίμπυλ... Έγώ έχω την ιδέα πως εινε πραγματικά ή Ναδίνα. Δεν μπορεί ποτέ μια γυναίκα να μοιάζη τόσο με τη Ναδίνα, ώστε ή κόρη της Τε-ρέζα, ό δόκτωρ Ντεζορμώ, οι υπηρέτες της,

όλος ό κόσμος, τέλος πάντων, να γελα-στούν... Όχι, δεν τό πιστεύω!... Αυτά τα πράγματα εινε αδύνατα...

— Μου κάνετε μια χάρη, κυρία βα-ρώνη;

— Εύχαρίστως.

— Θέλω να έρθετε να την δείτε... Θα πής ότι σας συνάντησα στο δρόμο, ότι σας ανήγγειλα την επιστροφή της Ναδίνας και την αρρώστεια της Φράγκας κι' ότι θε-λήσατε να τις δείτε... Πρόκειται τώρα να πάω ν' αγοράσω μια φανελλένια μπλούζα για την Φράγκα, που θα σηκωθ ή σήμερα για πρώτη φορά. Έλάτε, σας ίκετεύω...

— Εσείς μόνο δεν θα γελαστήτε και θα υπο-ρέσετε έτσι να διαλύσετε τις ύποψεις μου...

— Λοιπόν, πάμε αμέσως! είπεν η Παυ-λίνα που λάβαινε γρήγορα πάντα όλες της τις αποφάσεις.

Χτύπησε ένα κουδούνι. Ζήτησε και της έ-φεραν το καπέλλο της και τό επανωφόρι της και σέ λίγο, μαζί με τη μίς Σίμπυλ ανέβαινε στο αμάξι της.

Περνώντας από ένα μεγάλο κατάστημα αγοράσαν τη φανελλένια μπλούζα της Φράγκας κι' έπειτα από μια ώρα, έφτα-σαν στο μέγαρο των ντε Ροσβέλ.

—

Η βαρώνη Γιάκομπεν επιθυμούσε να δει τη Ναδίνα εντελώς απροετοίμαστη, αλ-λά αυτό δεν ήταν δυνατόν. Η νέα γυναίκα αφού αγρύτησε όλη τη νύχτα κοντά στη Φράγκα, αναπαύονταν τώρα στην κάμαρά της. Όστόσο ή ίδια ή μίς Σίμπυλ ανέλα-βε να την ειδοποιήσει.

— Έπειτ' από μερικές στιγμές, ή πόρτα του σαλονιού, όπου περίμενε ή Παυλίνα ά-νοιξε απότομα. Παρουσιάστηκε ή Ναδίνα και ρίχτηκε στην αγκαλιά της βαρώνης.

Με τις ίδιες διαχύσεις, με τα ίδια δά-κρυμα, με τον ίδιο τόνο φωνής, όπως άλλο-τε, όταν την ξανα συνάντησε στη δευτερο-στοιχεία του δάσους της Βουλώνης, της εα-νάλεγε γεμίζοντας την φιλήματα:

— Ό, νουνα μου, νουνα μου! Μάθατε λοιπόν τί μου συμβαίνει; Είμαι ή πιο δυ-στιχαιμένη γυναίκα του κόσμου!

Χωρίς να προφέρει λέξι, ή Παυλίνα την κράτησε λίγη ώρα μακριά της και την κύτταξε με μεγάλη προσοχή.

Η Ναδίνα, ωστόσο, χωρίς να δείχνει ότι είχε καταλάβει τίποτε, σκούπιζε με τό μαντήλι της τα μάτια της από τα όποια κυλούσαν άθρονα δάκρυα και επανειλάμβα-νε με λυγμούς:

— Α! ή δυστυχία μου εινε πιο μεγάλη απ' τη δική σας!... Είν' αλήθεια ότι χα-

σατε τό παιδί σας, αλλά σεις τουλάχιστον τό βλέπατε ως την τελευταία του στιγμή να σας αγαπάει και να σας λατρεύη, ενώ έμένα ή πολυαγαπημένη μου κόρη, ή Φρά-γκα μου, δεν με αναγνωρίζει πιά και με μισεί!...

Η βαρώνη, μολονότι συγκινημένη από την έκρηξι αυτή του μητρικού πόνου, δεν απάντησε τίποτε κι' εξακολούθησε να κυτ-τάζει έξεταστικά τη Ναδίνα.

— Έκείνη εξακολούθησε:

— Έγώ, ή δυστυχισμένη δεν ήθελα να φύγω... Σεις ή ίδια, νουνα μου, με συμ-βουλεύατε να κάνω τό ταξίδι αυτό... Μήπως παραμέλησα έτσι τα μητρικά μου καθήκον-τα και με τιμωρεί τώρα ό Θεός;...

Τα λόγια αυτά διέλυσαν κάθε αμφοβολία της Παυλίας. Πραγματικά ή βαρώνη είχε συμβουλέψει τη Ναδίνα να συνοδεύσει τον σύζυγό της στην Κούδα... Κατείς άλλος, έκτός απ' αυτές τις δυο δεν τό ήξερε αυτό, γιατί τις συμβούλεψε της τις τις είχε δώ-σει σε στιγμές που δρισκόντουσαν εντελώς μόνες.

— Α, χρυσή μου κόρη, είπεν, τέλος ή Παυλίνα στη Ναδίνα, υπάρχουν μεγάλες συμφορές σ' αυτό τον κόσμο... Μην παρα-βάλλεις όμως την ιδιοτροπία ενός άσθενι-κού κοριτσιού που δεν θ' άργήσει ν' ανα-γνωρίσει τό λάθος του με τον αδυσώπητο θάνατο που συντρίβει για πάντα την καρ-διά του ανθρώπου... Όλα μπορούν να διορ-θωθούν, τό κενό όμως που αφήνει ό θάνα-τος δεν ξαναγεμίζει ποτέ!...

Η βαρώνη για μία στιγμή φάνηκε συν-τριμμένη από τό βάρος των αναμνησών της. Άλλά αμέσως ανέκτησε τη γαλήνη της και είπεν:

— Θέλεις να πάω να δω εγώ τη Φράγκα; Μπορεί να κατορθώσω να την επηρεάσω...

— Αυτό εινε πολύ πιθανόν, είπεν ή μίς Σίμπυλ που ήταν κι' αυτή εκεί, γιατί σας υπεραγαπά και πάντα άκούει ό,τι λέτε...

— Πηγαίνετε, νουνα, είπεν ή Ναδίνα και ό Θεός άς σας βοηθήσει, γιατί αυτή ή κατάστασι εινε τρομερή για όλους μας.

Εξαφνα καθώς ή βαρώνη Γιάκομπεν έτοιμαζόταν να διευθυνθ ή πρός τό δωμά-τιο της Φράγκας, ή Ναδίνα την ρώτησε:

— Νουνα, πιστεύετε στον υπνωτισμό;

— Η μίς Σίμπυλ, ακούγοντας την έρώτη-σι αυτή, ένοιωσε την καρδιά της να χτυ-πάει δυνατά.

Η Παυλίνα πάλι, στάθηκε ξαφνιασμένη και, πριν ν' απαντήσει, κύτταξε με προσ-οχή τη νέα γυναίκα.

— Ο Μ ε σ ι τ η ς: — Και πρέπει να ξέρετε ότι ή γειτονιά δεν ειναι κου-τσομπόλα... ούτε την νοιάζει τί κάνει ό άλλος!

(Του 'Αρχέλαου)

—Δέν καταλαβαίνω, της είπε τέλος, γιατί μου κάνεις αυτή την ερώτηση. Άλλα άφού θέλεις να μάθης τί σκέπτομαι σχετικά, σου λέω ότι για πολύν καιρό θεωρούσα αυτά τα πράγματα για άγυρ-
—Όσο, μερικά πρόσωπα στα ό-
ποία έχω απόλυτη εμπιστοσύνη και με-
ταξύ των άλλων κι' ο παλιός μου φίλος
δύοκτωρ Γκραβιέ, με θεοαίωσαν ότι έκα-
ναν πειράματα υπνωτισμού με τόσο βετι-
κά αποτελέσματα, ώστε, μέχρις αποδεί-
ξεως του εναντίον, έπιφυλάσσομαι να έκ-
φέρω γνώμη...

—Λοιπόν εγώ, νουνά μου, παρακολού-
θησα πειράματα υπνωτισμού μ' αποτελέ-
σματα έντελώς άπιστευτα. Πρό καιρού,
ένος υπνωτιστής στην Κούβα, μου έδωσε
μία διαταγή και την άλλη μέρα, μολονό-
τι σκόπευα να μην έκτελσω αυτή τη δια-
ταγή κι' είχα συγκεντρώσει για τό σκο-
πό αυτό όλη μου τη θέληση, βέλοντας και
μή, άναγκαστικά να κάνω ό,τι μου είπε
ο υπνωτιστής. Τότε πείσθηκα, πείσθηκα
τόσο πολύ, ώστε θέλησα να κάνω κι' εγώ
ένα πείραμα. Χρησιμοποίησας τον ίδιο
υπνωτιστή, άποκοίμισα το σύζυγό μου
και, μέσον αυτού, τον διάταξα να μ' αγα-
πάη τόσο στο μέλλον, όσο αδιάφορη του
ήμουν στο παρελθόν...

—Ω! — πρόσθεσε ή Ναδίνα με περι-
φρόνησι — δεν τό έκανα αυτό γιατί λα-
ταρούσα άπ' το σύζυγό μου τον έρωτα
που επί τόσα χρόνια μου άρνήθηκε. Ή
Σίμπυλ, άπ' την όποία δεν έχω κανένα
μυστικό, ξέρεi πόσο αδιάφορη μου ήταν ή
ψυχρότητα του... άλλα ήθελα κι' εγώ να
του ανταποδώσω τα μαρτύρια που μου έ-
κανε άλλοτε... κι' έπειτα εύρισκα τη συμ-
περιφορά του αξιοθρόνητο παράδειγμα
για τα κορίτσια μας που μεγάλωναν κι'
είχαν άρχισει να την αντιλαμβάνονται...

—Και πέτυχες; ρώτησε ή θαρώνη.
—Ρωτάς αν πέτυχα! Την έπομένη ο
Χριστιανός είχε γίνει έντελώς διαφορετι-
κός άνθρωπος... Με λάτρευε!

—Κι' ο έρωας αυτός έξοκολούθησε;
—Μάλιστα, κι' έξοκολούθει ακόμα!

—ΟΛ' αυτά είναι πολύ περίεργα, εΐ-
πε ή θαρώνη, και τα πιστεύω, πρώτα
γιατί τα λές εσύ κι' έπειτα γιατί συμ-
φωνούν με όσα μου είπε ο δόκτωρ Γκραβιέ.

—Αυτό μ' εύχαριστεί πολύ, νουνά μου,
άλλά πρέπει να σάς πώ και κατι άλλο...

—Τί;
—Βλέποντας την έπιτυχία που είχα
στο σύζυγό μου, συλλογίστηκα κάτι
χθές. Καθώς άγρυπνούσα κοντά στη Φρά-
γκα μου ήρθε ή έμπνευσι να χρησιμοποιή-
σω και σ' αυτήν τον υπνωτισμό.

Ή μίς Σίμπυλ έγινε πιο χλωμή από
πεθασμένη. Συγχρόνως ή θαρώνη έρριξε σ'
αυτήν ένα κρυφό βλέμμα και τό βλέμμα
αυτό έλεγε: «Βλέπεις πώς ή Ναδίνα έ-
ξομολογείται μόνη της αυτό που τόσο
σε τάραιξε;»

Ή Ναδίνα έξοκολούθησε:

—Ποτέ δεν είχα έκτελέσει μόνη μου ύ-
πνωτιστικά πειράματα. Άλλά ήξερα πώς
γίνονται και συγκεντρώνοντας όλες μου τις
δυνάμεις, προσπάθησα να επιβάλω στη
Φράγκα τη θέλησή μου. Πλησίασα λοιπόν
στο κρεβάτι της την ώρα που κοιμόταν, έ-
βαλα τα χέρια μου στο μέτωπό της και
την διάταξα να λησμονήσει την πλάνη της
και να με άναγνωρίσει ως μητέρα της.

—Και από τότε την ξαναείδες;
—Οχι... Έφυγα μάλιστα άπ' τό δω-
μάτιό της πριν ακόμα έγυμνηση, γιατί
είχα ταραχή πολύ... Γι' αυτό με βλέπε-
τε τώρα κυριευμένη από θανάσιμη άγω-
νία... Δεν ξέρω τί άπόγινε... Ίσως να
μην κατάφερε τίποτα, γιατί πρώτη φορά
έκανα πνευματιστικό πείραμα, άλλα, νουνά
μου, θα δίητε τώρα την κόρη μου έσεις
και αν μπορέσετε να συμπληρώσετε τό
έργο μου και να μου την ξαναδώσετε...

—Ω! βέβαια, σάς αγαπάω πολύ, άλλα αν
τό πετύχετε αυτό, θα σάς αγαπάω στο έ-
ξής χίλιες φορές περισσότερο...

Ή Ναδίνα είπε τα λόγια αυτά με φω-
νή που παλλόταν από πάθος, κι' ύψωσε
πρός τη θαρώνη τα χέρια της που έτρε-
μαν, ενώ άπ' τα ώραιά της μάτια κυλού-
σαν άφθονα δάκρυα.

—Μείνε ήσυχη, μικρούλα μου, τής έ-

πάντησε ή θαρώνη κατασυγκινήμενη. Θα
κάνω ό,τι μπορώ για να σου ξαναδώσω
την καρδιά της κόρης σου και για να την
βάλω από την τρομερή πλάνη της.

—Επειτ' από μερικές στιγμές, ή θαρώ-
νη Γιάκομπσεν έμπαινε μαζί με τη μίς
Σίμπυλ στην καμαρούλα της Φράγκας.
Πάντα ή Παυλίνα πλησίαζε με δυνατό
χτυποκαρδί τα παιδιά της Ναδίνας, που
μπορούσαν να είναι δικά της, αν ο Όλι-
βιέ δεν κυριευόταν άπ' την αλλόκοτη τρέλ-
λα του που του στοίχιζε τη ζωή.

—Λοιπόν, αγαπημένη μου, είπε στη
μικρούλα, έμαθα πώς ήσουν άρρωστη,
μά τώρα βλέπω είσαι έντελώς καλά!
Άλλά γιατί κλαίς, αντί να μου πής κα-
λημέρα, σαν καλό κορίτσι που είσαι;...

Τα δάκρυα όμως της Φράγκας δεν
σταμάτησαν. Ή μικρούλα τινάχτηκε από
νω κι' άγκάλιασε παθητικά τη θαρώνη,
φωνάζοντας με φωνή που την έκδοαν οι
λυγμοί:

—Ω! νουνά... νουνά μου!... Τί ήθε-
λα να γίνω καλά;... Πολύ καλύτερα θα
ήταν αν πέθαινα!...

Ή θαρώνη Γιάκομπσεν έξαιρετικά συγ-
κινήμενη, δεν μπορούσε να μιλήσ.

Και ή Φράγκα έξοκολούθησε:
—Δέν έχω μαμά, νουνά μου!... Μας
την άλλαξαν! Μας έφεραν μία ξένη!...
—Α! Δεν θα την δω πια τη μαμά μου!...
τη χρυσή μου μαμά!...

Ή φωνή της μικρούλας φάνερωνε τόση
απελπισία, ώστε συντριβόταν ή καρδιά
της θαρώνης, αν και προσπαθούσε, με δ-
λες της τις δυνάμεις να κρύψη τη συγκί-
νησή της. Τέλος κατώρθωσε να επιβληθί
στον έαυτό της και είπε:

—Φράγκα, καλό μου παιδί, σώρα, σέ
παρακαλώ... Τα λόγια σου με ταραζουν.
Δέν ξέρεις πόσο με κάνουν να λυπάμαι...
Μου φαίνεται ότι έξοκολούθεις να έχς ά-
κόμα τον κακό εκείνο πυρετό, γιατί δεν
μιλάς φρόνιμα.

—Α! έκανε με μεγάλη σοβαρότητα ή
μικρούλα. Μου τα λέτε αυτά με τα σωστά
σας;

—Μάλιστα.

—Μά... τ ή ν' είδατε... τ ή ν' είδατε
σείς;

—Ναι, την είδα πρό όλίγου.

—Νουνά, έπιθύω να σάς ρωτήσω κά-
τι, είπε έξαφνα ή Φράγκα με ύφος, φωνή
και βλέμμα νέας είκοσι χρονών. Φοβάμαι
όμως μήπως θυμώσετε ή ταραχθήτε...

Ή θαρώνη Γιάκομπσεν ήταν κατά-
χλωμη...

—Ρώτησέ με ό,τι θέλεις, καλή μου

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Φράγκα, της άπάντησε. Και μακάρι ή ά-
πάντησή μου να διαλύση έντελώς τις ά-
γωνίες και τις άνησυχίες που σε βασανί-
ζουν.

Τό ωραίο προσωπάκι της μικρούλας
πήρε έξαιρετικά σοδορή έκφρασι και με
φωνή έπισημη άρχισε να λέη:

—Σας έξορκίζω στη μνήμη του πεθα-
μένου παιδιού σας, νουνά... Όρκισθήτε
μου ότι πιστεύετε, χωρίς να έχετε την
παραμικρή άμφιβολία, ότι αυτή που εί-
δατε πρό όλίγου είναι ή Ναδίνα ντε Σάν-
τα Κρούζ, θαρώνη ντε Ροσβέλ, ή μητέρα
μου... ή θαφτιστική σας...

Με μεγάλη σοβαρότητα και άπερίγρα-
πτη συγκίνησι ή θαρώνη άπλωσε τό χέρι
της και είπε άργά.

—Όρκίζομαι στον τάφο του φτωχού
μου παιδιού ότι δεν έχω καμμία άμφιβο-
λία για την ταυτότητα της Ναδίνας ντε
Ροσβέλ! Πιστεύω ότι ή γυναίκα που είδα
πριν από λίγο είναι ή Ναδίνα, ή Ναδίνα
που γεννήθηκε στα χέρια μου και που
πάντοτε την αγαπούσα σαν κόρη μου...

Ή θαρώνη, άφού είπε τα λόγια αυτά,
σώπασε.

Βαθεία σιωπή επικρατούσε τώρα στο
δωμάτιο.

Ή Φράγκα έτρεμε. Έδειχνε ότι γινό-
ταν μέσα της μία ψυχική πάλη, άνώτερη
της ηλικίας της. Τα ώραια της θαυγά-
λαζα μάτια φαίνονταν τώρα μαύρα κι'
είχαν διασταλή καταπληκτικά. Οι φλέβες
του μετώπου της είχαν έξογκωθί σαν να
επρόκειτο να σπάσουν και τα άχρωμα χει-
λη της έτρεμαν.

Ή θαρώνη Γιάκομπσεν την κύτταξε με-
ρικές στιγμές με μία βαθειά έκφρασι αγα-
πης κι' έπειτα την ρώτησε:

—Μά ποιός σου έβαλε στο μυαλό αυ-
τή την ιδέα; Γιατί να πιστεύεις ότι σου
άλλαξαν τη μαμά σου, άφού ή Τερέζα κι'
ή Σίμπυλ, κι' εγώ ή ίδια ακόμα, δεν έ-
χουμε την παραμικρή άμφιβολία ότι είναι
ή μαμά σου, τί διαφορά δρίσκεις έσύ σ'
αυτή;

—Καμμία, άπάντησε ή μικρούλα με
θλίψη. Όταν την βλέπω κανείς, νομίζει,
στ' αλήθεια ότι είναι ή ίδια ή μαμά! Εγώ
όμως, όταν την πρωτοείδα δεν γελάστηκα!

Ή κυρία Γιάκομπσεν, που κρατούσε τη
Φράγκα στην άγκυλιά της, την έσφιξε στο
στήθος της και της είπε:

—Πρέπει να καταβάλεις μεγάλη προσ-
πάθεια, πρέπει να διάσης τον έαυτό σου...
Δέν πρέπει να κάνης ό,τι σου περάσθ
άπ' τό κεφάλι... Άπαιτώ να κάνης ό,τι
σου λέω...

—Και τί θέλεις να κάνω;

—Να παραδεχτής και να πιστέψης ότι
δέν είναι δυνατό να γελοιμάστε όλοι έ-
μείς. Πρέπει ν' αφήσης όλα σου τα πεί-
σματα και ν' αγαπάς μ' όλη σου την
καρδιά την δυστυχισμένη σου μαμά, που
κοντεύει να τρελλαθί άπ' τον καύμό της.

Και βλέποντας τη μικρούλα, να μην
άπαντά, ή Παυλίνα πρόσθεσε:

—Μήπως σκοπεύεις να άρνηθής ένα
πρά...ια που σου ζητάει ή νουνά σου, που
ξέρεις πόσο σ' αγαπά; Δεν πιστεύω να
φαντάζεσαι ότι είναι δυνατόν να σε συν-
βουλέψω εγώ να κάνης κάτι που δεν πρέ-
πει να τό κάνης ή να σου πώ κάτι που
δέν είναι αληθινό;

Ή Φράγκα, που λάτρευε τη θαρώνη ά-
κούγοντας τό γλυκό, τον έντελώς μητρικό
τόνο με τον όποιο εκείνη πρόφερε τα λό-
για αυτά, λύγισε.

Την άγκάλιασε και, σφίγγοντάς την μ'
όλη της τη δύναμι, είπε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεις.

Έκδόσεις

Κυκλοφόρησαν τα περιοδικά περιοδικά
«Μοντέρνο Τραγούδι» και «Καινοποιοί Τρα-
γουδι» του συγγραφέως Κώστα Μάνη, με
πλούσιαν καλλιτεχνικήν ύλην, διαλεχτήν εί-
κονογραφία και με τα καλύτερα ευρωπαϊκά καί-
νοαικά σουέτι.

—Ο έκδοτικός οίκος «Ίαμβος» κυκλοφόρη-
σε νέο βιβλίο του κ. Πύρου Σ. Μακρή, με τον
τίτλο «Θλιμμένα χαμόγελα» και τό βιβλίο
του κ. Χρ. Πισσάσου «Όλο Έλλάδας (Β.
Έκδοσις).

Ο ραίος και πλούσιος, ευγε-
νής σαν πρίγκιπας και
δυνατός σαν λιοντάρι, ο
βαρώνος Δόν Σάντζο ήταν
τό καλύτερο παλληκάρι του τό-
που. Είχε τό πιο όμορφο όλογο
της Άνδαλουσίας, τό καλύτερο ζι-
φος του Τολέδου και είχε λάβει
μέρος σε τόσες μονομαχίες, όσες
κανένας άλλο ίππότης της έπο-
χής του. Είχε ακόμα κι' ένα φυ-
λαχτό μ' ένα κομμάτι τίμιο ξύ-
λο μέσα. Ένα μόνο πράγμα έλει-
πε άπ' τον Δόν Σάντζο για να
συμπληρώση την εύτυχία του: Ή
αγάπη, ή ωραία φίλη.

Τού κάκου οι πιο ώραιές κι' οι
πιο πλούσιες δεσποινίδες των
δύο Καστελλιών, της Καταλωνίας, των Άστούριων και της
Άνδαλουσίας, της Ναβάρρας και της Άραγωνίας στέναζαν
γι' αυτόν... Καμμία δεν μπόρεσε να κάνη την καρδιά του
Δόν Σάντζο να χτυπήσ!

Μία τσιγγάνα, που διάβασε κάποτε τη μοίρα του μέσα
στην παλάμη του, του είπε :

—Ο' αγαπήσης την πιο όμορφη γυναίκα του κόσμου!...

Ένα βράδυ ο Δόν Σάντζο φιλοξενήθηκε στον πύργο
Βελασκώ, στην Άστούρια. Στον πύργο είχαν γιορτή. Θα έ-
διναν τον τίτλο του ίππότη στο γιοιό του πυργοδεσπότη, τον
Ίνταλγκο. Υποδέχτηκαν τον Δόν Σάντζο καθώς άρμόζει σ'
έναν ίππότη και του έδωκαν τιμητική θέση στη μικρή εκκλη-
σία του πύργου, κατά την τελετή.

Έκει μέσα, ο Δόν Σάντζο, στο φώς χιλιάδων κεριών, είδε
με τα μάτια του, εκείνο που ή καρδιά του λαχταρούσε τόσον
καιρό... Πάνω στο βωμό ήταν τοποθετημένη ή εικόνα μίας
πανωραίας αγίας.

Μόλις τελείωσε ή τελετή πλησίασε τον παπά που εύλό-
γησε την πανοπλία του νέου ίππότη και τον ρώτησε με τρό-
πο, αν ήξερε ποιά ήταν και σε ποιά χώρα κατοικούσε ή γυ-
ναίκα, που ποζάρισε στον καλλιτέχνη που ζωγράφισε την
αγία.

Ο παπάς του έδωσε πρόθυμα όλες τις πληροφορίες, που
του χρειάζονταν κι' ο Δόν Σάντζο έφυγε την ίδια νύχτα από
τον πύργο.

Άπ' τα παράγεια της Άστούριας έφτασε με τ' αλινό του
στις πεδιάδες της Φαμανιδίας. Κάπου εκεί ζούσε ο ζωγρά-
φος, που έκανε την υπέροχη εικόνα της αγίας, με την πα-
ράξενη όμορφιά.

Ρωτώντας πάντα ο Δόν Σάντζο, έφτασε στο σπίτι του
ζωγράφου. Χτύπησε και του άνοιξε μία νεαρή κόρη, που ή
όμορφιά της ήταν έκθαμβωτική.

«Ω! Αυτή είναι τό μοντέ-
λο της εικόνας!...» σκέφτηκε
ο Δόν Σάντζο.

—Τί ζητάς, ξένη; ρώτησε
ή κόρη με άγγελική φωνή.

—Πώς σε λένε, νέα μου;

—Τούδα, με λένε... Άλ-
λά τί ζητάς;

—Τον πατέρα σου, ωραία
Τούδα, άπάντησε ο Δόν Σάν-
τζο σπιντρίζοντας τα μάτια
του στα δικά της.

Ένας σεβάσιμος γέρος
κατέβηκε και υποδέχτηκε
τον ξένο.

Ο Δόν Σάντζο, χωρίς πε-
ριστροφές, του είπε άμέσως:

—Είμαι ο ίππότης Δόν
Σάντζο άπ' την Καταλωνία
και ζητώ να μου δώσης την
κόρη σου γυναίκα.

Πολύ άργά ήρθε, του
άποκρίθηκε ο γέρος. Ή κόρη
μου αγαπά τον καλύτερο από
τους μαθητάς μου, τό Γε-
ράρδο, στον όποιο και υπο-
σχέθηκα να την δώσω γυ-
ναίκα.

Μάταια ο Δόν Σάντζο
προσπάθησε να μεταπείση
τό γέρο - ζωγράφο. Έτσι έ-
φυγε πικραμένος και με βα-
ρεία καρδιά.

Δέν είχε προχωρήσει και
πολύ, όταν είδε νάρχεται άρ-
γά προς τό μέρος του ένας
νέος. Μάντευε άμέσως την α-
λήθεια. Ο νέος εκείνος ήταν ο
Γεράρδος.

Έσφιξε άμέσως τότε τη
λαβή του ξίφους του και πή-
ρε τη στάσι του μονομάχου.

Ή δεϊκή Τούδα

πύργους; "Αν δεν σου φτάνουν αυτές μου οι παραχωρήσεις,
θα σου δώσω και μία πόλι ακόμα. Σου δίνω ό,τι έχω και δεν
έχω, άρκεί μόνο να φύγης άμέσως και να μη μπής πια στο
σπίτι της Τούδας...

Ο νέος δέχτηκε. Κι' έτσι ο Δόν Σάντζο του χάρισε όλες
του τις γυναίκες, τους πύργους του, όλα τα αγαθά.

Ο άκαρδος ζωγράφος άπαρνήθηκε την Τούδα, μέσα σε
μία στιγμή.

Κάτω άπ' τους θόλους του γειτονικού κρασσοπουλειού, ο
ίππότης με τη φλογερή αγάπη και ο έπιτορκος έραστής υπό-
γραψαν με τό αίμα τους τό συμφωνητικό τους. Ο ζωγράφος
ορκίστηκε να φύγη άμέσως με τό όλογο του Δόν Σάντζο.
Κι' ο Δόν Σάντζο, γεμάτος χαρά, ξαναπήγε στο σπίτι του
γέρο - ζωγράφου.

—Άκουσε, του είπε, μόλις μπήκε μέσα. Ή Τούδα είναι δι-
κή μου! Διαβάστε τό έγγραφο αυτό. Ο Γεράρδος έφυγε. Ά-
παρνήθηκε την κόρη σου!...

Μόλις ή Τούδα άκουσε αυτά τα λόγια, είπε στον ξένο:
—Καταλαβαίνω πώς μ' αγαπάς, γενναίε Δόν Σάντζο,
άλλά εγώ δεν σ' αγαπάω!... Άλλοίμονο!... Δεν μπορώ ν' α-
γαπήσω δύο φορές...

—Ωραία μου Τούδα, όμορφό μου άγγελούδι, ή εύτυχία
μου εξαρτάται από σένα! Ή ψυχή μου είναι γεμάτη αγάπη
για σένα... Είσαι ή πιο καλή, ή πιο όμορφη, ή πιο γλυ-
κειά γυναίκα!... Σε λατρεύω! φώναξε ο Δόν Σάντζο κι' έ-
πιασε τρέμοντας τη νέα άπ' τό χέρι.

Ή Τούδα όμως τινάχτηκε πίσω και του είπε με φωνή λυ-
πημένη.

—Βάρωνε Δόν Σάντζο, δεν σ' αγαπάω! Σε μισώ!... Σε
μισώ βαθιά!... Άκούς;... Ήρθε άπρόσκλητος να σκοτώσης
την εύτυχία μου, κακε δαίμονα!... Που είναι ο άρραβωνιαστι-
κός μου; Τί τον έκανες; Με τα χρήματά σου διέφθειρες έ-
κείνον και τώρα θέλεις ν' αγοράσης κ' εμένα!...

Λέγοντας τα λόγια αυτά
ή Τούδα σκέπασε τό όμορφο
κι' άγγελικό της πρόσωπο με
τα χέρια της και αναλύθηκε
σ' ατέλειωτα αναφύλλητα.

Τότε ο βαρώνος γονάτισε
μπροστά της.

—Σ' αγαπάω, Τούδα!...
της είπε με χείλη κάτωρα ά-
πό συγκίνησι. Σ' αγαπάω
τοελά... Για σένα θυσιάσα
όλη την περιουσία μου... Για
σένα και τη ζωή μου θυσιά-
ζω, αν θέλεις. Δεν μπορώ να
ζήσω χωρίς έσένα, Τούδα!...

Ή Τούδα σήκωσε τό κεφά-
λι της και του είπε:

—Φύγε, φύγε, δυστυχι-
σμένε!... Πήγαινε να βρής
τη λησμονία. Μην περιμένεις
τίποτα πια από μένα. Έγώ
είμαι πεθαμένη πια για όλον
τον κόσμο...

Ο Δόν Σάντζο, όπως ή-
ταν γονατιστός μπροστά της
τράβηξε τό σπαθί του και τό
έσπασε.

—Δέν είμαι άξιος να φορώ
αυτό τό σπαθί, άφού δεν έχω
τό θάρρος να τό μπήξω
στα σπλάχνα μου!... φώναξε.

Ύστερα βγήκε σκυφτός και
λυπημένος άπ' τό σπίτι του
ζωγράφου.

Πήγε άργά - άργά τό δρό-
μο, μέσα στον άπέραντο κάμ-
πο, ενώ έπεφτε θλιβερό και
πένθιμο τό βράδυ.

Άλλά κι' ή ωραία Τούδα
κλείστηκε σ' ένα μοναστήρι.
Έκει μαράθηκε γρήγορα ή ά-
σύγκριτη, ή άγγελική όμορ-
φία της.

Ή Τούδα όμως τινάχτηκε πίσω και του είπε με φωνή λυ-
πημένη.

—Βάρωνε Δόν Σάντζο, δεν σ' αγαπάω! Σε μισώ!... Σε
μισώ βαθιά!... Άκούς;... Ήρθε άπρόσκλητος να σκοτώσης
την εύτυχία μου, κακε δαίμονα!... Που είναι ο άρραβωνιαστι-
κός μου; Τί τον έκανες; Με τα χρήματά σου διέφθειρες έ-
κείνον και τώρα θέλεις ν' αγοράσης κ' εμένα!...

Λέγοντας τα λόγια αυτά
ή Τούδα σκέπασε τό όμορφο
κι' άγγελικό της πρόσωπο με
τα χέρια της και αναλύθηκε
σ' ατέλειωτα αναφύλλητα.

Τότε ο βαρώνος γονάτισε
μπροστά της.

—Σ' αγαπάω, Τούδα!...
της είπε με χείλη κάτωρα ά-
πό συγκίνησι. Σ' αγαπάω
τοελά... Για σένα θυσιάσα
όλη την περιουσία μου... Για
σένα και τη ζωή μου θυσιά-
ζω, αν θέλεις. Δεν μπορώ να
ζήσω χωρίς έσένα, Τούδα!...

Ή Τούδα σήκωσε τό κεφά-
λι της και του είπε:

—Φύγε, φύγε, δυστυχι-
σμένε!... Πήγαινε να βρής
τη λησμονία. Μην περιμένεις
τίποτα πια από μένα. Έγώ
είμαι πεθαμένη πια για όλον
τον κόσμο...

Άλλά, δυστυχώς, ο Γεράρδος ή-
ταν άσπλος...

Τότε ο Δόν Σάντζο του είπε:

—Άκουσε, φίλε μου: όμολόγη-
σε ότι δεν αγαπάς με την καρδιά
σου την Τούδα! Είμαι βέβαιος ό-
τι δεν την αγαπάς... Γιατί αν την
αγαπούσες πραγματικά, θα σου
λέγε ή καρδιά σου ότι κι' εγώ την
αγαπά. Έγώ σε γνώρισα άμέσως.
Ένώ έσύ δεν με άναγνώρισες. Κι'
αυτό φανερώνει ότι δεν αγαπάς
την Τούδα... Λοιπόν, παραχώρησε
τον άγγελον αυτόν σε μένα, που
δεν μπορώ να ζήσω μακριά της.
Θέλεις να γίνης βαρώνος στην
Καστιλία; Θέλεις να σου δώσω
τη βαρώνια μου, με τέσσερες

πύργους; "Αν δεν σου φτάνουν αυτές μου οι παραχωρήσεις,
θα σου δώσω και μία πόλι ακόμα. Σου δίνω ό,τι έχω και δεν
έχω, άρκεί μόνο να φύγης άμέσως και να μη μπής πια στο
σπίτι της Τούδας...

Ο νέος δέχτηκε. Κι' έτσι ο Δόν Σάντζο του χάρισε όλες
του τις γυναίκες, τους πύργους του, όλα τα αγαθά.

Ο άκαρδος ζωγράφος άπαρνήθηκε την Τούδα, μέσα σε
μία στιγμή.

Κάτω άπ' τους θόλους του γειτονικού κρασσοπουλειού, ο
ίππότης με τη φλογερή αγάπη και ο έπιτορκος έραστής υπό-
γραψαν με τό αίμα τους τό συμφωνητικό τους. Ο ζωγράφος
ορκίστηκε να φύγη άμέσως με τό όλογο του Δόν Σάντζο.
Κι' ο Δόν Σάντζο, γεμάτος χαρά, ξαναπήγε στο σπίτι του
γέρο - ζωγράφου.

—Άκουσε, του είπε, μόλις μπήκε μέσα. Ή Τούδα είναι δι-
κή μου! Διαβάστε τό έγγραφο αυτό. Ο Γεράρδος έφυγε. Ά-
παρνήθηκε την κόρη σου!...

Μόλις ή Τούδα άκουσε αυτά τα λόγια, είπε στον ξένο:
—Καταλαβαίνω πώς μ' αγαπάς, γενναίε Δόν Σάντζο,
άλλά εγώ δεν σ' αγαπάω!... Άλλοίμονο!... Δεν μπορώ ν' α-
γαπήσω δύο φορές...

—Ωραία μου Τούδα, όμορφό μου άγγελούδι, ή εύτυχία
μου εξαρτάται από σένα! Ή ψυχή μου είναι γεμάτη αγάπη
για σένα... Είσαι ή πιο καλή, ή πιο όμορφη, ή πιο γλυ-
κειά γυναίκα!... Σε λατρεύω! φώναξε ο Δόν Σάντζο κι' έ-
πιασε τρέμοντας τη νέα άπ' τό χέρι.

Ή Τούδα όμως τινάχτηκε πίσω και του είπε με φωνή λυ-
πημένη.

—Βάρωνε Δόν Σάντζο, δεν σ' αγαπάω! Σε μισώ!... Σε
μισώ βαθιά!... Άκούς;... Ήρθε άπρόσκλητος να σκοτώσης
την εύτυχία μου, κακε δαίμονα!... Που είναι ο άρραβωνιαστι-
κός μου; Τί τον έκανες; Με τα χρήματά σου δι

Η κ. Έμμα Ράντο, από τις πλέον δραστήριες Αμερικανίδες κατασκόπους.

Η κόρη του μαέστρου Τοσκανίνι κ. Ουάλλυ Καστελμπάρκο.

Οι Αμερικανίδες στην κατασκοπεία

Η «Αρτεμής» κι η κόρη του Τοσκανίνι

Το πιδ καλοφυλαγμένο ρωσικό μυστικό είναι οι πρόοδοι των σοβιετικών επιστημόνων στην κατασκευή της ατομικής βόμβας. Οι Αμερικανίδες κατασκόποι, που προσπάθησαν να το παραβιάσουν, το πλήρωσαν με τη ζωή τους: Χάθηκαν, δηλαδή, ή βρέθηκαν με κομμένο το λαιμό.

Τώρα λοιπόν έχει αναλάβει το δύσκολο, λεπτό κι επικίνδυνο αυτό έργο μια γυναίκα. Φυσικά, το όνομά της ηρεμεί μυστικό. Πάντως δρύνεται πίσω απ' το Σιδηρούν Παραπέτασμα και εργάζεται τόσο καλά, ώστε έχει αποκτήσει πληροφοριοδότες μέσα στις έμπιστευτικότερες υπηρεσίες των ρωσικών ατομικών έρευνών. Αυτή ειδοποίησε την Ουάσιγκτον, ότι τα Σοβιέτ είχαν συμπληρώσει την πρώτη ατομική βόμβα τους, τον Ιούλιο του 1949. Οι Αμερικανοί έστειλαν τότε ειδικούς έπιστήμονες στη Μέση Ανατολή, οι οποίοι σημείωσαν πράγματι τα ραδιολογικά αποτελέσματα της μυστικής δοκιμαστικής έκρηξης αυτής της βόμβας, μερικές βδομάδες αργότερα.

Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι οι γυναίκες διακρίνονται πάντα ως κατασκόποι. Μόνο όμως στα τελευταία λίγα χρόνια απέδειξαν κι οι Αμερικανίδες την αξία τους σ' αυτό το ζήτημα (άλλωστε πριν από το δεύτερο πόλεμο οι Άνθρωποι Πολιτείες δεν είχαν καν υπηρεσία κατασκοπείας). Και διακρίθηκαν με τα λαμπρά κατορθώματά τους απ' το 1941 ως το 1945.

Περισσότερες από 3.000 Αμερικανίδες εργάστηκαν ως κατασκόποι στον πόλεμο. Μπροστά δε στις επιτυχίες τους, η Μάτα Χάρι δεν ήταν παρά μια απλή έρρασιτέχνισ...

Μιά απ' αυτές, κοπελίτσα 19 ετών, είχε εξακριβώσει ότι οι Γερμανοί έστελναν συχνά και μεγάλα φορτία ακαθάρτων πετρελαίου σ' ένα χωριό της Αυστρίας. Απ' αυτό λοιπόν συνεπέρανε ότι είχαν ιδρύσει εκεί ένα διύλιτήριο πετρελαίου. Ανακοίνωσε τότε την ύποπτοια της στους προϊστάμενους της. Μιά αεροπορική αναγνώριση την επιβεβαίωσε και τα αμερικανικά βομβαρδιστικά κατέ-

στρεψαν αυτό το εργοστάσιο. Άλλη κατασκόπος, η κ. Έμμα Ράντο, μιά ευχάριστη και γλυκομίλητη γυναίκα, ανέλαβε να δώσει στους άρμόδιους στοιχεία για το λιμένα Μπόν του Άλγερίου, που τους χρειαζόνταν απαραίτητως για τη συμμαχική απόβαση στη Βόρειο Αφρική. Ανάμεσα λοιπόν στους πρόσφυγες, που έφταναν τότε στις Ήνωμ. Πολιτείες, είχε την καλή τύχη να βρή ένα υδραυλικό μηχανικό που ζούσε στη Μπόν. Του είπε πως έγραφε έναν ένα διδίο για την οικονομική ζωή του Άλγερ, κι έτσι πήρε μετρόπο όλες τις απαιτούμενες πληροφορίες, χωρίς να κινήσει καθόλου τις υποψίες.

Πολλές Αμερικανίδες κατασκόποι εισχωρούσαν πίσω απ' τις γερμανικές γραμμές και λάβαιναν μέρος στον κλεφτοπόλεμο των ανταρτών. Μιά απ' αυτές, γνωστή μόνο με το ψευδώνυμο «Αρτεμής», ήταν μιά γυναίκα 37 ετών. Αποδιδάσθηκε από ένα υποδούχο στη Νορμανδία, διέσχισε τη Γαλλία, ήρθε σ' επαφή με την Αντίσταση, ώργανωσε τα μέλη της και τους δίδαξε την τέχνη του σαμποτάζ. Κάποτε ανατίναξε η ίδια μιά γέφυρα, ενώ περνούσε ένα γερμανικό τρένο. Σκοτώθηκαν τότε περί τους 100 στρατιώτες.

Η κ. Ουάλλυ Καστελμπάρκο, κόρη του περίφημου μαέστρου Τοσκανίνι, α-

νακατέθηκε πολύ με την Αντίσταση στην Ιταλία. Ήταν ο σύνδεσμος των Ιταλών παρτιζάνων με το δίκτυο αμερικανικής κατασκοπείας στην Ελλάδα. Όταν πλησίαζαν στο τέρμα τους οι απόκρυφες διαπραγματεύσεις για την παράδοση των γερμανικών δυνάμεων της Ιταλίας, αυτή πέρασε τα σύνορα, μεταφέροντας σπουδαιότατα έγγραφα. Στο δρόμο της συνάντησε μιά περίπολο της Γκεστάπο.

Τί γυρεύει μόνη στους δρόμους, τη νύχτα, μιά γυναίκα σαν εσάς; τη ρώτησαν.

Φοβάμαι να γυρίσω σπίτι μου, γιατί ο άντρας μου είναι μεθυσμένος, τους εξήγησε εκείνη.

Και οι Γερμανοί την πιστέψαν και την άφησαν να φύγει.

Η κ. Ντόροθυ Χούστον, σύζυγος ενός πρώην υπαλλήλου της Κοινωνίας των Εθνών, ήταν ίσως η καλύτερη Αμερικανίδα κατασκόπος: ήθοποιος με ταλέντο, γλωσσολογικά, έξυπνη, έλκυστική... Φαινόταν μόλις 35 ετών, μολοντί είχε ήδη τρία εγγονάκια! Χάρης απ' αυτήν διαλύθηκε ένα απ' τα επικινδυνώδεστερα δίκτυα γερμανικής κατασκοπείας στις Ήνωμ. Πολιτείες. Πράγματι, κάτοχε να γνωρίσει με κάποιον ταξιδιώτη, που της είχαν υποδείξει ως ύποπτο — και το έπαινε δείχνοντας απεικονιστικά πως ήθελε να φύγει τη γνωριμία του! Έτσι, έμαθε μέσα σε 10 μέρες πως έπρόκειτο για ένα Πολωνό πρόσφυγα, μέλος μιάς οργανώσεως κατασκοπείας, που συγκέντρωνε πληροφορίες στρατιωτικής φύσεως και τις έστελνε στη Γερμανία διά μέσου της Αργεντινής.

Η ίδια επέτυχε να πάρει πολύτιμες πληροφορίες για τα γερμανικά πολεμικά σχέδια απ' τον Ιταλό ναύαρχο Μινισίνι, που είχε συλληφθεί αιχμάλωτος από τους Αμερικανούς και δεν ένοούσε να μιλήσει...

Δυστυχώς το στάδιό της τελείωσε απότομα. Αυτή που είχε σωθεί τόσες φορές απ' το θάνατο, πέθανε πρό 2 ετών από καρκίνο.

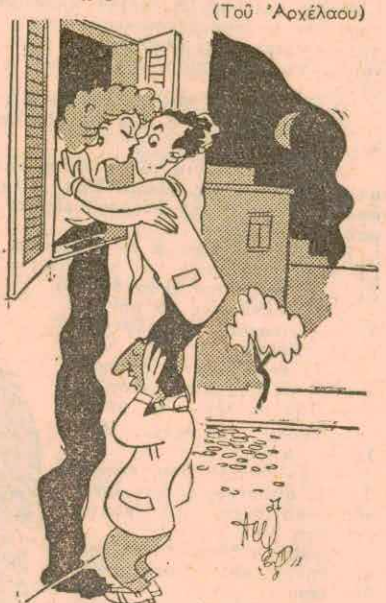
Ποιά είδος γυναικών επιτυγχάνει περισσότερο στην κατασκοπεία;

Στην αρχή, οι Αμερικανοί είχαν επιστρατεύσει γι' αυτές τις υπηρεσίες κορίτσια της αριστοκρατίας, έπειδή είχαν ζήσει στο έξω-τελικό και ήξεραν ξένες γλώσσες. Απεδείχθη όμως γρήγορα ότι ενδιαφέρονταν περισσότερο... για γλέντι και για άντρες που γνώριζαν, παρά για την αποστολή τους! Τις επινόμασαν μάλιστα «κοκταίηλ κομάντος».

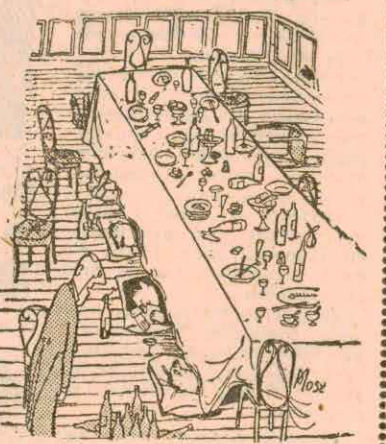
Πολύ καλύτερα αποτελέσματα απέδωσαν οι γυναίκες που διαλέχθηκαν από κολλέγια, από γραφεία εφημερίδων κι απ' τους γυναικείους στρατιωτικούς σχηματισμούς. 37 απ' τις καλύτερες κατασκόπους ήταν κόρες ιεραποστόλων.

Μείνε ήσυχη, γλυκειά μου! Τη μαμά σου την άφησα σε πολύ καλά... χέρια!

Γκαρδιακός φίλος ο Θωμάς!... (Του Άρχελαου)

Οι κύριοι είναι ευχαριστημένοι... (elci Paris)

Οι Έλληνικές Κοινοότητες ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Αξιοθαύμαστη ύλική και πνευματική πρόοδος

Έκτος από τις μεγάλες κοινότητες της Αλεξανδρείας και του Καΐρου για τις οποίες θα μιλήσουμε σε άλλο μας άρθρο ανθού στην Αίγυπτο κι άλλες μικρότερες οι οποίες παρά το ολιγάριθμο των μελών που έχουν βρίσκονται σ' εξαιρετική άκμη και ανθίζουν μοναδικά στα χρονικά των ξένων παροικιών της Αιγύπτου κοινωνική, φιλανθρωπική και καλλιτεχνική δραστηριότητα.

Οι κοινότητες αυτές είναι της Μανσούρας, του Πόρτ - Σάιντ, του Σουέζ, του Ζαχαζίκ, της Ισμαηλίας και της Τάντας. Υπάρχουν φυσικά, και μικροί συνοικισμοί Έλλήνων παντού στο εσωτερικό, της Άνω και της Κάτω Αιγύπτου.

Κάθε μιά από τις κοινότητες που αναφέραμε έχει τα σχολεία της, τις εκκλησίες της, τα φιλανθρωπικά της ιδρύματα που συντηρούνται με τους πόρους των κοινοτικών ταμείων. Πολλά από τα κτίρια των ιδρυμάτων αυτά είναι τέσσερις πολυτελείς θα μπορούσε να τα ζήληση και η πρωτεύουσα της Ελλάδας ακόμη.

Πατέ, λόγω χαρίν, δεν θα ξεχάσω τον μεγαλειώδη ναό της Αγίας Αικατερίνης στο Σουέζ, όπου η ελληνική κοινότητα αποτελείται από αρκετές χιλιάδες ψυχές. Οι περισσότεροι των ομογενών αυτών είναι εργάτες στη διώρυγα ή στα διυλιστήρια των πετρελαίων της Σέλλ, που βρίσκονται στην περιοχή. Ο ναός της Αγ. Αικατερίνης άριστα διακοσμημένος είναι ένα επιδελτικότατο οικοδομήμα με περίβολο ολόγυρά του και θεωρείται το καμάρι ολόκληρου της μικρής πολιτείας του καναλίου.

Άλλα, μήπως τα σχολεία της Μανσούρας, τα κοινοτικά κτίρια της Τάντας, του Πόρτ - Σάιντ και του Ζαχαζίκ, μήπως τα μέγαρα των ελληνικών λεσχών είναι λιγώτερο επιδελτικά;

Παντού η ίδια καλαισθησία, παντού η διάθεση των ξενιτεμένων παιδιών της Ελλάδας να δημιουργήσουν κάτι που θα προκαλέσει τον θαυμασμό των άλλων, ξένων και εθνόπων. Παντού το ελληνικό πνεύ-

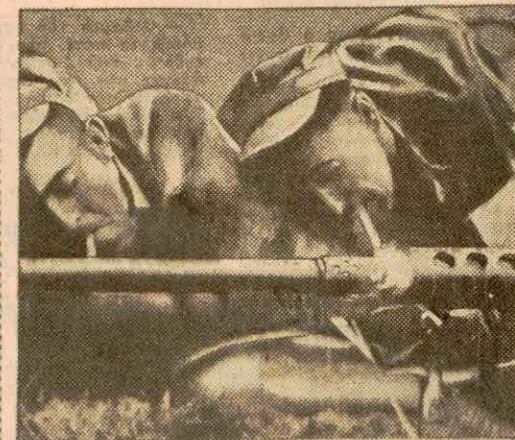
Στο ερχόμενο τεύχος

Η νέα εξαιρετικού ενδιαφέροντος συναρπαστική ιστορική σειρά:

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

Υπέροχες συγκλονιστικές σελίδες από την ένοξη και δραματική ιστορία του Βυζαντίου. Ζωντανά πορτραίτα γοητευτικών γυναικών που κάτω απ' την λάμψη της πορφύρας ή καρδιά τους φλογίζονταν από αγάπη, σπαρασσόταν απ' τον πόνο και παλλόταν από φιλοδοξία, μίσος και έρωτικό πάθος... Ιστορίες συναρπαστικών έρωτων και τρυφερών ειδυλλίων, αγριων και απανθρώπων εκδικήσεων, σκοτεινών συνωμοσιών, μεγαλείου και δόξης, πολεμικών θριάμβων και οργίων, που θα κρατήσουν ζωντανό το ενδιαφέρον των αναγνωστών μας και θα τους συγκινήσουν βαθύτατα.

ΑΛ. Γ. ΠΩΛ

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΣ ΑΝΑΠΗΡΑΣ

Οι Αμερικανοί πολυβολητάι στην Κορέα νοσημοποιούν έναν πρωτότυπο αναπήρα. Στα διαλείμματα της μάχης όποι θέλουν ν' ανασούν ένα ταίγιο δεν έχουν παρά να το ακουμπήσουν πάνω στην πυρακτωμένη κάνη του πολυβόλου τους. Οι αέριστοι ατέλει άντρες ανήκουν στο σώμα των περωναυτών που πέρασαν κατ' επανάληψιν τον 38ο Παράλληλο κυνηγώντας τους εχθρούς ή υποχωρώντας πρό υπερτέρων εχθρικών δυνάμεων.

ΑΤΟΜΙΚΗ ΒΟΜΒΑ ΚΑΙ ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΙΣ

Στα Αμερικανικά σχολεία άρχισε να διδάσκεται στους μαθητές ο καλύτερος τρόπος προφύλαξης από τα εγκαύματα, που μπορεί να προκαλέσει στον άνθρωπο η έκρηξη μιάς ατομικής βόμβας. Ένας από τους τρόπους αυτούς είναι να καταφυγή κοντά σ' ένα παχύ τείχος και να πάρει τη στάση, που έχουν στη φωτογραφία μας οι μαθήτριες ενός κολλέγιου.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΠΑΧΥΜΕΤΡΟ

Μιά άγγλική εταιρεία ηλεκτρονικών συσκευών έφτιαξε το μικροσκοπικό αυτό μηχανήμα, που μετράει το πάχος οποιουδήποτε μη μαγνητικού αντικειμένου. Μπορεί να μετρήσει ακόμη και το πάχος ενός χαρτονιού. άρκει να το τοποθετήσει κανείς ανάμεσα σε δύο μεταλλικά φύλλα.

Θρύλοι και παραδόσεις

Ο Γκράτλαντ ήταν ο όμορφότερος από τους ιππότες του δούκα της Βρετανίας. Έδινε πάντα νικητικές κονταρομαχίες και στις μάχες με τους γειτονικούς χωροδеспότες, έκανε τέτοια ανδραγαθήματα, που από το μυαλό κανένας δεν πέρασε αυτή η ιδέα πως θα μπορούσε να τον μιμηθεί ή να τον επισκιάσει. Γι' αυτό, βλοι τον μισούσαν. Μά, από το άλλο μέρος, ήταν πολλές οι γυναίκες που τον λάτρευαν στα βάθη της ψυχής τους και που πο-

Η έρωτση αυτή τάραιε τον ιππότη. Φοβόμην τον έρωτα όσο δεν φοβόμην ποτέ, όλους μαζί τους έχθρους του συζύγου σας και αφέντη μου, της απάντησε. Γιατί έρωτα την καρδιά μου, κυρία. Αν ποτέ αγαπήσω, η αγάπη μου θα είναι τόσο μεγάλη που θα σβύσει κάθε άλλο αίσθημα μέ-

το χέρι και τον σήκωσε επάνω. Έκείνη τη στιγμή, όλα έσβησαν γύρω τους. Κι έπεσαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. —Σ' αγαπώ από καιρό, ωραία μου ιππότη, ψιθύρισε η Όρελία ανάμεσα σε δυο φιλίες. —Θα σ' αγαπώ πάντα, θα σίτισσα της καρδιάς μου, απάντησε ο ιππότης.

Για την αγάπη της ΟΡΕΛΙΑ

θούσαν να θρεθούν μια μέρα στην αγκαλιά του.

Από όλες, όμως, εκείνη που αγαπούσε πιο πολύ τον Γκράτλαντ ήταν η όμορφη δούκισσα της Βρετανίας. Κάθε φορά που τον συναντούσε, στήλωνε πάνω του τα μεγάλα μάτια της και το βλέμμα της είχε αυτές τις στιγμές τέτοια έκφραση, που ο καθένας θα καταλάβαινε τη σημασία του.

Αυτό το βλέμμα χωνόταν ως τα κατώβια της ψυχής του Γκράτλαντ και τον αναστάτωνε. Μά κατέδαζε άμεσως τα ματιά του και συνέχιζε το δρόμο του, εύτυχισμένος και δυστυχισμένος μαζί. Γιατί ήταν, βέβαια, μεγάλη ευτυχία γι' αυτόν το ότι είχε κινήσει την προσοχή της όμορφης αρχόντισσας. Μά, από το άλλο μέρος, καταλάβαινε πόσο μεγάλη ήταν η απόσταση που τους χώριζε κι' η σκέψις αυτή τον έκανε δυστυχισμένο. Κι' έπειτα η γοητευτική Όρελία ήταν γυναίκα του αφέντη του. Μήπως δεν είχε όρκειση στο δούκα πίστι κι' αφοσίωση σ' όλη του τη ζωή; Πώς θα μπορούσε, λοιπόν, να τον προδώσει;

Μά, μια μέρα που περιπατούσε μέσα στον κήπο του δούκα, κοιτάζοντας, θυσιάζοντας στις θλιμένες σκέψεις του, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στη δούκισσα, που είχε καταβή κι' αυτή για να κόψει τον περίπατό της, χωρίς να έχει γύρω της καμμία από τις ακόλουθους της.

Γκράτλαντ, που είχε η δούκισσα, ενώ αυτές υποκλινόταν μπροστά της, δεν αγάπησε ποτέ σου καμμία γυναίκα;

—Μιλάς σαν ν' αγαπάς κιόλας, Γκράτλαντ, του είπε η δούκισσα χαμογελώντας.

—Αυτό δεν πρέπει να γίνω.

Η δούκισσα χαμογέλασε. —Μιλάς σαν ν' αγαπάς κιόλας, Γκράτλαντ, είπε. Ποιά είναι, λοιπόν, η γυναίκα που σου ένεπνευσε αυτό το μεγάλο αίσθημα;

Είχε πάει κοντά του και τον κύτταξε με τα φλογερά μάτια της.

Ο ιππότης κατέβασε το κεφάλι.

—Μια γυναίκα που δεν θα μ' αγαπήσει ποτέ! απάντησε.

—Κι' αν αυτή η γυναίκα, είπε η δούκισσα, έρχοταν μόνη της σε σένα και σου έλεγε πως η αγάπη της είναι το ίδιο μεγάλη και δυνατή σαν τη δική σου, τι θα έκανες, Γκράτλαντ;

—Θα την εδιώχνα, κυρία.

—Διώξε την, Γκράτλαντ!

Το βλέμμα της είχε γίνει τρυφερό και χαϊδευτικό και τα χείλη της έτρεμαν από συγκίνηση. Ο ιππότης έπεσε στα γόνατα.

—Συγχωρέστε με, κυρία, είπε. Ήταν μια μεγάλη διαστροφή αυτό που είπα πιο πριν. Δεν θα είχα την τόλμη να την διώξω ποτέ, αλλά θα περπατούσα στα πόδια της, όπως κάνω αυτή τη στιγμή και θα της έλεγα: Είμαι σκλάβος σας σ' όλη μου τη ζωή. Αν μπορούσα, σας δώσω την ευτυχία, θα είμαι ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου. Αν όχι, ο κεραιώνας του πέσου στο κεφάλι μου και να με κατακλέψω!

Η δούκισσα τον έπιασε από

Από τότε οι μέρες και πιο πολύ οι νύχτες, άρχισαν να κυλούν ευτυχισμένες για τους δυο παρτενέριους. Ο ιππότης είχε παραμερίσει πια όλους τους δισταγμούς του. Κι' η Όρελία ξεχνούσε όλα αυτά και πιο πολύ την πίστι και το σεβασμό που άφειλε στον άντρα της.

Πέρασαν μερικοί μήνες από τότε.

Μια μέρα, ο δούκας της Βρετανίας κάλεσε τον ιππότη στο δωμάτιό του. Ήταν μόνοι κι' ο φρουδάρχης τον έβαλε να καθήσει σ' ένα καθισμα πλάι του.

—Γκράτλαντ, του είπε, τι θα έκανες αν ήσουν παντρεμένος και μαθαίνες πως η γυναίκα σου σε προδίδει μ' έναν άλλον;

Ο ιππότης ανατρίχισε.

—Δεν είμαι παντρεμένος, αφέντη, είπε.

—Κι' αν ήσουν, Γκράτλαντ;

Τα μάτια του δούκα χάνονταν μέσα στα δικά του και το βλέμμα του ανασκόλευε την καρδιά του.

—Μίλησέ μου σαν τίμιος άνθρωπος, Γκράτλαντ, ξαναείπε ο δούκας.

—Θα τιμωρούσα τον άνθρωπο που μου έκλεψε την τιμή, απάντησε ο ιππότης.

—Μιλάς σωστά, είπε ο δούκας.

Και πρόσθεσε σε λίγο:

—Μάθε, Γκράτλαντ, πως η γυναίκα μου με προδίδει. Έχω αποδείξει γι' αυτό...

—Και ξερετε ποιός είναι ο άνθρωπος που σας έκλεψε την τιμή; τώλησε να ρωτήσει ο ιππότης.

—Ναί, απάντησε ο δούκας. —Τότε δεν έχετε παρά να τον τιμωρήσετε όπως του αξίζει. Είπε ο ιππότης.

—Αυτό σκέφτομαι να κάνω, απάντησε ο δούκας. Μά δεν θέλω να μαντέψω κανείς το παραμικρό...

—Εμείναν κι' οι δυο σιωπηλοί για μερικές στιγμές.

Σε λίγο, ο δούκας είπε:

—Μου χρειάζεται ένας άνθρωπος σίγουρος για να του αναθέσω αυτή την εντολή. Ήσουν πάντα πιστός σε μένα, Γκράτλαντ. Θέλεις να την αναλάβεις;

Ο ιππότης κατάλαβε.

—Ναί, απάντησε, φέρνοντας το χέρι στην καρδιά. Ή διαταγή σας θα εκτελεστεί, αφέντη!

Σηκώθηκε άμεσως από τη θέση του και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Τη στιγμή που έπιασε το πό-

μολο για να την ανοίξει, άκουσε το δούκα πίσω του που του έλεγε:

—Έχω εμπιστοσύνη σε σένα, Γκράτλαντ! Δεν πρέπει να μάθω κανείς τίποτα! Κανείς!... Ούτε εκείνη!

—Δεν θα το μάθω κανείς! απάντησε ο ιππότης κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Κι' ο ιππότης τήρησε την υποσχασή του.

Το θράδυ εκείνο ήταν της υπερασσίας και, κατά τα μεσάνυχτα, ανέθηκε στις επάλξεις για να επιθεωρήσει τους φρουρούς. Άλλ' όταν έφτασε στην ψηλότερη απ' αυτές, ρίχτηκε στο κενό...

Ρίχτηκε στο κενό αφού έριξε ένα δέλεμα τελευταίου αποχαλρετισμού προς τα παράθυρα του διαμερισματος της αγαπημένης του.

Δεν θα την ξανάβλεπε πιά. Μοναχά στον ουρανό θα τη συναντούσε...

—Χαίρε, αγάπη μου!... Χαίρε για πάντα!...

Το σκοτάδι ήταν πυκνό και κανείς δεν κατάλαβε το παραμικρό.

Το άλλο πρωί, βρήκαν το πτώμα του παραμορφωμένο πάνω στα βράχια που πασιάνωναν τον όγκο του γύργου κι' όλοι φαντάστηκαν πως το πυκνό σκοτάδι της περασμένης νύχτας είχε κάψει τον ιππότη να παραπατήσει, καθώς προχωρούσε από τη μία επάλξη στην άλλη και να δροί έτσι τραγικό θάνατο.

Η Όρελία ήταν απαρνηγόρητη για το θάνατό του. Άλλα δεν υποπτεύθηκε ποτέ την τραγική αλήθεια. Ο μόνος που την ήξερε ήταν ο δούκας. Αυτός, όμως, δεν μίλησε ποτέ.

Έπειτα από λίγον καιρό, η δούκισσα ζήτησε από τον άντρα της την άδεια ν' αποτραβηχτεί σ' ένα γειτονικό μοναστήρι. Κι' εκεί πέρασε την υπόλοιπη ζωή της, βρηγώντας τη γαμνή για πάντα αγάπη της...

ΡΑΟΥΛ ΝΤΕ ΜΙΡΜΟΝ

Θεραπεύονται με ώριμες ασκήσεις

Οι περισσότεροι απ' τους ανθρώπους που εργάζονται είτε στο σπίτι τους είτε έξω απ' αυτό, παραπονούνται για πόνους στους ώμους και στις ωμοπλάτες, ιδίως στο τέλος της ημέρας. Πιστεύουν πως έχουν ασηθρίτιδα ή ρευματισμούς και ξεδεύουν του κάκου χρόνο και χρήμα για διαθερμίες ή άλλες θεραπείες και φάρμακα, που δεν τους φέρνουν ουσιαστική ωφέλεια. Άλλοι πάλι, επειδή πονούν, χρησιμοποιούν τα χέρια τους όσο το δυνατόν λιγότερο, κι' αυτό ακριβώς χειροτερεύει την κατάστασή τους.

Μπορούν ωστόσο ν' απαλλαγούν τελείως απ' τους πόνους αυτούς, αν μάθουν να μεταχειρίζονται όπως πρέπει τους μύς των χεριών τους. Ας αρχίσουμε απ' τους μύς των ώμων.

Η κόρυσις όλης της ημέρας τους προκαλεί μια κατάσταση υπερεπάσεως. Ο καλύτερος λοιπόν τρόπος ανακούφισης είναι η ένστικτη κίνηση που κάνουν τα μύρα: το τέντωμα.

Δοκιμάστε την και σεις: Εισπνεύστε αργά, σηκώστε τα χέρια σας ως το ύψος των ώμων, με τους άγκωνες λυγισμένους, κι' ακουμπήστε στους ώμους σας τις άκρες των δακτύλων. Ανασηκώστε ύστερα το αριστερό μπράτσο όσο το δυνατόν ψηλότερα, με δύναμη όμως, τόσο ώστε να νοιώσετε ένα τράξιμο στα χέρια και στην πλάτη. Η εισπνοή σας πρέπει να μην είναι συνεχής, αλλά διακεκομμένη, σαν να μυρίζετε πολλές φορές ένα λουλούδι. Ύστερα εκπνεύστε.

Επαναλαμβάνετε αυτό το τέντωμα και με το άλλο χέρι.

Και μια άλλη άσκηση που κάνει εύλογους τους μύς των ώμων κι' εξαφανίζει τους πόνους

τους: Ανασηκώστε τους ώμους όσο το δυνατόν περισσότερο. Ύστερα τους φέρνετε εμπρός, κάτω, πίσω κι' επάνω πάλι, ώστε να διαγράφουν ένα ολόκληρο κύκλο. Εκτελείτε κατόπιν την ίδια περιστροφή κατά την αντίθετη διεύθυνση. Οι παρακάτω ασκήσεις είναι ειδικές για τους μύς των ωμοπλάτων:

Με τους άγκωνες αλύγιστους, περιστρέψτε τα χέρια σας προς τα εμπρός, επάνω πίσω και κάτω, περίπου σαν να πετάτε με φτερά. Οι παλάμες θα είναι διαρκώς προς τα κάτω. Καθώς φέρετε τα χέρια σας προς τα κάτω, θα νοιώσετε μια αντίσταση στις ωμοπλάτες. Αδιστάστε τότε να χαλαρώσουν, ως ο- του τις αισθανθήτε να γλιστρούν ως τη σπονδυλική στήλη και να την αγγίζουν. Αυτό ακριβώς το γλύστρισμα είναι ο σκοπός όλων της κίνησης. Στο ανέδασμα των χεριών εισπνεύετε και στο κατέβασμα εκπνεύετε.

Τα χέρια σας κρέμονται στα πλευρά σας με τις παλάμες προς τα έξω. Τα περιστρέψτε προς τα πίσω και προς τα πάνω, κυκλικά, προσέχοντας να μη στρέψετε η λυγιστε καθόλου τον κορμό σας. Αν βρείτε πολλή δυσκολία στην άσκηση, δοκιμάστε με το κάθε χέρι χωριστά. Σε λίγες βδομάδες, θα διαπιστώσετε τα λαμπρά αποτελέσματα αυτής της άσκησης: Θ' αποκτήσετε ψηλότερη λεπτότητα και πιο εύλογιστη κορμοστασιά κι' ένα ύψος αυτοπεποίθησης. Και κάτι που ενδιαφέρει ιδιαίτε- ρως τις μεσόκοπες γυναίκες: Αν βρείτε αυτή την άσκηση γρήγορα το τόσο αντιπαθητικό διπλοσάγονο. Συγχρόνως, γίνεται έτσι ένα είδος μασσάζ της βάσεως του τραχήλου, με το οποίο διαλύονται οι τοπικές συσσω- ρεύσεις λίπους που σχηματίζονται πολλές φορές στο μέ-

1) Το τέντωμα. 2) Η άσκηση που κάνει εύλογους τους μύς των ώμων. 3) και 4) Ειδικές ασκήσεις για τους μύς των ωμοπλάτων. 5) Τα μέρη όπου πρέπει να γίνεται το μασσάζ για τους πόνους του καρπού των χεριών. 6) Η άσκηση για να χαλαρώσουν οι μύς της «ράχης» του χεριού.

Η άσκηση αυτή βοηθάει το ξεκούρασμα των μυών της πλάτης και εξαφανίζει τους όληρους πόνους.

τοίχο, με τα χέρια σας τεντωμένα και τις παλάμες σας κολι- λημένες πάνω του. Τα δάχτυλά σας θάνε τεντωμένα κι' οι καρ- ποί θα σχηματίζουν όρθια γωνία με τα μπράτσα. Επαναλαμβάνετε πολλές φορές την ημέρα την άσκηση αυτή, που ωφελεί επίσης και τους μύς των μπράτσων.

Λυγίζετε πολλές φορές τα δάχτυλά σας, όσο το δυνατόν προς τα πίσω. Σε λίγες βδομάδες, θα νοιώσετε τα χέρια σας πιο ελαφρά και ξεκούρα- στα. Οι ώμοι σας θα πώσουν να σας ένοχλούν.

Κι' επι πλέον, θα καλύτερησει η εμφάνισις των χεριών σας, χωρίς στην τόνωση της κυκλοφορίας του αίματος.

Οι αρθρώσεις θα ξεπροβούν, μ' αυτή την ει- δική γυμναστική, τα χέρια σας δεν θα παγώνουν πια το χειμώνα, και δεν θα υποφέρετε απ' τις ένοχλησεις εκείνες που τις νομίζουν πολλοί για ρευματισμούς.

Όπως βλέπετε με τις ά- σκήσεις αυτές θα μπορείτε να λυτρωθείτε από μια ένο- χληση που γίνεται αιτία να μένετε κλεισμένοι στο σπίτι, να εγκαταλείψετε τις εργα- σίες σας, να γάνετε πολύτι- μω χρόνο που θα μπορούσα- τε να τον διαθέσετε για χί- λους δυο πρακτικούς σκο- πούς.

Παράλληλα με τις σωτή- ριες αυτές ασκήσεις μπορεί- τε, όπως γράφουμε, να κά- μετε και μασσάζ. Ακόμη κα- λύτερα, αν αναθέσετε τη φροντίδα αυτή σε μια ειδική μασσέρ. Έτσι το κακό θα περάσει ακόμη γρηγορώτερα.

Μια βιταμίνη που... δεν υπάρχει

Η Όμορπονδία των αμερικανικών εταιριών πειραματικές βιολογικές απεάσισε να διαγρά- ψη τη βιταμίνη Ρ από τον κατάλογο των βιτα- μινών, για το λόγο ότι η ύπαρξή της δεν αποδείχτηκε πειραματικά ως σήμερα. Η σχετική απόφαση αναέ- ρει τα εξής: «Ο όρος «βιταμίνη Ρ» δόθηκε αρχικά σε μια ουσία που περιείχετο στο χυμό του λεμονιού. Υ- πετίθετο ότι μπορούσε να περιορίση μια αιμορραγία και ότι παρέτεινε τη ζωή των πειραματιζώων που εί- χαν προσβληθεί από σκορβούτο. Οι ίσχυρισμοί αυτοί δεν έπεδεβαιώθησαν ως σήμερα».

Παράλληλα με τις σωτή- ριες αυτές ασκήσεις μπορεί- τε, όπως γράφουμε, να κά- μετε και μασσάζ. Ακόμη κα- λύτερα, αν αναθέσετε τη φροντίδα αυτή σε μια ειδική μασσέρ. Έτσι το κακό θα περάσει ακόμη γρηγορώτερα.

Μια βιταμίνη που... δεν υπάρχει

Η Όμορπονδία των αμερικανικών εταιριών πειραματικές βιολογικές απεάσισε να διαγρά- ψη τη βιταμίνη Ρ από τον κατάλογο των βιτα- μινών, για το λόγο ότι η ύπαρξή της δεν αποδείχτηκε πειραματικά ως σήμερα. Η σχετική απόφαση αναέ- ρει τα εξής: «Ο όρος «βιταμίνη Ρ» δόθηκε αρχικά σε μια ουσία που περιείχετο στο χυμό του λεμονιού. Υ- πετίθετο ότι μπορούσε να περιορίση μια αιμορραγία και ότι παρέτεινε τη ζωή των πειραματιζώων που εί- χαν προσβληθεί από σκορβούτο. Οι ίσχυρισμοί αυτοί δεν έπεδεβαιώθησαν ως σήμερα».

Παράλληλα με τις σωτή- ριες αυτές ασκήσεις μπορεί- τε, όπως γράφουμε, να κά- μετε και μασσάζ. Ακόμη κα- λύτερα, αν αναθέσετε τη φροντίδα αυτή σε μια ειδική μασσέρ. Έτσι το κακό θα περάσει ακόμη γρηγορώτερα.

Μια βιταμίνη που... δεν υπάρχει

Η Όμορπονδία των αμερικανικών εταιριών πειραματικές βιολογικές απεάσισε να διαγρά- ψη τη βιταμίνη Ρ από τον κατάλογο των βιτα- μινών, για το λόγο ότι η ύπαρξή της δεν αποδείχτηκε πειραματικά ως σήμερα. Η σχετική απόφαση αναέ- ρει τα εξής: «Ο όρος «βιταμίνη Ρ» δόθηκε αρχικά σε μια ουσία που περιείχετο στο χυμό του λεμονιού. Υ- πετίθετο ότι μπορούσε να περιορίση μια αιμορραγία και ότι παρέτεινε τη ζωή των πειραματιζώων που εί- χαν προσβληθεί από σκορβούτο. Οι ίσχυρισμοί αυτοί δεν έπεδεβαιώθησαν ως σήμερα».

Παράλληλα με τις σωτή- ριες αυτές ασκήσεις μπορεί- τε, όπως γράφουμε, να κά- μετε και μασσάζ. Ακόμη κα- λύτερα, αν αναθέσετε τη φροντίδα αυτή σε μια ειδική μασσέρ. Έτσι το κακό θα περάσει ακόμη γρηγορώτερα.

Μια βιταμίνη που... δεν υπάρχει

Η Όμορπονδία των αμερικανικών εταιριών πειραματικές βιολογικές απεάσισε να διαγρά- ψη τη βιταμίνη Ρ από τον κατάλογο των βιτα- μινών, για το λόγο ότι η ύπαρξή της δεν αποδείχτηκε πειραματικά ως σήμερα. Η σχετική απόφαση αναέ- ρει τα εξής: «Ο όρος «βιταμίνη Ρ» δόθηκε αρχικά σε μια ουσία που περιείχετο στο χυμό του λεμονιού. Υ- πετίθετο ότι μπορούσε να περιορίση μια αιμορραγία και ότι παρέτεινε τη ζωή των πειραματιζώων που εί- χαν προσβληθεί από σκορβούτο. Οι ίσχυρισμοί αυτοί δεν έπεδεβαιώθησαν ως σήμερα».

Παράλληλα με τις σωτή- ριες αυτές ασκήσεις μπορεί- τε, όπως γράφουμε, να κά- μετε και μασσάζ. Ακόμη κα- λύτερα, αν αναθέσετε τη φροντίδα αυτή σε μια ειδική μασσέρ. Έτσι το κακό θα περάσει ακόμη γρηγορώτερα.

Μια βιταμίνη που... δεν υπάρχει

Η Όμορπονδία των αμερικανικών εταιριών πειραματικές βιολογικές απεάσισε να διαγρά- ψη τη βιταμίνη Ρ από τον κατάλογο των βιτα- μινών, για το λόγο ότι η ύπαρξή της δεν αποδείχτηκε πειραματικά ως σήμερα. Η σχετική απόφαση αναέ- ρει τα εξής: «Ο όρος «βιταμίνη Ρ» δόθηκε αρχικά σε μια ουσία που περιείχετο στο χυμό του λεμονιού. Υ- πετίθετο ότι μπορούσε να περιορίση μια αιμορραγία και ότι παρέτεινε τη ζωή των πειραματιζώων που εί- χαν προσβληθεί από σκορβούτο. Οι ίσχυρισμοί αυτοί δεν έπεδεβαιώθησαν ως σήμερα».

Παράλληλα με τις σωτή- ριες αυτές ασκήσεις μπορεί- τε, όπως γράφουμε, να κά- μετε και μασσάζ. Ακόμη κα- λύτερα, αν αναθέσετε τη φροντίδα αυτή σε μια ειδική μασσέρ. Έτσι το κακό θα περάσει ακόμη γρηγορώτερα.

Μια βιταμίνη που... δεν υπάρχει

Η Όμορπονδία των αμερικανικών εταιριών πειραματικές βιολογικές απεάσισε να διαγρά- ψη τη βιταμίνη Ρ από τον κατάλογο των βιτα- μινών, για το λόγο ότι η ύπαρξή της δεν αποδείχτηκε πειραματικά ως σήμερα. Η σχετική απόφαση αναέ- ρει τα εξής: «Ο όρος «βιταμίνη Ρ» δόθηκε αρχικά σε μια ουσία που περιείχετο στο χυμό του λεμονιού. Υ- πετίθετο ότι μπορούσε να περιορίση μια αιμορραγία και ότι παρέτεινε τη ζωή των πειραματιζώων που εί- χαν προσβληθεί από σκορβούτο. Οι ίσχυρισμοί αυτοί δεν έπεδεβαιώθησαν ως σήμερα».

Παράλληλα με τις σωτή- ριες αυτές ασκήσεις μπορεί- τε, όπως γράφουμε, να κά- μετε και μασσάζ. Ακόμη κα- λύτερα, αν αναθέσετε τη φροντίδα αυτή σε μια ειδική μασσέρ. Έτσι το κακό θα περάσει ακόμη γρηγορώτερα.

Μια βιταμίνη που... δεν υπάρχει

Η Όμορπονδία των αμερικανικών εταιριών πειραματικές βιολογικές απεάσισε να διαγρά- ψη τη βιταμίνη Ρ από τον κατάλογο των βιτα- μινών, για το λόγο ότι η ύπαρξή της δεν αποδείχτηκε πειραματικά ως σήμερα. Η σχετική απόφαση αναέ- ρει τα εξής: «Ο όρος «βιταμίνη Ρ» δόθηκε αρχικά σε μια ουσία που περιείχετο στο χυμό του λεμονιού. Υ- πετίθετο ότι μπορούσε να περιορίση μια αιμορραγία και ότι παρέτεινε τη ζωή των πειραματιζώων που εί- χαν προσβληθεί από σκορβούτο. Οι ίσχυρισμοί αυτοί δεν έπεδεβαιώθησαν ως σήμερα».

Παράλληλα με τις σωτή- ριες αυτές ασκήσεις μπορεί- τε, όπως γράφουμε, να κά- μετε και μασσάζ. Ακόμη κα- λύτερα, αν αναθέσετε τη φροντίδα αυτή σε μια ειδική μασσέρ. Έτσι το κακό θα περάσει ακόμη γρηγορώτερα.

Μια βιταμίνη που... δεν υπάρχει

Η Όμορπονδία των αμερικανικών εταιριών πειραματικές βιολογικές απεάσισε να διαγρά- ψη τη βιταμίνη Ρ από τον κατάλογο των βιτα- μινών, για το λόγο ότι η ύπαρξή της δεν αποδείχτηκε πειραματικά ως σήμερα. Η σχετική απόφαση αναέ- ρει τα εξής: «Ο όρος «βιταμίνη Ρ» δόθηκε αρχικά σε μια ουσία που περιείχετο στο χυμό του λεμονιού. Υ- πετίθετο ότι μπορούσε να περιορίση μια αιμορραγία και ότι παρέτεινε τη ζωή των πειραματιζώων που εί- χαν προσβληθεί από σκορβούτο. Οι ίσχυρισμοί αυτοί δεν έπεδεβαιώθησαν ως σήμερα».

Παράλληλα με τις σωτή- ριες αυτές ασκήσεις μπορεί- τε, όπως γράφουμε, να κά- μετε και μασσάζ. Ακόμη κα- λύτερα, αν αναθέσετε τη φροντίδα αυτή σε μια ειδική μασσέρ. Έτσι το κακό θα περάσει ακόμη γρηγορώτερα.

Μια βιταμίνη που... δεν υπάρχει

Η Όμορπονδία των αμερικανικών εταιριών πειραματικές βιολογικές απεάσισε να διαγρά- ψη τη βιταμίνη Ρ από τον κατάλογο των βιτα- μινών, για το λόγο ότι η ύπαρξή της δεν αποδείχτηκε πειραματικά ως σήμερα. Η σχετική απόφαση αναέ- ρει τα εξής: «Ο όρος «βιταμίνη Ρ» δόθηκε αρχικά σε μια ουσία που περιείχετο στο χυμό του λεμονιού. Υ- πετίθετο ότι μπορούσε να περιορίση μια αιμορραγία και ότι παρέτεινε τη ζωή των πειραματιζώων που εί- χαν προσβληθεί από σκορβούτο. Οι ίσχυρισμοί αυτοί δεν έπεδεβαιώθησαν ως σήμερα».

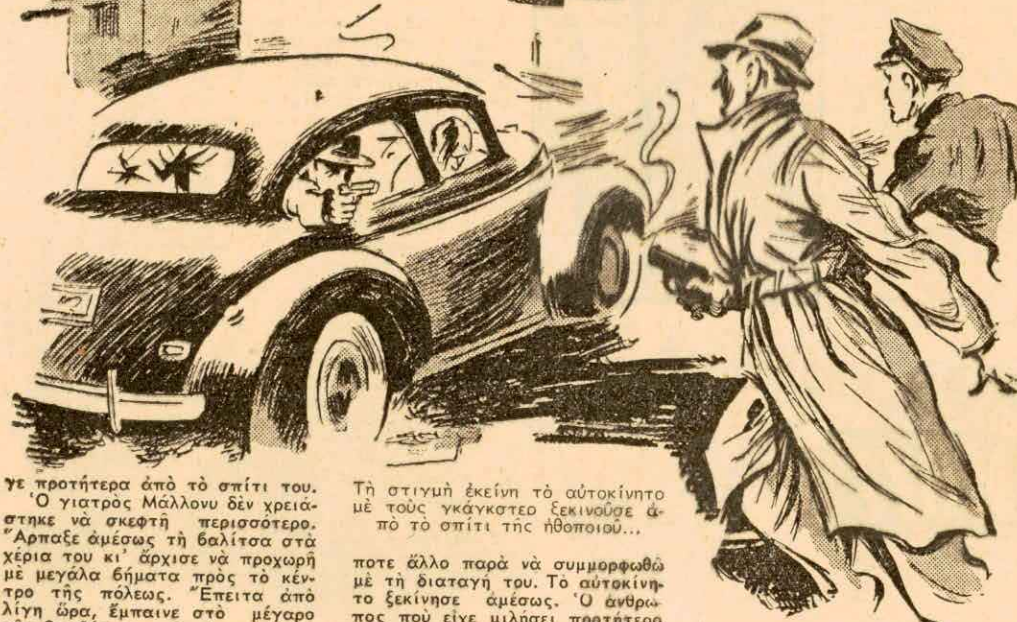
Ο γιατρός Μάλλον άνοιξε, ξαφνικά, τα μάτια του. Το κεφάλι του τον πονούσε τρομερά. Αυτό όμως, δεν τον εμπόδιζε να σκέφτεται. Παράξενα πράγματα του είχαν συμβεί και τώρα βρισκόταν μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του. Είχε αποκοιμηθεί, λοιπόν, στα σκαλοπάτια του σπιτιού του; "Η..."

"Έφασε στην τσέπη του παλτού του. "Οχι, δεν ανείρενόταν. Μέσα σ' αυτή, βρισκόταν η δέσμη των χαρτονομισμάτων που του είχαν δώσει..."

Τα πόδια του χτύπησαν κείνη τη στιγμή σ' ένα αντικείμενο. "Ο γιατρός Μάλλον έσκυψε κι είδε πως επρόκειτο για τη βαλίτσα του με τα εργαλεία και τα φάρμακά του. Και τα θυμήθηκε τώρα όλα: Είχε πάρει μαζί του τη βαλίτσα του όταν έφυ-

γαλίτσα με τα εργαλεία και τα φάρμακα κι' έφυγα. Λίγο πιο κάτω από το σπίτι μου, ήταν σταματημένο ένα αυτοκίνητο με σκουτά τα φανάρια του. Δεν υποπτεύθηκα το παραμικρό και συνέχισα το δρόμο μου. Αλλά, μόλις έφτασα κοντά στο αυτοκίνητο, δυο άνθρωποι τινάχτηκαν έξω με τα περιστροφικά στα χέρια. «Περάστε μέσα και τσιμουδιά», μου είπε ο ένας απ' αυτούς. Δεν μπορούσα να κάμω τί-

Νυχτερινή ΤΡΑΓΩΔΙΑ

γε προηγουμένως από το σπίτι του. "Ο γιατρός Μάλλον δεν χρειάστηκε να σκεφτεί περισσότερο. "Άρπαξε άμέσως τη βαλίτσα στα χέρια του κι' άρχισε να προχωρή με μεγάλα βήματα προς το κέντρο της πόλεως. "Επειτα από λίγη ώρα, έμπαινε στο μεγάλο της διευθύνσεως της αστυνομίας."

Μία μεγάλη αναταραχή έπικρατούσε εκεί. "Ωστόσο ο επιθεωρητής Τόμπσον, που τον γνώριζε προσωπικά, τον δέχτηκε άμέσως."

"Τι συμβαίνει, αγαπητέ μου γιατρέ; τον ρώτησε, βρίσκοντας πολύ περιεργή αυτή τη νυχτερινή επίσκεψη. Πρέπει να ξέρετε, πρόσθεσε άμέσως, πως είμαστε άποψη ανάστατοι εξ' αφορμής μιας θρασυτάτης ληστείας που έγινε εις βάρος της Κεντρικής Τραπεζής..."

"Αλλά θα σας χαρίσω μερικά λεπτά..."

"Οι γκαγκστερ είχαν θύματα; ρώτησε ο Μάλλον."

"Νομίζω ναί, απάντησε ο επιθεωρητής, γιατί διέκρινα πολλά ίχνη αίματος πάνω στο δρόμο... Μερικοί πόλισμαν τους κατάλαβαν καθώς έφευγαν κι' έγιναν σωστό μακελλίο μπροστά στην είσοδο της Τραπεζής..."

"Από τους δικούς μας σκοτώθηκε ένας και τραυματίστηκαν τρεις..."

"Αλλά που θα πάνε οι κακούργοι; Θα τους ανακαλύψω..."

"Ακούστε με πρώτα, είπε ο Μάλλον. Νομίζω πως θα μπορούσα να σας βοηθήσω."

"Σταμάτησε για μία στιγμή κι' έπειτα συνέχισε:

"Απόψε το βράδυ, καθώς ήμουν έτοιμος να πιασίσω, άκουσα το τηλέφωνό μου να χτυπά. Μία γυναίκα φωνή, που έτρεμε ελαφρά, με παρακαλούσε να τρέξω άμέσως στον αριθμό 5 της 31ης οδού, σ' απόσταση μερικών εκατοντάδων μέτρων από το σπίτι μου, για να ιδω κάποιον τραυματία που βρισκόταν σε κίνδυνο. Ντύθηκα βιαστικά, πήρα στα χέρια μου τη μικρή

Τη στιγμή εκείνη το αυτοκίνητο με τους γκαγκστερ ξεκίνησε από το σπίτι της ήθοποιου..."

ποτε άλλο παρά να συμμορφωθεί με τη διαταγή του. Το αυτοκίνητο ξεκίνησε άμέσως. "Ο άνθρωπος που είχε μιλήσει προηγουμένως έβγαλε τότε ένα μαντήλι και μου έδωσε τα μάτια, χωρίς και πάλι να φέρω καμμία αντίρρηση. Το αυτοκίνητο έτρεχε πάντα. Δεν ξέρω τι με έκανε να φανταζώμαι ότι γυρίζαμε διαρκώς στο ίδιο μέρος κι' ότι ο σκοπός των δυο γκαγκστερ ήταν να με παραπλανήσουν. Σταματήσαμε τέλος. «Κατέβητε», μου είπε ο ένας απ' αυτούς, τους αγνώστους. "Από τον κρότο που έκαναν τα θήματα μου κατάλαβα πως είχαμε μπή στην είσοδο ενός σπιτιού. "Επειτα περάσαμε σ' ένα άσυνερ, που μάς ανέβασε επτά ή οχτώ πατώματα, αν δεν έκαμα λάθος. "Άκουσα μία ή δυο πόρτες ν' ανοίγονται, ενώ κείνοι που πού με συνόδευαν ν' εσπρωξάν για να με κάμουν να προχωρήσω. "Υστερα μου έβγαλαν το μαντήλι από τα μάτια. Βρισκόμουν μέσα σ' ένα σαλόνι. Μία νέα στεκόταν λίγο παράμερα. Το πρόσωπό της φανέρωνε μεγάλη ταραχή. Νομίζω πως κάτι ήθελε να μου πη. "Αλλά ο ένας από τους δυο συνοδούς μου με τραβήξε από το χέρι. "Εμπρός! μου είπε. Δεν έχουμε καιρό να χάνουμε. Περάσαμε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο. Δυο τραυματίες βρισκόνταν εκεί, ο ένας πάνω σ' ένα κρεβάτι κι' ο άλλος πάνω σ' ένα ντιβάνι. Δυο άνθρωποι μ' άγριωτά πρόσωπα στεκόταν στο προσκήφαλό τους. "Γιατρέ, μου είπε ο ένας απ' αυτούς, κάμετε το καθήκον σας χωρίς να ρωτήσετε τίποτε. "Εσכם πάνω στον ένα από τους δυο τραυματίες. Αλλά δεν χρειαζόταν να του κάμω τίποτε. "Η καρδιά του είχε πάψει πια ν'

χτυπά. "Ήταν νεκρός. "Ο άλλος ζούσε ακόμη, αλλά η κατάσταση του ήταν σοβαρή. Του έβγαλα τα δυο βλήματα που είχε το ένα στο δεξιά ώμο και το άλλο στο μηρό του αριστερού ποδιού, περιποιηθήκα όσο μπορούσα καλύτερα τα τραύματά του και τα έδεσα με μερικούς επίδεσμούς που είχα στη βαλίτσα μου. "Επειτα, έτοιμάσθηκα να φύγω. Οι δυο γκαγκστερ μου έδεσαν και πάλι τα μάτια. "Επειτα από μερικές στιγμές, ξαναπήκαμε στο αυτοκίνητο, που άρχισε να τρέχει και πάλι. Καθώς προχωρούσαμε, ο ένας από τους δυο συνοδούς μου έβαλε κάτι μέσα στην τσέπη του παλτού μου. «'Η άμοιρή σας», μου είπε. Το αυτοκίνητο σταμάτησε σε μία στιγμή κι' ο ένας από τους αγνώστους με διέταξε να κατέβω. «Βρισκόσαστε μπροστά στο σπίτι σας», μου είπε. "Επειτα... Επειτα... δεν θυμάμαι

τίποτα πιά... Συνήλθα πριν από μερικά λεπτά μπροστά στην πόρτα του σπιτιού μου. Λέω συνήλθα, γιατί φαντάζομαι πως, τη στιγμή που πατούσα στο πεζοδρόμιο, οι γκαγκστερ με χτύπησαν στο κεφάλι και μ' έκαμαν να χάσω τις αισθήσεις μου. "Μήπως υποπευδύσατε που σας ώδηγησαν; ρώτησε ο εκτεθειμένος."

"Δεν έχω την παραμικρή ιδέα, απάντησε ο Μάλλον. Φαντάζομαι πως δεν με πήγαν μακριά από το σπίτι μου."

"Μιλήστε μου για τη νέα, ταρακάλεσε ο επιθεωρητής."

"Το μόνο που μπορώ να σας πω γι' αυτήν, απάντησε ο Μάλλον, είναι πως δεν είχε σχέση με τους γκαγκστερ. "Αν θέλετε μπορώ να προσθέσω πως ήταν πολύ όμορφη. Μου έδωσε την εντύπωση πως έπαιζε αναγκαστικά το ρόλο της."

"'Η νέα αυτή ξέρει τον αριθμό του τηλεφώνου σας, δεν είναι έτσι;"

"Και δέβαινα, αφού αυτή μου τηλεφώνησε."

"'Αν, λοιπόν, η υπόθεσις είναι σωστή, είπε ο επιθεωρητής, θα πρέπει να προσπαθήσει να επικοινωνήσει μ' έναν οποιαδήποτε τρόπο μαζί σας..."

"Το εύχομαι, μ' έλεγε, δεν το ελπίζω..."

"Όπωςδήποτε, καλά θα κάμετε να ξαναγυρίσετε στο σπίτι σας..."

"Στο μεταξύ, θα στείλω κάποιον στον αριθμό 5 της 31ης οδού, αν κι' είμαι δέβαιος

ότι δεν σας έτηλεφώνησαν από εκεί, αλλά σας έδωσαν τη διευθυνσι αυτού του σπιτιού, σκοπίμως."

"Αυτή είναι κι' η δική μου γνώμη, απάντησε ο Μάλλον."

"Έφυγε άμέσως και ξαναγύρισε σε λίγο στο σπίτι του. "Η υπηρέτρια του του είπε ότι, κατά τη διάρκεια της απουσίας του, μία γυναίκα τον είχε ζητήσει δυο φορές στο τηλέφωνο κι' ότι είχε φωνη πολύ έκπληκτη, νευραίνοντας πως δεν βρισκόταν εκεί."

"Οι νυχτερινές ώρες άρχισαν να κυλάνε άργα. "Ο γιατρός είχε ξαπλώσει σ' ένα ντιβάνι, αλλά του ήταν αδύνατο να ησυχάσει."

Κατά τις τέσσερες, τέλος, άκουσε το τηλέφωνο του να χτυπά. Μία γυναίκα φωνή έφτασε σ' αυτά του."

"Γυρίσατε, γιατρέ; είπε. Δόξα σοι ο Θεός!... Φοβόμουν πως δεν θα ξεμπερδύσατε από τα χέρια τους..."

"Νομίζω πως είμαι κανονικά ν' αντιστοιχίζω με τον φόντο..."

"Φιλονεύκουν μεταξύ τους κι' έτσι μπόρεσα να γλυτώσω ως το χάλι, όπου βρίσκεται το τηλέφωνο..."

"'Αν ξέρετε πόσο φοβάμαι..."

"Οι άνθρωποι αυτοί δεν διατάζουν μπροστά σε τίποτα..."

"Αλλά ποιοι; ρώτησε ο Μάλλον."

"Οι γκαγκστερ που μ' άναγκασαν να σας τηλεφωνήσω, απάντησε η συνομιλήτριά του στην άλλη άκρη του συρματος. Βρισκόμουν άποψη μόνη στο σπίτι μου, όταν άκουσα το κουδούνι της πόρτας να χτυπά..."

"'Ανοιξα άναποτη..."

"Μερικοί άνθρωποι μπήκαν τότε στο διαμέρισμά μου..."

"Κρατούσαν στα χέρια τους δυο συντρόφους τους που ήταν τραυματισμένοι..."

"Μην φοβόσαστε, μου είπε ένας από αυτούς. Δεν θα μείνουμε στο σπίτι σας, παρά μόνο όσο χρειάζεται για να χάσουν τη ίχνη μας εκείνοι που μάς καταδιώκουν..."

"Στο μεταξύ, πρέπει να φωνάξωμε ένα γιατρό..."

"Αλλά ποιά είσαθε και πού μένετε; ρώτησε ο γιατρός."

"Είμαι η ήθοποιος Μάμπελ..."

"Εκείνη τη στιγμή, άκουσθηκαν δυο κρότοι και δυνατό βοήτο μέσα στο ακουστικό..."

"Δεσποινίς Μάμπελ! φώναξε ο Μάλλον. Μιλήστε!..."

"Εμπρός!..."

"Αλλά δεν πήρε καμμία απάντηση..."

"Ω, Θεέ μου, τη σκότωσαν! ψιθύρισε, ενώ κρεμούσε το ακουστικό..."

Το ξανασήκωσε άμέσως και παίρνοντας τον επιθεωρητή Τόμπσον, του έφηγγε την συνομιλία του με τη νέα και τον άτροδοκτο τερματισμό της."

Τα υπόλοιπα ξετυλίχθηκαν με κινηματογραφική ταχύτητα. Οι αστυνομικοί, ξεκινώντας από την υπόθεσι του Μάλλον, δεν τον είχαν πάει μακριά, δεν δυσκολεύτηκαν ν' ανακαλύψουν πως επρόκειτο για την ήθοποιό Μάμπελ Γκόρντον, που έμεινε σε μικρή απόσταση από το σπίτι του γιατρού κι' έτρεξαν άμέσως εκεί."

Τη στιγμή εκείνη, το αυτοκίνητο με τους γκαγκστερ ξεκινούσε από το σπίτι της ήθοποιου. "Ανακοινώθηκε τότε μία άγρια συμπλοκή, που το αποτέλεσμα τους ήταν τραγικό, για τους κακοποιούς. Δύο απ' αυτούς βρήκαν το θάνατο και δυο άλλοι τραυματίστηκαν σοβαρά. Μερικές σφαίρες αποτέλειωσαν επίσης τον τραυματία που είχε περιποιηθεί προηγουμένως ο Μάλλον."

Οι αστυνομικοί ανέβηκαν κατόπιν στο διαμέρισμά της ήθοποιου. "Η Μάμπελ Γκόρντον ήταν πεσμένη ανάσκελα στο χάλι, πλάι στη συσκευή του τηλεφώνου, με δυο σφαίρες στο στήθος. "Η καρδιά της δεν χτυπούσε πιά. "Όπως ήταν εύκολο να καταλάβει κανείς, οι γκαγκστερ την είχαν προλάβει τη στιγμή που τηλεφωνούσε στο γιατρό και την είχαν σκοτώσει."

"ΟΜΠΕΡ ΧΑΡΙΜΑΝ

Ε ΟΡΤΗ των Θαρρηλίων στας άρχαιας 'Αθήνας. Οι κάτοικοι του κλεινού 'Αστεως έπρεπε να «καθαρθούν» με τη θυσία δυο ανθρώπων στο θεό 'Απόλλωνα."

"Ο ένας απ' αυτούς θα πέθαινε για τους άντρες και ο άλλος για τις γυναίκες. Τα θύματα αυτά έλεγοντο «φάρμακοί». Τα μετέφεραν, την ημέρα της θυσίας, έξω απ' την πόλη, σε παράλιο μέρος, με συνοδεία ειδικής «αυλώδας» που έκαλειτο «κραδής νόμος»."

Το λαϊμό εκείνου που θα πέθαινε για τους άντρες τον στεφάνωναν με μαύρα σικά και του άλλου με άσπρα."

"Ενώ βάδιζαν προς το μέρος που θα έγινετο η θυσία, τους ράβδιζαν, τους έβριχναν σικά και άλλα πράγματα και τους έβαζαν στα χέρια τυρί, σικά και ψωμί για να φάνε."

Τέλος τους έκαιναν σε φωτιά, που άναβαν από ξύλα σκιιάς. "Η τέφρα τους ριχνόταν στη θάλασσα και, όπως λέει ο Τζέτζης, την έπαιρναν οι άνεμοι."

★

"Η θυσία αυτή προς τον 'Απόλλωνα, θεό της ζωής, της χαράς και της αρμονίας, αλλά και της καταστροφής και του θανάτου, ήταν «έξιλαστήρια» και «καθαρήσια»."

"Επίστευαν πως είχε τη δύναμη να καθαρίζει την ατμόσφαιρα, να απαλλάσσει τη γη από τα παντός είδους πτώματα και τις δυσωδίες τους, να καταπαύει τις επιδημίες, που αποδεκάτιζαν τους ανθρώπους και να χαρίζη την υγεία και τη δύναμη σε εξαντλημένα από την αρώσσεια σώματα."

Προς τον 'Απόλλωνα, λοιπόν, άπευθύνοντο οι 'Ελληνες στους δύσκολους καιρούς της πείνας, της αρώσσειας και της δυστυχίας."

"Όταν η ασθένεια μαστίζε την πόλη των Θηβών, τον καιρό του Οιδίποδος, άκούσθηκαν απ' όλα τα μέρη ν' αντηχούν παιάνες, που έπεκαλούντο την προστασία του Δηλίου θεού κατά της καταστρεπτικής μάστιγας."

★

Στα αρχαιότερα χρόνια ήταν έθελονταί τα θύματα της θυσίας προς το θεό της 'Υγείας. Χωρίς καμμία πίση, πολίτες τίμιοι με καλή κοινωνική θέσι, προσέφερον να σφαιναστούν, για ν' απαλλαγεί η χώρα τους απ' το κακό που τη βόηκε."

"Αργότερα, η σκέψη πως ο θεός 'Απόλλων χάριζε τη σωματική υγεία, συμπληρώθηκε με την ιδέα πως ήταν επίσης ικανός να δώσει και την ήθικη υγεία."

"Ετσι ο 'Απόλλων έγινε, όχι μονάχα γιατρός των σωμάτων, αλλά και των ψυχών, «θεός καθάρσιος»."

Κάθε έγκλημα χρειαζόταν τιμωρία ή εξίλασιμό. "Ο φόνος, διαμμένος απ' την πόλη, αποκλεισμένος απ' τις δημοτικές τελετές, διοκόμενος απ' τις 'Ερινύες δεν αίσθανόταν τον εαυτό του χαμένο για πάντα. "Εάν πήγαινε στον 'Απόλλωνα μετανοιώνοντας και ικέτης, ήταν βέβαιος πως θα γινόταν απ' αυτόν δεκτός. "Ήξερε πως ο θεός είχε στη διάθεσί του μέσα καθαριμού για να αποπλύνει το έγκλημά του. "Όταν έρραντίζετο με το αίμα του ίλαστήριου θύματος και έγγίγριζε με το κλαδί της ιερής δάφνης, που απόδιωχνε τα «κίαισματα» ήταν πλέον υπό την προστασία του αγαθού και ευσπλαχνικού θεού. Γινόταν «υπέρβητος» του 'Απόλλωνος μέχρι την ημέρα που ο εξίλασιμός έθεωρείτο άρεστός, όποτε μπορούσε να αναλάβει τη θέσι του μεταξύ των συμπολιτών του. "Θεός Σωτήρ» ο 'Απόλλων ήταν ο επανορθωτής των έγκλημάτων και ο λυτρωτής απ' το ήθικο κακό."

★

Κατά την έορτή, λοιπόν, των Θαρρηλίων, αντί, όπως στα αρχαιότερα χρόνια, να θυσιάζονται έθελονταί για την απαλλαγή της χώρας από κάποια επιδημία, έπεκράτησε, με το πέρασμα του χρόνου, το έθιμο να προσφέρονται ως θυσία στον 'Απόλλωνα δυο καταδικασμένοι σε θάνατο κακούργοι."

"Απ' τους έγκληματίες της χρονιάς διάλεγαν δυο για εξίλαστήρια θύματα

Θύτες και θύμα (Από άμφορία του δου αιώνας).

και τα έτρεφαν ίδιαιτέρας. Τα έπιδάρουναν δε με όλα τα έγκληματα, που έγιναν κατά το διάστημα του έτους. Καί τα «καθιέρωναν» στον 'Απόλλωνα, για να του φανούν ευχάριστοι. Νομίζαν πως ο «Καθάριος θεός» θα ίκανοποιείτο απ' τη θυσία και θα απήλλασσε την πόλη απ' τις τιμωρίες για τα άσχημα κακούργων, που την μόλυναν."

"Αρχικά οι έγκληματίες ώδηγούντο στο άκρο της θάλασσας, όπου έκανοποιείτο απ' τη θυσία και θα απήλλασσε την πόλη απ' τις τιμωρίες για τα άσχημα κακούργων, που την μόλυναν."

★

"Εξίλαστήριες θυσίες στον 'Απόλλωνα για την απαλλαγή και τον καθαρισμό των 'Αθηναίων απ' την επιδημία που τους άφάνιζε, πρωτόγιναν στην 'Αθήνα μετά το θάνατο του Κρητικού 'Ανδρόγεω."

"Από τότε έτελούντο κάθε χρόνο την έκτη και έβδομη ημέρα του μηνός Θαρρηλίωνος, γι' αυτό και κατανομάσθηκαν Θαρρηλίου. Παρόμοιες έορτες καθιερώθηκαν και στη Μασσαλία."

★

"Εξίλαστήριες ακόμα έορτές ήταν και τα «Δελφίνια», που έτελούντο στις αρχές του μηνός Μουνυχίωνος ιδίως στας 'Αθήνας και στην Αίγυπτο."

Μεγάλες εξίλαστήριες τελετές και θυσίες προς τιμήν του 'Απόλλωνος έγινόντο στη Λευκάδα. Κατ' αρχαιότατη συνήθεια κάθε χρόνο, κατά την ημέρα της έορτης του 'Απόλλωνος γκρέμιζαν έναν κατάδικο από το ύψος των άποκρημων βράχων του ακρωτηρίου Λευκάτας. "Ετσι πίστευαν πως εξευμενίζαν τον όργισμένο θεό."

Φιλάνθρωποι όμως οι Λευκαδίτες γρήγορα βρήκαν τα μέσα να σώσουν τη ζωή του καταδίκου. Για να ελαφρύνουν το πέσιμό του τον... σκέπαζαν με φτερά και τούδεσαν πουλιά στο σώμα του. "Ετοιμες βάρκες περιέμεναν να τον παραλάβουν αν ζούσε και να τον φέρουν στη γη της εξορίας του, όπως βεβαιώνει ο Στράβων."

"Από το βράχο αυτό, στον οποίο ύπαιρχε ναός του 'Απόλλωνος έπεσε αργότερα η ποιήτρια Σαπφώ."

"Ετσι ο βράχος — σήμερα είναι γνωστός με την ονομασία Βράχος της Κυράς — τραβούσε πλέον όλους τους έρωτευμένους. Καί το παράδειγμα της προδομένης στην αγάπη της ποιήτριας της Λέσβου το μιμήθηκαν και πολλοί άλλοι. Προκειμένου να τερματίσουν τη ζωή τους, προτιμούσαν το Λευκάτα. Κι' έφεταν από το τρομερό ύψος του στη θάλασσα, αφού πρόσφεραν θυσία στον 'Απόλλωνα."

"Ευγνώμονες οι 'Αθηναίοι προς τον «'Αλεξίκακον θεόν» 'Απόλλωνα, του φαιέρωσαν άγαλμα στην 'Ακρόπολι κατά το τέλος της επιδημίας του Πελοποννησιακού πολέμου. Οι κάτοικοι της Φυγαλείας του ανεγείρουν ναό, υπό παρόμοιες συνθήκες στις Βάσσες. Για τις καθαρτήριες ιδιότητές του ο 'Απόλλων λεγόταν στην Λίνδο «Λοίριος», αλλά και ως θεός της υγείας λεγόταν «Ούλιος 'Απόλλων». Οι νέοι του αφιέρωναν την κόψη τους όταν την πρωτόκοβαν και στα γυμνάσια έστηναν το άγαλμά του, ως σύμβολο πρότυπο της υγείας, ρώμης και ώμορφιάς."

Οι άνθρωποθυσίες είχαν σταματήσει πλέον, εύτυχώς. Πολιτισμένος λαός οι αρχαίοι 'Ελληνες έσπευσαν να αντικαταστήσουν τα ανθρώπινα θύματα με ζώα, μη ανεχόμενοι το άπαύδωρο θέαμα παρομοίων θυσιών."

"Η 'Ελλάδα πάντα διακρινόταν για τα εξημερωμένα ήθη της."

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Πομπή θυσίας (από αρχαίο άγγείο).

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Από τη ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Υγεία και ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Ο πρόεδρος "Αντρίου Τζόνσον.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ στο δικαστήριο

« Πώς ενδέχεται να δικασθώ
ό Τρούμαν

Υπάρχει πιθανότητα να παραπεμφθώ σε δίκη ο Πρόεδρος Τρούμαν, για την υπόθεση Μάκ Άρμπον; Οι πολιτικοί αντίπαλοί του έχουν επανалаθεί συχνά αυτή την απειλή εναντίον του.

«Αν γίνω πραγματικά μία τέτοια δίκη, πώς θα διεξαχθεί;

Όταν ο κατηγορούμενος είναι ένας αρχηγός Κράτους, βασιλεύς ή πρόεδρος δημοκρατίας, η δίκη του διαφέρει πολύ απ' τις συνηθισμένες, κι είναι πάντοτε δραματική και συγκλονιστική. «Ας ιδούμε τί όρίζει σχετικάς το Αμερικανικό Σύνταγμα.

Δεν συλλαμβάνει η αστυνομία τον ύψηλο κατηγορούμενο, ούτε και τον κρίνουν τα κοινά δικαστήρια. Τον δικάζουν τα νομοθετικά σώματα, δηλαδή η Βουλή των Αντιπροσώπων κι η Γερουσία. Η πρώτη άσκει εισαγγελικά καθήκοντα κι η δεύτερη δικαστικά. Η πρώτη κατηγορεί κι η δεύτερη κρίνει κι αποφασίζει.

Κατά τ' άλλα, η διαδικασία ακολουθεί τους κανόνες που εφαρμόζονται στις συνηθισμένες δίκες, με μόνη τη διαφορά ότι δεν χρειάζεται να είναι παρών ο κατηγορούμενος. Αρκεί μόνο ναχά ένα δικηγόρο για να τον υπερασπισθώ.

Αφού εξετασθούν οι μάρτυρες κι άγορεύσουν κατηγοροί και συνηγόροι, κάθε γερουσιαστής ψηφίζει: «Ένοχος» ή «Αθώος». Για να καταδικασθώ ο κατηγορούμενος, πρέπει να στρέφονται εναντίον του τα δύο τρίτα των ψήφων.

Μετά την καταδίκη, όρίζει η Βουλή την ποινή που πρέπει να επιβληθώ. Συχνά όμως η καταδικαστική απόφασις της Γερουσίας θεωρείται αρκετή ήθική ποινή, και δεν επιβάλλεται άλλη.

Πριν από ένα αιώνα περίπου έγινε στην Ουάσιγκτον η δίκη ενός άλλου Προέδρου, υπό συνθήκες περίεργα ανάλογες με τις σημερινές. Κατηγορούμενος ήταν τότε ο "Αντρίου Τζόνσον.

Ο Τζόνσον, γινός ενός φτωχού τεχνίτη, είχε μείνει όρφανός από μικρός κι είχε μάθει τη ραπτική τέχνη για να ζήση. Ός τα έφηβικά του χρόνια, δεν ήξερε καν άνάγνωσι και γραφή, γιατί δεν είχε μπόρεσει να πάθ στο σχολείο... Οι στερήσεις κι η σκληρή ζωή που πέ-

ρασε, επηρέασαν το χαρακτήρα του. Έτσι, όταν μεγάλωσε, ένοιωσε άπεράντη συμπάθεια για τους εργάτες και αντίπαθεια για τους εύπορους.

Μη έχοντας άλλα προσόντα απ' τη φυσική εύλωτιία του και μία αλσγερή επιθυμία να καλύτερήσει τη θέση των φτωχών, κατώρθωσε ώς τόσο ν' ανακατευθώ στην πολιτική και νά γίνω απ' το μεγάλο Λίνκολν "Αντιπρόεδρος των "Ηνωμ. Πολιτειών. Ήταν όμως μισήτος σε πολλόν κόσμο, γιατί, ενώ προερχόταν απ' το Νότο, είχε υποστηρίξει τους Βορείους στον έμφύλιον πόλεμο για την κατάργησι της δουλείας.

Όταν δολοφονήθηκε ο Λίνκολν, έγινε αυτός Πρόεδρος, ακριβώς όπως συνέβη ξαφνικά και με τον Τρούμαν μετά το θάνατο του Ρούζβελτ.

Ήταν άνθρωπος νηφάλιος. Ός τόσο, κατά την τελετή της όρκωμοσίας του έτυχε νάνε λίγο στο κέφι, κι αυτό ευχαρίστησε πολύ τους έχθρους τους που έσπευσαν να το διαδώσουν δεξιά κι' άριστερά.

Ο Τζόνσον είχε διορίσει ύπουργό των Στρατιωτικών ένα κάποιον Στάντον. Αυτός όμως άνηκε κρυφά στο στρατόπεδο των αντιπάλων του, τον μισούσε και τον ύπονομενε. Όταν τόμαθε, ο Τζόνσον, τον άντεκατέστησε άμέσως με τον περίφημο στρατηγό Γκράντ — που κι' αυτός επίσης δεν ήταν άληθινός φίλος του.

Η αυθαίρετη όμως αυτή άντικατάστασις, χωρίς την έγκρισή της Γερουσίας, άπαγορευόταν από ένα νόμο, που είχε ψηφισθώ το 1867. Οι έχθροί του Στάντον άρπαξαν την ευκαιρία, για να τον παραπέμψουν σε δίκη.

Οι περιπτώσεις Τζόνσον και Τρούμαν φαίνονται όμοιες εκ πρώτης όψεως, αλλά παρουσιάζουν μία βασική διαφορά: Ο Τζόνσον δεν είχε νόμιμο δικαίωμα ν' άντικαταστήσει τον ύπουργό του. Αντίθετως, η ένεργεια του Τρούμαν ήταν άπολύτως νομιμή, έφ' όσον έχει το άξίωμα και την έξουσία του άρχιστρατήγου όλων των άμερικανικών ενόπλων δυνάμεων.

Όταν οι φίλοι του Τζόνσον του σύστησαν να ένεργήση, γιατί πλησίαζε η δίκη του, αυτός άπάντησε:

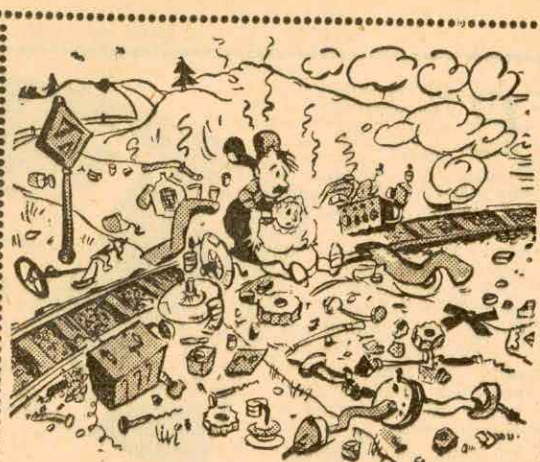
—Δεν μ' ενδιαφέρει αν με καταδικάση η Γερουσία, έφ' όσον θα με άθώωση ο λαός των "Ηνωμ. Πολιτειών!

Η κοινή γνώμη ήταν βέβαιη για την καταδίκη του. Οι έχθροί του είχαν διοργανώσει μία τρομερή έκστρατεία εναντίον του. Τίποτε δεν τους σταματούσε. Έφτασαν να διαδώσουν ότι ο Τζόνσον είχε συμμετάσχει στη δολοφονία του Λίνκολν, για να πάρη ο ίδιος την Προεδρία! Βρέθηκαν δε πολλοί που πίστεψαν αυτή τη συκοφαντία...

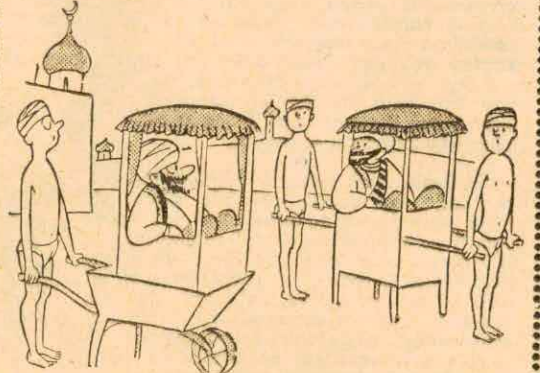
Όταν, στο τέλος της δίκης, άρχισε το μέτρημα των ψήφων, όλοι περίμεναν μ' άγωνία το αποτέλεσμα.

Ο Τζόνσον άθώώθηκε, αλλά με πλειοψηφία μίας μόνο ψήφου. Έπειτα από τέτοια όμαδική κατακραυγή εναντίον του, θεωρήσε σωστό ν' άποσυρθώ σ' ένα σπιτάκι της πατρίδος του, της πολιτείας του Τέννεσι, όπου πέρασε άπομονωμένος τους υπόλοιπους 10 μήνες ως το τέλος της προεδρικής θητείας του.

«Η Ιστορία επαναλαμβάνεται» λέει ένα ρητό. Θα παραπεμφθώ λοιπόν τώρα κι' ο Τρούμαν σε δίκη; Και ποιά θάνα το αποτέλεσμα; Κανείς δεν μπορεί να το προβλέψη, δεδομένου ότι έχει κι' αυτός πολλούς και ισχυρούς πολιτικούς έχθρους, ιδίως μετά την ύπόθεσι Μάκ Άρμπον.

—Δεν νομίζω ότι έπαθε και μεγάλη βλάβη το αυτοκίνητό μας!..

ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ
— Αρχισα να κάνω οικονομίες...

—Λυπούμαι πολύ, αλλά νόμιζα πως ήταν ο άντρας μου!

ΤΟ ΘΥΜΑ
—Γιατρέ μου, όταν παίζω πιάνο, αυτός ο δυστυχισμένος βάζει τα κλάματα!..

Ή άμμος τών «πλάζ» ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΟΥΡΑΝΙΟ!

Το πολύτιμο μέταλλο θρίσκει παντού

Το ούράνιο είναι το ίδιο περιέχον όσο κι' ο χρυσός. Άλλά δεν αποτελεί μέσον που επιτρέπει στον κάτοχό του ν' άποκτήσθω μεγάλη δύναμι, όπως συμβαίνει με το περίφημο κίτρινο μέταλλο. Είναι το ίδιο ή δύναμι, στην πιο άπόλυτη έκφρασί της, με την προϋπόθεσι ότι εκείνος που το κατέχει έξερει να το εκμεταλλευθώ και να το χρησιμοποιήσθω με κατάλληλο τρόπο.

Ός γνωστόν, τα ύπάρχοντα κοιτάσματα ούρανίου δεν είναι σημαντικά. Το πολύτιμο αυτό μέταλλο βρίσκεται, όμως, παντού, ακόμη και σ' αυτή την άμμο, που άπλώνεται στις άκρογιαλιές.

Η διαπίστωση αυτή έγινε κυρίως μετά την άνακάλυψι μις νέας μεθόδου, που επιτρέπει την άποτύπωσι πάνω σε ειδικές φωτογραφικές πλάκες, που άπεκλήθησαν «πυρηνικές», των ακτίνων Α, που εκπέμπονται από το ούράνιο.

Προκειμένου για το διασκορπισμένο ούράνιο, οι μετρητά Γκέιγκερ άποδεικνύονται άνίσχυροι. Η νέα μέθοδος, αντίθετα, επιτρέπει την έξιχνύσι έστω και ενός μόνον χιλιοστογράμμου ούρανίου σε κάθε τόνο εξεταζόμενης ύλης.

Τα γεγόμενα πειράσματα με τη νέα μέθοδο άπέδειξαν, σύμφωνα με την έκθεσι των ειδικών έπιστημόνων της άμερικανικής Έπιτροπής Άτομικής Ένεργειας, ότι «κανένας βράχος δεν είναι τελείως άδρανής», πράγμα που σημαίνει ότι κανένας βράχος δεν άφήνει άνεπιδέσθη την ειδική «πυρηνική» πλάκα.

Οι βράχοι που προέρχονται από ήφαιστειογενείς έκρήξεις

περιέχουν 7,5 γραμμάρια ούρανίου και 25 γραμμάρια θορίου κατά τόνον. Το θόριο είναι, δηλαδή, υπερτοίπλαιο άπό το ούράνιο στα έπιφανειακά στρώματα του φλοιού της γής. Πολλοί βράχοι, όμως, περιέχουν αυτά τα δύο μέταλλα σε πολύ μεγαλύτερες αναλογίες.

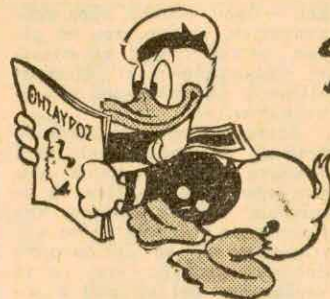
Άλλά το ούράνιο και το θόριο δεν βρίσκονται μόνον στους βράχους και τα πετρώματα των έπιφανειακών στρωμάτων της γής. Βρίσκονται επίσης και στην άμμο που σκεπάζει την άκρογιαλιά και ιδίως κοντά στις έκβολές των μεγάλων ποταμών.

Το γεγονός αυτό έξηγείται άπό το ότι τα μόρια των ραδιενεργών σωμάτων είναι βαρύτερα άπό τα άλλα και γι' αυτό κατακαθίζονται πρώτιστα απ' αυτά. Το νερό των ποταμών περιέχει, λοιπόν, πολλά τέτοια μόρια που προέρχονται άπό τη διάβρωσι των βράχων, που συνιστούν κατά τη διαδρομή τους.

Σε πολλά σημεία όπου έκβάλλουν ποταμοί, ή άναλογία του ούρανίου είναι 60 και του θορίου 150 γραμμάρια κατά τόνον άμμο. Άλλά και εκεί όπου δεν έκβάλλουν ποταμοί, ή άναλογία του ούρανίου και του θορίου που περιέχεται στις άμμοιές είναι σημαντική. Γιατί, ως γνωστόν, τα ύδρια ύδατα καταρκαυλίζουν προς τις άκτές και άποθέτουν εκεί τα παντός είδους μεταλλικά στοιχεία που συγκέντρωσαν κατά τη διαδρομή τους.

Ποιός κολυμβητής φαντάζεται ότι ή άμμος που πατάει, όταν πηγαίνει να πάρη το λουτρό του, περικλείει θησαυρούς; Κι' όμως αυτή είναι ή πραγματικότητα. Μία μικρή άμμοδιά, π.χ., που έχει μήκος 400 πόνων μέτρων, πλάτος 60 και που το στρώμα της άμμου που την σκεπάζει εκτείνεται σε βάθος 3 μέτρων, αντιπροσωπεύει έναν όγκο 60.000 κυβικών μέτρων, περιέχει, δηλαδή, μία ποσότητα άμμου βάρους 120.000 τόννων. Αν υποθέσω με ότι αυτή ή άμμος περιέχει μόνον 20 γραμμάρια ούρανίου και 60 γραμμάρια θορίου κατά τόνον, που είναι ή μικρότερη δυνατή άναλογία, ή άμμοδιά μας των 24.000 τετραγωνικών μέτρων μπορεί να μας δώσθ όχι λιγώτερα άπό 2.400 κιλά ούρανίου και 7.200 κιλά θορίου!

Το ούράνιο και το θόριο που βρίσκονται μ' αυτή τη μορφή, δεν είναι βέβαια, εκμεταλλεύσιμα. Άλλ' αυτό είναι κάτι το σχετικό. Έφ' όσον ύπάρχουν κοιτάσματα, κανείς δεν θα σκεφθώ να εκμεταλλευθώ το ούράνιο και το θόριο που βρίσκονται στις άμμοδιάς. Όταν, όμως, αυτά άρχίσουν να εξατμίζονται, άναγκαστικά θα στραφώμε προς τα μόρια των δύο αυτών ραδιενεργών σωμάτων, που είναι σκορπισμένα παντού. Μην ξεχνάμε, άλλωστε, ότι οι χρυσόθηρι άρκούναι και στα ελάχιστα ψήγματα χρυσού, που συλλέγουν κοντά στις όχθες ώρισμένων ποταμών. Γιατί, τάχα, δεν θα μπορούσε να γίνη το ίδιο με το ούράνιο και το θόριο, σε μέλλον όχι πολύ μακρινό;

Το «φρέσκο» κοστούμι μου

Σας παρακαλώ πολύ, μά πάρα πολύ, να δώσετε προσοχή σ' αυτά που θα σας πώ, γιατί όποσδήποτε έντός των ήμερών θα σας χρειασθώ για μάρτυρες. Όχι, μην άνησυχήτε. Δεν πρόκειται να διαπράξω κανένα έγκλημα. Άλλα πράματα θα μου συμβούν, ίσως καλύτερα, ίσως χειρότερα, άνάλογα με την προσωπική αντίληψι του καθενός.

Ας πάρουμε όμως άπό την άρχή την ιστορία.

Εδώ και τρία χρόνια περίπου, ό άνελέητος καθρέφτης της ντουλάπας μου και τα γεμάτα όλκτο βλέμματα των συνανθρώπων μου με πείσανε ότι δεν μπορούσα να συναγωνισθώ —σε εμφάνισι τουλάχιστον— εκείνο τον διαδόχτο δανδή, τον Μπρούμπελ. (Και λέω «σε εμφάνισι», γιατί κατά τα άλλα —σε νοστιμιά, σε γλύκα και σε χάρι—δεν έχω να ζηλέψω τίποτα του μακαρίτη).

Το μονάκριβο κοστούμι μου —τέως μπλέ και νύν γαλαζοπράσινο— παρόδυσιαζε το ίδιο θέαμα που παρουσίασαν και τα στρατεύματα του Ναπολέοντος μετά το Βατερλώ.

Πρέπει όποσδήποτε να κάνω καινούργιο κοστούμι, έδήλωσα στον έαυτό μου, ο άποιος συμφώνησε άπολύτως μαζί μου.

Διαφώνησαν, όμως, ριζικά

—Δεν μπορείς να φανταστής τί άνάποδος άνθρωπος είναι ο διευθυντής μας!...

(Του Σ. Πολενάκη)

ΜΗΧΑΝΑΙ ΚΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΤΣΩΝ VELOX

Αι μηχαναί VELOX είναι παγκοσμίως φήμιες διότι τας μεταχειρίζονται τα μεγαλύτερα εργοστάσια κατασκευής καλτσών όπως τα BERKSHIRE, MOULD, GOTHAM, BURLINGTON, CNAIRBURN, VAN RAALIE κλπ. κλπ.

Η ΜΗΧΑΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑΝ ΒΕΛΟΝΗΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΑ δια 10 έτη

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 46. — Θεσσαλονίκη: Όδός Καρίπης 27. — Ρόδος: Μεγ. Άλεξάνδρου 2. — Κρήτη: Έλ. Βενιζέλου 2. — Ηράκλειον.

λα ΞΞ Ίσου Αρχαία μνημεία.

Υπάρχει, όμως, ένα σοφό λαϊκό γινώμικο που λέει: «Λέγε-λέγε το κοπέλλι, κάνει την κυρά να θέλη». Και στην προκειμένη περίπτωση κοπέλλι ήμουν εγώ και κυρά — με την αξία της και με το σπαθί της — η γυναίκα. Λέγε-λέγε, λοιπόν, εγώ — το κοπέλλι — έκανα την κυρά — τη γυναίκα μου — να θέλη ν' ανακτήσω το γόητρο του εύπρεπούς και καλοντυμένου ανθρώπου.

Εννοείται πως για να πετύχω την Ξγκρίσι της, χρειάστηκε να κάνω κάτι οικονομικές αιματηρές, ώστε να συγκεντρώσω ένα ποσόν που θα έπαιρκε ν' αποκτήσω μια αν αξιοζήλευτη καλοκαιρινή εμφάνιση και οι τρεις μας — η γυναίκα μου, η κόρη μου κι' εγώ.

Αυτό συνέβη μόλις πρό δεκα πέντε ημερών. Το πρωί στις 8½ ελήφθη η ιστορική απόφασις και στις 9 ακριβώς αρριθάρησα στο ράφτι μου. — Πώς ήταν αυτό; με ρώτησε καταπληκτικός ο αγαθός αυτός επαγγελματίας.

— Θέλω ένα καλοκαιρινό κοστούμι, του δήλωσα περήφανα. Διατηρώντας το έμβροντο υφός του, κατέβασα από τα ράφια διάφορα τόπια με υφάσματα και τα άρραδιασε πάνω στον μπαγά. Τα εξέτασα προσεκτικά, τα χάρεισα και τελικώς εύνθησα ένα «φρεσκό» μπτζ-καφέ.

— Αυτό έχει ωραίο σχέδιο και σηκώνει και λέρα, είπα για να δικαιολογήσω την όχι και τόσο καλή εκλογή μου. Αφού έμένα μ' άρεσε, του ράφτι, φυσικά, του περίσσευε. Μ' ώδηγησε στο «δοκιμαστήριο», με έστειλε ανάμεσα στους καθρέφτες και πήρε τα μέτρα

μου — άφου, φυσικά, πήρε προηγουμένως τα δικά του μέτρα, εισπράττοντας τη σχετική προκαταβολή κι' εξασφαλίζοντας την πληρωμή των υπολοίπων.

Δευτέρα πρωί «τόκοψα» το φρεσκό το κοστούμκι μου, Τετάρτη μεσημέρι πήγα για την πρώτη πρόβα, Πέμπτη απόγευμα για τη δεύτερη, την Παρασκευή για την τρίτη και τελευταία και το Σάββατο το βραδάκι, ντράγκα-ντράγκ το κουδουνάκι και να σου ο μικρός του ράφτι:

— Ο κ. Χατζηπαπαρδέλας; — Ο ίδιος.

— Το κοστούμι σας, Τσέπως ένα καλό πουρμπουάρ, 1.500 δρχ. — και πήγε στην εχί της Παναγίας. — Ποιός ήταν; φώναξε η γυναίκα μου από την κουζίνα. — Μου φέρανε το καινούργιο μου κοστούμι, της απάντησα.

Και χώθηκα διαστικά στην κρεββατοκάμαρα για να φορεσω το απόκτημα μου και να το περιεργασθώ μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

Κουτί μου ήρθε το άτιμο. Και το πόσο μου πήγαινε το χρώμα δεν λέγεται. Χωρογελώντας κάτω από τα μουστάκια μου, βγήκα καμαρωτός στο χάλι, όπου ήταν θρονιασμένες η γυναίκα μου και η κόρη μου.

— Πώς σας φαίνεται; τις ρώτησα έτσι για τους τύπους, χωρίς φυσικά να πολυκοιτάζωμαι για τη γνώμη τους. Παραδόξως στραδομουσωνιάσανε και άρχισανε μιά λυσασμένη επίθεσι με διαφορετικές κατευθύνσεις.

— Τί σακκάκι είν' αυτό; Ξάν σακκούλα στόχει. — Τί χάλια έχει το παντελόνι σου! Φαρδύ και άμπλα-ούμπλικο. Άλλοι δύο χωράνε μέσα!

— Απογοητεύτηκα τόσο, ώστε μου ήρθαν δάκρυα στα μάτια. — Θα του το πάω να μου το διορθώση, τις διαβεβαίωσα με συντριμμένη καρδιά. — Δεν χρειάζεται να μής σέ κόπους, μου είπε παρηγορητικά η γυναίκα μου. Θα στο διορθώσω εγώ το σακκάκι, έννοια σου.

— Κι' εγώ το παντελόνι, συμπλήρωσε η κόρη μου. Έννοια σου, καλέ μπαμπά. Έννοια μου, λοιπόν, και μου τα διορθώσανε και τα δύο. Με τη διαφορά ότι το μόν σακκάκι μου κόντηνε και στένεφε τόσο, ώστε έγινε... ζακέττα της γυναίκας μου, το δε παντελόνι μου άλλαξε τόσο πολύ διαστάσεις, ώστε ήρθε ακριβώς στα μέτρα... της κόρης μου, που το φορέσε αμέσως, με και ξεκίνησε για έδωρο.

Γι' αυτό το λόγο σας παρακάλεσα να δώσετε προσοχή στα λόγια μου, γιατί, όπως βλέπετε, θα σας χρειασθώ αποσπότη για μάρτυρες. Δηλαδή, μη έχοντας άλλη λύσι, θα κοτσάρω μιά μπλουζίτσα της γυναίκας μου και μιά φούστα της κόρης μου και θα πάω σβάρνα τους δρόμους. Κι' αν είσαστε τίμιοι άνθρωποι, νάρθετε στο Δαφνί και να δεικνύετε ενόρκως ότι δεν είμαι τρελλός, αλλά παντρεμένος και πατέρας...

Γ. ΓΙΑΝ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γεώργιον Χιολίδην, Καλλιθέα - Άθηνων: 'Η διθυσις της Margaret O'Brien εινε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington, Culver City, California U. S. A. Νίνα Κ. Α., Κομοτηνή: Το τραγούδι «Άστα τα μαλλάκια σου» το πρωτοκούσαμε στο φιλμ «Έκείνες που δεν πρέπει ν' αγαπούμε» που προβλήθη πρό μινών στην Άθνα. Β α ρ δ α ρ α Τ σ ο υ μ α, Πειραιά: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Δυστυχώς όμως δεν έχουμε τη διευθυνσι που μας ζητάτε. Τ α ν α γ ρ α ί α ν κ ό ρ η ν, Ένταθα: Πολύ άγχο το ποιήμα σας «Κι' έφυγε». Ίδου δυό από τα τετράστιχα του:

Σαν θες έσύ να φύγης
γιατί σκέπτεσ' έμε
αφού πιά δεν θέλεις
φύγε μακριά σκληρέ.

Ζήστε στην ετυχία
χωρίς για μέ να κλαίς
αφού -αλλοίμονο- τους όρκους σου
σ' άλληνε τους λες.

Θ α λ ε ι α, Πειραιά: Το... φτωχό ποιημάτκι σας εινε στην πραγματικότητα πολύ φτωχό και δεν υποτάσσεται σε κανένα ποιητικό κανόνα. Σ. Κ. Κ., Ένταθα: Μας εινε άγνωστη η διθυσις που μας ζητάτε. Μ α ν ρ ο σ κ ο υ ό η ν: Κανένα απ' τα μυθιστορήματά μας δεν έχει κυκλοφορήσει με βιβλίο. Ούτε και πρόκειται προς το παρόν να κυκλοφορήσει. Μ π ι μ π η, Παγκράτι: 'Η διθυσις της Ann Sothen εινε: North Walden Drive 640, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Π ρ ω τ ε υ ο υ σ ι α ν ο ν Η. Ζ., Ένταθα: 'Ελπίζουμε σύντομα να πραγματοποιηθί η επιθυμία σας. Το γράμμα σας για την κ. Βλάχου απευθυνέτε το στην εφημερίδα «Καθημερινή». Τό άλλο στείλετε το στο Σωματείο Καλλιτεχνών, Σταδίου 52Α. Π ό λ υ Σ ο υ ρ τ ζ ι δ ο υ, Κομοτηνή: 'Η διθυσις του Howard Hughes εινε: 780 Gower Street, Los Angeles 38, Calif. U. S. A. 'Α ν α ρ δ α ν, Πάτρας: 'Η ειδυσις που μας στέλνετε εινε τριπλική ενδιαφέροντος και συνεπώς μόνο σε εφημερίδα της πόλεως σας δικαιολογείται η δημοσίευσίς της. Θ ω μ α ν Σ π α ν ό ν, Πετρούλι-Τρικκάλων: Σύμφωνα με την επιθυμία σας, δημοσιεύουμε εδώ ότι είσθε πρόθυμος να στείλετε ένα τετράστιχο τοιούτλου σε όποιον αναγνώστη μας σας το ζητήσει. Σας ευχαριστούμε για την καλή σας πρόθεσι, άπορούμε όμως πώς δεν έσωκλεισάτε κανένα μέσα στο γράμμα σας. 'Α ν α γ ν ω σ τ η ν Σ. Β.: 'Η διθυσις του Dick Haymes εινε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, Culver City, Calif. U. S. A. Τού δε Turhan Bey: Eagle-Lion, Hollywood, 7324, Santa Monica Blvd, Culver City Calif U. S. A. 'Ε λ ε υ θ έ ρ ι ο ν Λ ο υ σ α ρ ά κ η ν, Σ. Τ. Γ. 908: Μεταφείρουμε εδώ, χωρίς κανένα σχόλιο, ένα τετράστιχο από το ποιήμα σας:

Απ' τα άχνά τα χείλη μου
και στή στερνή πνοή μου.
Τό θαλωμένο μου μυαλό
Σ' έσένανε θα τραγουδά αγαπητό κουκλί μου.

Ρ ό ο υ Μ α κ - Φρέντ, Ένταθα: 'Η διθυσις του Cary Grant εινε: Angelo Drive 403, Bel Air-Hollywood Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Τού Robert Taylor: Rodeo Drive 807, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Τέλος της Suzan Hayward: R. K. O. Radio Pictures, Inc, 780 Gower Street, Hollywood 38, Calif. U. S. A. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Τ σ ι ρ ο ν, Ένταθα: Το γράμμα σας ελήφθη υπ' όψη. Εινε βέβαια κάπως δύσκολο να δροθί σήμερα κάτι το καλό που ν' ανταποκρίνεται συγχρόνως και σ' όλα τα βαλάντια. Πάντως θα μελετήσωμε το ζήτημα. Γ ι ω ρ γ ο ν Π α π α δ ο π ο υ λ ο ν, Σ. Π. Σ. Τ. Γ. 912Β, Μιχαήλ Ντέλιον, 565 Τ. Π. Σ. Τ. Γ. 916Γ, Αστέριον Άστερίου, Κλήμης Τεκτοπούλου, Γεράσιμον Παγουλάτου, Χρήστον Κατσιάν, Εύθυμιον Γιαννουπν, 340ν Σ. Π. Σ. Τ. Γ. 912Γ, Κώσταν Σταμάτην, Γεωργιον Στράγγ, Σπύρον Παπακάσαν, Δημήτριον Άιδονάπουλον, 695 Α. ΒΠ. Σ. Τ. Γ. 908, Σπ. Πριόβολον, Κέρκυρα, Άναστασιον Ανατολίτην, Σ. Τ. Γ. 922: Δυστυχώς, αγαπητοί φίλοι, δεν μας επιτρέπεται η δημοσίευσίς αγγελιών αυτού του είδους κι' έτσι δεν θα μπορούμε να ικανοποιήσωμε την επιθυμία σας. Κ ι τ σ ο ν 'Α δ α μ, Ιωάννινα: Από τις τρεις διθυσεις που μας ζητάτε, μόνο μία μας εινε γνωστή, η της ελληνικής αρχαιοστοκής: Greek Archidise of America, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y. U. S. A. Κ α ρ δ ι ο χ τ υ π η μ ε ν ο ν, Νεάπολιν: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασία αναγνωστών. Άλλωστε τα ποιήματά σας δεν εινε και τόσο σπουδαία. Ίδου ένα τετράστιχο από το «Οι χάρες σου»:

Ό! μιά κορμωστασιά! Όλόξανθα μαλλιά,
Στο βάδισμά της τα πουλιά σαπαινούν.
Τό δερμα της λευκό, ολόδροσο κι' αυτό,
Άγγελοι την κτενίζουν και την πλένουν.

Τί σας έσταξαν οι καυμένοι οι Άγγελοι και τους φορτώσανε χρέη λουτράρδων; Σ μ η ν ι τ η ν: Δεν εινε τόσο εύκολο να γράψω κανείς ποιήματα. Μεταφείρουμε εδώ δυό τετράστιχα από τα... «στοιχάκια» σας:

Μάρανες την καρδούλα μου
την έκανες κομάτια
μ' έκανες τώρα για να ζω
με τών γιατρών τα χάπια.

Με σκλάβωσαν τα μάτια σου
κάψανε την καρδιά μου
και από εκεί πήραν φωτιά
αυτά τα σωθικά μου.

Στη δεύτερη περίπτωση το χάπια δεν μπορούν να κάνουν τίποτα. Πρέπει να ειδοποιηθί ο Πυροσβεστικός Λόγος! Α. Δ. 148, Θεσπικην, 'Η διθυσις της Μαρίας Καλαούτ' εινε: Θεάτρον Σμαραγδίν, Καραλίου Ι, Άθνα. Για τα καλά σας λόγια σας ευχαριστούμε. Η λ ι α ν Κ τ ε ν δ ν, Σ. Τ. Γ. 917: Έχετε δική μου. Είσαστε, πάντως, ο μόνος που το παρατηρήσατε και σας συγχάρουμε για την παρατηρητικότητα σας. Δ ο ν Ζ ο υ ά ν, Τριανταφυλλου, Σπ., Άνδρούπουλον: 'Η διθυσις της Βίλλας του Douglas Fairbanks Jr. στο Χόλλυγουντ εινε: 1515 Amalfi Drive, Pacific Palisades, Hollywood Calif. U. S. A. 'Η απάντησι αυτή δίδεται και για τους πολυαριθμους αναγνώστες μας που μας έζησαν κατά το παρελθόν τη διθυσις που το καλλιτέχνη. Γ ρ η γ ο ρ ι ο ν Ι. Μ π α τ ι μ α ν, Αγρινίου, Νικόλ, Άδριανούπουλον, Γ. Παδημητρίου και Γεωργιον Καντιάν, Β. Σ. Τ. 904, Γιωργον Φιλίππου, Ένταθα, Σούλαν Βετυρτζίδου, Έσθνη, Παλαιολόγον Σουλκιάν και Α. Κανελλόπουλον, Σ. Τ. Γ. 916Β: Έλαδά με τα ακίτσα σας και θεωρούμε μ' αυτά τον διαγωνισμό κλεισμένο. Έτσι στο προσεχές τεύχος μας θ' άρχισι η δημοσίευσίς των δέκα καλύτερων σκίτσων που έλαβαμε με τα όνόματα των αποστολέων τους.

Ο Ι Βακιέρ ήταν εύκαταστατοί χωρικοί του Μπωφόρ κι' είχαν τον πόθο να σπουδάσουν τον Έτιέν, το μοναχογιό τους, αντί να τον αφήσουν να βασανίζεται στα χωράφια. Γι' αυτό, τον έστειλαν στο σεμινάριο του Σαιν-Ζενί, στο Λαβάρ, με σκοπό να τον κάνουν άββα.

Άλλ' ο πατέρας Βακιέρ κατάλαβε πολύ γρήγορα πως ο γυιός του δεν είχε κλίσι στη θρησκεία και τότε τον έβγαλε από το σεμινάριο και τον άφησε ελεύθερο να διαλέξι το επαγγέλμα που επιθυμούσε.

Ο νεαρός Έτιέν δεν είχε κλίσι, όμως για κανένα επαγγέλμα. Έκείνο που του άρεσε ήταν να γυρίζι από χωριό σε χωριό, να πίνι και να διασκεδάξι. Ο άπαράιτος σύντροφός του ήταν ένα άκκορντεόν, που είχε πείσει τον πατέρα του να του αγοράσι.

Έτσι έφτασε ως την ηλικία των 21 χρόνων. Πήγε τότε στρατιώτης και τον τοποθέτησαν στο 60ο σύνταγμα, που είχε την έδρα του στη Μπεζανσόν.

Ο Έτιέν έπαθε εκεί ένα μικρό άτύχημα. Μιά καλοκαιριάτικη ήμερα, που έκανε άφορητη ζέστη, προσεβλήθη από ήλιασι κατά την ώρα των γυμνασίων. Κι' έπεσε πάνω στην ξιφολόγχη του, που του έσχισε το επάνω χείλος και του παραμόρφωσε το πρόσωπο. Παρηγορήθηκε, όμως, γρήγορα γι' αυτό το άτύχημα κι' έπειτα από λίγον καιρόν — είχε γίνει στο μεταξύ δεκανέας — ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά για μιά όμορφη νέα της Μπεζανσόν, την Αύγουστινα Μανσό. 'Η Αύγουστινα δεν ανταποκρίθηκε στο αίσθημά του, υποκρινόταν, όμως, την έρωτευμένη, γιατί ήξερε πως ο νεαρός δεκανέας θα κληρονομούσε μιά αρκετά σημαντική περιουσία από τους γονείς του.

Έκείνο που την έκανε να μην μορηί να τον αγαπήσθι δεν ήταν, ωστόσο, η παραμόρφωσις του προσώπου του, αλλ' οι άεστοί τρόποι του. Ο Έτιέν άγνοούσε ολότελα τη τρυφερή γλώσσα των έρωτευμένων κι' έκανε την όμορφη φίλη του να πλήθι θανάσιμα κοντά του. Οι σχέσεις τους διατηρήθηκαν, ωστόσο, αρμονικές, ως τη στιγμή που ο νέος απολύθηκε από το στρατό. Ο Έτιέν άγόρασε τότε μιά πολιτική ένδυμασία και πήγε να έπισκεφθί την αγαπημένη του. Άλλ' η Αύγουστινή τον βρήκε πολύ κωμικό μ' αυτή την περιβολή και δεν μπόρεσε να κάμη τίποτε άλλο από το να γελάι άδιάκοπα όση ώρα ο μνηστήρας της έμεινε κοντά της.

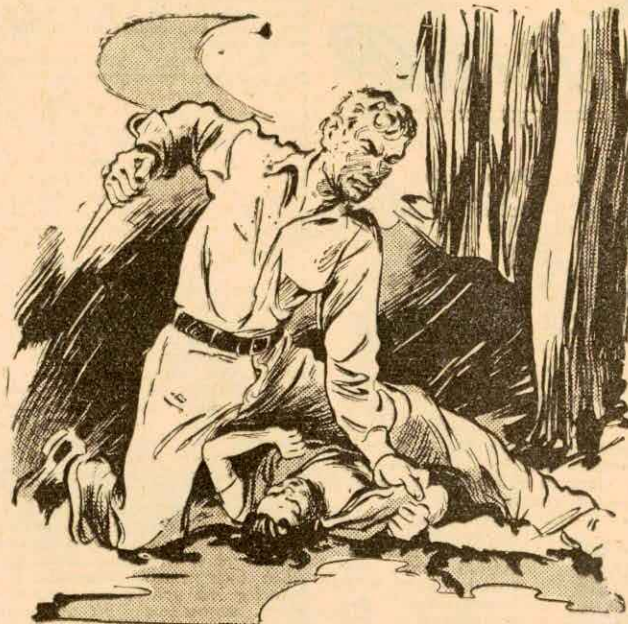
Ο νέος έφυγε θυμωμένος. 'Η έπισκεψις αυτή έδωσε στην Αύγουστινα την ευκαιρία να ξεκαθαρίσθι τα αισθήματά και τίς αντιλήψεις της. Ο Έτιέν δεν ήταν, χωρίς όμφιβολία, ο άνθρωπος που θα μπορούσε να την κάμη ευτυχισμένη. Δέν έπρεπε, λοιπόν, να ξανασυναντηθούν. Καθένας στο μέλλον θα τραβούσε το δικό του δρόμο. Αυτή την απόφασί της του την έκαμε γνωστή την άλλη μέρα. Τό πλήγμα ήταν τρομερό για τον Έτιέν, που ζούσε ως τότε με το όνειρο πως η Αύγουστινή θα γινόταν δική του.

Μερικές μέρες αργότερα, την είδε στο πλευρό ενός άλλου νέου. Ο Έτιέν πέρασε πλάι στο ζευγάρι χωρίς να πη τίποτε. Άλλά, την άλλη μέρα, περίμενε τη νέα έξω από το σπίτι της κι' όταν την είδε να εμφανίζεται στην πόρτα, έβγαλε το περιστροφό του και της έριξε τέσσερες σφαίρες.

'Η Αύγουστινα σωριάστηκε κάτω πλημμυρισμένη στα αίματα. Ο Έτιέν στράβιζε τότε το όπλο του όταν κράταφ του και φύτεψε τις υπόλοιπες δυό σφαίρες στα κεφάλι του. Τα τραύματά της νέας ήταν πολύ σοβαρά. Γλύτωσε, ωστόσο, κι' έπειτα από λίγον καιρό παντρεύτηκε με το νέο που αγαπούσε. Κι' ο Έτιέν γλύτωσε επίσης. Τό χέρι του φαίνεται πως έτρεμε τη στιγμή που αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσθι και τα τραύματά του δεν ήταν πολύ σοβαρά. Από τις δυό σφαίρες, ωστόσο, μόνο τη μιά μπόρεσαν να βγάλουν οι γιατροί. Την άλλη δεν την βρήκαν.

Αυτή η δεύτερη σφαίρα, που έμεινε στο κεφάλι του Έτιέν, έκαμε τό λογικό του να σαλέψι. Κι' ο λόγος αυτός παρακίνησε το δικαστήριο, που τον δίκασε για τό δρώμα της Μπεζανσόν, να μη τον στείλι στη φυλακή, αλλά σ' ένα φρενολογικό άσυλο.

Ο Έτιέν Βακιέρ έμεινε τρία χρόνια στο φρενοκομείο της Ντόλ. Όταν βγήκε από κεί, έδινε την έντύπωσι ενός ανθρώπου πολύ λογικού και ίσορροπημένου.

Ο κακούργος παρέσυρε ένα παιδάκι σε μιά σπηλιά και του έκοψε το λαιμό με το μαχαίρι του!...

ΔΡΑΚΟΙ και ΔΡΑΚΑΙΝΕΣ

Ο δράκος με το άκκορντεόν

ως το Σεπτέμβριο του 1895 είχαν σημειωθί έντεκα εξαφανίσεις παιδιών, ηλικίας 5—15 χρόνων, από την περιοχή της Μπεζανσόν. Τα έπτά απ' αυτά βρέθηκαν κατακρουρημένα σε έρημικες τοποθεσίες. Τρία άλλα πτώματα παιδιών είχαν κατασπαράχθι από τους λύκους και η αναγνώρισις τους δεν κατέστη δυνατή.

Υπετέθη, όμως, ότι έπρόκειτο για δυό κοριτσάκια κι' ένα αγοράκι που είχαν εξαφανισθί από ένα μικρό χωριό, τις Λιζιέρ.

'Η κοινή γνώμη υποδείκνυε ως δράστη αυτών των έγκλημάτων, καθώς και του φόνου μιάς γρηάς 70 χρόνων, τον Έτιέν Βακιέρ. Άλλ' ο ανακριτής που ανέλαβε την υπόθεσι δεν βρήκε έπαρκή τα στοιχεία που υπήρχαν εναντίον του και τον άφησε ελεύθερο.

Έτσι, ο κακούργος μπόρεσε να κάμη άλλα δέκα όκτώ έγκλήματα. Δυό από τα θύματά του ήταν νήπια, τό ένα δυό και τό άλλο δύομισι χρόνων.

'Η σύλληψι του τέρατος έγινε τον Αύγουστο του 1896 στη Ρομπίε. Ο Έτιέν Βακιέρ παρέσυρε ένα παιδάκι ηλικίας έντεκα χρόνων σε μιά σπηλιά και του έκοψε το λαιμό με το μαχαίρι του!...

Την ήμερα εκείνη είχε ξεσπάσει μιά ξαφνική θύελλα και δυό κυνηγοί, μπαίνοντας μέσα στη σπηλιά για να προφυλαχτούν, τον είδαν να εινε σκυμμένος πάνω στο θύμα του και να ρουφά το αίμα του.

Τό θέαμα αυτό γέμισε φρίκη τους κυνηγούς. Στην άρχη δεν πίστευαν στα μάτια τους. Νόμισαν πως δεν αντίκρυζαν άνθρωπο αλλά ένα άποτροπαίο τέρας, ένα λυκανθρώπο.

Με τρεπαμένα τα όπλα τους τον πλησίασαν και τότε μόνον κατάλαβαν ότι έπρόκειτο για τον άπαίσιο, τό θηοιώδη Έτιέν Βακιέρ.

— Παραδώσου!... του φώναξαν. Ο κακούργος κατάλαβε ότι την είχε άσχημα και άφησε να τον πιασουν. Τον έδεσαν άμέσως και τον μετέφεραν στην πόλι. Έκεί τον παρέδωσαν στην αστυνομία.

Ο Έτιέν Βακιέρ ώμολόγησε στο δικαστήριο και άλλα έπτά έγκλήματα εκτός από τα τριάντα που αναφέραμε. Όταν άκουσε την καταδίκη του, έγινε άμέσως περίλυπος και κείνοι που βρίσκονταν κοντά του τον άκουσαν να μουρμουρίζι:

— Κρίμα! Είχα τόσα πολλά να κάμη ακόμη! 'Η έκτέλεσις του τέρατος έγινε το πρωί της 17ης Φεβρουαρίου του 1897.

Ο Έτιέν Βακιέρ δεν έδειξε ίχνος μετανόιας ως την τελευταία του στιγμή. Αντιθέτως έφτυσε κατάμουτρα τό δημό, την ώρα που τον έδεσαν πάνω στη μοιραία σανίδα. Έπειτα ξέσπασε σ' ένα σατανικό γέλιο, που τό τερμάτισε άπότομα το λεπίδι της λαιμητόμου.

Η ΣΕΛΙΣ της γυναίκας

Κουβεντούλες

Κάρο ν. Ένταυθα: «Γεννάω πιο γρήγορα από εκείνον!» μου γράφετε απελπισμένη. «Εκείνος» είναι ο άντρας σας. Και μου γράφετε παρακάτω: «Υστερα από είκοσι χρόνια ευτυχισμένου γάμου συμβαίνει το κακό αυτό!»...

Είτε, δέκα χρόνια πιο μεγάλος από σας κι' όμως φαίνεται νεότερος σας. «Όταν πγαίνετε μαζί σε κοσμικές συγκέντρωσεις αντιλαμβάνεστε ότι προσέχει άλλες γυναίκες, νεότερες, σας και τον προσέχουν κι' αυτές... Τις προσάλλει του κάνει μια φθορη σκηνή γιατί εφημερίδα «καταδολωδών», κατά την εκφασί σας με κάποια άγνωστη σας. Μου έχετε εμπιστοσύνη, και σας ευχαριστώ γι' αυτό, και μου λέτε «Βοηθήστε με!».

«Αλλά κανείς δεν θα μπορούσε να σας βοηθήσει, καλή μου φίλη, αν δεν θέλατε σεις πρώτη να βοηθήσετε τον εαυτό σας. Όποιον θέλετε με ψυχραιμία και σκεφθείτε ότι ο γάμος σας έχει ρίξει και ρίξει βαθείς.

Ούτε σεις ούτε εκείνος κινδυνεύετε από μερικά επιπολαιά φλερτάκια. «Επειτα όσο και να φαίνεται νεότερος σας ο άντρας σας, είναι γεγονός ότι έχει τα χρόνια του και τα δεδομένα στιγμή θα το σκεφθεί.

Η μόδα των παιδιών

Κορίτσια ή αγόρια, δεκατριών ή δεκάξι χρονών είναι γεμάτα γασά τους καλοκαιρινούς μήνες. Γιατί καλοκαίρι για τη νεαρή ηλικία σημαίνει γλέντι, πανηγύρια, ζωή στο ύπαιθρο. Το ντύσιμο απλοποιείται, πετιούνται οι φανέλλες, πετιούνται οι καλ-τες και ελευθερία βασιλεύει απ' άκρου εις άκρον. Σκεφθείτε αν ενα-ναόσουν για λίγο οι γαργιάδες μας και βλέπαμε το ντύσιμο των σημερινών κοριτσιών!... Και όχι μόνο το ντύσιμο αλλά και την ελευθερία ζωής που κάνουν.

Αλλά ως εξετάσαμε λιγάκι το ντύσιμο των κοριτσιών και ως δούμε τί φοριείται πιο πολύ αυτή την εποχή.

Φούστες και σ ύ ν ο λ α: Αυτά είναι τα κυριώ-τερα χαρακτηριστικά της κοριτσι-στικής μόδας: Με μιά φουστίτσα μπορούμε να επιτύχουμε διάφορες εμφανίσεις, γιατί η φουστίτσα φοριείται με μπλούζα, με ζακέτα ριχτή, με κορσάκι, με επανωφορά-κι, με καζάκι.

Οι φούστες είναι μάλλον φα-ρειές κλός, ή αν φόρε ή πλισσε-δωτές ή με κοφωτίετες.

Συνηθίζονται πολύ δυο χρώμα-τα όπως λ.χ. φούστα εκάι με κορσάκι και βέτα πράσινα. Με την ίδια φούστα φοράμε μπλού-ζα μπλε με εκάι γοαβάτα, ή τζάμπερ με μεγάλες τσέπες επά-νω και κάτω, σε χρώμα μπλε ή εέγκου». Με μιά άλλη φούστα πράσινη και κόκκινη σκωτσέικη φοράμε μπλούζα εκάι με ραγ-κλάν μανίκια, κίτρινη βέτα, σε είδος ρωσικής κακάρας ή μπλου-ζόν με ραγκλάν μανίκια και γι-ακαδάκι άνδρικό.

Οι κοριτσιστικές μπλούζες παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Είναι καμωμένες από ύφασματα οίγι, από μονόχρωμα, από έμπρι-μέ και τα σχήματά τους είναι δι-άφορα. Ώς επί το πλείστον σε-μική, με μερικές όμως «βαρια-σιόν»: αμπίσμαν, πλαιοτονά-κια, μανίκια ραγκλάν, γιακαδά-κια δρόβα, γιακαδάκια με ρεδέρ μπετα και με ρεδέρ στρουγγυλά. Τα μανίκια είναι μάλλον κοντά, πάνω από τους αγκώνες.

Όσο για τα πιο άμυγιε φο-ρεματάκια του άπονηματος έχουν άραιότατα σχέδια ή ποικιλία

γαμιάτων. Στην πρώτη σειρά έρχεται το λευκό έμπριμέ, το πράσινο με βούλες άσπρες, το διέ-ροζ με άσπρα σχέδια, το κι-τοίνο με μαύρες τίκες, το μπλε νοτιέ με άσπρα λουλουδια.

Κορσάκι ίσια, άλλα σταυρωτά, άλλα κιμονό, άλλα με νομίτες και ραγκλάν μανίκια.

Οι φούστες μάλλον φαρειές με σούρες, με άσπιδωτες πιέτες, με γκονταί, με πλισσέ. Για τ ή ν έ ξ ο χ ή: Πο-λά λινα χρωματιστά με πολύ νε-κολτέ κορσάκι, με χωρίς μανίκια με συμπληρώμα πάντα μιά ομοιόμορφη ριχτή βέτα ή επά-νωφοράκι. Πέδιλα, ζεκάλωμα και κομμένα μαλλιά ίσια, χωρίς όντολαιομάτα.

Τα κοντά πανταλονάκια δίνουν και παίρνουν.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

Πολλά είναι κα-τωμένα από σκω-τσέικιο ύφασμα ή λινό ή μάλλινο και φοριούνται με ένα κορσάκι, χωρίς μα-νίκια, παυχε ή γκόμα που πλεονά-ζει στο σκωτσέι-κο.

ή ηλικία σας, τονίζει, αλλά τα νεύρα σας. Ξεχάστε λοιπόν πό-σων χρόνων είστε και μη σκέπτε-στε παρά ένα πράγμα, ότι θέλε-τε να ζήσετε.

Γιατί γενναίο κανείς: Γιατί έγκραταλείπει τον εαυτό του. «Ε-φτασα τα πενήντα λέει, πόσο θα ζήσω ακόμα;» Ενώ θαπρεπε να λέει: «Δεν είμαι παρά πενήντα χρόνων». Ώς τα εκατό έχουμε και-ρό! Κι' όμως οι στατιστικές α-ποδεικνύουν πως στην Αμερική που οι άνθρωποι αδιαφορούν για το πέρασμα των χρόνων την τε-λευταία είκοσιπενταετία οι αιώ-νόβιοι έχουν αύξησει άρκετά.

Όποιος λοιπόν θέλει να δια-τηρήσει την ζωτικότητα του ας λη-κάθε μέρα άργα και δυνατά αυτή τη φράσι: «Μπορώ και θέλω να ζήσω εκατό χρόνια». Με το να το λέτε όσες φορές μπορείτε κάθε μέρα θα σας γίνει πεποίθη-σις και αυτό είναι το πών. Δεν παρατηρήσατε ηλικιωμένους άν-θρώπους που έχουν περάσει τα εβδομήντα και σχεδιάζουν τί θα κάνουν σε πέντε ή δέκα χρόνια; Οι άνθρωποι αυτοί είναι γεμάτοι ζωτικότητα και ούτε σκέπτονται καθόλου το θάνατο. Προσέξτε και μερικούς νέους που ούτε γαί-ρονται τα νεύρα τους ούτε ζούν, αλλά σκέπτονται διαρκώς ότι παρ'όλα τα χρόνια και γερονούν. Αυτοί ώοισμένοι θα γεράσουν προ-τί της ώρας και θα γάσουν κά-θε ικαδά ζωής.

Ευτυχώς, λοιπόν, στο χέρι σας είναι να μένετε πάντα νέες.

Συζυγική ζωή

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

Μερίκιες γυναίκες διατείνονται

κούνται ακόμη πιο πολύ από τη συζυγική έστια. Αντί για σκη-νές και κλάματα έδε διπλάσια-ση την αγάπη της και το έν-διαφέρον της χωρίς να δείξει ότι υποτιμείται το παρυσικό.

Αν πρόκειται για μικροτε-ριότητα ο άντρας θα σκεφθεί γρήγορα και θα επιστρέψει κοντά της πιο τρυφερός και πιο κα-λός. Αν παλι πρόκειται για κά-τι πιο σοβαρό τίποτε δεν θα τον έμπρησσει και το μόνο που θα έ-πιτύγναι είναι να γάσσει την ά-ξιοπρέπεια σας.

Η γυναίκα που αγαπά τον άν-τρα της ανέχεται πολλά, προ-σποιείται ότι δεν καταλαβαίνει, δείχνει διπλωματία και καλωσύ-νη, και έαυκαερίζει έτσι τον άν-τρα της.

Η σανίδα της αναπαύσεως

Για να μπορέτε να κάνετε την «κούρα» της αναπαύσεως για την οποία μιλήσαμε σε προγενέ-στερο άρθρο μας πρέπει να έφο-διασθείτε με μιά γερή σανίδα που να μπορεί να σκώνη το δάρος σας.

Τη σανίδα αυτή την σπριζε-τε σ' ένα χαμηλό σκαμνάκι από τη μιά άκρη και την άλλη άκρη την ακουμπάτε κατάκλινα. Διλα-δή θα είναι γεωμένη με τέτοιον τρόπο, που να είναι το μέρος που θ' ακουμπά το κεφάλι σας πιο ύψηλα τοποθετημένο από το μέ-ρος που θ' ακουμπούν τα πόδια σας.

Το έαπλωμα πάνω στη σανί-δα είναι άπαραίτητο σε κάθε ή-λικία και φέρνει θαυματουργά ά-ποτελέσματα.

Με την κλίσι της σανίδας τε-ντώνεται όλη ή σπονδυλική στήλη και ιστώνει έντελώς ή πλάτη. Οι μύς χαλαρώνονται. Τα πόδια α-παλλάσσονται από το βάρος του σώματος, διώχνουν τους θρόμβους που συσσωρεύονται στις φλέβες και προκαλούν πρηξιματα και κίρσους. Το έαπλωμα αυτό βο-ηθεί, τέλος στην κανονική κυκλο-φορία του αίματος.

Το έαπλωμα στη σανίδα θα γίνεται δυο φορές την ημέρα ά-πό ένα τέταρτο κάθε φορά. «Ο-ποιάδήποτε ώρα θέλετε, είτε υε-τά το ύπνισμα, είτε στο μέσον της ημέρας, σε μιά στιγμή που θα αισθανσθε πολύ κουρασμένη, ύστερα από τίς δουλειές. Αλλά θα χρειαστεί μεγάλη έέακσις για να μάθετε να άφηνετε έντε-λως έλευθερο το σώμα. Γιατί μό-νο έτσι θα ώφεληθείτε.

Καλόν είναι επίσης να έαπλω-νε στη σανίδα όταν έχετε κου-ραστή και είσατε εν τούτοις ά-ναγκασμένη να πάτε σε μιά κο-σμική συγγέντωσι. Σε ένα τέ-ταρτο της ώρας θα αισθανθείτε έεκούρσι και θα άπονηθείτε ζω-τικότητα και κέφι. Κι' αυτό θα σας βοηθήσει να ξεφυγίσετε χω-ρίς να νυστάξετε ή να αισθαν-θείτε κουράσι.

Η αλληλογραφία μου

Μία ξανθούλα: Μόνον μασά, αλλά να σας δείξει μιά είδική πως γίνεται. Άλλοιως μπορεί να φέρη αντίθετα άποτε-λέσματα.

Λέλα ν Β: Σας συνηστώ αυτή την κρέμα, αλλά να σας την κάμη εύσυνείδωτος φαρμακοποιός. Βούτυρο από κακάο 10 γρ., παρ-θενικό κερί 10 γρ., άμυγδαλόλα-δο 60 γρ. έόανς λεβάντας 10 σταγόνες.

Φοιτητή ν: Να άποφεύ-γετε άλμυρα και λαβάρια και να βάσετε τα βράδια αυτήν την ά-λοιφή: Glycerole d'apipidol 30 gr, Baume de Perou 0,50 Thymol 0,25, Acide Salicylique 0,10.

Για γι ά ν: Χώνευτικά ύ-παίνουν πολλά. Σας άναφέρω το πλέον άβλαβές. Persipine 0,50 Acide citrique 0,25. Να γίνουν 20 σκονάκια. Θα παίρνετε ένα μετά το φαγητό διαλυμένο σε νερό.

Κοκτέταν Λιάν ν: Για την πύκνωση των φρυδιών σας συνηστώ αυτό το μίγμα: Γλυκερίνη 7 γρ., πιλοκαπτίνη 2 γρ., άλκοολ υέ 10 γρ., ροδόκερο 10 γρ. Μη βάλετε όμως στα μα-τοτίονα γιατί δεν πρέπει να πάη μέσα στα μάτια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο Χί, μη μου ζητάτε, φίλοι μου, να ξαναπαίξω στις κούρες. Μη μου ζητάτε προγνωστικά. Παίξτε στην τύχη, χάστε ή κερδίστε μιά περιουσία, αλλά, σας παρα-καλώ, να μ' αφήσετε ήσυχο...

Λέγοντας αυτά τα λόγια ο Άλλαν Χούατ, ο διάσημος τζό-κευ του Ντέρμπυ, χτύπησε νευρικά με το μαστίγιο τη μπόττα του και προχώρησε προς τους σταύ-λους. Είχε κατεβή στον ίπποδρομο για να δοκιμάσει την άντοχή του άραδικού άλογου του. Η λαίδη Τζένυ Αμπερ-νταρ, του είχε πη:

— Άλλαν, σου έμπιστεύομαι τη ζωή μου. Μόνο ή νίκη του «Σέριφ» μπορεί να με σώσει. Κάνε ό,τι μπορείς για να κερδίση το «Γκράν - Πρί». Κομμάτια-σέ του τα πλευρά με τα τακούνια σου

Συγκινητικό διήγημα

και σπάσε πάνω του το μαστί-γιο σου.

Ο Άλλαν σκέφτηκε: «Μά δεν καταλαβαίνουν ότι και τ' άλογα έχουν ψυχή, ότι πο-νούν, ότι υποφέρουν;...»

Η καρδιά του ραγίζοταν στη σκέψη ότι ίσως έπρεπε να σκά-ση το όμορφο άλογο για να κερ-δίση ή άσχημη λαίδη το έπαθλο.

Ο Χούατ μισούσε τη γρηά αυ-τή, που έδριζε σαν χαμαλής του λιμανιού και έδινε τροφή στους ύπαρτες της μιά φορά την ήμε-ρα! Είχε αναγκάσει το σύζυγό της να αυτοκτονήσει, σπαταλών-τας τα χρήματά του στα χαρτιά και είχε δημιουργήσει τεράστια χρέη.

Ο Άλλαν καταλάβαινε ότι εί-χε έρθει ή ώρα να την εκδικηθεί. Από μικρό παιδί ο διάσημος τζόκευ είχε ανατραφή στον πυργό των Άμπερνταρ. Είχε άρχισει το στάδιο του από ύπηρετης.

Επειτα ο πατέρας του, που είχε κα-ταλάβει την κλίσι του προς τα άλογα, τον έβαλε να περιποιείται τους σταύ-λους, τον πότιζε με ρούμι και του σκληραίνει το δέρμα με το μαστίγιο.

Έτσι σταμάτησε την ανάπτυξη του κι' ο Άλλαν έγινε ένας μικρόσωμος άν-θρωπάκος, έλαφρός σαν πούπουλο και μ' ά-τορσάλην νεύρο. Την πρώτη φορά που έλαβε μέρος στις κούρες ήταν μόλις δεκαπέντε χρόνων. Κανείς δεν τον έμπιστευόταν. Και ώ-στόσο κέρδισε την κούρα, αφήνοντας τα άλ-λα «φαβορί» σωστά δέκα «μήκη» πιο πίσω.

Έτσι ο λόρδος Άμπερνταρ ένθουσιασθηκε μαζί του και καθώς είχε καλή καρδιά, του έδωσε εκατό λίρες και του πήρε μιά ολαμέ-ταξη στολή. Επειτα ακολούθησαν οι άλλες έπιτυχίες του, που τον έκαναν διάσημο στον ίπποδρομο και άγαπητόν στους κύκλους των φιλιπών. Όλοι μιλούσαν γι' αυτόν.

Ήταν ο μόνος τζόκευ, που δεν δεχόταν να κάνει κατε-ργαριές και που αγαπούσε τ' άλογά του. Ποτέ δεν τους έκανε ένεσεις για να φανούν ζωηρά, ποτέ δεν τους πλήγωσε τα πλευ-ρά. Οι αντίπαλοι του λόρδου του είχαν προσφέρει πολλές χι-λιάδες για να τον πάρουν στους σταύλους τους. Μά ο Άλ-λαν αγαπούσε τον κύριό του και δεν τον εγκατέλειπε.

— Όχι, ποτέ δεν θα φύγω από κοντά του, έλεγε. Θα φέρνω πάντα τ' άλογά του «γκαιάν». Σ' αυτόν όφειλω τη δόξα μου.

Και έεκαλούθησε να κερδίση στις κούρες, και να δοαζή-τά χρώματα του λόρδου. Ο θάνατος όμως του κυρίου του, λυ-πησε κατάκαρδα τον τζόκευ. Κλείστηκε κοντά στ' άλογά του και έκλαψε πικρά. Καταριόταν την τύχη που είχε δώσει σ' αυ-τόν τον καλόν άνθρωπο μιά διαστραμένη, τοιγούνα, γυναίκα.

Άμέσως ύστερα απ' το θάνατο του λόρδου, ή λαίδη έπαίξε

στο μπακαρά τα πιο πολλά καθαρόαιμα άλογα του άνδρός της, που πέρασαν έτσι στα χέρια άλλων κυριών.

Ο Άλλαν, βλέποντας τ' άγαπημένα του άλογα να τα ίπ-πεύουν και να τα βασανίζουν άλλοι συνάδελφοί του, έννοιωθε την καρδιά του να σπαράζει.

— Όχι, παληόγρη, μουμούριζε με μίσος, γυμνάζοντας τον «Σέριφ». Ήρθε ή ώρα να πληρώσει ακριβά τη διαγωγή σου απέναντι του άνδρός σου. Όχι, δεν θα ξαναρχίσω πάλι τη σπάταλη ζωή σου!

Όλοι οι φιλιπποι ήξεραν το μυστικό του. — Ο Άλλαν, έλεγαν, δεν θα φέρη ούτε «πλάσε» τον «Σέριφ». Θάταν τρέλλα να ποντά-ρουμε σ' αυτόν.

Και στοιχημάτιζαν σ' άλλα άλογα. Ο ίπποδρόμος του Ντέρμπυ θα γέμιζε πάλι και τα στοιχήματα θα ανέβαιναν και τώρα σε πολλές χιλιάδες λίρες. Από την παραμονή εί-χαν έξαντληθή όλα τα εισιτήρια του «πε-ζαζ» και της «πελούς».

Από στόμα σε στόμα είχε διαδοθή πως ή γρηά λαίδη είχε πη με ύφος άυστηρό στον τζόκευ:

— Πρόσεξε μη χάσης την κούρα και μη κατα-στρέψης. Θα σε πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια!

Την παραμονή των ίπ-ποδρομιών μιά έά-ζήτησε να δη τον Άλ-λαν.

— Κύριε Χούατ, του είπε, έπιτρέψτε μου να σας άπασχο-λήσω λίγα λεπτά. Είμαι ή Ίγκερ Στρόκ.

Ο τζόκευ την κύτ-ταξε καλά. Ήταν μιά συμπαθητική άδύνατη νέα, με μάτια γλυκά.

— Σας άκούω, άπάν-τησε.

— Κύριε Χούατ, συ-νέχισε με ύφος λυπη-μένο, είμαστε πάρα πολύ φτωχοί. Ο πα-τέρας μου έχασε όλη την περιουσία του παίζοντας στις κούρες. Επειδή αντιπαθούσε το λόρδο Άμπερνταρ δεν ποντάρε ποτέ στ' άλογα του.

Ο τζόκευ ζάρωσε τα φρυδιά του.

— Ω, μη θυμώνετε, κύριε Χούατ. Την παραξενιά του αυτή την πλη-ρώσε ακριβά. Σήμερα όμως τον έ-πιασε ή μανία να δοκιμάση πάλι την τύ-χη του. Η μητέρα μου είναι άρρωστη βα-ρεία. Λεπτά δεν έχωμε να την πάμε στο νοσοκομείο. Αν μόνον ό,τι ο πατέρας τι-ρε τα κοσ

Ο Άμερικο Βεσπούκι

ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ του Άμερικο Βεσπούκι

Ο ρόλος του στην ανακάλυψη της Αμερικής

Το 1951 συμπληρώθηκαν 500 χρόνια από τη γέννηση όχι μόνο του Χριστοφόρου Κολόμβου, αλλά και του Άμερικο Βεσπούκι, που θα μπορούσε, ν' αποκλήθη ανάδοχος του Νέου Κόσμου.

Αλλά ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος και πώς η νέα ήπειρος βοήθησε με τ' όνομά του; Η επίσημη ιστορία τον έχει αφήσει στην αφάνεια σχεδόν. Κι' ωστόσο, ήταν ένας από τους πιο ταλαντούχους θαλασσοπόρους του τέλους του 15ου αιώνα κι' η δραστηριότητά του στο κεφάλαιο των ανακαλύψεων δεν υστερεί από εκείνη του Κολόμβου.

Ο Άμερικο Βεσπούκι γεννήθηκε το 1451 στη Φλωρεντία από οικογένεια εύγενών, που κατάγονταν από την Περετόλα.

Οι Βεσπούκι που ήταν πολύ πλούσιοι άλλοτε, είχαν ξεπέσει πιά οικονομικά και με μεγάλο κόπο κατάφεραν να διατηρήσουν την κοινωνική τους θέση. Ο Άμερικο πήρε, ωστόσο, αξιόλογη μόρφωση κι' είχε την καλή τύχη να μαθητεύσει κοντά στο διάσημο κοσμογράφο Πάολο Τοσκανέλλι, που τον έμυσε στα γεωγραφικά προβλήματα της εποχής του.

Ο Άμερικο προσελήφθη αργότερα ως υπάλληλος στα γραφεία του Φλωρεντινού τραπεζίτη Λορέντζο ντι Πιέρ Φραντζέσκο ντι Μέντιτσι και το 1492, το έτος δηλαδή της ανακάλυψης της Αμερικής από τον Κολόμβο, απέστειλε στη Σεβίλλη για να διευθύνει το εκεί υποκατάστημα της Τραπεζής.

Στη Σεβίλλη είχε εγκατασταθεί από πολλά χρόνια ένας άλλος Φλωρεντινός, ο Γιανόττο Μπεράντι, που ησχολείτο με τη συγκέντρωση πλούτου και την οργάνωση θαλασσιών εξερευνητικών αποστολών για λογαριασμό του Ισπανού μονάρχη.

Ο Βεσπούκι συνεργάστηκε μαζί του κι' έγινε γρήγορα πολύ έμπειρος στα ναυτικά πράγματα. Το 1495 μετά το θάνατο του Μπεράντι, ανέλαβε τη διεύθυνση των επιχειρήσεών του και, μεταξύ άλλων, παρεσκεύασε την τρίτη αποστολή του Κολόμβου (1498), που το 1505, ένα χρόνο προτού πεθάνει, έγραφε γι' αυτόν στο γιού του Ντίπγκο: «Ο Βεσπούκι προσπάθησε πάντα να μ' ευχαριστήση και να ι-

κανοποιήση τις επιθυμίες μου. Είπε πολύ καλός άνθρωπος. Η τύχη δεν τον ευλόγησε, όμως, όπως και πολλούς άλλους. Κι' οι κόποι του έμειναν χωρίς ανταμοιβή».

Στο μεταξύ, όμως, ο Βεσπούκι, όπως και τόσοι άλλοι στην εποχή του, είχε καταληφθεί από τον πόθο να γίνει κι' ο ίδιος θαλασσοπόρος. Οι σύγχρονοί του ιστορικοί του αποδίδουν τέσσερα ταξίδια, μόνον, όμως, τα δύο απ' αυτά είναι βέβαια.

Κατά τα τέλη του 1498, έφτασε στην Ισπανία η έκθεσή για το τρίτο ταξίδι του Κολόμβου, που είχε προσεγγίσει στο κεντρικό τμήμα της Αμερικής κι' υποστήριζε πως υπήρχαν κι' άλλες χώρες προς νότον. Για να εξακριβωθεί αυτός ο ισχυρισμός του, οργανώθηκε μια αποστολή υπό την αρχηγία του Άλνσο ντι Οζέντα. Ο Βεσπούκι προσέφερε σ' αυτήν δύο πλοία που είχε εξοπλίσει ο ίδιος κι' ονομάστηκαν ανώτατος πιλότος της εξερευνητικής ομάδας.

Τα τέσσερα πλοία που την αποτελούσαν ξεκίνησαν από το Κάδιξ το Μάιο του 1499 και έφτασαν έπειτα από δύο περίπου μήνες στη Γουιάνα. Εκεί χωρίστηκαν κι' ο μόνος Οζέντα προχώρησε προς βορράν με τις δύο καραβέλλες, ο δε Βεσπούκι εξακολούθησε να πλέει προς νότον με τα άλλα δύο πλοία κι' ανακάλυψε έπειτα από λίγον καιρό τη Βραζιλία. Εκεί, ανέπνευσε τον Άμαζόνιο με δύο βάρκες κι' έφτασε σε βάθος πολλών χιλιομέτρων. Συνέχισε κατόπιν την πορεία του κι' ανακάλυψε την Τρινιτάν, το Κονσάν, τη Βενεζουέλα και την Κολομβία. Ύστερα λοξοδρόμησε και μετά από μερικές μικρότερες ανακαλύψεις έφτασε στον Άγιο Δομίγκο. Εκεί συναντήθηκε με τον Οζέντα και οι δύο θαλασσοπόροι γύρισαν μαζί στην Ισπανία.

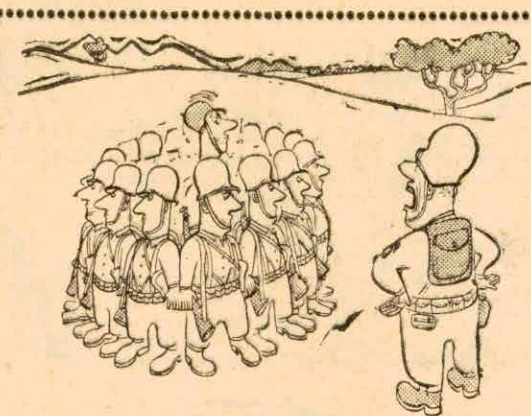
Το δεύτερο ταξίδι του Βεσπούκι έγινε από τα σπουδαιότερα της εποχής του. Δυσχερестημένος για την άχαρη ζωή που έδειξε απέναντί του η ισπανική αλή, είχε περάσει, στο μεταξύ, στην υπηρεσία της Πορτογαλίας. Το 1501 ξεκίνησε με δύο πλοία από τη Λισαβώνα, έφτασε στην Βραζιλία κι' από εκεί κατέβηκε κατά μήκος της ακτής της νοτίου Αμερικής, πέρασε το Ρίο ντε λα Πλάτα και προχώρησε ως το Πόρτο Σάν Τζουλιάνο.

Κατά το ταξίδι του αυτό, ο Βεσπούκι αποδιδάσθηκε πολλές φορές στην ακτή κι' ήρθε σ' επικοινωνία με τους ιθαγενείς κατοίκους αυτών των χώρων.

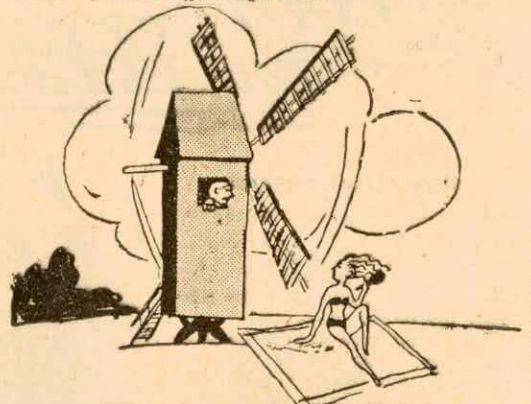
Ξαναγύρισε κατόπιν στην υπηρεσία της Ισπανίας, αλλά δεν έπαιρσε άλλη εξερεύνηση. Το 1512, τέλος, πέθανε στη Σεβίλλη πάμπτωχος και τότε μόνον η ισπανική κυβέρνηση αποφάσισε να δώσει μια πενιχρή σύνταξη στη χήρα του.

Η μοναδική ικανοποίησή του Βεσπούκι ήταν ότι το όνομά του δόθηκε προτού πεθάνει στη νέα ήπειρο: Αμερική. Η ονομασία αυτή οφείλεται σ' έναν άσημο κοσμογράφο και χαρτογράφο της εποχής, το Μαρτίνο Βαλντεσμούλλερ, που υποστήριζε, ότι ο Κολόμβος δεν είχε κάμει τίποτα άλλο από το να δείξει το δρόμο της Αμερικής, ενώ εκείνος που την είχε ανακαλύψει πραγματικά ήταν ο Άμερικο Βεσπούκι. Η κοινή γνώμη της εποχής αποδέχθηκε την αντίληψη αυτή, χωρίς πολλές συζητήσεις και αντιρρήσεις.

Γεγονός είναι, πάντως, ότι ο Βεσπούκι ανακάλυψε το μεγαλύτερο μέρος της αμερικανικής ήπειρου, ενώ ο Κολόμβος δεν ξεπέρασε σε κανένα από τα ταξίδια του τον κεντρικό τομέα.

— Σου ελπια να βγάλεις το σκισμένο παντάλονι σου, αλλά όχι τώρα!...

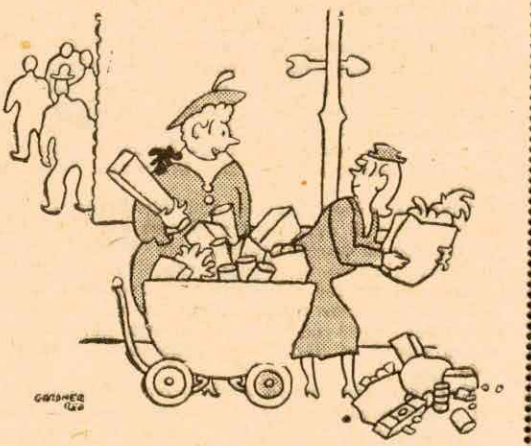

— Κύριε μωλανά, μπορείτε να σταματήσετε! Στέγνωσαν τα μαλλιά μου!...

ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

«Πούς φιλάει το χεράκι σου, λατρεία μου;...»

— Δεν εινε ανάγκη να μπής σε κόπο... Τόν βλέπω άλλη φορά το μπέμπη σου!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Χουάν Ναβάρρος επισκέπτεται το Μάλκον, αλλά εκείνος δεν τον θυμάται, συνεπεία της αμνησίας του και τόν διώχνει. Το άλλο πρωί ο Μάλκον υπνωτίζεται από δύο μυστηριώδη μάτια και γράφει μια ομολογία σχετικά με την άπατη που διέπραξαν εις βάρος του Πράις. Η ομολογία αυτή εξαφανίζεται μυστηριωδώς και στέλνεται στην Έβελιν. Ο Ναβάρρος βέλει να της το πάρει κι' η Έβελιν το εμπιστεύεται στον Φούλτον. Ο Ναβάρρος επιχειρεί να του το πάρει κι' έρχονται στα χέρια. Έξασφα ένας τρομερός σεισμός έρεπώνει τα πάντα. Κι' ο γκάνγκστερ Ρωμανώφ που κρυφάκουγε προφανεί κι' απάει το πολύτιμο χαρτί. Ο Φούλτον σώζει, για δεύτερη φορά την Έβελιν απ' τα έρείπια.

Το πρόσωπό του πήρε άμεσως μια έκφραση απογοητεύσεως. Το περιεχόμενο αυτού του χαρτιού δεν τον είχε ενθουσιάζει.

— Δεν καταλαβαίνω πώς αυτό το παλιόχαρτο, ψιθύρισε, μπορεί ν' αξίζει δέκα χιλιάδες δολάρια. Δεν λέει τίποτε σχεδόν... Κι' όμως άκουσα πολύ καλά το Ναβάρρο να προσφέρει αυτό το ποσό στο Φούλτον για να το αποχτήσει... Μου φαίνεται πως το πιο σωστό που έχω να κάμω είναι να ξαναγυρίσω στη Νέα Υόρκη και να το παραδώσω στην Μπιάνκα. Αυτή θα δει ποιος είναι ο καλύτερος τάπος για να το εκμεταλλευθώ.

Ο Φούλτον ξαναγύρισε άργα το απόγευμα στο Μπράντον-Σίτυ, αφού εξερεύνησε προσεχτικά όλη τη γύρω περιοχή, χωρίς ν' ανακαλύψει πουθενά τα ίχνη του Ρωμανώφ.

Ο γκάνγκστερ δεν βρισκόταν πιά εκεί. Είχε φύγει πριν από δυο ώρες κι' έτρεχε τώρα προς το μέρος του Έλιζάμπετ-τουν, όπου έλπιζε ότι θα καταφέρει να επιδιδασθή σε κανένα πλοίο για να ξαναγυρίσει στη Νέα Υόρκη.

πλαισιωνόταν ολόγυρα από θαμνούς. Χώθηκε άμέσως μέσα σ' αυτή και κρύφτηκε τόσο καλά, ώστε ο Φούλτον, που έφτασε έπειτα από μερικές στιγμές, δεν υποπτεύθηκε καθόλου ότι θα μπορούσε ν' βρισκόταν εκεί κι' εξακολούθησε να κατεβαίνει την πλαγιά του λόφου.

Ο Σέργιος Ρωμανώφ έτριψε τα χέρια του από χαρά. Καί, σε λίγο, βγήκε από τον κρυφώνα του κι' άρχισε να τρέχει προς το μέρος του Μπράντον-Σίτυ. Όταν έφτασε εκεί, κρύφτηκε ανάμεσα στα έρείπια ενός σπιτιού, που είχε καταρρεύσει κι' είχε εγκαταλειφθεί από τους ενοίκους του, για να ξεκουραστή, και τότε έβγαλε από την τσέπη του το χαρτί που είχε κλέψει και το διάβασε.

Το πρόσωπό του πήρε άμεσως μια έκφραση απογοητεύσεως. Το περιεχόμενο αυτού του χαρτιού δεν τον είχε ενθουσιάζει.

— Δεν καταλαβαίνω πώς αυτό το παλιόχαρτο, ψιθύρισε, μπορεί ν' αξίζει δέκα χιλιάδες δολάρια. Δεν λέει τίποτε σχεδόν... Κι' όμως άκουσα πολύ καλά το Ναβάρρο να προσφέρει αυτό το ποσό στο Φούλτον για να το αποχτήσει... Μου φαίνεται πως το πιο σωστό που έχω να κάμω είναι να ξαναγυρίσω στη Νέα Υόρκη και να το παραδώσω στην Μπιάνκα. Αυτή θα δει ποιος είναι ο καλύτερος τάπος για να το εκμεταλλευθώ.

Ο Φούλτον ξαναγύρισε άργα το απόγευμα στο Μπράντον-Σίτυ, αφού εξερεύνησε προσεχτικά όλη τη γύρω περιοχή, χωρίς ν' ανακαλύψει πουθενά τα ίχνη του Ρωμανώφ.

Ο γκάνγκστερ δεν βρισκόταν πιά εκεί. Είχε φύγει πριν από δυο ώρες κι' έτρεχε τώρα προς το μέρος του Έλιζάμπετ-τουν, όπου έλπιζε ότι θα καταφέρει να επιδιδασθή σε κανένα πλοίο για να ξαναγυρίσει στη Νέα Υόρκη.

Θανάσιμη πάλη

Από την ημέρα που η Έβελιν διάβασε την επιστολή που βρέθηκε πάνω στο τραπέζι του δωματίου της, στο ξενοδοχείο «Αρκάνας», οι υπονοήσεις που είχε εναντίον του συζύγου της έγιναν γι' αυτήν δεβαιοτήτες. Δεν άμφεβαλλε πιά για την ενοχή του. Ο Χουάν, σκεφτόταν, είχε παρσύρει τον Πράις άγνωστο σε ποιά παγίδα, με τη βοήθεια κάποιου συνενόχου, που είτε γιατί είχε μετανοήσει, είτε για άλλο λόγο, εξωμολογήτο τώρα την πράξη του.

Αλλά ποιος ήταν αυτός ο συνενόχος; Το χαρτί, που της είχαν στείλει, ήταν ανυπόγραφο. Ο γραφικός χαρακτήρας του επιστολογράφου θα ήταν άραγε αρκετός για να τον ανακαλύψει;

Η Έβελιν στήριζε όλες τις ελπίδες της στον μυστηριώδη προστάτη της. Αυτός μόνον θα μπορούσε να τη βοηθήσει. Αλλά γιατί άρα γε δεν είχε δώσει όλον αυτό τον καιρό σημεία ζωής; Πού βρισκόταν; Τι έκανε; Θα εμφανιζόταν και πάλι μπροστά της, για να την υποστηρίξει εναντίον των εχθρών της;

Εκείνο το απόγευμα ήταν καθισμένη μπροστά στο μικρό γραφείο της και ξαναδιάβαζε μερικές επιστολές, που ο Χάρρυ Πράις της είχε στείλει άλλοτε. Με πόσο τρυφερές εκφράσεις της μιλούσε για την αγάπη του και τα όνειρά του για το μέλλον! Άλλοιμονο! Αυτή η εποχή της φαινόταν τώρα πολύ μακριά... Ο αγαπημένος της είχε πεθάνει, όπως ήταν η επίσημη έκδοχή; Η βρισκόταν πάντοτε στη ζωή; Καί, στη δεύτερη περίπτωση, θα τον ξανάβλεπε;

Η καρδιά της της απαντούσε ναί. Ο Χάρρυ θα ξαναγύριζε κάποτε κοντά της... Κι' η ημέρα αυτή, που τόσο λαχταρούσε, ίσως να μην άργούσε... Κάποτε, η πόρτα του δωματίου της θ' άνοιγε αθόρυβα και θ' αντίκριζε τότε στο άνοιγμα τη γλυκιά μορφή του αγαπημένου της...

Ξαφνικά, άκουσε δέματα στο διάδρομο. Κάποιος είχε πιάσει το πόμολο της πόρτας και το γύριζε...

Ήταν μήπως ο Χάρρυ Πράις;

Η καρδιά της Έβελιν χτυπούσε δυνατά...

Η πόρτα άνοιξε τέλος και, στο άνοιγμα, εμφανίστηκε η μισητή μορφή του συζύγου της.

Ο Χουάν Ναβάρρος μπήκε με άργα βήματα μέσα στο δωμάτιο.

Από την εποχή που γύρισαν στη Νέα Υόρκη, έπειτα από την καταστροφή του Μπράντον-Σίτυ, οι δυο σύζυγοι δεν είχαν ανταλλάξει ούτε ένα λόγο.

Από την εποχή που γύρισαν στη Νέα Υόρκη, έπειτα από την καταστροφή του Μπράντον-Σίτυ, οι δυο σύζυγοι δεν είχαν ανταλλάξει ούτε ένα λόγο.

Από την εποχή που γύρισαν στη Νέα Υόρκη, έπειτα από την καταστροφή του Μπράντον-Σίτυ, οι δυο σύζυγοι δεν είχαν ανταλλάξει ούτε ένα λόγο.

Από την εποχή που γύρισαν στη Νέα Υόρκη, έπειτα από την καταστροφή του Μπράντον-Σίτυ, οι δυο σύζυγοι δεν είχαν ανταλλάξει ούτε ένα λόγο.

Από την εποχή που γύρισαν στη Νέα Υόρκη, έπειτα από την καταστροφή του Μπράντον-Σίτυ, οι δυο σύζυγοι δεν είχαν ανταλλάξει ούτε ένα λόγο.

Από την εποχή που γύρισαν στη Νέα Υόρκη, έπειτα από την καταστροφή του Μπράντον-Σίτυ, οι δυο σύζυγοι δεν είχαν ανταλλάξει ούτε ένα λόγο.

Από την εποχή που γύρισαν στη Νέα Υόρκη, έπειτα από την καταστροφή του Μπράντον-Σίτυ, οι δυο σύζυγοι δεν είχαν ανταλλάξει ούτε ένα λόγο.

Από την εποχή που γύρισαν στη Νέα Υόρκη, έπειτα από την καταστροφή του Μπράντον-Σίτυ, οι δυο σύζυγοι δεν είχαν ανταλλάξει ούτε ένα λόγο.

Από την εποχή που γύρισαν στη Νέα Υόρκη, έπειτα από την καταστροφή του Μπράντον-Σίτυ, οι δυο σύζυγοι δεν είχαν ανταλλάξει ούτε ένα λόγο.

Από την εποχή που γύρισαν στη Νέα Υόρκη, έπειτα από την καταστροφή του Μπράντον-Σίτυ, οι δυο σύζυγοι δεν είχαν ανταλλάξει ούτε ένα λόγο.

τε λέξι. Έτρωγαν ο καθένας χωριστά, κι' αν και ζούσαν κάτω από την ίδια στέγη, δεν είχαν καμμία επαφή μεταξύ τους.

Ο Χουάν πήγε κοντά στη σύζυγό του.

— Μου έδειχνες άλλοτε αδιαφορία, είπε. Αλλά από κάμποσο καιρό, όλη σου η στάση απέναντί μου δεν φανερώνει τίποτε άλλο από ένα μεγάλο μίσος... Αλλά τί έκαμα για να το προκαλέσω; Ξέρω, συνέχισε, βλέποντας ότι εκείνη σιωπούσε, ότι έχω ένα λυσσώδη έχθρο, που κάνει μέρα με γαλύτερη την άδυσσο που μάς χωρίζει. Αλλά αν θέλεις να με βοηθήσεις, για να του δώσω την προσοπίδα, η παρεξήγησή που μάς απομακρύνει τ' ένα από τον άλλον θα εξαφανιζόταν ως διά μαγείας.

— Δεν νομίζεις, απάντησε με ψυχρό ύφος η Έβελιν, ότι, προτού μου μιλήσης γι' αυτά τα πράγματα, θάπρεπε να μου εξηγήσεις τι σημαίνει η επίστολή που πήρα στο ξενοδοχείο του Μπράντον — Σίτυ;

Ο Ναβάρρος σήκωσε τα χέρια του προς τον ούρανο: — Πώς θέλεις να άμυνθώ, είπε, εναντίον μιας κατηγορίας, που προέρχεται από άνθρωπο, που δεν έχει το θάρρος να την υποστηρίξει, δάχνοντας την υπογραφή του κάτω από την καταγγελία του;

— Ο ισχυρισμός σου είναι σωστός, απάντησε η σύζυγός του. Αλλά έχει αξία μόνο για σήμερα. Ο άγνωστος που κρατάει ως τη στιγμή μυστικό το όνομά του, δεν αποκλείεται να το φανερώσει αύριο.

— Ένοείς μήπως τον Έντγκαρ Φούλτον; φώναξε ο Ναβάρρος. Αυτό το υποκείμενο θα πρέπει, λοιπόν, να βρίσκεται πάντα ανάμεσά μας;

— Παραφέρεσαι, φίλε μου, απάντησε η Έβελιν. Ξέρεις καλά ότι η επιστολή δεν προέρχεται απ' αυτόν. Όσο για τους υπαινιγμούς σου εναντίον του, δεν πρέπει να ξεχνάς ότι

Μυριέσις Ιστορίες

Μεγάλος φιλόanthropos!

Κάποιος φοβερός και τρομερός φιλάργυρος πεθαίνει και ανεβαίνει στους Ουρανούς. Παρουσιάζει εκεί στο Θεό και ζητάει να τον δεχθούν στον Παράδεισο.

— Και τί καλά έκανες στη ζωή σου για να σε δεχθούμε εδώ; τον ρώτησε ο Θεός.

— Έδωσα δυο εκατοστάρικά σ' ένα φτωχό που ζητιάνευε, Κύριε, απαντά ο φιλάργυρος με περηφάνεια.

— Είπε αλήθεια, Πέτρο; ρωτάει ο Θεός τον γραμματέα του και αργύριο φύλακα του Παράδεισου. Για κύτταξε στο κιτάπι σου.

Ο Πέτρος ανοίγει το βιβλίο των καλών και των κακών πράξεων των ανθρώπων και απαντά:

— Είπε αλήθεια, Πολυεύσταλχνε και Παντοδύναμε.

— Τί άλλο καλό έκανες; ξαναρωτάει ο Θεός.

— Έδωσα άλλο δυο εκατοστάρικά σ' έναν άλλο φτωχό.

— Πέτρο, εινε αλήθεια;

— Ναι, Κύριε, απαντά ο Πέτρος.

— Πές μου ακόμα καμμία καλή πράξη σου, λέει ο Θεός στο φιλάργυρο.

— Έδωσα άλλα δυο εκατοστάρικά σ' άλλον πάλι φτωχό.

— Αλήθεια, Πέτρο; ρωτάει ο Θεός.

— Αλήθεια, Μεγαλοδύναμε!

— Και τί άλλο καλό έκανες στη γή; ρωτάει ο Θεός τον φιλάργυρο.

— Τίποτε άλλο. Τί άλλο να έκανα, Κύριε;

— Πέτρο, φωνάζει τότε ο Θεός στον γραμματέα του. Δόστου εξακόσιες δραχμές και... στείλε τον στο Διάβολο!...

αυτός ο άνθρωπος μου έσωσε τη ζωή όταν εσύ με είχες εγκαταλείψει ανανδρά.

Η απάντησις αυτή εξώρισε τον Χουάν. Άρπαξε άμεσα τους καρπούς των χειρών της "Εβελιν και τους έσφιξε με δύναμη.

— Πρόσεξε καλά, της είπε. Δεν σε συμφέρει να με σπρώξεις στα άκρα, γιατί σύ θα μεταμελήσεις πρώτη. Από τα λόγια σου καταλαβαίνω ότι κάθε δεσμός μεταξύ μας κόπηκε οριστικά και ότι επιθυμείς ν' αναμετρηθούμε. Μάθε, λοιπόν, ότι δέχομαι την προσκλησίσει! Θα δούμε ποιος από τους δύο μας θα βγει νικητής.

— Δεν σε φοβάμαι, απάντησε η "Εβελιν. Η πάλη αυτή θα καταλήξει στο θρίαμβο της αλήθειας. Κι' αυτό θα είναι η καταστροφή σου.

Ο Χουάν χαλάρωσε το σφίξιμό του.

— Αν σ' έκαμα να πονέσεις, της είπε ειρωνικά, πήγαινε να παραπαυθείς στον "Εντγκαρ Φούλτων, που φαντάζομαι πως θα είναι πρόθυμος να αναλάβει την υπερασπίσει σου. Βγήκε κατόπιν από το δωμάτιο, χτυπώντας με όρμη την πόρτα πίσω του.

Ο άδοτος πυγμάχος

Λίγη ώρα έπειτα απ' αυτή τη συνομιλία, ο Σέργιος Ρωμανώφ χτυπούσε το κουδούνι του κομπού μεγάρου της 5ης λεωφόρου, όπου έμενε το ζευγάς Ναβάρος.

Ο γκάνγκστερ είχε κατορθώσει να φτάσει στη Νέα Υόρκη, χωρίς να συναντηθεί με το Φούλτων, που αναζητούσε πάντα τα ίχνη του και αντί να παραδώσει την ανώνυμη καταγγελία στη Μπιάνκα, όπως είχε σκεφθεί αρχικά, αποφάσισε να το διαπραγματευθεί μόνος του με το Ναβάρος.

Αυτός ήταν ο λόγος που τον έφερε εκείνο το απόγευμα στο σπίτι του πλουσίου Κουβάνου.

Περνώντας στο έσωτερικό, έδωσε στον υπρέτη που τον άνοιξε την πόρτα το έπισκεπτήριό του. Κάτω από το όνομά του είχε γράψει τα εξής:

«Έφτασα μόλις από το Μπράντον — Σίτυ και επιθυμώ να σας μιλήσω για μια υπόθεση που έχει πολύ μεγάλο ενδιαφέρον για σας.»

Ο υπρέτης γύρισε σε λίγο και τον ώδηγησε σε ένα μικρό σαλόνι, όπου έφτασε έπειτα από μερικά λεπτά και ο Χουάν Ναβάρος.

Προσπαθούσε να φανή ήρεμος. Τα λόγια που περιείχοντο στο έπισκεπτήριό του αγνώστου, είχαν κεντήσει, ωστόσο, την περιέργειά του και φλεγόνταν από την επιθυμία να μάθει το συντομότερο ποιος ήταν ο σκοπός της έπισκέφειώς του.

— Ποιά είναι η υπόθεσις που αναφέρεται στο έπισκεπτήριό σας; ρώτησε με προσποιητή αδιαφορία.

Ο Σέργιος Ρωμανώφ πήρε περισπούδαστο ύφος.

— Κύριε, άρχισε, κυρίαρχος της ζωής μας είναι η μοίρα. Αυτή με ώδηγησε ταυτόχρονα με σας στο Μπράντον - Σίτυ. Αυτή μου έπρομηθευσε δωμάτιο πλάι στο δικό σας... Αυτή μ' έκαμε να μάθω μερικά μυστικά σας, χωρίς στο λεπτότατο τοίχο που χωρίζει τα δω-

μάτιά μας. Η μοίρα, τέλος, έφερε στα χέρια μου μερικά αντικείμενα, που φλεγάζει από την επιθυμία να πάρете στην κατοχή σας...

Σταμάτησε για μια στιγμή, θέλοντας να εξακριβώσει ποιά αποτέλεσμα είχαν τα λόγια του πάνω στο συνομιλητή του κι' έπειτα συνέχισε:

— Έρχομαι τώρα στο λόγο της σημερινής έπισκέφειώς μου στο σπίτι σας... Το έγγραφο που σας ενδιαφέρει τόσο πολύ βρίσκεται στην κατοχή μου και δεν έχω την παραμικρή δυσκολία να σας το παραδώσω...

Ο Χουάν Ναβάρος προσπαθούσε να μη δείξει τη συγκίνησι, που του είχαν προκαλέσει τα τελευταία λόγια του συνομιλητή του.

— Είπε αλήθεια απάντησε με προσποιητή ήρεμία, ότι σκέφθηκε για μια στιγμή να υποβληθώ σε μια θυσία, όχι ανάγια λόγου, για να πάρω στην κατοχή μου αυτό το έγγραφο. Άλλ' από τη στιγμή που έμαθα το περιεχόμενό του έπαυσα ν' ενδιαφέρη. Όπωςδήποτε όμως, έπειδη τ' όνομά μου βρίσκεται σ' αυτό το κουρελόχαρτο και έπειδη θέλω να σας αποζημιώσω για τον κόπο που κάματε νάρηθε εδώ, θα σας μετρήσω χίλια δολάρια αν θέλετε να μου το παραδώσετε.

— Χίλια δολάρια! είπε ο γκάνγκστερ. Άλλα σας άκουσα να προσφέρετε δέκα χιλιάδες δολάρια στο συνομιλητή σας

του ξενοδοχείου «Αρκάνσας». — Σας εξήγησα το λόγο, απάντησε άταραχος ο Ναβάρος. Άλλ' έπειδη κοπιάσατε ίσως για να το πάρете στην κατοχή σας, θα φανώ ακόμα περισσότερο γενναιοδωρος απέναντί σας. Σας προσφέρω δυο χιλιάδες δολάρια. Ούτε ένα σεντ παραπάνω! Αν αυτό το ποσόν δεν σας ικανοποιεί, μπορείτε να κρατήσετε το χαρτί που, όπως μου είπατε, βρίσκεται στην κατοχή σας. Δεν έχω να προσθέσω τίποτε άλλο.

Ο Σέργιος Ρωμανώφ τον κύτταξε απογοητευμένος. Άλλ' έκαμε άμεσα τη σκέψι ότι οι δυο χιλιάδες δολάρια δεν ήταν ευκαταφρόνητο ποσόν, αφού, άλλως τε, θα ήταν όλα δικά του, ενώ η Μπιάνκα, κι' αν ακόμη έπαιρνε δεκαπλάσια χρήματα από τον Ναβάρος, θα του έδινε πολύ λιγώτερα.

— Έστω, είπε. Και έτοιμάσθηκε να δγάλη από την τσέπη του το φακέλο με την έπιστολή.

Άλλά, ξαφνικά, άκουσε μια γυναικεία φωνή πίσω του:

— Σας προσφέρω πέντε χιλιάδες δολάρια γι' αυτό το χαρτί.

Ήταν η "Εβελιν, που είχε ανοίξει άθροονα την πόρτα και είχε μπει μέσα στο δωμάτιο.

Η νεαρή γυναίκα είχε ιδη τον Ρωμανώφ και είχε αναγνωρίσει σ' αυτόν τον άνθρωπο, που είχε πάρει το χαρτί

που κατηγορούσε τον Χουάν Ναβάρος. Όταν αυτό έπρεπε από την τσέπη του Φούλτων. Δεν δίστασε τότε να κολλήσει το αυτό της στην πόρτα κι' έτσι άκουσε όλη τη συνομιλία μεταξύ του συζύγου της και του γκάνγκστερ.

Η άπρόοπτη εμφάνισις της κατέταξε το Ναβάρος. Από τ' άλλο μέρος, έκαμε το Ρωμανώφ ν' αλλάξη γνώμη. Αυτό το χαρτί ήταν περισσότερο σημαντικό από ό,τι φανταζόταν. Θα προσπαθούσε, λοιπόν, να το πουλήσει όσο πιο ακριβά μπορούσε.

— Άρθετε με, να σκεφθώ, κυρία, είπε. Θα τα ξαναπούμε άλλη φορά.

Και, χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο, διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Άλλά, ξαφνικά, άκουσε μια δυνατή φωνή πίσω του:

— Άλτ!... Έπάνω τα χέρια!... Μεταβολή!...

Ο τόνος αυτής της φωνής ήταν τέτοιος, που έκαμε το Ρωμανώφ να υποκαύσει μηχανικά. Γυρίζοντας, είδε το Ναβάρος που κρατούσε ένα περιστροφικό στα χέρια και διηύθυνε την κάννη εναντίον του.

— Αν κάμης την παραμικρή ύποπτη κίνησι, συνέχισε ο Ναβάρος, θα σε σκοτώσω σαν το σκυλί! Και τώρα πρόσέξε με... Θα δάλης αυτό το χαρτί στη βάση του αγάλματος που βρίσκεται πλάι της Ν. Υόρκης. Άλλ' έπειδη δεν μου άρεσει να φύγης δυσανεστήμενος, θα σου μετρήσω τα χίλια δολάρια που σου υποσχέθηκα στην αρχή... Έμπρός!... Και γρήγορα!

Ο Ρωμανώφ κατάλαβε πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο από το να υποκύψει. Ξεκούμπωσε, λοιπόν, το σασκί του και έβγαλε από την έσωτερική τσέπη το πολύτιμο χαρτί.

— Πάρτε το, είπε. Και έσκυψε για να το βάλλη στη βάση του αγάλματος.

Άλλά, εκείνη τη στιγμή, φάνηκαν στον αέρα δυο χέρια και το ένα απ' αυτά έσφιξε με τόση δύναμη τον καρπό του δεξιού χεριού του Ναβάρος, ώστε τον ανάγκασε να πετάξει το όπλο του.

Ακολούθησε τότε ένα περίεργο και αλλόκοτο θέαμα. Μεταξύ του Ναβάρος και τωί δυο χειρών άρχισε μια άγρια πάλη. Ο σύζυγος της "Εβελιν, με σφιγμένες τις γραθίδες, χτυπούσε τον αέρα. Κανείς δεν θα μπορούσε να πη ότι τα χτυπήματά του εύρισκαν τον στόχο τους. Έδλεπες καθαρά, τα δυο χέρια, που φαινόταν σαν να κρέμονται στο κενό, να γρονθοκοπούν αλύπτητα τον Κουβάκι εκατομμυριούχο, που σε μια στιγμή έχασε την ίσοροπία του και σωριάστηκε στο πάτωμα.

Ο Ρωμανώφ είχε έπωφεληθί από αυτή την παράξενη σκηνή για να φύγη. Όσο για την "Εβελιν, την είχε παρακολουθήσει με ασθημα φρίκης και αγωνίας.

Μετά τον τερματισμό της πάλης, τα δυο χέρια κινήθηκαν για μερικές στιγμές στή κενό και έπειτα εξαφανίστηκαν. Ίσως γιατί δεν είχαν να κάμουν τίποτε πια μέσα σ' αυτό το δωμάτιο μετά την ανώκορησι του Ρωμανώφ, που εί-

χε πάρει μαζί του το πολύτιμο έγγραφο.

Η γκανγκτερίνα Μπιάνκα

Έπειτα από λίγη ώρα, ο Σέργιος Ρωμανώφ έμπαινε στο σπίτι της Μπιάνκας, που βρισκόταν στο Τσέντραλ — Πάρκ, στη συνοικία των δισηκατομμυριούχων.

Δεν ένοιουσε τίποτε από όσα είχαν γίνει εκείνο το πρωί κι' αναρωτιόταν μήπως ήταν θύμα παραίσθησης. Δεν δασάνισε, άλλως τε, το μυαλό του για να λύσει το μυστήριο των χωρίς σώμα χειρών, ούτε το αίνιγμα της άπρόοπτης εμφάνισις της "Εβελιν. Το κυριότερο γι' αυτόν ήταν ότι εξακολουθούσε να μην ήταν στην κατοχή του το πολύτιμο χαρτί.

Δεν αισθανόταν όμως το θάρος να το εκμεταλλευθί μόνος του. Γι' αυτό αποφάσισε να το παραδώσει στη Μπιάνκα, χωρίς, όμως, να της κάμη λόγο για την έπισκεψί του στο σπίτι του Ναβάρος και τα όσα είχαν γίνει.

Άλλά ποιά ήταν αυτή η Μπιάνκα, που ο Ρωμανώφ αναγνώριζε την ύπεροχί της και την θεωρούσε σαν άρχηγό του;

Κανείς δεν ήξερε τίποτε άλλο γι' αυτήν, παρά μόνον ότι ήταν γυναίκα εξαιρετικής καλλονής και ότι σκόρπιζε γύρω της μια ακατανίκητη γοητεία με τα άρμονικά χαρακτηριστικά της, τα μεγάλα φωτεινά μάτια της, τα όλομοιρα μαλλιά της και το αγάλματιο κορμί της.

Η κομψότης της και η απαθμίλλη χάρι της έδειχναν πως έπρεπε να ήταν Εύρωπαία.

Αναρίθμητες ιστορίες κυκλοφορούσαν γι' αυτήν. Άλλα κανείς δεν θα μπορούσε να πη αν ήταν αληθινές.

Η Μπιάνκα είχε εγκατασταθί σ' ένα πολυτελέστατο μεγάλο και το είχε μεταβάλει σε κοσμικό κέντρο ή, αν προτιμάτε, σε χαρτοπαίγνιο. Οι πλουσιώτεροι άνθρωποι της Ν. Υόρκης και της Αμερικής σύναζαν εκεί και σπαταλούσαν περιουσίες για να έχουν την ευχαρίστησι να τους χαμογελάσει το γοητευτικό αυτό πλάσμα.

Οι πόρτες του μεγάρου της Μπιάνκας δεν έκλειναν ποτέ. Κινείτο υπέρτερος υποδέχονταν τους πελάτες και εξέπληρωναν πρόθυμα κάθε επιθυμία τους. Άλλα δεν άνοιγαν ποτέ το στόμα τους για να μιλήσουν. Κι' αυτό ήταν ένα μεγάλο πλεονέκτημα.

Ο Σέργιος Ρωμανώφ προχωρούσε άργα μέσα στις αίθουσες, ρίχνοντας βλέμματα δεξιά κι' αριστερά.

Άλλά, ξαφνικά, έχασε το χρώμα του. Αντίκρουσε σε μια απ' αυτές τον "Εντγκαρ Φούλτων.

Για μια στιγμή, σκέφτηκε να το βάλλη στα πόδια και να φύγη. Άλλ' ο αντίπαλός του του Μπράντον - Σίτυ δεν φάνηκε να τον είχε αναγνωρίσει.

Ο Σέργιος Ρωμανώφ ήρεμψε τότε και, αφού διέσχισε μια ή δυο άλλες αίθουσες, μπήκε σ' ένα μικρό σαλόνι, με χαμηλά ντιβάνια όλογυρα, όπου οι κουρασμένοι πελάτες

μπορούσαν ν' αναπαυθούν για λίγη ώρα, ανάμεσα σε δυο παιχνίδια.

Εκεί' αφού θεβαιώθηκε πως δεν τον έβλεπε κανείς, άπλωσε το χέρι του και πίεσε ένα μικρό κουμπί, που βρισκόταν κάτω από έναν πίνακα ζωγραφικής.

Ένα κομμάτι του ξύλινου και γεμάτου γλυφές τοίχου υποχώρησε τότε, αφήνοντας ένα στενό πέρασμα.

Ο Σέργιος Ρωμανώφ χώθηκε μέσα σ' αυτό. Το κομμάτι του τοίχου, που είχε υποχωρήσει, ξαναγύρισε άμεσα στη θέση του.

Ο γκάνγκστερ διέσχισε ένα μικρό διάδρομο, άνοιξε μια πόρτα και βρέθηκε μέσα σ' ένα ευρύχωρο σαλόνι, που ήταν έπιπλωμένο με μεγάλη πολυτέλεια.

Εκεί μέσα βρισκόταν η ωραία Μπιάνκα μαζί με μερικούς από τους συντρόφους της.

Ο Ρωμανώφ τους χαιρέτησε όλους με τα όνομά τα τους και κατόπιν διάλεξε ένα κάθισμα που βρισκόταν κοντά στη γκανγκτερίνα.

— Τι νέα Τζόρτζ - "Εντουαρντ; ρώτησε η Μπιάνκα ένα νέο με ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια.

Ο Τζάιμς Μόργκαν, άλοπος πάντησε αυτός, έλαβε μερικούς τάπητες "Γκομελέν", που καθέναν τους αξίζει όλοκληρη περιουσία. Ξέρω καλά την έσωτερική διαρρύθμισι του μεγάρου του και νομίζω πως δεν θα είναι δύσκολο να τους κλέψω.

— Όχι, απάντησε η Μπιάνκα. Άπεχθάνομαι δυο πράγματα, το φόνο και την κλοπή. Είναι και τα δυο επικίνδυνα. Ένας έξυπνος άνθρωπος δεν καταφεύγει ποτέ σ' αυτά. Υπάρχουν αναρίθμητοι τρόποι

για να κερδίξη κανείς άφθονα χρήματα, χωρίς ναχη δολοφονίες με την αστυνομία. Άλλα να ο φίλος μας Ρωμανώφ... Σε νομίζα πάντοτε στο Μπράντον - Σίτυ, μαζί με τους χρυσόθρες, Σέργιε... Τι νέα μας φέρνεις;

Ο Ρωμανώφ άφηγήθηκε τα διατρέσαντα εκεί. Ο σεισμός, είπε, είχε ανατρέψει όλα τα σχέδιά του. Διαφορετικά, ο θησαυρός του Μάλκορν, του νέου εκατομμυριούχου, θα ήταν στην κατοχή του, χωρίς η αστυνομία να μπορεί να πη τίποτα γι' αυτό, για τον άπλουστα λόγο, πρόσθεσε, ότι δεν υπήρχε αστυνομία στο Μπράντον - Σίτυ.

— Άλλα νά, συνέχισε, μια άλλη έπιχειρήσις που μπορεί να μας αποζημιώσει.

Λέγοντας αυτά παρέδωσε το γνωστό έγγραφο στη Μπιάνκα και της εξήγησε με ποιο τρόπο είχε περιέλθει στην κατοχή του.

Η Μπιάνκα, αφού το διάβασε, άνοιξε το συρτάρι ενός μικρού γραφείου, έβγαλε από εκεί ένα δίδλιο κι' άρχισε να ψάχνη μέσα σ' αυτό.

— Χουάν Ναβάρος, ψιθύρισε έπειτα από μερικά λεπτά. Πολυεκατομμυριούχος από την Κουβά... νεονυμφος... ο άδελφός του Ντιέγκο σκοτώθηκε από κάποιον Χάρρυ Πράις... Άγαπήτη μου Ρωμανώφ, πρόσθεσε, ύψωνοντας τη φωνή της, νομίζω πως δεν έχασες τον καιρό σου στο Μπράντον - Σίτυ. Η υπόθεσις αυτή μου φαίνεται πολύ ενδιαφέρουσα...

Η μυστική πόρτα

Ο Σέργιος Ρωμανώφ, όταν απομακρυνθηκε από τις αίθουσες, που προορίζονταν για τους πελάτες, δεν πρόσεξε πως κάποιος τον παρακολουθούσε.

Εάν ζέχασε ο εύθυμός σας!.. μίν τον άφίεττε βείς να φύγη με βασούτεια άωεριωοίητα.

Κάμελ
ΒΕΡΝΙΚΙ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από το Φούλτων. Είχε σηκωθεί βιαστικά από τη θέση του κι' είχε χαθεί άποφασιστικά στο διάδρομο που ακολουθούσε ο Ρωμανώφ.

Κρυμμένος πίσω από ένα παραπέτασμα, δεν έχασε καμμία από τις κινήσεις του ανθρώπου που προπορευόταν απ' αυτόν. Άφησε τότε να περάσουν μερικά λεπτά της ώρας, κι' έπειτα δγήκε από τον κρυφώνα του, έτρεξε στο μικρό σαλόνι και πίεσε το κουμπί που βρισκόταν πίσω από τον πίνακα της ζωγραφικής. Το κινητό κομμάτι του τοίχου υποχώρησε και πάλι κι' ο Φούλτων μπήκε χωρίς να διστάσει στο διάδρομο που άνοιχθηκε μπροστά του.

Άλλα δεν το έκαμε με όσην έπρεπε ταχύτητα κι' η άκρη του σασκακιού του πιάσθηκε από την πόρτα, καθώς αυτή ξαναγύριζε στη θέση της.

Μ' όλες τις προσπάθειές του, ο Φούλτων δεν κατάφερε να τη δγάλη από κεί. Ήταν μ' άλλα λόγια αιχμάλωτος της πόρτας και ο μόνος τρόπος για να ξαναβρή την ελευθερία του ήταν να τραδηή με όρμη, όπως κι' έκαμε. Ένα κομμάτι από το σασκάκι του, όμως, έμεινε άναμεσα στη χαράμια της μυστικής πόρτας.

Μόλις έκαμε μερικά βήματα στο διάδρομο, ο Φούλτων άκουσε θόρυβο συνομιλίας στο πρὸς τα δεξιά δωμάτιο, όπου βρισκονταν η Μπιάνκα με τους συντρόφους της. Κόλλησε τότε το αυτό του στην πόρτα και παρακολούθησε τη συζητήσι τους χωρίς να χάση καμμία λεπτομέρεια.

Άλλ' ένας από τους υπέρτερος του μεγάρου, περνώντας από το μικρό σαλόνι, είδε το υπόλειμμα του σασκακιού του Φούλτων, που κρέματαν από τη χαράμια της μυστικής πόρτας. Υποπτεύθηκε τότε ότι κάτι έκτακτο συνέβαινε και, δγάζοντας το περιστροφό του, πίεσε το κουμπί που έκανε το κομμάτι του τοίχου να υποχωρή. Έτσι, είδε τον παρεισακτό που κρυφάκουγε πίσω από την πόρτα της Μπιάνκας.

Μ' ένα πλδhma βρέθηκε τότε κοντά του και, κρατώντας τον κάτω από την άπειλή του περιστροφό του, ρώτησε:

— Τι κάνετε εδώ;

Ο Φούλτων σκεφτηκε πως κάθε απάντησις ήταν περιττή και, με μια ασταπταία κίνησι, έπιασε τον καρπό του χεριού του υπέρτερου, τη στιγμή που αυτός πίεζε τη σκανδάλη. Η σφαίρα έφυγε από την κάννη και πήγε να σφηνωθεί στον απέναντι τοίχο.

Άλλ' η πίεσις που έεσακούσε ο Φούλτων στο χέρι του υπέρτερου ήταν τόσο δυνατή, που αυτός αναγκάστηκε ν' αφήσει το όπλο να φύγη από τα χέρια του. Ο αντίπαλός του του κατάρεσε τότε μια δυνατή γραθιά στο σασόνι, που τον έκαμε να χάσει την ίσοροπία του και να κυλισθί στο πάτωμα.

Ο Φούλτων στήριξε άμεσα τα γονάτα του πάνω στο στήθος του αντίπαλόν του, του έβγαλε τη γραβάτα από το λαιμό κι' έδεσε μ' αυτή τα χέρια του.

Όλα αυτά είχαν γίνει σε διάστημα δευτερολέπτων. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΜΕΤΑΞΕΝΑ
Nadavai

★ 25 ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΙΡΑ ★

★ ΠΑΝΤΑ ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ★

★ ΤΩΡΑ ΠΡΩΤΟΙ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ★

Zubila πάντα το σήμα Nadavai

« ΤΡΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ »

Η ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Οι Εφτάλδες της Εφταλίας

Καινούριο φουστάνι

Η "Εφταλία πούθελε να πάει στον Ιππόδρομο με τη μπάδα φουστάνι, για να κάνει ντόρο, να ποντάρει πάνω στ' ατία και να κάνει τασιμόνια, να αλισβερίσι στοίσι πατριώτες της, στο Ρίζ, στον Πυρονάκο και στο Μπαλιό-ζογλου που φέρανε ποιοι κούρσες απ' τον παράδεισο τη Σμύρνη στο Φάλιρο, ήλεγε, ή κατεργάρα, στο Νικολάκη της :

— Τώρα οι γυναίκες θα το ρίξουνε στην ιππασία που απ' το σωφάρισμα έχει πιο κεμπάρλνκι. 'Αγκαλιά δα και τ' αλόγατα απ' τ' αυτοκίνητα είναι πολύ πιο φτηνά. Να μια μεγάλη οικονομία, άντρα μου!

— Μαύρη οικονομία! μουρμούρισε ο Νι κολάκης. Κι έπειτα, τι σουλουπτι άμαζόννας θα-χη ή γυναίκα μ' αυτό το κοντοφουστάνο σαν

μπεμπέκα; Γι' αυτό πιο καλά σάς ταιριάζει ή γαϊδουροκαβαλαρία!...

— Έλα τώρα άσε τοιζ ζευκεϊές. Πές μου, δεν θάνε, πιο όμορφο να με δης ντυμένη τζόκευ;

— Τότε, βρέ γυναίκα, γιατί να μη γίνης κι' άραμπάτζη, να τραβάς κάρρο ή σούστα, να γίνης κι' άγω-γιάτισσα;

Κι' ή Έφταλία που είδε πως δεν μπορούσε να τον τουμπάρη, άλλαξε εύθις πλάκα και τούπε μελοδραμα-τικά :

— Καί να ξέρης πως μπήκε καλο-καίρι. Το χειμώνα βάζεις μια παληο-πατατούκα και τη βολεύεις. 'Ακόμα κι' απ' τη φλουέντζα γλυτώνεις με λί-γες βεντούρες. Τώρα όμως πως να γλυτώσω που θέλω γι' άνεφοδισμό τα μαλλιοκέφαλά μου! 'Όσο το σκέ-φτομαι τρέμω, λές κι' είναι Νικολοδάρ-δαρα. Ούτε ο Μπελεντιές δεν έχει τέ-τοια μεγάλα έξοδα για να έπισκευάση τα παρτέρια και τις αλτάνες του. 'Αχ! γιατί ο Θεός δεν μ' έκανε δέν-τρο;...

— Δέντρο; Βρέ Φταλία, τι λές, λω-λάθηκες;

— Μάλιστα, δέντρο, γιατί δεν θα-χα ανάγκη λούσα και γαρνιρίσματα, θα ντυνόμουνα τζάμπα και άστατα. Δές τι όμορφο κολάρι και φάτσα έχου-νε οι μπαξέδες! Κι' οι γέρικες ζαλτα-λουδιές γενήκανε σαν κοπέλλες μπουζ-κιμπι. 'Ηβόι, Χριστέ μου, ήσουνε τζουμέρτης και γαλανόμοος στα δέν-τρα, ακόμα και στα ζωντανά που δεν έχουνε ανάγκη να πάνε στη ράφτρα. Το καλοκαίρι μαδούνε και δροσίζονται, 'το χειμώνα πάλι, πυκνώνει ή τριχα- τους και ζεσταίνονται. Κι' εγώ, ή βα-σίλισσα μέσα στα ζωντανά, νάμαι σαν την κουρελού, σαν σουρουκλεμέ!

Κι' άρχισε να μυζοκλαίη ή πανούρ-γα, κι' έτσι το κόλπο πέτυχε. 'Ο Νι-κολάκης συγκινημένος και μερακλαν-τισμένος τσ' είπε :

— Έλα, βρέ, τώρα, ξέρω... Αυτά είναι για να σου κάνω φουστάνι. 'Αχ, μωρή ντολνταρτζού, καταφερτζού, με κατάφερες πάλι! Ούλα αυτά τα δέν-τρα, τα δάκρυα και τα πράσινα αλογά μου τα ρακοντάριας μάζους!...

— Όχι, Νικολάκη μου, δεν τάπα μάζους, γιατί αν ήμουνε δέντρο, για ήθελε ν' ανθίσω και να μη σε ξοδέωω, για αν ήμουνε ξερό, ήθελε να με κόψης.

— Μια φορά, μωρή άλεπου, εγώ, χωρίς νάμαι δέντρο με κόδεει ένα γκερεμέ. Χαλάλι όμως γιατί θα πάς σαν κούτσα στον 'Ιππόδρομο!...

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα βάσανα του Καραμπέτ

Η ΚΟΥΤΗ

'Υναίκες ώραία πράματα είνε, άμα πολύ πα-ρά θέλουνε. Άμα πολλούς παράδες έχεις, πολ-λές υναίκες κυταγμένο σε κάνουν. Άμα λί-γους παράδες έχεις, λίγο υναίκες έχεις. Άμα χίτες παράδες ντέν έχεις, πιρέπει όμορφος να έ-νεσαι, χωρατατζής—μωρατατζής, άστεια—μα-στεια να λές, υναίκες σιγά - σιγά νερά σου να ιφέρνης.

Εγώ, κουζούμ, χίτες πολλούς παράδες ντέν έχω, άμα υναίκες τρελλές για μένα έγονται.

Δρόμο περπατημένος ικάνω, πολυκατοικία ελέπω, χιζόνε. 'Όξω από μεγάλο γιαπί ιστέ-κομαι, χέρια μου τσίπες βάζω, άμα καμιά υ-ναίκα περνάει—ψιτ, ψιτ, λέω, εδω κύττα!...

'Υναίκα γυρισμένος ένετα κουθέντες λέω:

— Κουζούμ αυτό το πολυκατοικία δικό μου είνε. Μαθιωγορίτζης είμαι, άμα πολλά λεφτά ε-χω. Μαζί μου να έρχεσαι ένα διαμέρισμα να σε δίνω!

Άλλο υναίκες χίτες τίποτα ντέν λένε, άλλο υναίκες γελάνε, άλλο υναίκες κουθέντες εκά-νουνε.

Άμμυμια μια υναίκα πολύ - πολύ κοντή ή-τα-νε, έμένα κυταγέει, σταματημένο, ένετα, πολυ-κατοικία κυταγμένο εκάνει, πολύ της ήρεσει.

— Μπα; Δική σας είνε αυτή ή πολυκα-τοικία;

— Ναι, κουζούμ.

— Άχ, τι όμορφη που είνε! Πότε θα τε-λειώση;

— Τιρείς μήνες έτοιμο να ένετα. 'Εσθ άμα μαζί μου έρχεσαι, εγώ διαμέρισμα να σε δίνω.

Όποιο θέλεις, όποιο να διαλέξης, δικό σου να ένετα. Συμβόλαιο να σε κάνω, διαμέρισμα ό-νομά σου γραμμένο να εκάνω!

Πολύ υναίκες έξυπνες έγονται, άμα πολ-λύ υναίκες κοντές έγονται. Τούτο το υναίκα πολ-λύ κοντό ήτανε άμμυμια πολύ στρουμπουλό, πα-χουλό, περιφέρειες—μυριφέρειες, φιλιάν φι-στίκ, όλα ώραία τα είχε, κουζούμ. Νέ γιαιπα-λόνι. Άμέσως—άμέσως καρντιά μου πάτ—κυ-ούτ κάνει, χεράκι της πιάνω :

— Έλα, κουζούμ, λέω, έλα γιαδρόνι. Άμα σε είδα, ψυχή μου φωτιά άναψε. Γιαννίν βάρ! Καρντιά μου χούλα - χούλα κάνει, πολύ ήγαπη-μένο σε εκάνω, δυό διαμερίσματα να σε δίνω.

Κοντό υναίκα πιστευμένο εκάνει, μένα μάτια κυταγμένο με εκάνει, άχ - άχ, λέει, τι συμπα-θητικό άνθρωπο ένεσαι! Χίτες δυό ντιμερίσμα-τα ντέν βέλει. 'Ενα φτάνει.

— Ένα μόνο, γιαδρόνι;

— Ένα! Ένα μόνο!

— Έλα μέσα, κουζούμ. Έλα! Μέσα στο γιαπί να πναινουμε από τώρα διαμέρισμα δια-λεγμένο να εκάνης και εγώ χαρισμένο να στο εκάνω. Πώς σε λένε;

— Γεωργία.

— Ανά, Γεωργίτσα μου! Έλα! Μέσα στο γιαπί να πναινουμε.

Γεωργίτσα μέσα στο γιαπί έρχετα. 'Ιγκα-λιά μου την ιπαίρου, βάρ - βάρ - βάρ άδανά κα-ριοί, βάρ - βάρ - βάρ μπουνταλά υναίκα, όλα ιλι-στεψε, ιπαίνω μου ιπέφτει, φιλιά - μιλιά, χάρδια - μάδια, βάρ - βάρ - βάρ, τι ώραίο κόλλο ήταν τού-το, γιανό!

Άμμυμια ένας εργάτης μās ελέπει, φάράι κρατάει, φάράι μέσα λάσπες έχει, φάράι με το λάσπες στο κεφάλι μου σηκώνει :

— Βρέ γαϊδάρε! Δεν νερέπεσαι, βρέ! Μέσα στο γιαπί ήλθες να σαλιαρής;

Άλλοι εργάτες έρχονται, ιξόλο μου δι-νουν, υναίκα φωνή βάρει, φεύγει, έμένα με κρατάνε, από δω χτυπάνε, από κεί χτυπάνε, το-λόδι στο ξύλο με κάνουν, άμμυμια πολύ έφχα-ριστημένος είμαι. Με το κοντό υναίκα ώραία ιπέρασα.

Προχτές διρόμο την είδα :

— Τι γίνεται ή πολυκατοικία σου; ρωτημέ-νον με κάνει.

— Καλά, λέω.

— Γιατί σε δείρανε οι εργάτες;

— Δάθος είνε, κουζούμ. Μέσα στο γιαπί σκοτεινά ήτανε, γνωρισμένο δεν με κάνουν.

Έρχεσαι μαζί μου; Χιζώ και ένα άλλο πολυ-κατοικία.

Και ήθε. Βάρ - βάρ - βάρ. Κοντή υναίκα πέτυχα, πολύ ώραία περνάω. 'Εί βολά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Ο Μπόμπυ

'Ακου δώ, κυρά μου! Σου δίνω προθεσμία σαράντα όκτώ ώρων. 'Η θα παραδώσης το σκύλο σου στην έται-ρεία των ζωοφίλων για να του έξασφα-λίσης την ευθανασία με μια ένεσι από κείνες που θα τον στείλουν στον πα-ράδεισο των σκύλων. ή θα του ρίξω φόλλα από κείνες που καθαρίζουν και ταύρο! Τ' άκουσες;

Πώς; Τι μου εκάνε το σκυλάκι σου; 'Εν πρώτοις, δεν πρόκειται για σκυ-λάκι. 'Εδω έχουμε να κάνουμε με κο-πρόσκυλο με όλη τη σημασία της λέξε-ως. Και δεύτερον, δεν πρόκειται για το τι μου εκάνε. Άλλά για το τι μπορεί να μου κάνει. Κάθε φο-ρά που περνάω, ά-γριεύει κι' άρχίζει ένα γαύγισμα που συνταράσσει το σύμ-παν ως άκτινα δεκα-χιλιομετρών. Μου δείχνει τις δοντάρες του και φανερώνει τις δυσμενεις διασε-σεις που έχει εναντίον μου. Καί, λοι-πον, σαν ευγενής και φιλόζωος, κυρά μου, δεν έχω καμιά δρεξί να μου ρι-χτή καμμία μέρα ύπουλως και εκ προ-μελέτης, και να μου κατεβάσση καμμία δαγκωνιά. 'Εδω, κυρά μου, τα σκυλιά λυσάσανε κάθε μέρα και στέλιουν κο-σμο και κοσμάκη στο λυσισατρείο. 'Η μήπως, δηλαδή, δεν έχεις πληροφω-ρηθή τίποτα περι λυσσης και λυσ-ισατρείου;

Πώς; Ο Μπόμπυ σου δεν θα πάθη λύσσα, γιατί τον προσέχεις και τον περιποιείσαι; Μωρέ τι μου λές! Τι σχέσι έχει ή προσοχή με την επιδη-μία; 'Εδω μικρόκοσμος είν' αυτό, πετάει με τον αέρα! Κι' άμα με δαγκώση έ-μένα, άειντε να με πείσης ότι ο μαν-τρόσκυλός σου δεν είνε λυσασμένος! Και δεν έχω καμιά δρεξί, στα καλά καθούμενα, έπειδή του λόγου σου ε-χεις άδυναμία σ' έναν κοπιτή, που ά-κούει στο όνομα Μπόμπυ, να τρέχω έ-γώ στα λυσισατρεία, αδίκως και πα-ραλόγως! Τι εκάνε λέει; Θα μου πλη-ρώσης τα έξοδα της θεραπείας; Τόν κακό σου τον καιρό, βδελυγμα της συ-νοικίας! Και την ψυχική μου όδυνή ποιός θα μου την πληρώση, βλάξ;

Τι τον θέλεις το σκύλο, μωρή; Πώς; Τόν αγαπάς γιατί τόν έχεις αναθρέψει από μικρό; Μωρέ τι μου λές! Μήπως τόν έχεις στείλει και στο κολλέγιο και δεν το ξέρω; Κι' έπειδή τόν έχεις ανα-θρέψει έσθ από μικρό, νομίζεις ότι έ-χεις το δικαίωμα να στείλεις όλη τη γειτονιά στο λυσισατρείο; Είτε από μικρό τόν πήρες τόν Μπόμπυ, είτε ένή-λικο, σκύλος είνε και θα λυσάξη ό-πως όδηποτε. Και αν μόν ήταν να δαγ-κώση την άφεντιά σου, με γειά του και χαρά του. Θα τούλεγα και μπράδο. 'Εδω όμως κινδυνεύω εγώ. 'Ο Πελοπί-δας ό νευρικός. 'Ο όποιος Πελοπίδας, όχι σκυλιά και γάτες, αλλά ούτε άν-θρώπους καλά - καλά δε μπορεί να ιδή, χωρίς να του άνεθιη το αίμα στο κεφάλι. Λοιπόν, το καλό που σου θέ-λω, παράδωσέ τον αύθωρε και παρα-χρήμα εκεί που σου είπα, γιατί άλλοι-ως κακό τέλος σάς περιμένει και τούς δυό. Γιατί, όχι μια φόλλα, αλλά δυό θα έτοιμάσω. Τη μία για το Μπόμπυ και την άλλη για του λόγου σου. Το πως θα σου τη σεβρώς εσένα, είνε δικός μου λογαριασμός! Πάντως, σου έγγυώμαι, ότι σαράντα όκτώ ώρες από τη στιγμή αυτή της τελευταίας προ-ειδοποιήσεως, θα ήσυχάζουμε κι' από τούς δυό. Μαντρόσκυλα!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

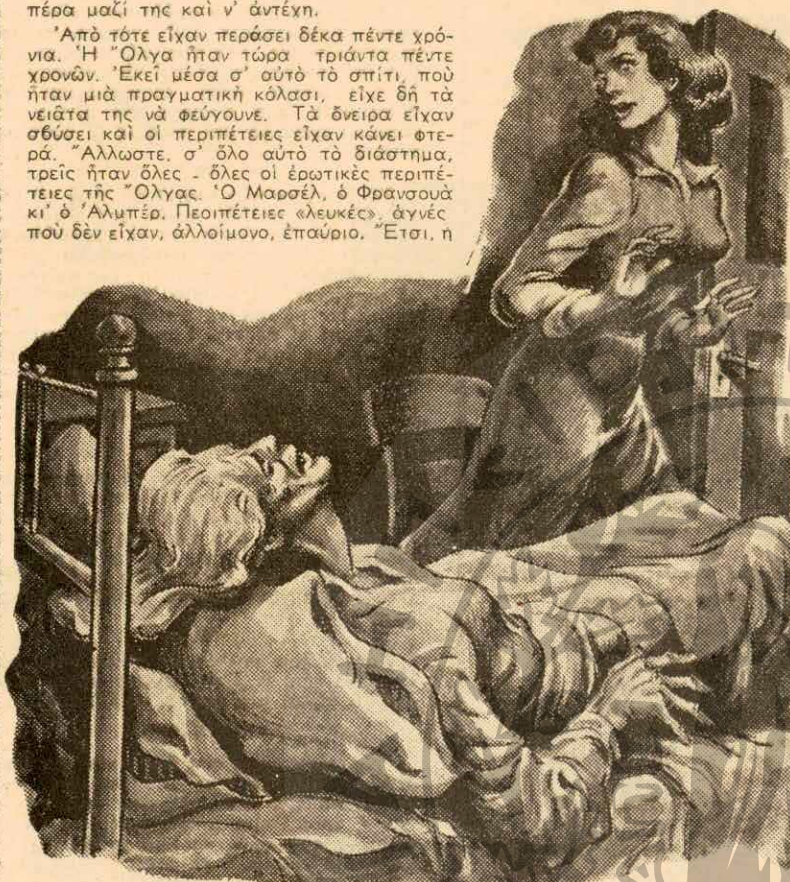
ΑΥΤΟΝ το θρήνο δεν μπορού-σε πιά να τον άκούη. Είχε δαρεθθ. Δίχως άλλο βογγών-τας, ή γριά άνακουφίζοταν, μα συγχρόνως ή "Όλγα, άκούγοντάς την, νεύριαζε, και της έρχόταν ή έπι-θυμία να την πνίξη. Γιατί ή γριά, ή κυ-ρία Μαργαρίτα Φερρού, γιαγιά της "Όλγας Φερρού, ήταν έτοιμοθάνατη. Τούλάχιστον αυτό βεβαίωνε όλη την ώρα πως της άπομεναν μόνο λίγες μέρες ζωής.

Αυτό το κοπανούσε έδω κι' όχτώ μήνες, από τότε που βρισκόταν έα-πλωμένη παράλυτη στο κρεβάτι, απ' το δεξί μέρος του σώματός της. 'Ετσι, όλοένα βογγούσε, θρη-νούσε και συχνά έμπηγε τις φωνές.

Συχνά, έπιωφελουμένη απ' τη νάρκη της γριάς, ή "Όλγα έ-δγαίνε απ' την κάμαρά της και κατέβαινε στο κάτω πάτωμα ό-που βρίσκονταν ή τραπέζαρία, ή κουζίνα και μια άποθηκη.

Το σπίτι αυτό της είχε φανή στην άρχή σαν παράδεισο, με το μικρό του ήπιο, σαν άσυλο, όταν ή "Όλγα έχασε τούς γο-νείς της κι' άναγκάστηκε να πάη να ζήση με τη γιαγιά της. Κοντά της φανταζόταν πως θάβρισκε αγάπη και στοργή. Μα γρήγορα κατάλαβε πως ή γριά ήταν μια έγωίστρια. 'Ετσι, ή "Όλγα άναγκάστηκε να γίνη μαζί της υπόκριτος και να παίξη το ρόλο της, το ρόλο της στοργικής έγγονης, για να τα πηγαί-νη καλά μαζί της. Μια ιδιοσυγκρασία πιο ρωμαντική δεν θ' άν-τεχε στις άπαιτήσεις και στα νεύρα της γριάς Μαργαρίτας. Μα ή "Όλγα, μ' όλα τα είκοσι χρόνια της, κατάφερε να τα βγάξη πέρα μαζί της και ν' άντέχη.

Από τότε είχαν περάσει δέκα πέντε χρό-νια. 'Η "Όλγα ήταν τώρα τριάντα πέντε χρονών. 'Εκεί μέσα σ' αυτό το σπίτι, που ήταν μια πραγματική κόλασι, είχε δη τα νειάτα της να φεύγουνε. Τα δνείρα είχαν σβύσει και οι περιπέτειες είχαν κάνει σθε-ρά. Άλλωστε, σ' όλο αυτό το διάστημα, τρείς ήταν όλες - όλες οι έρωτικές περιπέ-τειες της "Όλγας. 'Ο Μαρσέλ, ό Φρανσουά κι' ό Άλμπέρ. Πεισιπτείες άλευκές, άγνές που δεν είχαν, άλλοίμονο, έπαύριο. 'Ετσι, η

Η "Όλγα έντρομη, το σκάει από την καταραμένη κάμαρα...

"Όλγα, άπογοητευμένη, είχε άηδίασει τη ζωή και τόν έρωτα. 'Ο Μαρσέλ, νεαρός δάσκαλος, που της έγγραφε πειήματα και της τ' άπάγγελλε τις φεγγαρόλουστες νύκτες, που ήθελε να την παντρευτή ή να πεθάνη, είχε χαθή ένα πρωί δίχως να έθανασή.

'Ο Φρανσουά, νέος, γερός και πλούσιος, με κάποια μόρ-φωσι, ύστερ' από μερικές συναντήσεις με την "Όλγα, έξα-φανίστηκε για ένα μακρινό ταξίδι. Κι' όμως της είχε ύποσχε-θι πως θα τη γύρευε απ' τη γιαγιά της.

Αυτές τις άπογοητεύσεις, ή νεαρή τότε "Όλγα τις έχασε γρήγορα. Τόν άντρα που δεν μπορούσε να λησμονήση, που θάθελε ν' αγαπήση σ' όλη της τη ζωή, που θα του δινόταν δίχως ύπολογισμό, άδιαφορώντας για κάθε συνέπεια, τόν Άλμ-πέρ, τόν είδε να φεύγη δίχως να της δώση καμιά έξήγησι. ή ύ-στερ' από μια παράξενη νύκτα, ύστερ' από μια δραματική ή ύ-σως κωμική τελική σκηνή. Μα πως μπορούσε να φανταστή τό-τε πως ήταν το τέλος της έρωτικής της περιπέτειας;

Η "Όλγα αυτών τόν έρωτα δεν θα μπορούσε να τόν ξεχάση

Μιά χαμένη ΖΩΗ

Τραγικό διήγημα

Κάποιο χειμωνιάτικο βράδυ, ή "Όλγα έμπασε τόν Άλμπέρ στην κουζίνα. Κάθισαν, σφιχταγκαλιασμένοι, κοντά στη φω-τιά, στο σκοτάδι. 'Εκείνος της είπε πως δεν είχε πιά δουλειά σ' αυτό το χωριό, πως θα την παντρευόταν και θα ζούσαν στην πόλι. Την άλλη μέρα θα τη ζήτησε απ' τη γιαγιά της.

Καί να που μέσ' στα μελλοντικά σχέδιά τους, οι δυό νεοί τα χάνουν ξαφνικά, γιατί βλέπουν μπροστά τους το σκυθρωπό και άγριο πρόσωπο της γριάς Μαργαρίτας, που τούς κυτά-ζει σά να τούς κατηγορή. 'Ο Άλμπέρ, διωγμένος, φεύγει. Μα φωνάζει στην "Όλγα πως την άλλη μέρα θα γυρίση.

Την άλλη μέρα ή γιαγιά δεν ήταν σπίτι. 'Εμεινε έξω όλη τη μέρα κι' όταν γύρισε φαινόταν κουρασμένη, μα δεν είπε τίποτα στην "Όλγα. Μάλιστα της έδειξε καλωσύνη. Μα ή "Όλγα άδιαφορούσε. 'Εκλαιγε το χαμένο έρωτά της.

Πάντα ή σιωπή γύρω της, για χρόνια, ή βα-ρεία σιωπή. Πώς άνθεξε ή "Όλγα; Μήπως τρελ-λάθηκε, άποπειράθηκε ν' αυτοκτονή; Όχι, ά-πλως συνήισε. Συνήισε σε όλα. Πλέκει για να περνάη την ώρα της ή διαβάει κάτι. Πότε-πότε κυττάζει στον καθρέφτη κι' άνακαλύπτει καμμία άσπρη τρίχα, κάποια ρυτίδα στο μέτωπο.

Η γιαγιά είνε μια λάιμαργη απ' τις λίγες. Κοντά της και ή "Όλγα συνήίζει να τρώη πολύ. Νά γιατί και οι δυό τους χόντρηναν. Μα ή "Όλ-γα είνε τριάντα πέντε χρονών, ενώ ή γιαγιά έ-δδομήντα έξη. Φυσικά, όλο αυτό το φαγητό τη βλάπτει. Καί να, πριν από όχτώ μήνες, έμεινε απ' το δεξιο μέρος, παράλυτη. Είνε μια προει-δοποίησι, μα ή γριά άδιαφορεί. Θέλει να τρώη το ίδιο, κλαίει. παρακαλεί. Ικετεύει και κοροϊ-δεύει τούς γιατρούς και τα φάρμακα. Καί άπαι-τεί νανε πάντα κοντά της ή "Όλγα. Όταν άπο-μακρυνεται, τη φωνάζει κλαωάρικα:

— Όσολ... γα... Όσολ... γα!

Νά που τη φωνάζει κι' αυτή τη στιγμή.

— Τι θέλεις; τη ρωτάει ή "Όλγα.

— Έλα, κοντά μου, πνίγομαι... διωώ... διωώ!..

Η γιαγιά της δε φαίνεται άπόψε νανε τόσο καλά. Η "Όλγα πιάνει το σφυγμό της. Μόλις άκούγεται. Κάτι φιθυρίζει ή άρρωστη.

Η "Όλγα σκύβει από πάνω της για ν' άκού-ση. Ξαφικά, ένα άνομα που λέει ή γριά της κόβει την άνασα.

« Έτσι είνε, κύριε Μαρσέλ, λέει ή γριά στο παραμυθιό της, δεν πρέπει να έπιμένετε. 'Η ά-νεψιά μου είνε άραδωνιάσμενη μ' έναν πλούσιο απ' την πολιτεία. Άγαπιούνται πολύ και σε λίγο θα παντρευτούν... »

Η "Όλγα με τις γροθίες σφιγμένες ρωτάει:

— Λοιπόν αυτά είπες στο Μαρσέλ. Καί στον Φρανσουά, το Φρανσουά τι τού είπες;

«Κύριε Φρανσουά, φιθυρίζει με κόπο ή γριά, ό γάμος αυτός δεν μπορεί να γίνη. 'Η άνεψιά μου έχει μια μελανή σελίδα στη ζωή της, μια ί-στορία στο παρελθόν της άρεκτα συχαμένη. 'Ε-σείς είστε ένας τίμιος, καλός νέος. Καλύτερα να την ξεχάσετε... »

— Καί στον Άλμπέρ, το μηχανικό, τί τού εί-πες όταν πήγες σπίτι του;

«Κύριε Άλμπέρ, ήρθα να σάς κάνω μια θλι-βερή άποκάλυψι. 'Η κοπέλλα που αγαπάτε δεν

μπορεί να σας παντρευτή, θα κινδυνεύε ή ζωή σας και ή ζωή των παιδιών σας. 'Η καμμένη ή άνεψιά μου είνε κατα-δικασμένη. Είνε φθισική!... »

Τούτη τη φορά τα μάτια της άτυχης "Όλγας έχουν θολώ-σει. Τα χέρια της απλώνονται, απλώνονται σπασμωδικά, φτά-νουν στο λαιμό της έτοιμοθάνατης, άκουμπουν πάνω μια στιγμή, και ύστερα, με μια υπέρτατη προσπάθεια, σφίγ-γονται, σφίγγονται σαν τανάλλες γύρω τους. 'Ενας ρόγχος ά-κούγεται, που όσο πάει γίνεται πιο άσθενικός, τα μάτια της γράας πετιούνται απ' τις κόγχες τους — και ύστερα από δυό-τρείς σπασμούς το άδυνατισμένο γέρικο σώμα μένει άκίνητο. άσάλευτο, πάνω στο κρεβάτι. Η γριά είνε νεκρή.

Η "Όλγα, έντρομη, το σκάει απ' αυτή την καταραμένη κά-μαρα, το σκάει απ' το σπίτι, παίρνει τούς δρόμους. Καί μέσ' στο ύποσυνιδητό της, καταλαβαίνει πως το λογικό της έχει σαλέψει για πάντα...

ΜΑΞ ΟΡΜΟΥΑ

Η πρόβλεψις ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Από τον πνέοντα άνεμο και τα νέφη

Τό ότι τα μετεωρολογικά δελτία μας ά-
πατούν συχνά δεν όφείλεται σε κακούς ύ-
πολογισμούς, αλλά στο ότι άφορούν μία
μεγάλη έκταση, π.χ. μία όλοκληρη έπικρά-
τεια και δεν μπορούν, συνεπώς, να έχουν
άπόλυτη άξία γι' αυτό ή έκείνο τό σημείο
πού βρίσκονται μέσα σ' αυτό τό χώρο. Έ-
τσι, οι τοπικές παρατηρήσεις παρουσιάζ-
ουν άναμφισβήτητη ύπεροχή συγκρινόμε-
νες μ' αυτά. Άρκει να ξέρη κανείς να βγά-
λη τα κατάλληλα συμπεράσματα άπ' αυ-
τές.

Νά γιατί οι ναυτικοί, οι τσοπάνηδες
και γενικά οι άνθρωποι της ύπαιθρου, που
έχουν άποκτήσει μεγάλη μετεωρολογική
πειρά, πολύ σπάνια πέφτουν έξω στις προ-
βλέψεις των.

Αλλά και χωρίς την πείρα μπορεί κα-
νείς να κάνει ενδιαφέρουσες μετεωρολογι-
κές προβλέψεις, μελετώντας δύο στοι-
χεία: τον άνεμο και τα νέφη.

Ο άνεμος, ως γνωστόν, έπιδρά στην
άτμοσφαιρική πίεση, πού, με τη σειρά
της, έπιδρά στον καιρό. Έκείνο πού πρέ-
πει να ξερουμε κυρίως, για να προβλέψω-
με τον καιρό, είναι από πού πνέει ο άνε-
μος.

Ένας άπλος άνεμοδείκτης μπορεί να
μας πληροφορήσει γι' αυτό. Την ίδια πλη-
ροφόρια μπορούν να μας δώσουν τα φύλλα
των δέντρων, ο καπνός πού βγαίνει από
μία καπνοδόχο.

Οι άνεμοι πού πνέουν από τό βορρά
προαναγγέλλουν κατά κανόνα πτώση της
θερμοκρασίας από τ' άλλο μέρος, όμως,
αίθρία. Οι άνεμοι πού πνέουν από τα βο-
ρειοανατολικά φέρουν βροχή, άλλ' όχι ά-
μέσως. Όταν φυσάει άνεμος από την άνα-
τολή, τα νοτιοανατολικά και τό νότο, ή
βροχή έπικείται. Όταν φυσάει δυτικός ή
βορειοδυτικός άνεμος, θα κάνει καλοκαι-
ρία για πολλόν καιρό.

Οι προβλέψεις αυτές, όμως, δεν έχουν
άπόλυτη άξία, γιατί συμβαίνει πολλές φο-
ρές ο άνεμος να αλλάξει διεύθυνση άπότο-
μα και τότε αλλάζει κι' ο καιρός.

Περισσότερο άσφαλείς ένδείξεις μας δί-
νουν τα νέφη.

Κατά κανόνα, ή εμφάνισις «μαλλιών»
στον ούρανό άποτελεί άσφαλή ένδειξη ότι
θα έχωμε άσχημο καιρό.

Οι ινώδεις μαλλιοί είναι τα έλαφρότε-
ρα νέφη. Βρίσκονται σε πολύ μεγάλο ύ-
ψος (10—15.000 μέτρα) κι' είναι εύκολο
να τ' άναγνωρίσωμε από τις παράλληλες
ή έλικοειδείς νηματοειδείς γραμμές των
και τό, συνηθέστερα, γκρίζο ή υπόλευκο
χρώμα των. Οι μαλλιοί μοιάζουν τότε σαν
στιβές από μαλλιά. Αυτά τα νέφη προα-
ναγγέλλουν πάντοτε βροχή.

Οι σωρίτες, αντίθετα, είναι μεγάλα και
όγκωδη νέφη, πού έχουν συνήθως τρομα-
κτική όψη. Άλλ' είναι «άκακα». Κατ' εξαί-
ρεσιν μόνον μπορούν να προκαλέσουν την
πτώση βροχής. Γι' αυτό έχουν άποκληθή
«νέφη της καλοκαιρίας».

Μία άλλη κατηγορία νεφών είναι οι κα-
λούμενες στιβάδες, πού έχουν τη μορφή
ένος ιστίου ή μίας σειράς από ταινίες,
πού σφίγγονται ή μία πάνω στην άλλη. Ό-
λόγυρά των άπλώνονται μικρότερα νεφίδια.

Τα νέφη αυτά προαναγγέλλουν πάντο-
τε κακό καιρό, γερό μπουρίνι.

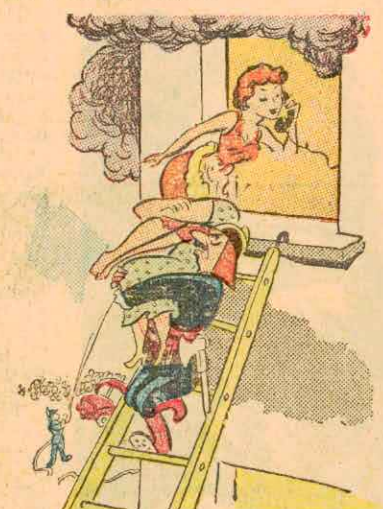
Κατά τα τέλη του καλοκαιριού και τις
άρχες του φθινοπώρου τα νέφη αυτά κατε-
βαίνουν πολύ χαμηλά —σε ύψος, κάποτε,
μερικών εκατοντάδων μέτρων — και προ-
καλούν καταρρακτώδεις βροχές.

Υπάρχουν, τέλος, οι μελανία ή όμβρια
νέφη, πού άπεκλήθησαν έτσι γιατί έχουν
μέλαν ή υπόμελαν χρώμα και προαναγ-
γέλλουν πάντοτε βροχή. Καλύπτουν, συνή-
θως, όλοκληρο τόν ούρανό και κατεβαίνουν
σε πολύ μικρό ύψος από τό έδαφος.

Η συνύπαρξις νεφών διαφόρων κατηγο-
ριών δεν είναι σπανία. Δημιουργείται τότε
ένα είδος ανταγωνισμού μεταξύ των. Η ύ-
περοχή του ενός ή του άλλου, πού εξαρτα-
ται από τόν πνέοντα άνεμο, την άτμοσφαι-
ρική πίεση κλπ. έπιδρά στον καιρό, πού
καλύτερεύει ή χειροτερεύει άνάλογα.

—Φαντάζομαι πόσες δικές
σας φωτογραφίες θα έχη βγά-
λει ο άντρας σας!...

—Καληνύχτα, χρυσέ μου!
Η μητέρα με τραβάει γιατί λέει
πως πήρε φωτιά τό σπίτι!...

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Η καλλονή και ή υγεία

Νά μία συνταγή, για να φτιάξετε μια
καλή και φτηνή πούντρα του ριζιού:
Ριζάλευρο γραμμάρια 30
Όξυντ ντέ ζενκ » 170
Ανθρακική μαγνησία » 200
Τάλκ » 500
Καολίνη » 100

Αν έχη σβύσει σχεδόν ή φωνή σας από
κρυολόγημα, τό καλύτερο φάρμακο είναι τό
έξης: Χτυπήστε ένα άσπράδι αυγού μαζί
με δυό κουταλιές της σούπας ζάχαρη, τό
χυμό ενός λεμονιού και έξη σταγόνες δάμ-
μα ιωδίου. Παίρνετε κάθε ώρα μία κουτα-
λιά της σούπας άπ' αυτό τό μίγμα.

Τα δερμάτινα είδη

Για να προφυλάξετε άπ' την καταστρο-
φή και τό σκάσιμο τα δερμάτινα είδη, ά-
λείφετέ τα κάθε τόσο με νεφτί. Για να ξα-
ναγίνη εύλύγιστο ένα πετόι πού σκληρύν-
θηκε, τό τρίβετε με μίγμα από 100 μέρη
λυωμένου λίπους και 10 μέρη λαδιού.

Ένα ύγρο για τό καθάρισμα των γαν-
τιών: Ανακατεύετε 250 γραμμάρια σα-
πουνι σε σκόνη, 165 γραμμάρια ύδωρ Ζα-
βέλ (τό προμηθεύσεθε άπ' τό φαρμακείο),
10 γραμμάρια ύγρη άμμωνία και 150
γραμμάρια νερό. Βρέχετε κάθε μίγμα ένα
κομμάτι φανέλλα και τρίβετε μ' αυτό τα
γάντια.

Τα τομάρια των κουνελιών, πού τα κα-
τεργάζονται πολλές φορές στο σπίτι οι
νοικοκυρές, δεν έχουν άρκετη υγιάδα. Η
έλλειψις αυτή μπορεί να διορθωθή ως έ-
ξης: Απλώνετε τό δέρμα σ' ένα τραπέζι,
τό χτενίζετε, τό βουρτσίζετε μαλακά, τό
σκεπάζετε με στεγνά πριονίδια από ξύλο
δρυός και τ' αφήνεται έτσι επί δυό μέρες.
Τό τινάζετε έπειτα, τό χτυπάτε και τό τσι-
βετε με μία πλατεία ελαφρόπετρα. Τέλος,
τό τρίβετε μαλακά μ' ένα μεταξωτό πανά-
κι προς τη διεύθυνση του τριχώματος.

Η κουζίνα

Θέλετε να καθαρίσετε τη μηχανή του
γκαζιού; Βουτήχτε την όλοκληρη σε ζεστό
νερό, στο όποιο έχετε διαλύσει λίγη σόδα.
Τρίψετε δυνατά όλα τα μέρη της με μία
σκληρή βούρστα, ξεπλύνετε την ύστερα με
άφθονο νερό και βώψετε την μαύρη. Θά-
χετε έτσι τη μεγαλύτερη άπόδοσι σε θερ-
μότητα.

Για να μην κολλήη τό γάλα στην κα-
τσαρόλα πού βράζει, ρίξετε μέσα, πριν
άπ' τό γάλα, μία καραμέλα ζάχαρη.

Στην έξοχή

Ας υποθέσουμε πως έχει τρυπήσει ένας
σωλήνας της λάμπας της βενζίνης, πού
χρησιμοποιείτε στο έξοχικό σας σπίτι.
Αν ή τρύπα είναι μικρή, μπορείτε να τη
φράξετε πρόχειρα, κολλώντας άπάνω λί-
γο παπιέ - γκομέ, ή τρίβοντας τό μέρος έ-
κείνο με μία κομμένη σκελίδα σκόρδο. Τό
σκόρδο έχει την ιδιότητα να σχηματίζει έ-
να λεπτό στρώμα στερεάς ουσίας πού φρά-
ζει την τρύπα.

Με τόν ίδιο τρόπο, μπορεί να επισκευα-
σθή πρόχειρα και μία μικρή τρύπα του
σωλήνος του ρεζερβουάρ ενός αυτοκινήτου.

Αν τό νερό πού μεταχειρίζεσθε σε μία
έξοχή, είναι πολύ γλυφό κι' άκατάλληλο για
μαγείρεμα και για πλύσιμο τών ρούχων,
μπορείτε να τό διορθώσετε ως έξής: Προ-
σέχετε λίγη διάλυσι καλού σαπουνιού κι'
άναταράξετε άνευλιημένως. Την άλλη
μέρα, μεταγγίζετε προσεκτικά τό νερό,
προσέχοντας να μην παρασύρετε και τα
κατακάθια πού βρίσκονται στο βάθος του.
Θά διαπιστώσετε ότι έχει χάσει πιιά τη
γλυφάδα του.

ΜΑΡΙ ΚΛΑΙΡ

Εκατομύρια ανθρώπων, πού πα-
ραληρούν από τη συγκίνησι και
τον ένθουσιασμό τους, παρακο-
λουθούν κάθε χρόνο τους άθλους
του Τζο Τσίτθουντ και τών συντρόφων
του «άκροβατών του βολάν», πού παί-
ζουν με τό θάνατο για να κερδίσουν τη
ζωή τους. Άλλ' έκτός από τό πλήθος
τών περιέργων, παρακολουθούν και φω-
τογραφίζουν τα νούμερα τους οι ειδικοί,
πού συλλέγουν πολύτιμα συμπεράσμα-
τα από τις προμελετημένες συγκρού-
σεις και τις παντός είδους άκροβασίες
αυτών τών ανθρώπων, πού φαίνονται ό-
τι άγνοούν καθ' όλοκληρίαν τόν κίνδυνο.

Μόνον ένας άνθρωπος, πού είναι τρελ-
λός, μπορεί ν' άποφασισή να μετάσχη
στις ομάδες Τσίτθουντ. Άλλ' αυτός ό
λίγο ή πολύ τρελλός, πρέπει να έχη ά-
ταλανία θέλησι, άδάμαστο θάρρος, ύποδειγματική ψυχραιμία,
άπαράμιλλη έτοιμότητα και μία ιδιαίτερη αίσθησι της άκρι-
θείας, πού θάπρεπε να χαρακτηρίσωμε ως «ύπεργεωμετρική».

Ο Τσίτθουντ, παλαιός ποδοσφαιριστής και κάτοχος πολλών
ρεκόρ ταχύτητας σε διεθνείς αυτοκινητιστικούς αγώνες, έχει
συγκροτήσει έξη ομάδες, πού καθεμία τους περιλαμβάνει 20
σώφερ και 60 μηχανικούς, βοηθούς κλπ. Αυτές οι ομάδες δια-
τρέχουν από την άνοιξη ως τό φθινόπωρο τις «Ηνωμένες Πολι-
τείς προς όλες τις διεθνύσεις, σκορπίζοντας ρίγη συγκινήσεως
σε εκατομύρια θεατών. Κάθε ομάς διαθέτει ένα ή περισσότε-
ρους κλόουν, πού συνδυάζουν τό τερπνό με τό τραγικό, για να
κάνουν πιό ενδιαφέρον τό θέαμα.

Μία από τις πιό επικίνδυνες έπιδείξεις των ομάδων Τσίτ-
θουντ είναι ή καθόδος σε μία κατωφερή πίστα με ταχύτητα 80
χιλιόμετρων την ώρα. Η πίστα αυτή, πού κατασκευάζεται με
σανίδες, είναι τώσον στενή, ώστε, επί 60 περίπου μέτρα, οι δύο
πλαγιοί τροχοί του αυτοκινήτου βρίσκονται στο κενό.

Μία άλλη ενδιαφέρουσα έπιδείξις είναι ή καλουμένη του «τελ-
λάρου». Αυτό τό τελλάρο συν-
δέει σαν γέφυρα δύο πίστες
πού βρίσκονται σε άρκετό ύψος
πάνω από τό έδαφος. Κάθε
πλευρά του έχει πλατός μεγα-
λύτερο μόνον κατά τρία εκατο-
στά από τους τροχούς του αυ-
τοκινήτου. Τό αυτοκίνητο τρέχει
με ταχύτητα 50 χιλιομέτρων
την ώρα και περνάει άπ' αυτή
τη «γέφυρα», πού μόλις χωράει
τους τροχούς του. Ο σώφερ
του ξέρει πως ένα χιλιοστό του
χιλιοστού άν του φύγη τό βο-
λάν είναι χαμένος.

Πολύ θεαματικό είναι επίσης
τό πήδημα από πίστα σε πι-

Τό αυτοκίνητο γέρνει στο ένα πλευρό και
προχωρεί με τους δύο τροχούς του...

στα. Άποτελεί την ειδικότητα του
Τσίτθουντ, πού έχει τόση έμπιστοσύνη
στον εαυτό του, ώστε παίρνει πλάι του
και τό γυιό του Τζοελ, ηλικίας 6 χρό-
νων. Στο γήπεδο τοποθετούνται δύο ξύ-
λινες πίστες πλατύς μόνον 1 μ. 50.
Η άπόστασις των από τό έδαφος είναι
έπίσης 1 μ. 50. Μεταξύ των μεσολαβεί
ένα κενό 12—25 μέτρων. Ο Τσίτθουντ
περνάει όλοταχώς την πρώτη, τινάζεται
στο κενό και «προσγειούται» στη δεύ-
τερη. Για να είναι πιό θεαματικό αυτό
τό νούμερο, τη στιγμή πού τό πρώτο
αυτοκίνητο έκτινάσσεται στο κενό, ένα
δευτερο, περνάει άνάμεσα στις δύο πι-

Οί σωφές
που παίζουν
με το θάνατο

Τό περιεργότερο θέαμα της Αμερικής

ρες από 50 σωφές από τό λαμό ως τό μέτωπο. Άλλ' έπειτα
από μερικές βδομάδες ξανάρχιζε τις έπιδείξεις του, χωρίς να
έπηρεασθή από τό πάθημά του.

Τό νούμερο «Στούκα». Τό αυ-
τοκίνητο έκτινάσσεται στον άέρα,
πάνω από τ' άλλα αυτοκίνητα...

Ένα άλλο νούμερο, πού κα-
λείται «Στούκα», συνίσταται
στο έξής: Βάζουν δυό σαρα-
βαλιασμένα αυτοκίνητα, πού
δεν χρησιμεύουν πιιά σε τίποτε,
σε άπόστασι 15 μέτρων από
μία ψηλή πίστα. Ένα τρίτο
αυτοκίνητο φτάνει όλοταχώς
στην άκρη αυτής της πίστας,
έκτινάσσεται στον άέρα και...
πηγαίνει να «προσγειωθή» πά-
νω στα δυό άλλα. Όσο για τόν
όδηγό του, άν δεν βρη τό θά-
νατο, μπορεί να είναι έκ των
πρωτέρων βέβαιος ότι θα βγη
σβαδρότατα τραυματισμένος ά-
πο αυτό τό σάλτο μορτάλε.

Παρόμοια νούμερα έκτε-
λούνται επίσης με μοτοσυκλέττες.

Σε άλλα νούμερα, τό αυτοκίνητο ή ή μοτοσυκλέττα περνούν
όλοταχώς μέσα από μία κόλασι φλογών. Ο σώφερ των προ-
στατευτά από ένα κράνος, πού αφήνει, όμως, άκάλυπτο τό
μπροστινό μέρος του προσώπου του.

Από αυτές τις έπιδείξεις δεν λείπει και τό κομικό στοι-
χείο. Αυτό τό εξασφαλίζουν, όπως είπαμε, οι κλόουν. Εμφανί-
ζονται στο στίβο μέσα σε παλιά αυτοκίνητα, πού διαλύονται,
ξαφνικά, σ' αναρίθμητα κομμάτια. Η ξαπλώνονται κατά γής
μπροστά σ' ένα αυτοκίνητο πού τρέχει με ταχύτητα 140 χιλιο-
μέτρων την ώρα και σώζονται μόνο τό
τελευταίο τέταρτο του δευτερολέπτου.

Η έκτελούν κομικά νούμερα, τη στι-
γμή πού ένα αυτοκίνητο γίνεται συν-
τρίμμα κι' οι άνθρωποι της πίστας βγά-
ζουν άνάμεσα άπ' αυτά τό σωφερ, πού
είναι πλημμυρισμένος στα αίματα.

Όπως βλέπετε, αυτές οι έπιδείξεις
άπαιτούν μεγάλη έξοδα. Κάθε έπιδεί-
ξις των ομάδων Τσίτθουντ στοιχίζει
34 αυτοκίνητα πού γίνονται συντρίμια
και σαραβαλιάζει 8—10 άλλα. Όσο
για τό έμψυχο υλικό, δεν λογαριάζεται.
Οι άνθρωποι πού οδηγούν τα «αυτοκι-
νητα του θανάτου» παίρνουν μισθούς,
πού δεν ύστερούν από εκείνους των ά-
στέρων του Χόλλυγουντ. Άς τη μοι-
ραία στιγμή πού θα βρουν τό θάνατο
ή θα βγούν άνάπηροι...

Ο Τσίτθουντ (δεξιά) με τους σωφές του.

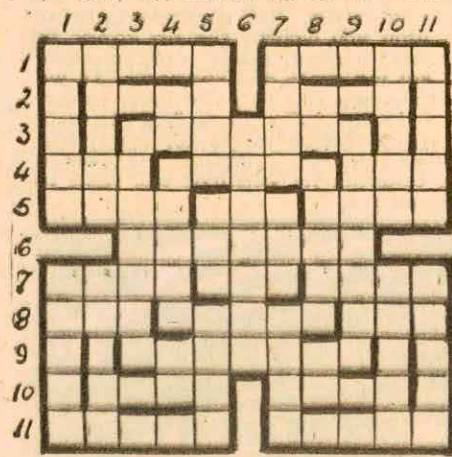
ΠΑΙΓΝΙΑ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, οι λέξεις σταματούν εκεί που υπάρχει γωνία μαύρη γραμμή. Από το άλλο μέρος της γραμμής αυτής αρχίζει μία άλλη λέξη. Κατά τα άλλα το σταυρόλεξο είναι όμοιο με τα συνηθισμένα.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) *Όρος της Μακεδονίας, Β. Α.

του Βερμίου. — Μικρό νησί κοντά στη Ρόδο.

2) Φημίζεται για τον πύργο της. — Γυναίκα δύσμοιρα.

3) Έχει στρόγγυλη βάση και μωτερή κορυφή.

4) Περνά εύχρηστα με το «Θησαυρό». — Τα ζητάμε απ' το αγαπημένο μας πρόσωπο. — Θεωρείται αλλά και μάς... γλυκαίνει.

5) Πληγή. — Θεός της μυθολογίας μάς. — Κάνουν ένα μέρος έκαιρικά υγιεινό.

6) *Όνομα τριών βασιλέων της Μακεδονίας.

7) Το σώμα μας έχει πολλά. — Η πρωτεύουσα της Βραζιλίας. — Προσωπική αυτονομία (α) προς, πληθ.).

8) Γι' αυτό (καθ.). — Περιόνη φυλή της Ν. Αμερικής. — Γάλλος μυθιστοριογράφος (επών.).

9) Μας άδει στο κακό.

10) Μελωδία. — Μεταφορικό μέσον.

11) Το πρώτο όνομα του αποστόλου Πέτρου. — Περιόνη έπος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Μέγας Αγγλος φιλόσοφος. — Άλλοιόμοιο αν ποσόν (καθ.).

2) Φρούτο. — Ασιατικός λαός (καθ.).

3) Διαδέχεται την εργασία.

4) Υπάρχω. — Τοπικό έπαιρημα. — Προηγούνται ύπνου τίτλου.

5) Κτηνοτροφία (πληθ.). — Πολεμικό παροξύλι. — Αίριον... διάσημη Άγγλιδα στάθ.

6) Τέλειο από πάσης άπόψεως.

7) Το φορούν οι στρατιώτες. — Νότα. — Πρόθεσις.

8) Ξενική άνοσις. — Αδέλιος. — Γαλλικό μέτρον έπιφανείας.

9) Έπιβάλλει σιωπή με κάποια έλ-λειψη εύγενείας.

10) Συνηθίζεται σε φιλοφρονητικές φράσεις. — Ο αίος της Φίλιας Εύχρηστίας (δμ.).

11) Ένδρετη. — Φαινόμενο των πολιικών περιόδων.

ΣΠ. Β. ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ

*Αριθμητική του μισού λεπτού

1) Ποιός άριθμός έχει την ίδια σχέση με το 6)3, όπως ο 8 με το 2)6;

2) Πόση διαφορά έχουν οι 3½ φορές 4 ντουζίνας απ' τις 4½ φορές 3 ντουζίνας;

*Απαντήστε σε μισό λεπτό σε καθεμιά απ' αυτές τις ερωτήσεις.

Αίνιγμα

*Υπάρχουν σε πολλές χώρες μέρα 5 που οι γυναίκες όχι μόνο δεν είναι φλύαρες, αλλά και δεν μιλούν ποτέ τους.

Ποιά είναι τα μέρη αυτά;

Τό άρωμα

*Ήταν 3 άδελφια, ο Μπαύτης, η Άννα κι' ο Ιάκωβος. Η Άννα λοιπόν, η άδελφή του ανύπαντρου Μπαύτη, έδωσε στο Γιάννη το μεγαλύτερο γιού του Ιάκωβου, 30 χιλιάδες για ν' αγοράσει ένα άρωμα για τη μοναχοκόρη του θείου του. Εκείνη πάλι το χάρισε στη νύφη του θείου της. Ποιά πήρε τελικά το άρωμα;

Με υπερδεμένες λέξεις

Στις παρακάτω φράσεις, οι λέξεις είναι υπερδεμένες μεταξύ τους. Πρέπει λοιπόν να τις βάλετε στην κανονική τους σειρά κι' ύστερα ν' απαντήσετε, αν είναι σωστό ή λάθος το νόημα της κάθε φράσης.

1) *Ο άνθρωπος δεν είναι άσπρος μαύρος.

2) *Ο Ούινστον πρωθυπουργός Τσώτσιλ είναι.

3) *Ο,τι δεν είναι λάμπει χου-σός.

4) Δεν υπάρχουν ούρες δίχως γάτες.

5) Τα ψεύτικα άλθηθινά δόντια είναι ότι δεν είναι άλθηθινά.

6) Για να γησιμείουν τα άυτοκίνητα σπινάτουν τα φρένα.

Η ώρα

Πόσην ώρα χρειάζεται ο άυτοκίνητος ένας βολαγιάς για να κάνει την ίδια διαδρομή που κάνει ο λεπτοδείκτης μέσα σε 14 λεπτά και 60 δευτερόλεπτα;

*Ερωτήσεις

1) Πού θα γίνουν οι *Ολυμπιακοί Άγώνες του 1952;

2) Σε ποιά ήμισφαίρια βρίσκεται ο Νέος Κόσμος και σε ποιά ο Παλιός;

3) Πού έδρανε το Διεθνές Δικαστήριο και ποιά είναι η άποστολή του;

Πόσα κουτιά;

*Αν έχετε ένα κουτί που περιέχει 5 άλλα μικρότερα κουτιά, καθένα απ' τα οποία περιέχει 2 κουτιά ακόμα μικρότερα, πόσα κουτιά έχετε εν όλω;

*Απαντήστε μέσα σε μισό λεπτό.

Οι έκλογές

Στις τελευταίες δημοτικές έκλογές έψησαν σε μία πόλη 12.420 ψηφοφόροι. Ο υποψήφιος που πέτυχε πήρε 210 ψήφους περισσότερους από τον άποτυχόντα. Πόσες ψήφους πήρε ο κάθε υποψήφιος;

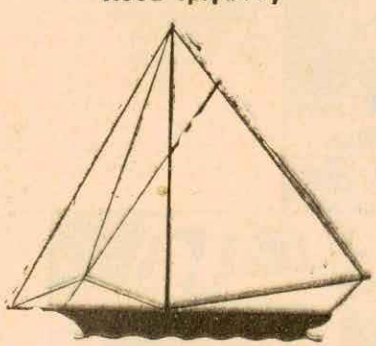
*Ο άταίριαστος άριθμός

Ποιός άριθμός δεν έχει θέση σε καθεμιά απ' τις παρακάτω σειρές; (Εί-νε ένας μόνο σε κάθε σειρά):

α) 7, 9, 10, 11, 13...

β) 5, 75, 249, 531...

Πόσα τρίγωνα;

Μπορείτε να βρείτε πόσα τρίγωνα εν όλω, μικρά και μεγάλα, υπάρχουν σ' αυτό το σκίτσο ενός μικρού παι-ού; Σας προειδοποιούμε πως χρειάζε-ται πολλή γιά να τα βρείτε όλα.

Δίχως σημεία στίξεως

Βάλετε σημεία στίξεως (κόμματα, τελείες, κλπ.) σ' αυτή τη σειρά των λέξεων, έτσι ώστε να σχηματισθούν κανονικές και λογικές φράσεις:

*Αυτό που είναι είναι αυτό που δεν είναι είναι αυτό δεν είναι αυτό είναι.

Οι λύσεις στη σελ. 62

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΛΕΙΨΗ Η ΒΑΡΥΤΗΣ ;

"Αν άνακαλυφθώ ή άρνητική μάζα"

*Αφ' ότου δημιουργήθηκε η άνθρωπότης μέχρι σήμερα, δαπάνησε τεράστιες ποσότητες ενέργειας για την άνιψση και τη μετακίνηση των διαφόρων πραγμάτων — άπλά για την υπερνίκηση της βαρύτητας. Ο άνθρωπος που σπρώχνει ένα χειρομάξι στον άνηφορο, παλεύει σε κάθε βήμα του με την έλξη της γης, καταναλώνοντας γι' αυτό το σκοπό πολυτίμητες θερμίδες μυϊκής ενέργειας. Υστερα, στον κατήφορο, σπαταλάει και πάλι ενέργεια άγωνίζομενος με τη βαρύτητα για να έμποδισή τη δολοφονία του χειρομάξι του να κυλήσει δολοφονικά προς τα κάτω.

Στις άτμομηχανές των τριανών καίγονται εκατομμύρια τόννοι κάρβουνου στα άνηφορικά μέρη, ενώ στα κατήφορικά φθέρονται τα φρένα για την εξουδετέρωση της ενέργειας που αποταμιεύσανε άσκοπα τα βαγόνια του τριανού στον άνηφορο.

Το ίδιο γίνεται και σ' αυτοκίνητα.

Έξ άλλου, η βαρύτης άποτελεί ένα τεράστιο, άν όχι άνυπερβλήτο, έμποδίο για τα ταξίδια στους άλλους πλανήτες. Υπολογίζεται ότι, για την υπερνίκηση της, θα χρειαζόνταν το λιγώτερο 3 τόννοι καυσίμου ύλης για κάθε τόννο βάρους της διαπλανητικής ρουκέτας. Έπειτα, κατά την έπιστροφή στη Γη, θάπρεπε να καταναλωθώ άλλη τόση καύσιμη ύλη, για ν' άνακόψω την ταχύτητα προσγείωσής της ρουκέτας.

Αν όμως ύπρχε τρόπος να κατασκευασθώ μία ρουκέτα δίχως βάρος, θα μπορούσε να ταξιδεύω στο Άπειρο, καταναλώνοντας έλαχίστη μόνον ενέργεια, άση χρειάζεται για την υπερνίκηση της άρχικής άδρανείας και της αντίστασως του άέρος κοντά στη Γη.

Το παλιό όνειρο του ανθρώπου να πετάξω σαν τα πουλιά, θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα, αν εξουδετερώναμε τη βαρύτης. Δεν θα χρειαζόταν πια ν' ανεβαίνουμε τις σκάλες. Θα μετακινούσαμε τα άγρια δεινόσαυρα επίπλω σπρώχνοντάς τα άπλάς με το μικρό δαχτυλάκι μάς. Οι φορτοεξφορτώσεις θα γίνονταν περιττές.

Η έπιστήμη έχει δυο άλλες δυνάμεις, που μοιάζουν πολύ με τη βαρύτητα στα άποτελέσματά τους: το μαγνητισμό και τον ηλεκτρισμό. Ο βόρειος μαγνητισμός πόλος έλκει το νότιο κι' ο θετικός ηλεκτρισμός τον άρνητικό, όπως έλκονται μεταξύ τους δυο βαριά σώματα. Και σ' τις τρεις περιπτώσεις, η έλξης έλαττώνεται όσο μεγαλώνει η άπόσταση, και κατά την ίδια αναλογία. Κι' οι τρεις δυνάμεις ενεργούν μυστηριω-δώς μέσα από κενό χώρο, δίχως κανένα γνωστό συνοπτι-κό μέσον.

Υπάρχουν όμως κι' ώριμένες βασικές διαφορές μεταξύ τους: Ο μαγνητισμός κι' ο ηλεκτρισμός είναι δυο είδη. Τα αντίθετα είδη έλκονται και τα όμοια άπωθούνται. Στην περίπτωση όμως της βαρύτητας, δεν άπω-θούνται ποτέ δυο σώματα, άλλα έλκονται πάντα μεταξύ τους.

Η διαφορά αυτή θα έλειπε, αν ύπρχε μία «άρνητική μάζα». Αν έυρωπαίο θεωρητικό φυσικό παραδέχονταν ότι ύπάρχει μία τέτοια μάζα μέσα στα ηλεκτρόνια και σ' άλλα άπειροάχιστα συστατικά των υλικών ατόμων. Πιστεύουν δε ότι οι άρνητικές κι' οι θετικές μάζες, μέσα σ' αυτά τα συστατικά της ύλης, άπωθούνται μεταξύ τους με τεραστίια δύναμη, συγχρόνως όμως συγκρατούνται συνηθισμένες από άλλες ισχυρότερες δυνάμεις. Προσθέτουν ακόμα ότι ύπέρσχυρη λίγη θητι-κή μάζα, και γι' αυτό έλκονται έλαφρά μεταξύ τους ό-λα τα υλικά σώματα του Σύμπαντος.

*Όπως μπορούμε να έμποδίσουμε τη μαγνητική ή την ηλεκτρική έλξη, παρεμβάτοντας άρνητικό άπομνηστικό υ-λικό, δεν θα μπορούσαμε να σταματήσουμε με κάποιο άναλόγο τρόπο και την έπίδραση της βαρύτης; Σ' αυτή την άρχή στηρίζεται το γνωστό μυθιστόρημα του Ουέλς «Άνθρωποι στο φεγγάρι».

Υπάρχει όμως ίσως κι' ένας άλλος τρόπος εξουδε-τερώσως της βαρύτης. Ας υποθέσουμε ότι κάποιο ισχυρότατο μηχανήμα άτομικής διασπάσεως κατορθώνει να χωρίση μεταξύ τους τις θετικές και τις άρνητικές μάζες που περιέχονται στα υλικά άτομα, και να τις διαβιβάσει μέσα σ' ένα ειδικό έλασμα. Οι άρνητικές μά-ζες θα άπλωθούν στο πάτωμα κι' οι θετικές στο ταβάνι.

Αν μπη λοιπόν ένας άνθρωπος σ' αυτό το έλασμα, οι άρνητικές μάζες θα τον άπωθούν προς τα πάνω, και συγχρόνως θα τον τραβούν οι θετικές προς τα ταβάνι. Έτσι, θα αιώρηται έλευθερά στον αέρα και θα μπορεί να κοιμηθώ «πρωίνας», δίχως κρεβάτι! Αν άφίσω κάτι απ' το χέρι του, αυτό δεν θα πέφτη, άλλα θα αιώρηται έπίσης και θα στριφογυρίζω με την παραμικρή ώθηση.

Θα μπορούσε έπίσης να κατασκευασθώ μία στολή από «άρνητική μάζα», που θα εξουδετέρωνε τελείως το βάρος του ανθρώπου και θα του επέτρεπε να φτάσει μ' ένα πή-δημα στην κορυφή του ψηλότερου ούρανούστη, κι' ύστε-ρα να πέφτη από κεί πάνω σιγά-σιγά, σαν φουσκωμένο μπαλόνι...

Τα μεγαλύτερα έργα έλας θάχοναν το βάρος τους, αν κατασκευάζονταν από τέτοιο υλικό. Τα άεροπλάνα θα μπορούσαν να φορτώσουν άρκετά «άρνητική μάζα» ώστε να εξουδετερώσει σχεδόν το βάρος του σκάφους και του φορτίου και να περιορίζω στο έλάχιστο την καύσιμη ύ-λη. Γενικώς, σε κάθε περίπτωση, θα εξοικονομούσαμε το μεγαλύτερο ποσόν ενέργειας, μηχανικής ή μυϊκής.

Μπορεί ν' άνακαλυφθώ ποτέ και ν' άποχωρίσθω αυτή η ύποθετική «άρνητική μάζα»; Δεν άποκλείεται, με τις εκπληκτικές προόδους που έχει σημειώσει η άτομική φυσική.

Ο τυφλός πατέρας

Τό παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' ένα καιρό σ' ένα φτωχικό χωριό, κοντά στην Άθήνα, ζούσε μία οί-κογένεια που άποτελείτο από τον πατέρα, τη μητέρα κι' όχτώ παιδιά.

Ο πατέρας ήταν νέος. Άλλά είχε χάσει το φως του.

Ένα καλοκαιρινό βραδάκι, ο τυφλός έίπε στη γυναίκα του:

—Γυναίκα μου, κάταλαβαίνω πως εί-μαι άχρηστος στο σπίτικό μου, κι' έσύ βασανίζεσαι πολύ. Άύριο, λοιπόν, την αύ-γη θέλω να μου δώσης ένα παιδί, για ό-δηγό, και να φύγω.

—Νά πας πού;

—Όπου θέλει ο Θεός κι' η Παναγία.

—Και θα σ' άφήσω εγώ να φύγης έτσι, τυφλός άνθρωπος, για να πάθης κακό στο δρόμο;

—Εγώ θαρρώ, πατέρα, για συντροφιά σου! είπω άσφωνα μία φωνή παιδική.

Η μητέρα γύρισε το κεφάλι κι' είδε να πλησιάζω τον πατέρα του ο γιός τους, ο Πετράκης και νά του λέη:

—Πατέρα, ξέρεις το γείτανο μάς, τον κυρ Άναστάση, που έφυγε μικρός απ' το χωριό και τώρα γύρισε πλούσιος; Άυτός, λοιπόν, μου έλεγε τις προάλλες ότι στην Άθήνα έκανε θελήματα... Πατέρα, θέλω να κάμω κι' εγώ το ίδιο...

—Τί λες παιδάκι μου;

—Άφήσέ με να τελειώσω. Μία μέρα ο κυρ Άναστάσης, εκεί που έκανε μία ξένη δουλειά, έπεσε και χτύπησε στο μάτι. Τον πήγαν στο νοσοκομείο κι' ο γιατρός—ένας γιατρός πούκανε θαύματα— του γιάτρεψε το μάτι. Ρώτησα, λοιπόν, κι' εγώ τον κυρ Άναστάση, αν μπορεί ο γιατρός αυτός να κάνει καλά τα μάτια σου, και μου είπω νάι.

Τ' άκους, πατερούλη μου;

—Τ' άκούω, Πετράκη, μή ο γιατρός εί-νε στην Άθήνα. Πώς θα πάμε πού δεν έχω χρήματα;

—Με τα ποδαράκια μάς! *Όσο γιά λεφτά μη στενοχωριέσαι. Σ' όλο το δρο-μο θ' άκουμπάς το χέρι σου στον ώμο μου κι' εγώ θα λέω: «Έλεησέ τον άόρμητο που πάει στο γιατρό να του κάνει καλά τα μάτια του! Κανένας δεν θα μάς άρ-νηθώ την έλεημοσύνη του. Άς φυγούμε αύριο, πατέρα».

Αυτά έίπε ο Πετράκης.

Και τρέχοντας κοντά στα άδέρφια του, γονάτισε, σταύρωσε τα χέρια του, προ-σευχήθηκε στο Θεό και πλάγιασε.

Την άλλη μέρα ο κυρ Άνεστής φίλησε τη γυναίκα του, τα παιδιά του, και άκού-μπώντας το ένα χέρι στον ώμο του Πε-τράκη, κρατώντας με τ' άλλο ένα μα-στούνι ξεκίνησε.

Και πρώτα—πρώτα ο Πετράκης πέρα-σε απ' το σπίτι του κυρ Άναστάση.

—Γιά πού με το καλό; τους ρώτησε έ-κείνος.

—Πάμε στην Άθήνα στο γιατρό που κάνει θαύματα, έίπε ο Πετράκης. Άν έ-χες την καλωσύνη, μάς δίνεις το όνομά του;

Κι' άμέσως ο κυρ Άναστάσης πήγε μέσα να γράψω το όνομα του γιατρού. Και σαν γύρισε έίπε:

—Πάρε, κυρ Άνεστή μου, τη διευθυ-σι του καλού γιατρού. Σ' αυτό το μαντήλι σου, πήγαμε στην εύχη της Παναγίας!...

Ο Πετράκης με τον πατέρα του έφτα-σαν στην Άθήνα σε δυο μέρες περπατών-τας. Ρώτησαν από δώ, ρώτησαν από κεί, ώσπου στο τέλος βρήκαν το σπίτι του

Ο κάβουρας

Τό ποιηματάκι σας

«— Δώσ' μου λοιπόν το χέρι σου (και πές μου καλημέρα, κοκόνια μου Γαρουφαλλιά... Μεγάλη ή καλωσύνη σου γάρθης ως το φως του.

«Ενα καλοκαιρινό βραδάκι, ο τυφλός έίπε στη γυναίκα του:

—Γυναίκα μου, κάταλαβαίνω πως εί-μαι άχρηστος στο σπίτικό μου, κι' έσύ βασανίζεσαι πολύ. Άύριο, λοιπόν, την αύ-γη θέλω να μου δώσης ένα παιδί, για ό-δηγό, και να φύγω.

—Νά πας πού;

—Όπου θέλει ο Θεός κι' η Παναγία.

—Και θα σ' άφήσω εγώ να φύγης έτσι, τυφλός άνθρωπος, για να πάθης κακό στο δρόμο;

—Εγώ θαρρώ, πατέρα, για συντροφιά σου! είπω άσφωνα μία φωνή παιδική.

Η μητέρα γύρισε το κεφάλι κι' είδε να πλησιάζω τον πατέρα του ο γιός τους, ο Πετράκης και νά του λέη:

—Πατέρα, ξέρεις το γείτανο μάς, τον κυρ Άναστάση, που έφυγε μικρός απ' το χωριό και τώρα γύρισε πλούσιος; Άυτός, λοιπόν, μου έλεγε τις προάλλες ότι στην Άθήνα έκανε θελήματα... Πατέρα, θέλω να κάμω κι' εγώ το ίδιο...

—Τί λες παιδάκι μου;

—Άφήσέ με να τελειώσω. Μία μέρα ο κυρ Άναστάσης, εκεί που έκανε μία ξένη δουλειά, έπεσε και χτύπησε στο μάτι. Τον πήγαν στο νοσοκομείο κι' ο γιατρός—ένας γιατρός πούκανε θαύματα— του γιάτρεψε το μάτι. Ρώτησα, λοιπόν, κι' εγώ τον κυρ Άναστάση, αν μπορεί ο γιατρός αυτός να κάνει καλά τα μάτια σου, και μου είπω νάι.

Τ' άκους, πατερούλη μου;

—Τ' άκούω, Πετράκη, μή ο γιατρός εί-νε στην Άθήνα. Πώς θα πάμε πού δεν έχω χρήματα;

—Με τα ποδαράκια μάς! *Όσο γιά λεφτά μη στενοχωριέσαι. Σ' όλο το δρο-μο θ' άκουμπάς το χέρι σου στον ώμο μου κι' εγώ θα λέω: «Έλεησέ τον άόρμητο που πάει στο γιατρό να του κάνει καλά τα μάτια του! Κανένας δεν θα μάς άρ-νηθώ την έλεημοσύνη του. Άς φυγούμε αύριο, πατέρα».

Αυτά έίπε ο Πετράκης.

Και τρέχοντας κοντά στα άδέρφια του, γονάτισε, σταύρωσε τα χέρια του, προ-σευχήθηκε στο Θεό και πλάγιασε.

Την άλλη μέρα ο κυρ Άνεστής φίλησε τη γυναίκα του, τα παιδιά του, και άκού-μπώντας το ένα χέρι στον ώμο του Πε-τράκη, κρατώντας με τ' άλλο ένα μα-στούνι ξεκίνησε.

Και πρώτα—πρώτα ο Πετράκης πέρα-σε απ' το σπίτι του κυρ Άναστάση.

—Γιά πού με το καλό; τους ρώτησε έ-κείνος.

—Πάμε στην Άθήνα στο γιατρό που κάνει θαύματα, έίπε ο Πετράκης. Άν έ-χες την καλωσύνη, μάς δίνεις το όνομά του;

Κι' άμέσως ο κυρ Άναστάσης πήγε μέσα να γράψω το όνομα του γιατρού. Και σαν γύρισε έίπε:

—Πάρε, κυρ Άνεστή μου, τη διευθυ-σι του καλού γιατρού. Σ' αυτό το μαντήλι σου, πήγαμε στην εύχη της Παναγίας!...

Ο Πετράκης με τον πατέρα του έφτα-σαν στην Άθήνα σε δυο μέρες περπατών-τας. Ρώτησαν από δώ, ρώτησαν από κεί, ώσπου στο τέλος βρήκαν το σπίτι του

*Αστρονομία μηδέν!

Η ιστοριούλα σας

Βράδυσε. Έχει πανσέληνο κι' όλα κο-λυμπούν στο άσπμενίο της φώς.

Δεν φυσάει, δεν κάνει καθόλου ψυχρί-τσα κι' η μητέρα του Τάκη του φωνάζει να κατέβη και να παίξη λίγο με τον άδελφό του, το Λάκη στον κήπο.

Ο Λάκης είναι προθυμώτατος.

Ο Τάκης όμως έχει τρυπώσει κάτω απ' το ντιβάνι της τραπέζιας και δεν έννοεί νά βγί με κανέναν τρόπο.

Μάταια του μιλάει τρυφερά και τον συμ-βουλεύει η μαμά του. Στο τέλος έπεμδάνει ο Λάκης, που είναι μεγαλύτερός του κατά τρία χρόνια:

—Κουτέ, του λέει, γιατί δε θέλεις να κατέβης στον κήπο να παίξουμε;

—Γιατί είναι βρόδυ και φοβάμαι, άπαν-τάει ο Τάκης.

—Και τί φοβάσαι;

—Τί φοβάμαι; Δεν έχεις άκούσει πως μόλις νυχτώση, βγαίνει η Μεγάλη Άρ-κτος;

—Κι' ύστερα;

—Δεν θέλω να με φάη στα καλά κα-θούμενα μία άρκούδα!

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

—Πόσα δάχτυλα έχεις Λέλα, σε κάθε χέρι;

—Πέντε.

—Και στα δυο χέρια μαζί;

—Δέκα!

—Κι' αν είχες τέσσερα χέρια;...

Κι' η Λέλα θριαμβευτικά:

—Τότε... θα ήμουν μαϊμού!...

* —Κύτταξε, μαμά, πόσο μοιάζει αυτό το σκυλί με το θείο το Στέφανο!

—Σιωπή, Γιαννάκη! Πώς μπορείς να λες τέτοια πράγματα;

—Άλλά, μαμά, το σκυλί δεν κατάλα-βε τίποτα!

Ο Διεθνής ΣΥΜΒΟΛ

Οι άγωνες των Δημοτικών σχολείων

Θα μετράσουν 15.000 μαθητές και μαθήτριες

Δεκατέντε χιλιάδες μαθητές και μαθήτριες των Δημοτικών Σχολείων Αθηνών και Πειραιώς θα εμφανισθούν το τελευταίο δεκαήμερο του Ιουνίου, στις αγωνιστικές κούστρες, Τό Πανελλήνιο Στάδιο, το γυμναστήριο του Εθνικού Γυμναστικού Συλλόγου, το γήπεδο του Απολλωνίου, το γυμναστήριο του Φωκίου και το γήπεδο του Καραϊσκάκη θα πλημμυρίσουν από τα νεύματα, τη ζωή και τη δράση των νεαρών αυτών βλαστάρων της γενιάς μας. Για πρώτη φορά στα εκπαιδευτικά χρονικά θα γίνει τόσο δυναμική επίδειξη σφρίσσης και λεβεντιάς από παιδιά και κορασίδες 7-13 ετών. Το ενδιαφέρον που προκαλέσει η είδηση των σχολικών περιφερειακών αγώνων της Στοιχειώδους Εκπαιδεύσεως είναι συνεπώς δικαιολογημένο και οι λιλιπούτειοι αθλητές και αθλήτριες μας είναι άξιοι της στοργής και της ενίσχυσής μας.

Στις 5.30 π.μ. απόγευμα κατά τις ημέρες των αγώνων 17, 21, 22, 23 και 24 Ιουνίου, στους ορισθέντες αγωνιστικούς χώρους των Αθηνών ή του Πειραιώς, χιλιάδες γονέων, δασκάλων και μικροσκοπικών φιλάθλων, φίλων των πρωταγωνιστών, θα πλημμυρίσουν τις κερκίδες. Μεγάλο ο πόθος τους και έντονη η ανυπομονησία τους να χαρούν και να θαυμάσουν τις νέες μας αθλήτριες ελπίδες.

Από τους προκριματικούς αγώνες των προηγούμενων ημερών έχουν ξεχωρίσει οι επιλεκτικοί, λεβέντες νεαροί και λυγροκόρμες κοπέλλες από τις χιλιάδες των μαθητών και μαθητριών κάθε περιφέρειας. Ομοίωμορφα ντυμένοι στα λευκά οι αθλητές και στα γαλανόλευκα οι αθλήτριες, με

άρχαϊκή ταινία αναδεμένη στο κεφάλι, θα περιμένουν μ' αγωνία, παραταγμένοι σε τριάδες, για να επιδείξουν στην αγωνιστική κούστρα τις αρετές, ψυχικές και σωματικές με τις οποίες η Σωματική Αγωγή, τους προίκισε.

Με τις σημαίες τους επί κεφαλής θα ξεκινήσουν τα τμήματα σε τριάδες για να παρελάσουν εμπρός στους επισημούς. Τιμητικά θα κλινούν οι σημαίες, τα σύμβολα του Σχολείου των και εύλαβη θα στρέψουν το κεφάλι τους τα μέλη των ομάδων για να χαιρετήσουν το Διόδοιο μας. Νεαρός αθλητής και αυτός, διακριθείτε στους αγώνες της Σχολής Ανανδρυντών και ευδόκησε να θέσει υπό την υψηλή προστασία του τους αγώνες. Ένθουσιασμένο το κοινό από το παλληκαρισμό πέρασμα των παιδιών και το ρυθμικό και λυγρό βάδισμα των κοριτσιών μας θα ξεσπάσει α' αυθόρμητα χειροκροτήματα και ζωηρές ζητωκραυγές.

Με υποδειγματική τάξη θα παραταγούν όλοι στο στίβο, δεξιά τα κορίτσια και αριστερά τ' αγόρια, ενώ στο κέντρο συγκεντρωμένες όλες οι σημαίες των Σχολείων θα συμβολίζουν την ισχύ του Γένους μας, που βασίζεται στη δύναμη, την αγάπη και την άγνοια της χροιάς Νεότητος.

Κήρυκας απ' τη σφενδόνη του Σταδίου θα σαλπίζει «Προσοχή», ενώ περφόνη η γαλανόλευκη σημαία μας θα υψώνεται στον τιμητικό κεντρικό ιστό του στίβου. Η φιλαρμονική θ' ανακρουή θούρα κι' ευδατήρια ενώ το ένδοξο και τιμημένο της φυλής μας σύμβολο θα κυματίζει ψηλά και ο κόσμος, συγκινημένος θα ζητωκραυγάζει.

Δοσορές και μελωδικές θ' αντηχούν οι φωνές των μελών της παιδικής χορωδίας, που θα ψάλλουν τον Όλυμπο και τον Εθνικό μας Ύμνο.

Ρήτορες εμπνευσμένοι απ' τη ζωή και τη δράση του Δημοτικού Σχολείου θα προσφωνήσουν τα Έλληνικά Νεύματα και θα τονίσουν πως η φυλή μας στις παλαιότερες, στα γυμνάσια, στα πεδία των μαχών και στα πελάγη καλλιέργησε και ανέπτυξε συνειδητά την ιδέα της Έλευθερίας, την ιδέα της αμιλλας και της παλληκαριάς. Το πνεύμα των

ηρώικών αγώνων, που ανέδειξε τη Γενιά μας πρωτοπόρα στους στίβους των εφορίων, των μεγάλων και των αληθινών».

Μπορούμε να νεανικά κορμιά, ηλιοφάνεια, καλοδωμένες λυγρές κοπελίτσες, υπέροχες μελλοντικές Έλληνίδες μπότερες, θα ξεχυθούν σ' έναν αγώνα ευγενικό.

Τα αγόρια θα τρέξουν το δρόμο 50 μ. και τη σκυταλοδρομία 8Χ50 μ., θα ρίξουν τον ασημένιο επίσκορο και θα πηδήσουν σε μήκος και σε ύψος. Τα κορίτσια θα τρέξουν το δρόμο 40 μέτρων, θα πηδήσουν σε μήκος και θ' αγωνιστούν στη σκυταλοδρομία 8Χ40 μέτρων.

Συγκινήσεις Ιερή και βαθεία θα κατέχουν τους πάντες κατά τη διάρκεια της αθλητικής αυτής νυσταγωγίας. Ζωηρό θάνα το ενδιαφέρον. Έκδηλος ο πόθος της νίκης. Κάθε τερματισμός και ένα συγκράτημα αναπνοής των θεατών. Κάθε νίκη και ένας θριαμβευτικός αλαλαγμός συγγενών, συμμαθητών και φίλων. Κάθε στεφανώμα νικητή θα σκορπίσει οίγη ένθουσιασμού.

Χάρμα των ματιών, οι ελληνικοί χοροί, μεθύσι απολαύσεως για τις ελληνικές κορδές τα δημοτικά μας τραγούδια. Οι νεαρές αθλήτριες, γεμάτες λεβεντιά και γαρί θα ένθουσιασουν το κοινό μας με τον καλαματιανό, το ροδίτικο, τον κερκυραϊκό, τον μακεδονικό, τον τσάμικο και τον κρητικό.

Στεφάνωμα των νικητών... Δόξα δική τους, των δασκάλων τους, της Γενιάς τους και της πατρίδας τους. Τιμή στο Σχολείο τους.

Υπό την εμπνευσμένη καθοδήγηση των Γενικών Επιθεωρητών τους κ.κ. Μιχαηλίου και Θεοφαντοπούλου και των Επιθεωρητών της περιφέρειας των κ.κ. Τσιμνιά, Γιαννάκη, Παπαϊωάννου, Μιχαηλίου και Λέκκα, οι οργανωτικές επιτροπές των Περιφερειακών Αγώνων της Στοιχειώδους Εκπαιδεύσεως Αθηνών και Πειραιώς εργάζονται δραστήρια για να εμφανίσουν υπέροχα το έθνικό έργο που άθροβα γίνεται όλο το γόνο στα Δημοτικά μας Σχολεία. Ακουράστοι λειτουργοί της ελληνικής παιδείας οι δημοδιδάσκαλοι είναι άξιοι θαυμασμού και έπαινων για όσα κατορθώνουν, μ' όλη την έλλειψη μέσων. Ο ελληνικός λαός εκτιμώντας το αξιοθαύμαστο έργο τους θα τρέξει στους Αγώνες για να τιμήσει τις υπέροχες εθνικές προσπάθειές τους για τα νεύματα Έλληνικά Νεύματα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ : 1) ΒΟΡΑΣ — ΧΑΛΚΗ. 2) ΠΙΖΑ — ΑΝΝΑ. 3) ΚΟΝΙΚΟΣ. 4) ΟΡΑ — ΧΑΔΙΑ — ΚΩΚ. 5) ΝΑΜΑ — ΠΑΝ — ΔΑ. 6) ΑΜΥΝΤΑΣ. 7) ΟΣΤΑ — ΡΙΟ — ΗΜΑΣ. 8) ΔΙΟ — ΙΝΚΑΣ — ΟΝΕ. 9) ΣΑΤΑΝΑΣ. 10) ΑΣΜΑ — ΤΡΑΜ. 11) ΣΙΜΩΝ — ΙΛΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ : 1) ΒΑΚΩΝ — ΟΔΟΥΣ. 2) ΟΠΩΡΑ — ΣΙΝΑΙ. 3) ΚΑΜΑΤΟΣ. 4) ΖΩ — ΧΑΜΑΙ — ΑΜ. 5) ΣΑΝΑ — ΠΥΡ — ΝΤΑΝ. 6) ΙΔΑΝΙΚΑ. 7) ΧΑΚΙ — ΝΤΟ — ΑΝΤΙ. 8) ΝΟ — ΑΔΑΧΙ — ΑΡ. 9) ΚΑΙΣΜΟΣ. 10) ΚΑΛΩΣ — ΑΝΑΜΑ. 11) ΗΟΙΚΗ — ΣΕΛΑΣ.

Αριθμητική του μικρού λεπτού

1) Ο αριθμός 48. 2) Διαφέρουν κατά 6.

Αίνιγμα

Τα άσυλα κωφαλάλων.

Το άρωμα

Η μητέρα του Γιάννη.

Με μπερδεμένες λέξεις

Οι κανονικές φράσεις είναι: 1) Ο άσπρος άνθρωπος δεν είναι μαύρος (σωστό). 2) Ο Ούστων Τσώρτσιλ είναι πρωθυπουργός (λάθος). 3) Ο τι λάμπει δεν είναι χρυσός (σωστό). 4) Δεν υπάρχουν γάτες δίχως ουρές (λάθος). 5) Δεν είναι αλήθεια ότι τα ψεύτικα δόντια είναι αληθινά (σωστό). 6) Τα φρένα χρησιμεύουν για να σταματούν τα αυτοκίνητα (σωστό).

Η ώρα

14 λεπτά και 60 δευτερόλεπτα μας κάνουν 15 λεπτά. Άρα ο ώροδείκτης θα χρειαστεί 3 ώρες για να καλύψει την ίδια αυτή διαδρομή.

Ερωτήσεις

Στο Έλσίνκι της Φινλανδίας, 2) Ο Νέος στο δυτικό, ο Παλιός στο ανατολικό. 3) Στη Χάγη, απ' το 1920, και λύνει διαφορές διεθνούς φύσεως.

Γόσσα κουτιά;

Έχετε 16 κουτιά και όχι 11 όπως ίσως θα φανταζόσαστε.

Οί ελογές

Αυτός που πέτυχε πήρε 6315 και ο άλλος 6105 ψήφους.

Ο αταίριαστος αριθμός

Α) Ο 10 (δεν είναι μονός). Β) Ο 5 (δεν είναι διαιρέτος δια του 3).

Γόσσα τρίγωνα;

Υπάρχουν 13 τρίγωνα.

Δίχως σημεία στίξεως

Να πως σχηματίζονται οι φράσεις: «Αυτό που είναι, είναι. Αυτό που δεν είναι, δεν είναι. Αυτό δεν είναι: Αυτό είναι».

Η λύσις του 331 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ : 1) ΑΔΑΝΣ — ΦΑΣΙΣ — ΤΜΗΜΑ. 2) ΒΕΡΘΕΡΟΣ — ΟΛΟΤΑΧΟΣ. 3) ΑΚΜΗ — ΟΙΚΟΣ — ΚΟΡΗ. 4) ΘΕΑ — ΚΥΒΟΣ — ΑΜΑ — ΣΑΜ. 5) ΗΛ — ΣΑΜΟΣ — ΠΡΑΓΑ — ΣΑ. 6) ΑΛΑΣ — ΚΑΜΠΑΝΕΣ. 7) ΧΙ — ΣΟΝ — ΚΑΝ — ΑΘΗΝΑ. 8) ΡΑΕ — ΝΟΤΑΡΑΣ — ΑΚΟΝ. 9) ΕΠ — ΣΙΚΑΓΟΝ — ΩΧ. 10) ΜΑΝΙΑ — ΣΙΤΙΣΙΣ — ΑΒΕ. 11) ΑΠΩΣΙΣ — ΣΙΑ — ΚΩΧ — ΙΣ. 12) ΕΝΣΤΙΚΤΑ — ΚΟΡΗ. 13) ΑΝ — ΑΙΩΡΑ — ΠΟΤΟΝ — ΤΤ. 14) ΜΝΑ — ΑΝΑ — ΧΑΡΙΣ — ΜΙΣ. 15) ΝΙΚΗ — ΧΑΡΟΝ — ΔΕΚΑ. 16) ΑΝΩΝΥΜΙΑ — ΑΝΗΜΕΡΟΝ. 17) ΣΑΝΙΣ — ΑΝΙΣΗ — ΑΝΑΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ : 1) ΑΒΑΘΗ — ΧΡΗΜΑ — ΑΜΝΑΣ. 2) ΔΕΚΕΛΕΙΑ — ΑΠΕΝΝΙΝΑ. 3) ΑΡΜΑ — ΕΞΩΝ — ΑΚΩΝ. 4) ΗΘΗ — ΣΑΣ — ΠΙΣΣΑ — ΗΝΙ. 5) ΣΕ — ΚΑΛΟΝ — ΑΙΤΙΑ — ΥΣ. 6) ΡΟΥΜΑΝΟΣ — ΣΙΩΝ. 7) ΦΟΙΒΟΣ — ΤΙΣ — ΚΡΑ — ΙΑ. 8) ΑΣΚΟΣ — ΚΑΚΙΣΤΑ — ΧΑΝ. 9) ΟΣ — ΚΑΡΑΤΙΑ — ΧΑ. 10) ΙΟΣ — ΠΑΝΑΓΙΑ — ΠΑΡΑΣ. 11) ΣΑ — ΑΡΜ — ΣΟΣ — ΚΟΡΩΝΗ. 12) ΜΑΠΑ — ΝΙΚΟΤΙΝΗ. 13) ΤΤ — ΑΓΑΘΑ — ΣΩΡΟΣ — ΜΑ. 14) ΜΑΚ — ΑΝΗΚΟ — ΧΗΝ. 15) ΗΧΟΣ — ΕΝΟΧΑ — ΜΕΡΑ. 16) ΜΟΡΑΣΣΑΝ — ΒΙΟΤΙΚΟΣ. 17) ΑΣΗΜΑ — ΙΩΝΕΣ — ΤΣΑΝΑ.

Δείτε την ίδια τρυφερότητα

Μια λυπημένη: Εύχρηστο για τα ευγενικά σας λόγια. Καλή μου λυπημένη, οι άντρες αναγνωρίζουν πάντα τις θυσίες που κάνει η γυναίκα τους για το νοικοκυριό και τις οικονομίες της όταν μάλιστα η οικονομική κατάσταση δεν είναι ανθηρά. Έχουν, όμως, και τις κακές τους στιγμές. Οι αναποδιές στις δουλειές τους, οι φροντίδες τους για την οικογένεια και η κούραση, όλα αυτά γυμνάζουν στα νεύρα και ξεστονούν στον πιο κοντινό τους άνθρωπο: στη γυναίκα τους. Γίνονται, όμως, σαν μικρά παιδιά, όταν τη στιγμή εκείνη αντιπροσώπων στο πρόσωπό της την τρυφερότητα, την καλωσύνη. Έσεις, που είστε μια σύζυγος τόσο άφοβη και με μια μητέρα τόσο στοργική, πώς δεν του δείξετε όλα σας την τρυφερότητα σε κάτι τέτοιες στιγμές; Κακά αθάνατα τον έαυτο σας να παρασυρθεί από μια αδικαιολογήτη μελαγχολία.

Προς Θεού μη θέλετε να πείσετε τον έαυτο σας πως οι γυναίκες που αδιαφορούν, που δεν δείχνουν όλη τους την καλωσύνη και την αγάπη στον άντρα τους είναι πιο ευτυχισμένες. Μεινέτε όπως είστε: καλή και τρυφερή. Δείξτε ενδιαφέρον σας για τη δουλειά και για προσπαθήστε να τον καταπραυνείτε μ' ένα γεμάτο, μ' ένα γαδί, μ' έναν καλό λόγο.

Στρατιώτην Τσαντερή: Είναι αλήθεια πως δεν υπάρχει να έχω εμπιστοσύνη ένας άντρας σε μια κοπέλλα που του φέρθηκε τόσο επιπόλαια, χωρίς να σκεφθεί τις συνέπειες. Ενώ έσεις σαν τίμιος νέος τη σεβαση σέβαστε. Και μια που η αμφιβολία για το μέλλον ριζώθηκε στην καρδιά σας είναι προτιμότερο να αποτραπεί από κοντά της και να βρείτε ένα κορίτσι φρόνιμο στο οποίο να γαρίσετε όλη σας την αγάπη.

Στον Κουρσάρο 63: Σε ηλικία 20 χρονών έχετε δυο μεγάλες ερωτικές περιπέτειες «που συνετάραξαν τη ζωή σας και τη βίβη σας» και ακόμα δεν καταλάβατε — γιατί δεν θέλει πολλή ευτανάδα να το καταλάβει κανείς — πως και οι δυο κοπέλλες που αγαπήσατε ήταν επιπόλαιες και ότι η αγάπη τους δεν είχε καμιά σοβαρότητα. Απαντώ στο ερώτημά σας για την ψυχολογία της γυναίκας: Λοιπόν, όταν μια γυναίκα αγαπά πραγματικά δεν κάνει πειράματα, δεν έχει υπερβολές, ούτε λογαριάζει αν είναι καλύτερη ή ανώτερη από τον άντρα που αγαπά. Αγαπά πάντως με αξιοπρέπεια, αλλά και με αφοσίωση.

Λυδία Πουλιέζου - Δούκα

Ίατρος - Δερματολόγος

Τηλ. 54203 — Στουρνάρα 30

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινίς νεαρά, εύπαραυστή, με σνετική μορφή για να μάθει πρακτική αισθητική, μασάζ του προσώπου κ.λ.π. και να βοηθήσει το Ιατρείον της αισθητικής Ιατρού Λυδίας Δούκα, Στουρνάρα 30, Πληροφορία 5 — 7 μ.μ.

αγαπάτε, και ότι σας «φαίνεται» πως σας αγαπά δεν σημαίνει τίποτε. Μην βασίζεστε σε όριστιες, μην παρασύρεστε απ' τους ένθουςισμούς της νεαράς σας ηλικίας και μην απομακρύνετε από κοντά σας την πραγματική ευτυχία που σας προτείνει ο πατέρας σας μ' ένα θετικό και αξιοπρεπή γάμο.

Δυναμίτην Έτοιμον να έκραγ η: Μην κάνετε καμιά τρέλλα! Δεν αξίζει τον κόπο να καταστρέψετε τη ζωή σας, το μέλλον σας για μια κοπέλλα, που τόσο εύκολα αλλάζει φίλους. Και το φίλο σας θα τον παρατηρήσει όταν βρή μεθυσμένο κάποιον άλλο.

Περιφρονήστε, λοιπόν, και τους δυο με αξιοπρέπεια. Είναι το πιο σωστό και το πιο φρόνιμο πράγμα που έχετε να κάνετε. Κωσταν Κ.: Οι ερωτικές εξομολογήσεις από τηλεφώνου, και μάλιστα από κάποιον που θέλει να μείνει αγνώστος είναι παγίδες, αν όχι ανόητα παιχνίδια. Απαντήστε του να μη σας ενοχλή. Καλά θα κάνετε, όμως, να το πείτε και στη μαμά σας για να ελθε εν τάξει απεναντί της και μάλιστα βάλτε την εκείνη να του απαντήσει, όταν ξανατηλεφωνήσει. Έτσι θ' απαλλαγείτε απ' αυτή την ενοχλή.

Λάκη Ν. Δ.: «Αν κι' εκείνη σας αγαπά ειλικρινά και σταθερά, όπως την αγαπάτε κι' έσεις έχω τη γνώμη πως θα σας περιμένει, όχι έξη χρόνια, αλλά και δέκα. Έχετε πολλά τέτοια παραδείγματα: Αναμονές που κατέληξαν σ' ευτυχισμένους γάμους. Να μη σας επηρεάζουν, λοιπόν, τα σχόλια των γνωστών σας. Προσέξτε, όμως, γιατί συνήθως, από τους άντρες προέρχεται πολλές φορές η παρεκτροπή. Τυχαιί στο μεταξύ να γνωρίσουν κάποιον άλλον και τότε επέρχεται η καταστροφή.

Γκρατισιέλα: Γιατί να βιασθώ; Το καλοκαίρι δεν είναι κακό. Περιμένετε τον άφου σας υποσχέθηκε. Όσον αφορά το αν πρέπει να του γράψετε έσεις πρώτα και κρυφά από τη μαμά σας αυτό δεν το έγκρινε. Μη βιασθώτε να ριψοκινδυνεύετε και να χάσετε την εμπιστοσύνη που σας έχει η μητέρα σας. Έπειτα

και ο ίδιος μπορεί να σας παραγγίλη, Καλύτερα, λοιπόν, να περιμένετε, δεκαεπτάχρονη μου φίλη.

MIPANTA

Ανδρικός χωρίς καρδιά

Π. Κορυδαλλών: Θά μοι επιτρέψετε, κύριε, να σας πω ότι δεν είστε διόλου εν τάξει. Καταστρέψατε μια δυστυχισμένη κορφή και τώρα παλεύετε σαν έμπορος. Ρίχνετε την ευθύνη για το παράπτωμά σας στη Φύση, που, για να είμαστε ειλικρινείς, δεν φταίει και τόσο πολύ στην περίπτωση σας. Μου γράφετε επίσης ότι είσατε υπάλληλος και δεν θα μπορούσατε να χρίσατε σύζυγον με τον γλισχρόν μιγά που παίνετο. Γιατί όμως αυτό δεν το σκεφθήκατε πριν γίνει το κακό; Λέτε ακόμα πως είσατε δροσστός κι' ο γάμος για σας είναι επικίνδυνος. Κι' αυτό όμως δεν το σκεφθήκατε το δρόμο που θυσίασατε την κοπέλλα... Κι' ενώ από την μια μεριά μιλάτε για άρρωσθεια, απ' την άλλη δηλώνετε ότι θα το παίνετο το κορίτσι αν σας έδιναν το στραγγυλό ποσό των λιρών που ζητάτε. Βάλτε το χέρι σας στην καρδιά — αν έχετε καρδιά — κι' απαντήστε μου, είναι τίμια πράγματα όλα αυτά; Τη δυστυχισμένη τη μικρούλα, που, όπως γράφετε, είναι σήμερα φαντάσμα, του έαυτού σας και αληθινά ράκος, δεν την συμπονεύει; Δεχθήτε δσα σας δίνουν επί του παρόντος και παντρευτήτε. Οι γονείς της δεν θα σας εγκαταλείψουν. Παντρευτήτε την για να την κάμει ευτυχισμένη και να την αποζημιώσετε για όσα υπέστη από αιτίες σας. Αν πρόκειται όμως με το γάμο αυτό και έσεις να δυστυχέσετε και την κοπέλλα να την αποσκοτώσετε, καλύτερα ν' αποτραπείτε και να την αφήσετε ήσυχη να βρει άλλο τον ευτυχία της.

Κόρη η απελπισμένη: Για να συνδέσθε τόσοον καιρό, αφέλας, θα τον έχετε γνωρίσει αρκετά και συνεπώς μόνη μπορείτε να κρίνετε για την ειλικρίνεια του. Γιατί αμφιβάλλετε; Είναι άνθρωπος που μπορεί να υποκριθεί και να σας ξεγελάσει;

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Χάρη σε μια πρακτική έφευρεση ενός Γερμανού κομωτο, οι γυναίκες δεν θα λικιάζουν πιά τα φορέματά τους, όταν τα βγάλουν. Ένα είδος βεντούζας από πλαστική ύλη, που εφαρμόζει στην περιοχή των χειλιών, θα εμποδίσει το ρούχ να ξεβύπη πάνω στο φόρεμα.

Τα ελληνικά νεύματα παραδύνουν κατά τους σχολικούς αγώνες της Μέσης Εκπαιδεύσεως

Τότε καλά θα κάνετε να ξεκινήσετε μονομιάς και οριστικά απ' αυτόν. Αν όμως είναι αξιοσημείωτα χαρακτηριστικά και τίμιος τότε δεν πρέπει να διατάξετε να δεχθείτε και να εξηγήσετε αποφασιστικά μαζί του. Κι' αν τα κανονίσετε για το μέλλον σας, τότε μην τριανέρετε και πολύ τον γάμο σας, αφού μάλλον κι' ο ίδιος έχει τον τρόπο του και οι δικόι του σας συμπαθούν, όπως μου γράφετε.

Μα ρα μ'έναν άνεμό να ν'αν. Καλάμας: Πιστεύετε, αγαπητή μου, ότι συμπαθώ την περιπέτεια σας και θα ήθελα να σας φανώ χρήσιμη. Αλλά για λόγους αρχής, μα και από απώφεως χρόνος, δεν μπορώ, ν' αναλάβω τέτοιες φροντίδες εξακριβώσεως και ενημερώσεως σας. Αυτή την ενέργεια μπορείτε άριστα να την εμπιστευθείτε σε μίαν από τις καλές σας φίλες εδώ, που θα ενδιαφερθεί να σας εξυπηρετήσει πρακτικότερα — ακόμα και να σας φέρει πάλι σ' επαφή με τον νέο. Όπωςδήποτε δεν πρέπει ν' ανησυχείτε υπερβολικά. Ο νέος κάπου θα έχη απασχοληθεί ίσως σε διάφορες υποθέσεις και μόλις τις ξεμπερδέψει, μία που σας αγαπάει, θα κάνει τ' αδύνατα δυνατά να σας προσεγγίσει. Ήσυχαστε λοιπόν, και μη βάζετε κακές σκέψεις, που υπονομεύουν και την υγεία σας.

Μικρήν άνεμό να ν'αν: "Οχι μόνο γιατί είναι ο νέος παρόμοιος, αλλά και γιατί κι' εσύ αγαπητή μου, είσαι πάρα πολύ νεορή — σχεδόν έχεις τα μισά του χρόνου — δεν πρέπει να βάλεις σοβαρά στο μυαλό σου ιδέες και στην καρδιά σου αισθήματα γι' αυτόν. Και που πάντως να μην ξαναπάς να του κάνεις επίσκεψη και μάλιστα μόνιμη, γιατί το πράγμα θ' αποβεί επικίνδυνο για σένα. Γιατί από κείνο το «Θέε μου — τι φίλι!» αρχίζουν πολλά άλλα υπάκια και άγχη, που βέβαια, εσύ, σαν καλό κορίτσι τ'έχεις και φρόνιμο, πρέπει να τ' αποφυγείς.

Κ. Α. Κ., Κυβέλην: Πρέπει να φερόμε με λογικότητα για να μην πάτε τα χειρότερα. Μου φαίνεται ότι ο δεύτερος νεαρός, αν δεν είναι... συστημένος απ' τον πρώτο, πάντως ενδέχεται να μην έχει σοβαρότερους από κείνον σκοπούς. Γι' αυτό αν σας ξαναπροτείνει σχέσεις, έσείς να του αξιολογήσετε αμέσως και με το πρώτο να σας παντρευτεί. Έτσι θα ξεσκεπάσετε τους σκοπούς του. Αν πάλι δεβαιωθείτε για την ελκρινεία του, τότε θα του πείτε την ιστορία σας με τον πρώτο, χωρίς να εκτεθείτε στο παραμικρό μαζί του πριν στεφανωθείτε. Προσέξτε αυτό που σας λέω γιατί ο άντρας άμα «χορτάσει» στρίβει στο τέλος για να μη πληρώσει τα... σπασμένα του γάμου!

Νέον... διλημμάτων Βόλον: Έκτιμώ πολύ τη πρόθεσή σας να γίνετε ήθοιοις, μα φαντάζομαι πως θα έχετε ότι αυτό είναι ζήτημα ταλέντου και άλλων προσόντων, εμφανίσεως, ειδικής μορφώσεως κ.λπ. Τα έχετε όλα αυτά; Μα και για να αναδειχθείτε θα πρέπει να ζήτε σ' ένα κέντρο, εδώ π.χ., να παρακολουθήσετε ειδικές σπουδές, ναχετε την τύχη και τα μέσα να προσληφθείτε κάπου, ναχετε εξαφασίσει τα έξοδα της συντηρήσεώς σας στο μεταξύ κ.λπ. Έγώ, ωστόσο, δεν θα σας συμβουλευσω το επάγγελμα αυτό, γιατί έτσι έχει κόπους και απογοητεύσεις.

Μαραμένο Πέταλο: Δώστε και σεις τυφλή πίστι στον άγνωστο, που ήθελε να διασκεδάσει μαζί σας με αλληλογραφία, και μόλις του κάνετε νόμιμο για γάμο, εκείνος... δεν απάντησε!... Τού κάκου όμως στενοχωρείστε και μιλάτε για «χωρισμό» αφού δεν τον έχετε δη καν στο ποσό. Αυτό να σας γίνει μάθημα για να μην επιτιμώεσθε σε ανθρώπους που δεν τους γνωρίζετε, για να εκτιμήσετε τις διαθέσεις τους.

ΕΡΗ

Δυναμική Υγεία

ΜΕΤΟ

ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ
Ι. ΓΙΩΤΗ

Στιλνά και Μεταξένια μαλλιά.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Έλπις Παυλάτου

Βραβείον Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, οδός Κρήτης 6 (πάρκος Λιουσίων, πλατεία Βάθης). Δέχεται καθ' έκαστην. Τηλ. 25-869.

—Θαλεία μου, τί άρωμα είναι αυτό που ρίχνεις στο δωμάτιό σου και μυρίζει τόσο άρωμα;

—Πόπη μου, δεν είναι άρωμα. Ο άνδρας μου ήτανε πρό όλίγου εδώ και μασούσε ΚΑΡΑΜΕΛΑ ΤΣΙ-ΚΛΑ «ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ». Αρωματίζει, δροσίζει.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις έπιστολών

Πτωχόν νέον σπουδαστήν. Σ. Ρ.: Μετά ένα μήνα διακοπή θα κάμει 10 ένεσεις Teston των 10 μιλιγρ., δύο έβδομαδιαίως, ένδομυϊκώς. Και να ξαναπαίρετε εν συνεχεία επί ένα μήνα δύο χάπια ήμερησίως του ίδιου φαρμάκου.

Πονεμένην άρρωσστην. Αλεξανδρούπολη: Έδιάβασα προσεκτικά το γράμμα σας. Έφ' όσον ζητάτε τη γνώμη μου σας λέγω ότι δεν θα έπρεπε ίσως τόσο συχνά να υποβάλεσθε σ' ακτινοθεραπείες. Το καλύτερο θα ήταν, έφ' όσον είναι βεβαίως δυνατόν, να ερχόσαστε στην Αθήνα όπου τα μέσα τα διαγνωστικά καθώς και τα θεραπευτικά είναι βετικότερα και άφθονότερα. Και μάλιστα όσο μπορείτε πιο γρήγορα.

W. Ρ. Η. 80: Έφ' όσον διαμένετε στην Αθήνα, όπως μου γράφετε, σας συνιστώ να εξετασθήτε προηγουμένως από έναν ειδικό για την περίπτωσή σας γιατρό.

Απελπισμένη Βουλιώτοπο: Για το περισσότερο σας θα δρής λεπτομερείς οδηγίες στα υπ' αριθ. 617, 618, 619 και 620 τεύχη του «Θησαυρού». Οι άλοιφές που μεταχειρίζεσθε και ζητάτε δεν καταστρέφουν τις τρίχες. Τούτο κατορθώνεται μόνον δι' ηλεκτροπηξίας σε ειδικόν γιατρό. Πάντως, πρέπει να γνωρίζετε ότι είναι μακροχρόνιος ή σκετική θεραπεία διά της ανωτέρω μεθόδου.

Πονεμένη Θεσσαλίτισσα: Για την άταξία που παρατηρείσθε πρέπει πρωτίστως να εξετασθήτε από ειδικόν γυναικολόγο προκειμένου να διαγνωσθή αν υπάρχει καμιά οργανική βλάβη όποτε θα σας υποδείξη και ή ανάλογη θεραπεία. Για το δεύτερον απαιτείται μακρόν χρονικόν διάστημα.

Αναγνώστην «Θησαυρού»: Έφ' όσον σας είναι πολύ γνωστή και συνήθης. Έχω την γνώμη ότι συνεπεία της ασθένειάς σας ή άκουσία άποψη επεδείκνυτε την προηγουμένην κατάσταση. Τ' όρθώτερον θα ήτο να εξετασθήτε από ειδικόν νευρολόγο. Αν όμως σας είναι τελείως αδύνατον, σας συνιστώ τα ακόλουθα: 12—15 ένεσεις Οτεϊν ή Teston των 0,25 μιλιγρ., δύο έβδομαδιαίως και εν συνεχεία κατ'επίστασιν των ίδιων φαρμάκων των 10 μιλιγρ. 2 ήμερησίως επί 4—5 ήμέρας. Συμφώνως με το αποτέλεσμα επαναλαμβάνετε την ίδιον σειράν θεραπείας και συνεχώς φροντίζετε για την γενικήν του οργανισμού τάνωσιν.

Μαρίνη: Υπάρχουν στην Αθήνα πολλοί και άριστοι ωτολαρυγγολόγοι γιατροί, οι περισσότεροι καθηγηταί, και εξετάζουν τους άσθενείς στα φιλανθρωπικά ίδρύματα: «Έο. Στρουρός», «Κρατικόν νοσοκομείον», «Κυανούς Σταυρός», «Αρεταίειον», κλπ. Μπορείτε να επισκεφθήτε ένα από όλα και αν δεν μέινετε εύχαριστήμενη περνάτε και από το Ιατρείο ένος εκ των άνωτέρω. Είναι όλοι άριστοι έπιστήμονες.

Παρνασσόν: Διά την πρώτην περίπτωσιν νομίζω ότι σκετική όμοιοθεραπεία από ειδικόν νευρολόγον θα είναι καλά άποτελέσματα. Διά το δεύτερον βρώσκω άρκητή την θεραπείαν. Μπορούσατε να κάμει περισσότερα πενικιλίνην, μέχρι 10—12 εκατομμύρια μονάδες.

Δ. Κλεοπάτραν: Όμολογώ ότι αν και έδιάβασα πολλές φορές το γράμμα σας, δεν κατορθώσα να ένοήσω τίποτα ούτε για την δική σας πάθησιν ούτε και την του αγαπημένου σας. Προσπαθείτε να με πείσετε μάλλον για το άσθημά σας προς εκείνον παρά διά τας παθήσεις σας, ώστε να κατορθώσω να μά-

φώσω κάποια σκετική γνώμη. Έάν λοιπόν έπιθυμήτε την γνώμην μου ξαναγράψτε μου με λίγα λόγια και περισσότερόν συγκεκριμένα πράγματα.

Γέρικο πεύκο, Χανιά: Δυστυχώς δεν κατορθώσα να γνώσω συμπέρασμα από το τόσο κακοσχημένο γράμμα σας, ώστε να σας πω τη γνώμη μου. Παρακαλώ να επαναλάβετε την περιγραφήν της παθήσεώς σας, αλλά πλέον εύαναγνώστως.

Β. Ζ., Περίστερι: Ός απάντησις στην έρώτησί σας ταιριάζει ή παροιμία της φάκας για τα ποντικά. Δηλαδή, για καλό και για κακό πάρε και μία γάτα ή ή παροιμία «όποιος φυλάει τα ρούχα του έχει τα μιά».

Φελαχοχώρι: Της Αιγύπτου: Για την προίπιση του παιδιού σας μόνον ειδικός όρθοπεδικός γιατρός θα είναι γνώμην μετά προηγουμένην, βεβαίως, εξέτασιν.

Φτωχόν μαθητήν: Υπάρχουν εν Αθήναις που μένετε, πολλά νοσοκομεία που έχουν τμήμα δερματολογικόν διά άσθενών εξετάσιν και θεραπείαν. Μπορείτε έλεύθερα να καταφύγετε σ' αυτά. Δεν είναι επάναγκες να πηγαίνετε σε ιδιώτες συναδέλφους έφ' όσον είστε φτωχός.

Περιμένω τον θάνατο 93 Χ: Μένετε, όπως μου λέτε, στο γράμμα σας, στην Αθήνα, πάσχετε απ' ένα νόσημα άποκλειστικώς της ειδικότητος οφθαλμιάτρου και ζητάτε να σας πω την γνώμη μου. Η γνώμη μου είναι να ακολουθήσετε άπολύτως τας συμβουλές των οφθαλμιάτρων. Αν δεν έχετε χρόνιαν υποπτερίν να πάτε προς εξέτασιν και άσθεναν θεραπείαν. 1) Είς το «Οφθαλμιατρείον» Αθηνών. 2) Είς το Δημοτικόν Νοσοκομείον. 3) Είς τόν Εύαγγελισμόν. 4) Είς το Κρατικόν Νοσοκομείον. 5) Είς τόν Έρυθρόν Σταυρόν. Υπάρχουν συναδέλφοι άριστοί έπιστήμονες και φιλάνθρωποι συγχρόνως.

Έναν δυστυχισμένον της ζωής 12 Ι. Γ.: Πρώτον σας συνιστώ να βγάλετε από το νου σας τις κακές ιδέες. Ούτε σπουδασοίτιδαν έχετε ούτε και γέρος είστε. Έχετε μία συνήθισμένη σεξ. άνωμαλία ή όπια θα έλαττωθή έφ' όσον έπιμείνετε στην θεραπείαν που ειδικός σεξ. γιατρός θα σας υποδείξη. Η θεραπεία που έκάμειτε και άσθενος φροντιστής είναι άνεπαρκής. Έχετε ανάγκη μακράς και έπιμονής ειδικής θεραπείας και τότε μόνον θα έχετε εύάριστα άποτελέσματα.

Λέαν Γ.: Στο υπ' αριθ. 545 και 546 φύλλον του «Θησαυρού», στη στήλη του Ιατρού, θα βρήτε το θέμα που περιγράφει το περιστατικό σας από άποψώς διαγνωστικής και θεραπευτικής. Αν σας είναι δύσκολον, επαναλαμβάνω ένω μερικά από τα άναφερόμενα είς το σκετικόν άρθρον. Λοιπόν, το περιστατικόν σας, το προκαλούν πολλά και διάφορα αίτια π.χ., άναμμία, λυμφατισμός, άνεπαρκείς όωδοί, ήπιας παθήσεις, δυσκοιλιότητες και γενικώτερα, λοιμώδη νοσήματα. Προέχει, λοιπόν, ή διάγνωσις του προκαλούντος την πάθησιν αίτιας, όποτε καθίσταται εύνδεότερα ή θεραπεία αυτού.

Α. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
Ιατρός

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 και 4—6 ώς και επί συνευτέλει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 63-885.

Η συγγνώμη

Είχαν περάσει τρεις μήνες απ' το γάμο της αδελφής μου Ρένας και το κέσ που είχε σηκώσει στην καρδιά μου απ' την αναχώρησή της, το γεμίαν τα συχνά της γράμματα, όπου μου έίλουσε για την ευτυχία της και τον έρωτα που ένοιωθε για τον άντρα της, τον Ιάκωβ. Η ευτυχία της όμως βυώτασε λίγο, γιατί έσφαξε ο πυλόμενος κι' ο Ιάκωβ έφυγε για το μεταπο. Έπειδή ή Ρένα περίμενε να γίνη σε λίγο μητέρα, με φώναζε τότε κοντά της.

Ίίρα, ματικά, όταν πήγα σπίτι της, ένοιώσα ανακούφισι. Πληγγοριόταν και με τα γράμματα που της έστελνε ο Παύλος απ' το μέταπο. Μα όταν κάποτε τα γράμμάτα του άρτίωσαν κι' έπαψαν τέλος να έρχονται, ή Ρένα έπεσε σε μεγάλη απελπισία. Την έλεπα, μέρα με τη μέρα, να λυών σαν το κέρι.

Έπειτα από λίγον καιρό γέννησε ένα κοριτσάκι, τη Μαρία, όπως τη βαφτίσαμε. Ήταν ένα πλάσμα πολύ αδύνατον. Με τις περιποιήσεις μου άρχισε σιγά-σιγά να παίρνει πάνω του, ενώ ή φτωχή αδελφή μου που είχε μπει σε ο μείζον απ' το Ύπουργείον των Στρατιωτικών ότι ο Παύλος ήταν άναμειστος άσθεναν έπαιθενα, όλο και χειρότερα. Η κατάσταση της, καθώς περνούσαν οι ήμερες, έγινε άνησυχητική, τόσο πολύ, που άναγκαστήκαμε να την πάμε σ' ένα σανατόριο. Ήταν φυματική.

Έλένη, μου είπε όταν έγκάταστάθηκε στο σανατόριο, δεν έρω αν θα βγαί από δώ μέσα. Ο Θεός το ξέρει μονάχα. Μία χάρι σου ζητώ, να μην εγκαταλείψης το κοριτσάκι μου, τη μικρή μου Μαρία, να τη φροντίζης σαν μητέρα της.

Της το όρκιστηκα με τα δάκρυα στα μάτια κι' έφυγα με την προαίσθησι πως ίσως δεν θα γινόταν καλά.

Υπήρξα πραγματικά μητέρα για τη Μαρία και τόσο άφοσιώθηκα σ' αυτή που γνώρισα όλη την χαρά και την άγαντία μιας μητέρας.

Έπειτα από πολλές άγωνίες και φριχτές μέρες, ο πόλεμος τελείωσε και ήρθε ή άπελευθέρωσις. Η άγαπημένη μου Ρένα, χωρίς στο γερό όργανισμό της, ήταν καλύτερα και ή έλπίδα πως ίσως μία μέρα θα ξαναβλεπέ τον άντρα της, τη δυνάμωσε ψυχικά.

Πέρασε ακόμη ένας χρόνος δίχως να χουμει είδήσεις απ' τον Παύλο και οι έλπίδες μας έδωσαν πιά, όταν, μία μέρα, ο Παύλος γύρισε. Η χαρά μας και ή ευτυχία μας ήταν μεγάλη. Κλείγαμε εκείνος κι' έγώ. Ο Παύλος άγκάλιαζε τη Μαρία, την έφίγγιε πάνω του, τη φιλούσε. Μα σαν έρωσε πως ή Ρένα ήταν στο σανατόριο άρρωστη, ή άπληστία του ήταν μεγάλη.

Όστόσο, ή Ρένα όλο και καλύτερευε. Ακόμη έναν χρόνο κοίτα και θα γινόταν έντελώς καλά. Έτσι έλεγαν οι γιατροί. Τώρα ήθελε κι' αυτή να θεραπευθή, να ξαναγύριση στη φυλαή της και κάθε φορά που ο Παύλος πηγαινε και την έβλεπε στο σανατόριο, το ίδιο τρυφερός κι' έρωτευμένος, όπως πριν, έζωσε στιγμές ευτυχίας που τη δυνάμωναν.

Έγώ έμενα σπίτι, φροντίζοντας τότε για τον Παύλο και τη Μαρία, που

μεγάλωνε και γινόταν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι.

Κάποιο βράδυ, όταν ο Παύλος φίλησε τη Μαρία, ή μικρή του είπε άβόρμητα:

—Μπαμπά, γιατί δεν φιλάς και τη θεία που είναι τόσο καλή μαζί μας; Έκείνος διατάξε, μα ύστερα με φίλησε στα δύο μάγουλα. Κι' από κείνο το βράδυ, κάθε φορά που ο Παύλος γύριζε απ' τη δουλειά του, με φιλούσε κι' έμενε μαζί μου κουβεντιάζοντας πολλήν ώρα.

Με τον καιρό κατάλαβα πως το τρυφερό αίσθημα που μάς συνέδεε, άλλαξε μέσα μας κι' ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, προσπαθώσαμε να το πνίξουμε. Άπεναντίας ο ένας γύρευε τον άλλο και μία νύχτα, ο Παύλος μ' άγκάλιασε με τόσο θερμή που κατάλαβα ότι μ' αγαπούσε τρέλλα. Έτσι το τα χάρισα όλα...

Από τον ένοχο αυτό έρωτα γεννήθηκε άργότερα ένα κοριτσάκι, ή Σοφία. Το σκανδαλό ήταν μεγάλο, διαδόθηκε κι' άφείσασ τον έαυτο μου. Συχνά μάς παιδευαν και τους δύο οι τύψεις για το άμάρτημά μας και πάντοτε ψυχραινόμασταν για κάποιους μέρες, μα πάλι ο παρώνος έρωτας μάς ένωσε με το ίδιο πάθος.

Τέλος έφθασε ή μέρα όπου ή Ρένα βγάινε απ' το σανατόριο. Δεν είχα το θάρρος να τη δω. Δεν ήξερε ακόμα τίποτα απ' την προδοσία μου. Την ίδια νύχτα έτοιμάσα τη βαλίτσα μου και της έγραψα ένα σημείωμα: «Σας έρπισταύομαι τη Σοφία μου, άγαπήστε την, είναι άδωα». Άγκάλιασα με κλάματα το παιδί μου κι' έφυγα απ' το σπίτι.

Ήταν νύχτα και για ώρες τραβούσα ανάμεσα σ' άγνωστους δρόμους άσκοπα. Βρέθηκα δίχως να το κατάλαβα στην έσοχή, κοντά στη σιδηροδρομική γραμμή. Έκλειγα διαρκώς. Σε μία στροφή, άκουσα από μακριά τον θόρυβο του νυχτερινού τραίνου. Τότε πήρα την απόφασί μου. Ο αυτοκτονούσα. Είδα το τρένο να έρχεται με όλη την ταχύτητα. Πέταξα τη βαλίτσα μου και ώρμησα στη γραμμή. Μα πριν να πλυσίσω, ένα σιβαρό χέρι μ' άρπάξε από τον ώμο κι' ένοιώσα να με τραβήξει προς τα πίσω, ενώ μία άγρια φωνή μούλεγε: —Τι διάβολο πηγες να κάνης, ανόνη!

Σήκωσα τα μάτια μου και είδα έναν ψηλό άντρα, οχι και τόσο νεό, με σπολή σιδηροδρομικού, που με κύταγε θυμωμένος. Ότ'άσος με πήρε σπίτι του, όπου με δέχτηκαν με καλωσύνη ή γρή ή μητέρα του και τα δύο παιδιά του, ο Άλέκας και ο Δημήτρης.

Τους διηγήθηκα τη θλιβερή ιστορία μου. Με παρακάλεσαν να μείνω μαζί τους ένα μήνα για να συνέλθω και δέχτηκα. Το ήσυχο περιβάλλον και ή καλή τους καρδιά γλύκαναν τον πόνο μου. Μα ο μήνας πέρασε και έπρεπε να φύγω.

Πριν να φύγω, ο Σταθής, έτσι λεγόταν ο σιδηροδρομικός, μου είπε:

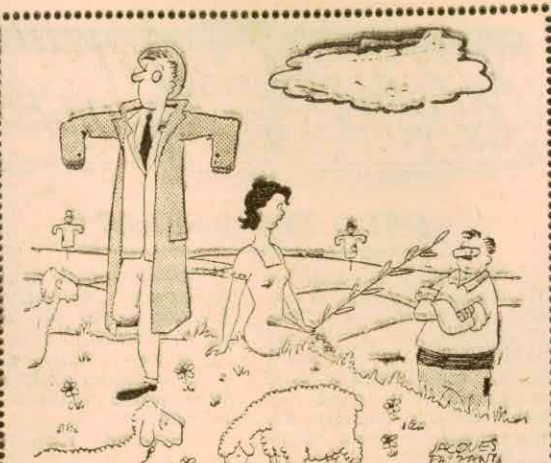
—Έλένη, νοιώθω μεγάλη τρυφερότητα για σένα. Όσον καιρό έμενες εδώ, είχα την έλπίδα πως δε θα φεύγες και φανταζόμουνα πως θα γίνουσιν μια δεύτερη μητέρα για τα παιδιά μου, μία και ή πραγματική τους μητέρα πέρασε από χρόνια. Μείνε μαζί μου, Έλένη, δέξου να γίνης γυναίκα μου.

Κι' έπειτα από λίγους μήνες παντρευτήκαμε.

Έγραψα τότε στη Ρένα, γυρεύοντας τη συγγνώμη της, για το κακό που της έκανα. Εκείνη μου απάντησε:

«Ας είσαι ευτυχισμένη. Έλένη, μαζί με τον άντρα που σου σούστηλε ο Θεός. Έμεις άγαπούμε τη Σοφία σου, την αδελφούλα της Μαρίας. Άγαπήστε και συ τα δύο παιδιά του άντρας σου κι' όποτε θέλησης να έρθης να δής τη Σοφία σου, έλα, δίχως φόβο, γιατί σε σιλωόμα με όλη μου την καρδιά. Σε φίλω, ή αδελφή σου Ρένα».

Εκλαψα διαδάζοντας το γράμμα της και προσευχήθηκα στον Κύριο να τους χαρίζη την ευτυχία και να συχωρέση κι' έμένα την άμαρτήν! Πέρασε ένας χρόνος απ' το γάμο μου. Και στον Άλέκο και στο Δημήτρη προστέθηκε ακόμα ένα παιδί: ένα κοριτσάκι, που το βαφτίσαν κι' αυτό Σοφία.

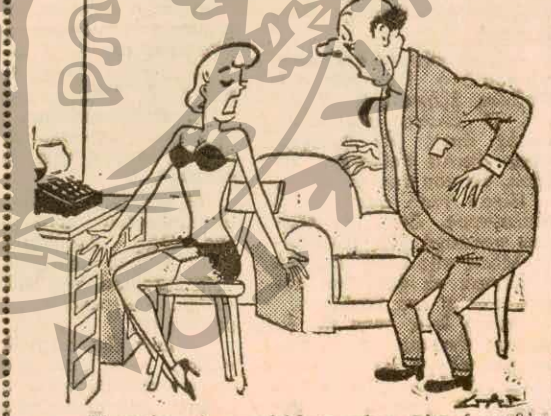
—Έγώ έδώ με το φίλο μου... Άσφαλώς θα άντρεύεσαι, άντρούλη μου!...

—Έχει σπάσει, λέει, ο υδροσωλήνας, και το σπίτι τους πλημμύρισε!...

—Κάνε ένα βήμα ακόμα πίσω, πεθερούλα μου, για να δγης ύπεροχα!...

—Πιστεύω να καταλάβατε τώρα πως ο μισθός που μου δίνετε δεν μου φτάνει ούτε για να ντυθώ!...

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ

Καθισμένη στο κατώφλι του «μπουνγκάλου», ή κ. Μπέστοντ, περίμενε να φανεί η Μακέντα. Συγχρόνως βλαστημούσε, για μυριοστή φορά, την παραένια ενός συγγενούς του άντρα της, που τους είχε κληροδοτήσει την μεγάλη κτηματική περιουσία του υπό τόν δρον να έγκαστασταθούν στο Μπράδα της Αφρικής.

Είκοσι χρόνια στις άποι- κίες την είχαν πιά γεράσει. Είχε δεχάσει τα περασμένα νειάτα της, τα όνειρα και τους πόθους της, και περνούσε τόν καιρό της προσπαθώντας ν' αναστρέψει με τόν ευρωπαϊκό πολιτισμό τις μικρές Βεδουίνες που έπεφταν στα χέρια της. Μά δλες αυτές οι κόρες της έρημου έφευγαν από κοντά της, με την πρώτη πινοή της ελευθερίας ή του έρωτος.

Μόνον ή Μακέντα της έ- μενε πιστή — μία κοπελί- τσα 15 ετών. Ντυνόταν σαν πραγματική δεσποινίς, με ρούχα και παπούτσια, έ- παίρνε κάθε μέρα τόν μπά- νιο της κι είχε συνηθίσει στην άγγλική κουζίνα. 'Η καλή κυρία στήριζε μεγά- λες ελπίδες πάνω της.

Μά γιατί άποψε άργούσε τόσο να γυρίσει απ' τόν συ- νηθισμένο περίπατό της;... Τό άνδρόγυνο είχε δειπνή- σει πιά, κι' όμως ή Μακέν- τα δεν είχε φανή ακόμη.

—Τί να της συμβαίνει άραγε; είπε άνήσυχτα στον άντρα της ή κ. Μπέστοντ. —Χμ! Φαντάζομαι πως άκολουθήσε τόν ίδιο δρόμο με τις άλλες!...

Τή στιγμή εκείνη όμως, άκούστηκε ή φωνή της Μα- κέντα. 'Η Βεδουίνα μπήκε στην αλλη, περήφανη και γελαστή, κουβαλώντας στην πλάτη της κάτι τι, που τό άφησε μπροστά στα πόδια των σαστισμένων συζύγων. Αυτό τό «κάτι» ήταν ένας άντρας άναίσθητος, ένας λευκός!

—Είχε πέσει με τ' άλο- γό του στο Βάραθρο τών Φειδιών, έξήγησε ή Μακέν- σα. Τ' άλογο σκατώθηκε, αυτός όμως δεν φαίνεται νάχη τίποτα σοδορό... 'Αν ζήση, θά τόν παντρευτώ!

Είχαν τόσο σαστίσει οι Μπέστοντ, ώστε δεν έδω- σαν προσοχή στις τελευταί- ες λέξεις της κοπελλίτσας. Τή άόηυσαν να έαπλυσαν τόν άγνώστο σ' ένα κρεβάτι. 'Ηταν ένας νέος κι' ώ- μορφος άντρας. Δεν είχε καμιά πληγή. Κι' όταν συ- νήλθε σέ λίγο, τόν είχε πιά περάσει ή ζάλη απ' τό πέ- σιμό του. Έξήγησε πως ή- ταν άξιωματικός και πως έπρεπε να φύγει για τό σπι-

τι του διοικητού, όπου τόν περίμεναν. 'Ο Μπέστοντ ανέλαβε να τόν πάει ώς εκεί με τ' αυτοκίνητό του.

Όταν ή Μακέντα είδε τό νέον έτοιμο να ξεκινήσει, πήγε κοντά του και τόν ρώτησε:

—Φεύγεις τόσο γρήγο- ρα;

—'Α, νά ή μέλλουσα γυναίκα μου που μ' έώσσε! φώναξε ο άξιωματικός, που τάχε μάθει όλα απ' τούς Μπέστοντ.

Τής χαίδεψε τό δροσερό της πρόσωπο, τής έδωσε έ- να νόμισμα και πρόσθεσε χαμογελώντας:

—Όταν θάσαι έτοιμη για τούς γάμους μας, να μ' είδοποίησης, βασιλίσσα του Σαδά!

Μά ή Μακέντα δέ χαμο- γελούσε καθόλου. 'Ολη νύ- χτα, όνειρεύθηκε μία ζωή ευτυχισμένη δίπλα στον ώ- ραιο λευκό, χωρίς τά τόσα ένοχλητικά πράγματα που της επέβαλλε ή κ. Μπέ- στοντ...

Τό πρωί, φόρεσε τά κα- λά της κι' έφυγε για τό δι- οικητήριο. Πρίν ξεκινήσει, εί- πε στην κυρία Μπέστοντ πως πήγαινε να παντρευτεί. Μά εκείνη, συνηθισμένη στις παραερινίες της, άνάσχησε τούς ώμους της.

'Η Βεδουίνα έφτασε έξω απ' τό μεγάλο σπίτι, τή στιγμή ακριβώς που ο «ά- ραβδοναστικός» της άνέβαι- νε σ' άλογο για ένα περί- πατο μαζί με τήν άμοορη κόρη του διοικητού.

—'Ηρθα για τούς γά- μους μας! τού φώναξε, μπαίνοντας άνάμεσα σ' αυτόν και στην ξανθή κοπέ- λλα.

'Ο άξιωματικός σάστισε μία στιγμή, κι' ύστερα έ- σκασε στα γέλια και ψιθύ- ρισε κάτι στη νιάτα του. Εκείνη κτύπησε με περιέ- ργεια τή μελαψή κοπελλίτσα. 'Υστερα ο άξιωματικός τήν παραμέρισε μαλακά με τό μαστίγιό του.

—Δεν έχω καιρό τώρα, τής είπε. Ξανέλα αύριο...

Κι' άπομακρύνθηκε μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης, χω- ρίς να γυρίσει πιά να τήν κυτάξει...

'Η Μακέντα έμεινε, σαν μαρμαρωμένη στη μέση της αλλής. Συνήλθε μόνον όταν ένας στοασιώτης τήν τσίμπησε να της ψιθύρισε κάποιο χοντροκομένο πεί- ραγμα.

—Ποιά είν' αυτή ή γυ- ναίκα; τόν ρώτησε τότε, δείχνοντάς του προς τή δι- εύθυνση που είχαν πάρει οι δύο καθολάρηδες.

—'Η άρραβοναστική ά του άξιωματικού μας.

Ένας μαύρος πέπλος σκέπασε τά μάτια της Μα- κέντα... Ξεκίνησε τρέχοντας, κυνηγώντας τόν άντρα που- χε διαλέξει, και τή γυναίκα που τής τόν έπαιρνε! Δεν ήξερε τί ακριβώς ήθελε να κάνει. Τήν έσπρωχνε κάποιο ένστικτο, άνώτερο απ' τή θέλησή της...

Τούς πρόφτασε στο μέρος όπου είχε συμβή χτες τό άτύχημα στο νέο. Είχαν ξε- πεζώσει και κτύπαζαν στο βάθος του βαράθρου, τό σκελετό τού άλόγου, φαγω- μένου πιά απ' τά όσνια... Έ- κεί μέσα είχε κατεβή ή Μα- κέντα, με κίνδυνο της ζωής της, για να σώσει τόν ώ- ραιο άξιωματικό και να κερδίσει έτσι έναν άντρα... Και τώρα τής τόν έκλεβε μία άλλη... ή ξανθή κοπέ- λλα που σφιγγόταν τρυφερά στο πλευρό του!...

Βλέποντάς τους να ζυγώ- νουν τά κεφάλια τους και να ένώνουν τά χείλη τους, σ' έ- να φλογερό φιλή, χύμησε πάνω στο ευτυχισμένο ζευ- γάρι και τράβηξε άπότομα προς τό μέρος της τόν άξιω- ματικό. Τόν κτύπησε βαθεία στα μάτια κι' ύστερα, μ' έ- να ξαφνικό σπρώξιμο, τόν πέταξε μέσα στο βαράθρο!

'Ακούστηκε ένα ούρλια- σμα... κι' έπειτα ο ύπόκω- φος κρότος ενός σώματος, που έπεσε μέσα στα βαλτό- νερα, στο βάθος του βαρά- θρου! 'Η Μακέντα άναστή- ναξε κι' έβριζε προς τά πύ- σω τις μαύρες πλεξούδες της. Στο πρόσωπό της ζω- γραφίζονταν τώρα ή ικανο- ποίηση της έκδικήσεως. Τά μάτια της πετούσαν σπί- θες...

Κύτταζε με περιφρόνηση τήν ξανθή κοπέλλα, που εί- χε μείνει άπολιθωμένη απ' τή φρίκη, και τής είπε μ' ά- γρια χαρά:

—'Αν τόν θέλεις τώρα, πήγαινε να τόν πάρεις από κεί μέσα, όπως είχα κάνει κι' εγώ!

'Η μνηστή του άξιωματι- κού έτρεμε συγκορμη. 'Ο- λα γύρω της χόρευαν, τό έδαφος σάλευε κάτω από τά πόδια της.

—Γιατί... γιατί τό έκα- νες αυτό;... τράυλισε.

'Η Βεδουίνα γέλασε ά- γρια.

—Εγώ τόν γλύτωσα απ' τό θάνατο, άπάντησε, κι' εγώ τόν ξανάστειλα στην Κόλασι!...

—Θά τιμωρηθείς αύστηρά! —Δεν μ' ένδιαφέρει...

Τώρα πιά όλα τελείωσαν και για μένα.

'Η μνηστή του άξιωματι- κού σμυριάστηκε στο έδα- φος. 'Εκάλει με δυνατούς λυγμούς.

—Κλαίς... φώναξε ή Βε- δουίνα. Και ή δική μου καρδιά κομματιάστηκε για πάντα, για πάντα. Δεν κλαίω, μά ή καρδιά μου στόζει αίμα!...

'Υστερα άπομακρύνθηκε, μ' άργό και ήσυχο περπά- τημα.

... Τό μορφωτικό πείρα- μα της κ. Μπέστοντ είχε άποτύχει, για μία ακόμη φορά.

Π. ΜΠΑΛΑΡΙΟ

ΣΑΥΑΡΟΔΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Οι τρεις κατεργαρέοι

Τόν καιρό που ο Ναστραδίν Χό- τζας είχε φτώχειες, άνοιξε ένα χάνι για να βγάξει τό ψωμί του.

Μία μέρα πήγαν στο χάνι τρεις κατεργαρέοι κι' άφού έφαγαν κι' έ- πλαν γερά είπαν στον Ναστραδίν:

—Χότζα, ξέρεις τί γράφει τό Κοράνιο;

—Τί γράφει, τζάνονι; τούς ρώ- τησε ο Χότζας, που ήξερε ως τόσο τό Κοράνιο απ' έξω κι' άνακατωτά.

—Γράφει πως ή ζωή πάνω στη γη είνε ένας μεγάλος κύκλος: Φεύ- γουμε, ξαναγυρίζουμε, και πάλι φεύ- γουμε και πάλι ξαναγυρίζουμε σ' αυ- τόν τόν κύκλο. Σαν να λέμε ύστερ' από 100 χρόνια, θάχης πάλι τό χάνι σου και μεις θά ξανάρθουμε πάλι εδώ να φάμε συντροφιά. Μία μάλι- στα και δην κρατάμε παράδες άπάνω μας σέ πληρώνουμε για όσα φάγαμε κι' ήπιαμε ύστερα από 100 χρόνια, πού θά ξανάρθουμε εδώ.

'Ο Ναστραδίν τούς λοξοκύνταξε και χαίδεψε τά γένειά του.

—Βαί! Βαί! Τί μου λέτε, τζά- νονι!... Σαν παράξενο μου φαίνεται μπρέ!... Πολύ παράξενο, μα τόν 'Αλ- λάχ!...

—Δεν τό πιστεύεις, Χότζα; τόν ρώτησαν. Δεν πιστεύεις όσα γράφει τό Κοράνιο;

—Πώς δεν τό πιστεύω, άποκρι- θηκε ο Χότζας. 'Ετσι είνε, όπως τό λέτε. Ουμάια μάλιστα πως πρίν ά- νο εκατό χρόνια ξανάρθατε στο χάνι μου και φάγατε τόν περιόρσο. Πληρώστε λοιπόν, τό παληό χρέος και τό σημερινό φαγοπότι τό πληρώ- νετε ύστερα από εκατό χρόνια πού θά ξαναταμώσουμε...

Οι τρεις κατεργαρέοι θέλοντας και μή πληρώσανε όσα τούς ζήτησε ο Χότζας και φύγανε σαν έρεγμένες γάτες.

Μία μέρα ο Χότζας είχε μουσαφι- ρεύσει στο σπίτι του και παυνεύονταν για τήν έξυπνάδα τού γυνιού του.

Ένας από τούς μουσαφιρεύους πής τότε μία μελιτζάνα, τήν έδειξε στο γυνιό του Ναστραδίν και τόν ρώ- τησε:

—Ξέρεις να μάς πής σαν τί πρῶ- μα είν' αυτό;

—Ξέρω και παραξέρω, άπάντη- σε ο γυνιός τού Χότζα. Είνε ένα μο- σαφάρι που δεν άνοίξε άκόμα τά μά- τια του.

—Βλέπετε, τζάνονι; φώναξε θριαμβευτικά ο Χότζας. Σπίστο μο- νάχο είνε τό άφιλότημο! 'Όλα μονά- χος τόν τάμαζε. 'Εγώ δεν τού δι- δαξα τίποτα!...

—'Απομακρύνθηκε από τήν κί- νηση τού γυνιού τού Χότζα.

—'Απομακρύνθηκε από τήν κί- νηση τού γυνιού τού Χότζα.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938
'Ιδιοκτήτης - Διευθυντής : 'Ιωάννης Παπαγεω- γίου Κατοικία : Επισκοπίας αρ. 3. 'Υπεύ- θυνος Τυπογραφείου : Σπύρος Μπέλλας, δδός Δύσεως, Ν. 'Ηρακλείου.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίᾳ Δρχ. 200.000
Έξάμηνοσ » 100.000
Τρίμηνοσ » 60.000
'Εμβάσματα 'Εσπεριτικῶν διὰ τοχουδομικῆς ἐπι- ταγῆς καὶ 'Εσπεριτικῶν διὰ τραπεζικῆς τοι- αύτης πρὸς τὸν κ. 'Ιωάννην Παπαγεωργίου.

Μιά άσυνήθιστη ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Παράξενο διήγημα

Δεν ήταν καθόλου συμπαθητικός τύπος ο Μάρτιν Τόμπσον. Με τήν έξυπνάδα όμως και τήν πονηριά του, είχε προοδεύσει στη ζωή του. Ζούσε απ' τά κέρδη του στα στοι- χήματα των Ιπποδρομιών και των πυγμαχικών μάτς.

Ένα βράδυ, γύριζε στο σπίτι του από μία φιλική συγκέντρωση. Καθώς περνούσε απ' ένα στενό κι' έρημο δρομάκι, κάποιος τόν φώναξε με τ' όνομά του. Γύρισε και διέ- κρινε στα σκοτεινά ένα γέρο με μα- κρεία άσπρη γενειάδα.

—Δεν με ξέρετε, Τόμπσον, τού είπε εκείνος. 'Εγώ όμως σάς ξέρω..

—Και τί ζητάτε από μένα; ρώ- τησε φιλόποτα ο Μάρτιν.

—Θέλετε ν' αγοράσετε μία έφημε- ρίδα;... Είνε μία έφημερίδα όχι συ- νηθισμένη : ή άκυρόδραδυνή «'Η Χώ»!

—Είσαι τρελλός, καλέ μου άν- θρωπε. 'Αφισέ με ήσυχο...

'Ο γέρος γέλασε παράξενα.

—Καλά, φύγετε λοιπόν, πρόθε- ρε. Μά θά τό μετανιώσετε... Δεν ύ- πάρχει άλλη όμοια έφημερίδα σ' ό- λο τόν κόσμο, κι' ούτε θά ύπάρξει πρίν περάσουν 24 ώρες... Φαντασθή- τε, περίεξη τά όνόματα των άλό- γων, πού θά νικήσουν στις αύριανές κούρσες! Νά, κυττάχτε...

'Εδωσε μία έφημερίδα στον Τόμ- πσον κι' άπομακρύνθηκε γελώντας δυνατά.

'Ο Μάρτιν προχώρησε, με καρδιο- χτύπο, ως τή φωτισμένη βίτρινα ενός μαγαζιού. 'Ερριξε μία ματιά στην έπικεφαλίδα της έφημερίδας. 'Υστε- ρα κύτταξε ένα ήμερολόγιο της ζέ- πης. Δεν ύπηρε άμφιβολία: 'Η έ- φημερίδα είχε αύριανή ήμερομηνία!

'Αναζήτησε τη στήλη με τ' άποτε- λέσματα των Ιπποδρομιών. Διάβασε τά όνόματα των νέντε νικητών, τυ- πωμένα με κεφαλαία ψηφία. Κι' ό- πως οι κούρσες θά γίνονταν τό επό- μενο άπόγευμα!... Σκούπισε τόν ιδρώτα τού μετώπου του, έξέτασε προσεκτικά τήν ήμερομηνία της έφ- ημερίδας και βεβαιώθηκε πως δεν ή- ταν διορθωμένη.

Ξανακτύπησε ύστερα τ' άποτελέ- σματα των Ιπποδρομιών: Στην πρώ- τη κούρσα είχε νικήσει ο «'Ινκερ- μαν»... 'Όσο ο Τόμπσον είχε ά- ποφασίσει να στοιχηματίσει μ' όλα τα χρήματα σ' άλλο άλογο! Θάχανε λοιπόν;...

Πρόσθεσε πως οι διαβάτες τόν κύ- τταζαν με περιέργεια. Φύλαξε στην τσέπη του τήν έφημερίδα και τρά- βηξε τό δρόμο του. Μπήκε σ' ένα μικρό μπάρ, σχεδόν άδειανό, ήπια έ- να ούισκυ και ξανάβγαλε τήν έφ- ημερίδα.

Στη δεύτερη κούρσα ήταν νικητής ο «Σάλμον Χάουζ». Στην τρίτη, τή μεγαλύτερη, ο «Σάλλοτ». Ένα άλογο πού δεν τό έκτιμούσε πιά κανείς! Τά ποσά πού άπέδωσαν τά στοιχή- ματα στην πρώτη και στην τρίτη, ήταν τεράστια...

'Ο Τόμπσον παραιτήθηκε απ' τήν προσπάθεια να έξηγήσει τό μυστήριο της έφημερίδας... Με δύο - τρία πο- τηρία ούισκυ, διαλύθηκε κάθε άνη- σχία του, κι' ή περιπέτεια τόν ά- χυσε να τού φαίνεται κοινή, συνη- θισμένη... Σκέφτηκε πως ο γέρος δεν ήταν πάντως άπατεών, γιατί δεν τού είχε ζητήσει χρήματα, ούτε καμ- μία άλλη χάρι.

Πλησίασε έπειτα στον πάγκο για

να πληρώσει. 'Ο μπάρμαν ήταν γνω- στός του.

—'Εχετε κανένα προγνωστικό για αύριο; τόν ρώτησε.

—Νάί... άπάντησε εκείνος, άφού δίτασε λίγο. Στη δεύτερη κούρσα θά νικήσει ο «Σάλμον Χάουζ».

—Εύχαριστώ πολύ, κ. Τόμπσον!... 'Όταν ο Μάρτιν βγήκε από τό μπάρ, ολόκληρο τό σώμα του έτρε- με έλαφρά. 'Ενοιώθε μία κακοδιαθε- σία... 'Ο γιάτρος τού είχε άπαγο- ρέψει να βάλει στο στόμα του άλ- κοόλ, αν ήθελε τή ζωή του. Μά ή νύχτα εκείνη ήταν έξαιρετική... και κάτι τόν τραβούσε, να πιή.

Τ' άλλο άπόγευμα, πήγε στις ίπ- ποδρομίες. Στην πρώτη κούρσα ή- ταν διατακτικός. 'Αφισε όμως κάθε επιφύλαξη, όταν είδε πως νικήσε ο «'Ινκερμαν» και πως άπέδωσε τά κέρδη ακριβώς πού άνέφερε ή έφ- ημερίδα!

'Ο «Σάλμον Χάουζ» ήρθε πρώτος στη δεύτερη κούρσα.

Στην τρίτη, έλάχιστοι στοιχημά- τισαν στο «Σάλλοτ». 'Ο Τόμπσον όμως έβαλε όλα του τά λεφτά σ' αυ- τό τ' άλογο, πού τό περιφρονούσαν όλοι.

Οί άλλοι μεγάλοι παίκτες σάστι- σαν μαζί του...

Σ' όλη τήν Ιπποδρομία αυτή, δεν ήταν καθόλου συγκινημένος, γιατί ήξερε από πρίν τ' άποτέλεσμα... Πραγματικά, ο «Σάλλοτ» ήρθε πρώ- τος! Κι' ο Μάρτιν κέρδισε μία ό- λόκληρη περιουσία!

'Αφού γέμισε τις τσέπες του με λεφτά, παρογγίλει μία μπουκάλια σαμπάνια και τήν άδειασε εις ύγει- αν τού γέρου με τ' άστρα γέλιο. Πήγε έπειτα μ' ένα ταξί στο σιδη- ροδρομικό σταθμό.

Μισή ώρα άργότερα, ταξίδευε με τό τραίνο για τό Λονδίνο. 'Εμενε άμύλητος σέ μία γυνία, προσπαθώ- ντας τού κίκου να διώξη απ' τού του τήν άνάμνηση τού μυστηριώδους γέρου και τού παράξενο γελίου του...

Κάτι τόν έσπρωξε να βγάλει τήν έφημερίδα πού βρισκόταν άκόμα στην τσέπη του. Συνήθως δεν τόν ένδιέφεραν οι είδησεις... τίποτ' άλ- λο απ' τις κούρσες και τό μπόξ... 'Η έφημερίδα εκείνη τού φάνηκε έν- τελώς συνηθισμένη. 'Αποφάσισε να αγοράσει μία άλλη, τό βράδυ, και να τή συγκρίνει με τή πρώτη, για να δει τή διαφορά.

Ξαφνικά, έπιασε ή ματιά του σέ μία λακωνική είδηση, με τόν τίτλο: «Θάνατος εις τό τραίνο». Και διά- βασε:

'Ο γυνικός παίκτης των Ιππο- δρομιών Μάρτιν Τόμπσον απέβηκε άφηνιδας σήμερα τό άπόγευμα, ενώ έπέστρεφε σιδηροδρομικά από τας Ιπποδρομίας τού 'Κασβίτς.

'Η έφημερίδα έπιασε απ' τά γέλια του. 'Η άνάμνηση τού έγινε δύσκολη, λαχανιασμένη. Προσπάθησε να σηκω- θεί, να τράβηξη τό σήμα κίνδυνου. Μά οι δυνάμεις του τόν έγκατέλει- ψαν και ξανάπεσε βαρεία στο κά- θισμά του. Τό κεφάλι του έγειρε μπροστά.

Οι συνταξιδιώτες του προσπάθη- σαν να τού γυρουν στο στόμα λί- γο ούισκυ, αλλά δεν μπόρεσαν. 'Η- ταν κατακλισμένοι.

—Πέθανε!... είπε με ταραχή ένας απ' αυτούς.

Κι' ένας άλλος, γιάτρος αυτός, τό πιστοποίησε...

Όσο για τήν έφημερίδα, δεν τήν ξαναείδε κανείς. Τί γάνιψε άρα γε; 'Ισως να τήν έσπρωξε κάποιο πόδι άπρόσεκτο κάτω απ' τό κάθισμα.

Μά καλύτερα νά μ'ην προσπαθή κανείς να έξηγήσει τά μυστήρια!

T. ΑΛΜΑΝ.

'Η ύγιεινή του λιπαρού δέρματος

'Η λιπαρότης τού δέρματος οφείλεται στη μεγάλη πα- ραγωγή τού σμήγματος. Τό δέρμα γυαλίζει τότε και είνε πειό παχύ και πειό ανώμαλο από τό ξηρό. 'Εχει πόρους άνοιχτούς και πρό πάντων στη μύτη, πού αν τους πιέσωμε βγάδουν σμήγμα, σαν ένα σκουλήκι ά- σπρο. Τό λιπαρό δέρμα δύσκολα κάνει ρυτίδες. 'Ανέ- χει πολύ περισσότερο από τό ξηρό και δεν γερνά εύ- κολα. Οί σκόνες πειό εύκολα κολλάν σ' αυτό και συνε- πώς λερώνε περισσότερο. 'Αντέχει πειό πολύ στις και- ρικές μεταβολές: τόν άέρα, τό κρύο, τόν ήλιο και τή ζέση. 'Ανέχεται άπόλυτα τό νερό, τό σαπουνι και τις διάφορες καλλυντικές λοσιόν. Λιπαρά δέρματα έχουν πειό συχνά οι μελαχρινές γυναίκες.

Πολλές φορές τό σμήγμα είνε τόσο πολύ, πρό πάν- των με τή ζέση, που ολόκληρο τό πρόσωπο φαίνεται λαδομένο και, πειό πολύ, ή μύτη και τό σαγόνι. Αυτή ή κατάσταση λέγεται σ μ η γ α τ ο ρ ρ ο ι α και άπο- τελεί μεγάλη δυσμορφία. Συχνά τό σμήγμα έμποδίζει να βγεί από τούς σμηγματογόνους πόρους, πής και παραμένει σ' αυτούς, όμοιο με μούρα στίγματα. Αυ- τά είνε οι φ α γ έ σ ω ρ ο ι ή τά μ μ ι μ π ι κ ι α. Τά μούρα στίγματα γίνονται από τήν δειείωση τού σμη- γματος. Μία πολύ συνηθισμένη δερματοπάθεια τού λιπα- ρού δέρματος είνε ή ά κ μ η, πολύ δυσκολοθεράπευτη άρρώστεια και πολύ αντίεσθητική. Προκαλεί τήν ά- πελπισία των νέων και των δυό φύλων με τά στυρία της, τά μπιμπικία, τά μικροσποθήματα και τις ού- λες πού άφίνει.

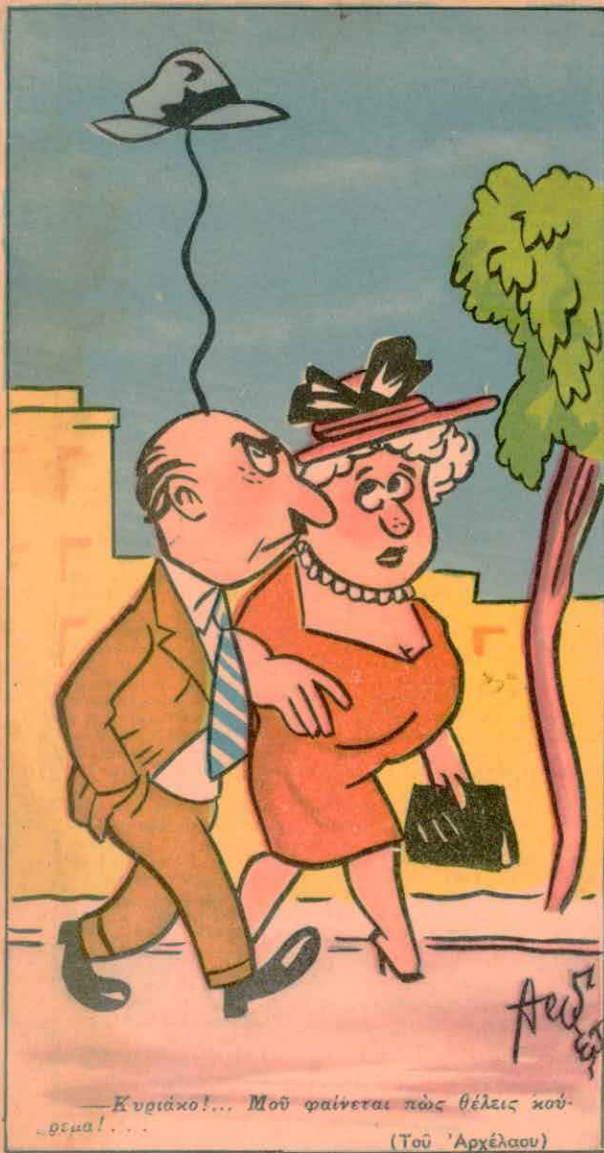
'Απαιτείται, επίσης μεγάλη προσοχή και θέληση για τήν περιποίηση του λιπαρού δέρματος, για να προλη- φθούν όλες οι άρρώστειες που αναφεραμε. Τό εύτο- χημα είνε πως τό λιπαρό δέρμα άνέχεται τό νερό και τό σαπουνι κι' έτσι εύκολα μπορείτε να τό καθαρίσετε. Τό πλένετε, λοιπόν, πρῶτ' απ' όλα, με νερό και σαπού- νι, άφού πρώτα κάνετε μία έλαφρά έπαλειψη μ' ένα γάλα άραιό τού ντεμακιγιάζ. Τό ζεστό νερό είνε άκόμα πειό καλό, γιατί διαλύει πειό εύκολα τις λιπαρές ού- ρες και τό καθαρίζει από τόν ιδρώτα και τις σκόνες. 'Για σαπουνι μπορείτε να χρησιμοποιήσετε όποιο θέλετε, άρκει να είνε καθαρό από λαδί και να μην έχη ζένες ούσιες. Πολύ καλό σχετικώς είνε τό άσπρο σαπουνι, τυ- που Μασσαλίας. Μετά τό πλύσιμο με τό ζεστό νερό, β- γάζετε καλά τό πρόσωπό σας με κρύο νερό, πού το- νώνει τό δέρμα. Τό πρωί βάζετε, μετά τό πλύσιμο, λί- γη πούδρα. Τό βράδυ τό αλείφετε, μετά τό πλύσιμο, με λίγο κρηφοροχό οινόπνευμα ή γολάνια. Κρέμες και λιπαρές ούσιες είνε άκατάλληλες για τά λιπαρά δέ- ρματα. Τό μασάζ με τά χέρια ή με ηλεκτρισμό ώφελει επίσης πολύ γιατί διεκλύει τήν έξοδο τού σμήγμα- τος. Γίνεται με τοπιήματα δυνατά. Πιάνετε τό δέ- ρμα με τόν αντίχειρα και τό δείκτη, στην άρχή βαθεία και άργότερα πειό έπάνω. Με τήν έξοδο τού σμήγμα- τος ξεκαθαρίζεται τό δέρμα, στεγνώνει και έμποδίζεται ή πρόκληση της σμηγματορροίας και της άκμης.

'Υπάρχουν όμως και δερμάτα τού προσώπου μικτά, δηλ. έλαφρά λιπαρά και έλαφρά ξηρά. Λιπαρά σ' ό- μέτωπο, στη μύτη και στο σαγόνι και έληρά στα μά- γουλα και τούς κροτάφους. Αυτό τό πρόσωπο σας ένα τσιγαρό- καρτό. Στα λιπαρά μέρη θά λαδωθεί και στα ξηρά δεν θά έχη κανένα σήμαδι. Αυτά τά δερμάτα πρέπει να κα- θαρίζονται με μεγαλύτερη προσοχή. Τό συχνό σαπούνι- σμα προκαλεί ερυθρότητα, όποιας και φαγοσύνα στα μάγουλα και τούς κροτάφους. 'Αντίθετα τό λιπαρό γά- λα τού ντεμακιγιάζ και ή κρέμα κάνουν να γυαλίζει ά- κόμα πειό πολύ τό μέτωπο, ή μύτη και τό σαγόνι, φρά- ζουν τούς σμηγματογόνους πόρους πού βρίσκονται σέ άβαντα σ' αυτά τά μέρη και προκαλούν μπιμπικία και στυρία. Οί γυναίκες πού έχουν τέτοιο μικτό δέρμα πρέπει να καθαρίζουν καλά ολόκληρο τό πρόσωπο μ' ένα γάλα άραιό τού ντεμακιγιάζ και ύστερα να τό πλέ- νουν με σαπουνι και νερό. 'Αμέσως μετά τό σκούπισμα, στα έληρά μέρη θά κάνουν μία έπαλειψη μ' ένα παχύτερο γάλα ντεμακιγιάζ.

Εκτός από τις τοπικές φροντίδες χρειάζεται να προσέχουμε και τόν οργανισμό μας γενικά. Οι σμηγματο- γόνους αδένες λειτουργούν έντονα στην έφηβική ήλι- κία, ένώ στην ώριμη και στη γεροντική, λειτουργούν πολ- λό λίγο. Φαίνεται, λοιπόν, απ' αυτό και μόνο πως έ- χει μεγάλη σχέση ή λειτουργία των σμηγματογόνων ά- δένων με τή λειτουργία των γεννητικών αδένων. Χρειά- ζεται συνεπώς παρακολούθηση συστηματική της έμ- ηνου ρύσεως και τακτοποίηση των ανωμαλιών αυτής. Πρέπει έξ άλλου να μασάζετε καλά τήν τροφή σας και να άπορρύνετε έρεθιστικές τροφές, σάλτσες, έλμυρά και σιμπινεύματα. Και ή δυσκολιόληξη πρέπει να κατα- πλεωθεί με άνάλογη διαίτα. 'Η καθιστική ζωή, ό κλει- στος χώρος και οι συγκινήσεις διευκολύνουν τή σμηγ- ματορροία.

'Η γυναικεία, τό ύπαιθρο, ή ήλιοθεραπεία, τά θα- λάσσια λουτρά και γενικά τά σπορά είνε πολύ ώφέλιμα σ' αυτούς πού έχουν λιπαρό δέρμα.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Δερματολόγος - 'Ιατρός

—Κυριάκο!... Μου φαίνεται πώς θέλεις κούρεμα!...

(Του 'Αρχέλαου)

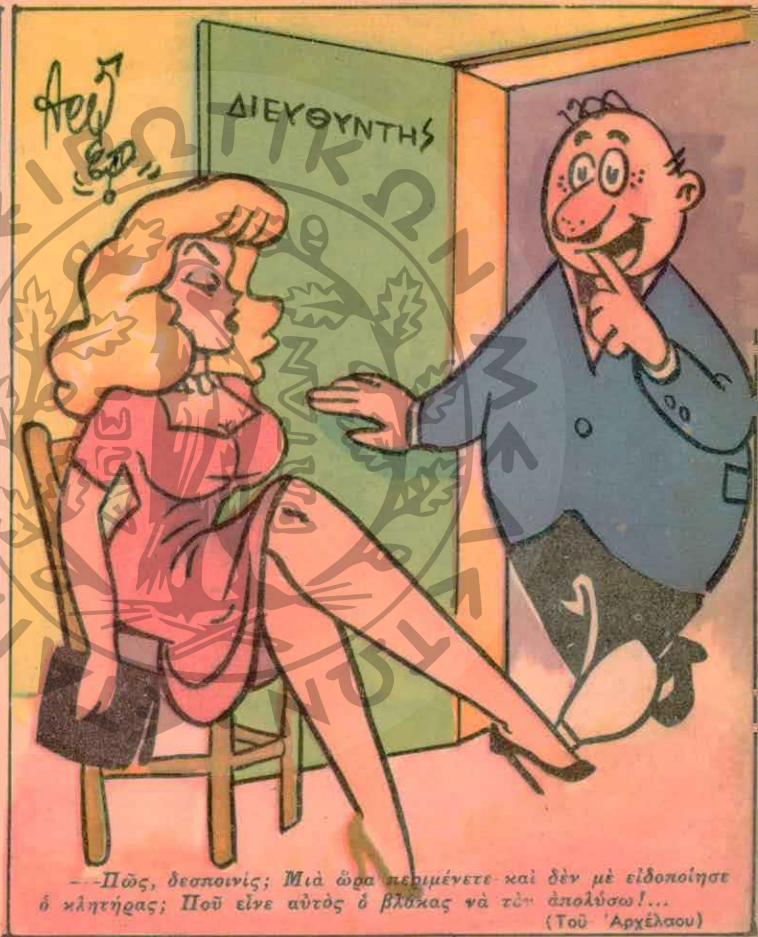

—Μείνε δυό λεπτά μέσα στο βιβλίο, Ζαχαρία, γιά να μη χάσω τη σελίδα!...

—Δέν παίρνει από λόγια!... Στενοκέφαλος άνθρωπος!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

—Πώς, δεσποινίς; Μιά ώρα περιμένετε και δέν με είδοποίησε ό κλητήρας; Ποϋ εινε αυτός ό βλάκας να τόν απολύσω!...

(Του 'Αρχέλαου)